

Phật Đạo

Tân Tranh

Khung
thành

Tập 2

一刀傾城

秦寧

Nhà xuất bản
Văn Học

Công ty cổ phần
sách Văn Việt

Chương 16

Kẻ thù

Đường Duyệt càng hoài nghi, không rõ họ đang giấu bí mật gì. Tại sao Khuynh Thành không ở bên cạnh nàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Nữ thí chủ, Khuynh Thành vốn là một vũ khí chất chứa đầy oan nghiệt, vốn không nên tồn tại trên thế gian này. Lão nạp hy vọng, thí chủ đồng ý cho lão nạp hủy nó đi.”

Cửu Niệm nói: “Nữ thí chủ, Khuynh Thành đã nhuốm máu quá nhiều! Tà khí oan nghiệt quá nặng, oan khí nhiều vô kể. Chỉ sợ có một ngày nó sẽ xâm lấn linh hồn, không chế thần trí thí chủ. Cuối cùng sẽ làm hại cả tính mạng thí chủ. Thí chủ còn muốn có nó chăng?”.

Đường Duyệt ngây người, Khuynh Thành là vật sở hữu duy nhất của nàng trong nhiều năm nay. Nàng không bao giờ nghĩ sẽ có một ngày Khuynh Thành rời xa nàng, càng chưa từng nghĩ tới việc nàng phải chủ động từ bỏ thanh đao này. Không! Không phải là thanh đao này, không phải là người bạn duy nhất đã theo nàng bấy lâu nay, người bạn duy nhất không rời bỏ nàng, nên nàng kiên quyết nói: “Đúng, bất luận có xảy ra chuyện gì, ta vẫn cần có nó”.

Cửu Niệm bước đến gần bên giường, Đường Duyệt nhìn thẳng vào mắt ông. Trong mắt nàng ánh lên ngọn lửa kỳ lạ. Đó là một sự cố chấp đáng sợ, dù chết cũng không chịu quay đầu lại, quyết không vì bất cứ lý do gì mà thay đổi.

Khuôn mặt nàng trắng bệch, nhưng lại có vẻ đẹp khiến người khác kinh ngạc. Nét mặt của Cửu Niệm đại sư chợt thay đổi. Dường như ông nhận ra một việc khó tin nào đó, thất thanh kêu lên: “Thí chủ!”.

“Đại sư, ngài làm sao thế?” Nàng giơ tay ra, muốn đỡ vị hòa thượng dường như sắp ngã xuống đất.

Cửu Niệm lùi về sau mấy bước, khuôn mặt dường như đã bình tĩnh lại. Nhưng tay ông vẫn run run, ông bình tĩnh nói: “Không, nữ thí chủ quyết không thể giống người đó được!”.

Đường Duyệt hoài nghi nhìn ông. Cửu Niệm lẩm bẩm: “Nhưng đôi lông mày đó, cặp mắt đó, nét mặt đó... sao giống nhau đến vậy...”. Ông lắc đầu không ngừng, dường như muốn đẩy một suy nghĩ đáng sợ ra khỏi đầu mình.

“Đại sư?” Đường Duyệt vốn đang dựa người vào giường liền lập tức xuống giường.

“A di đà phật.” Cửu Niệm niệm một câu phật hiệu, dường như đã bình tĩnh trở lại: “Nữ thí chủ, lão nạp vọng ngôn, xin thí chủ thứ lỗi”. Tay của ông đã đỡ lấy Đường Duyệt, đợi

nàng nằm xuống rồi mới nói: “Lão nạp không sao, đa tạ nữ thí chủ đã quan tâm”.

Đường Duyệt bán tín bán nghi nhìn ông, nhưng không hỏi nửa lời. Vì nàng biết, trong lòng mỗi người chắc chắn đều có một bí mật không muốn cho người khác biết. Nếu như đối phương muốn nói, tự nhiên sẽ nói, nếu không, thì có miễn cưỡng cũng vô ích.

Cửu Niệm đứng chôn chân tại chỗ, trầm lặng hồi lâu, rồi thở dài một tiếng. Ông rút từ trong tay áo cà sa rộng ra một vật, nhẹ nhàng đặt xuống bên chiếc gối của Đường Duyệt: “Nữ thí chủ, vật trở về nguyên chủ, hy vọng thí chủ biết tự chăm sóc mình”.

Đường Duyệt sờ vào Khuynh Thành. Nàng cảm nhận được sự sắc nhọn lạnh lùng của thanh đao. Tất cả mọi người đều nói Khuynh Thành là một vật không tốt lành. Nhưng như vậy thì đã sao, nàng không phải cũng là người không được người khác đón nhận đó sao? Không có ai bên cạnh quan tâm nàng, nàng chỉ muốn có Khuynh Thành là đủ. Nàng ngẩng đầu, nhìn vị hòa thượng bước ra khỏi phòng.

“Sur phụ!” Giọng nói của một nam nhân từ bên ngoài vang lên.

Đường Duyệt sờ vào thanh đao Khuynh Thành, nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng, cất nó vào trong ngực. Đột nhiên nàng cảm thấy một sự lạnh lẽo lan tỏa toàn thân.

Thương Dung đẩy cửa bước vào. Không hiểu sao Đường Duyệt cảm thấy mắt mình cay cay. Nhưng tất cả những gì nàng có thể làm là kéo tấm chăn lên, nhằm che đi những giọt nước mắt đang trào ra. Nàng làm ra vẻ không có chuyện gì, nói: “Thương đại ca”.

Thương Dung bước tới bên cạnh nàng, theo thói quen, chàng giơ tay muốn vuốt mái tóc nàng. Đôi bàn tay đã giơ lên nửa chừng nhưng không hiểu sao lại hạ xuống. Chàng cười miễn cưỡng: “Muội khỏe lại rồi...”, sau đó không nói được lời nào nữa.

Đường Duyệt nhìn cánh cửa đang chắn những tia nắng mặt trời, nói: “Vâng, muội đã khỏe lên nhiều rồi”. Đường như khó có thể chịu đựng không khí miễn cưỡng này hơn nữa, nàng nói: “Thương đại ca, huynh đến không đúng lúc rồi, Cửu Niệm đại sư vừa rời khỏi đây”.

“Huynh biết...” Thương Dung cười, nụ cười đầy gượng gạo.

Thấy vậy, tim Đường Duyệt đau nhói, nhưng nàng vẫn lấy hết dũng khí nói: “Thương đại ca, thực ra huynh không cần phải làm như thế này. Muội sớm đã biết, huynh chưa từng... giống như đại ca muội. Từ nay về sau, muội sẽ không bao giờ làm những việc như vậy nữa, huynh không cần phải lo lắng”.

Nàng cúi thấp đầu, sợ bị Thương Dung phát hiện ra mắt nàng đã ướm đầm, nước mắt chực trào ra. Nàng không muốn khóc trước mặt chàng, càng không muốn làm chàng khó xử. Cho nên nàng vẫn cố gắng kìm nén.

Thương Dung không nói gì, đứng chôn chân tại chỗ, lặng lẽ nhìn nàng. Hai người không

nói một lời nào. Thời gian dường như trôi quarat lâu, rất lâu. Mãi sau Đường Duyệt mới cất tiếng: “Thương đại ca, muội vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp huynh, muội ngồi trên một cái cây cao, nhìn xe ngựa chạy qua, trong lòng thầm nghĩ tại sao mọi người đều đến chúc mừng Tiểu Bảo, nhưng không có ai quan tâm đến muội. Trong lòng muội thậm chí đã nghĩ, nếu như không có Tiểu Bảo, nếu như không có Đường Gia Bảo, nếu như phụ thân muội không chết, thì thật là tốt biết bao...”. Đường Duyệt tiếp tục nói: “Nhưng, sau đó xe ngựa đã dừng lại, huynh bước tới nói chuyện với muội. Hỏi muội có thể hái cho huynh một bông hoa anh đào không. Muội liền nghĩ, người này thật tuấn tú, nhưng cũng rất kỳ lạ... Sau đó, huynh đã tặng muội rất nhiều thứ mà nữ nhi thích, muội liền cho rằng, trên thế gian này coi như đã có một người xem muội là một nữ nhi. Huynh không biết lúc đó trong lòng muội cảm kích huynh như thế nào đâu...”.

“Muội đừng nói nữa!” Thương Dung đột nhiên cương quyết nói, ngăn những lời của Đường Duyệt lại. Chàng không dám nghe tiếp, nhưng giọng điệu cương quyết, lạnh lùng của chàng khiến Đường Duyệt hiểu nhầm là chàng ghét những câu nói đó.

Nước mắt Đường Duyệt đã tràn đầy khóe mắt: “Xin lỗi, muội... muội không nên nói những lời vô nghĩa như vậy”.

Thương Dung thở dài, cố gắng lấy lại bình tĩnh, nói: “Tiểu Duyệt, muội không sao thì tốt rồi! Lần này may mà muội đã kịp thời báo tin. Nếu không sẽ có rất nhiều người chết”.

Đường Duyệt khẽ cười, nói: “Muội không tốt như huynh nói đâu. Lúc đó muội chỉ hy vọng, không phụ sự ủy thác của bằng hữu, không muốn đại ca phải chết. Muội thực sự... không hề nghĩ đến những người khác”.

Thương Dung không dám đối diện trực tiếp với những cảm xúc của nàng. Chàng ép buộc mình nói: “Muội biết không? Trong võ lâm có rất nhiều người nhắc đến đại nghĩa của muội, đến Đường phu nhân lần này cũng cảm thấy rất vui”.

Trên mặt Đường Duyệt không hề biểu lộ sự vui mừng. Dường như nàng không hề để ý đến những lời Thương Dung nói, nàng hờ hững hỏi: “Vậy sao?”.

Thương Dung nói: “Đúng vậy, mẫu thân muội còn đến thăm muội, chỉ là lúc đó muội không biết thôi”.

Khóe môi Đường Duyệt lại nở một nụ cười kỳ lạ: “Đó có lẽ... là do bà ấy bây giờ còn cần đến muội thôi”.

Thương Dung nói: “Ta nghe nói, người của hai gia tộc Nam Cung, Thương Quan và một số môn phái khác đã tìm đến để kết thân. Chỉ đợi muội tỉnh lại, có thể đi xem xem, tất... có người muội thích”.

Giọng Đường Duyệt lạnh lùng: “Thương đại ca, nếu như huynh đã nói xong, có thể đi ra ngoài được không? Muội muốn nghỉ một lát”.

Thương Dung chưa từng nhìn thấy bộ dạng lạnh lùng của Đường Duyệt như vậy, chàng nhất thời không kịp định thần lại được. Lời nói lạnh lùng, vô tình, giống như một gáo nước lạnh dội từ đầu xuống đến chân chàng.

Lần đầu tiên chàng được trải nghiệm cảm giác bị Đường Duyệt lạnh nhạt là như thế nào. Xưa này chàng vẫn biết, đối với Tô Mộng Châm, đối với những người Đường Duyệt không hề để ý tới, nàng đều đối xử lạnh lùng như vậy, không bao giờ nở một nụ cười thân thiện. Nhưng chàng chưa từng nghĩ, có một ngày, Đường Duyệt cũng sẽ nói với chàng những câu nói đó.

Thương Dung phát hiện ra, chàng hoàn toàn không thể chịu đựng thái độ đó của nàng. Đường Duyệt có thể đối xử với những người khác như vậy, nhưng sao có thể đối xử với chàng như thế? Cho nên, chàng lập tức nói tiếp, thậm chí chưa kịp suy nghĩ và có phần vội vàng: “Xin lỗi, Tiểu Duyệt, là huynh sai rồi, huynh không nên nói với muội những lời đó...”.

Đường Duyệt dịu dàng trở lại, nàng than một tiếng: “Không, người nói xin lỗi phải là muội mới đúng. Muội đã làm khó cho Thương đại ca”.

Thương Dung nhận ra mình đã quá tùy tiện. Rõ ràng không thể chấp nhận, nhưng vẫn trăm phương nghìn kế muốn có được sự quan tâm, chú ý của nàng.

“Thương đại ca, muội...” Đường Duyệt chưa nói hết câu, nhưng bị một người chặn lại.

“Đường cô nương, nàng dường như quên mất phải đa tạ một người.” Bên ngoài cửa, một nam nhân đột nhiên bước vào. Đôi mắt chứa đầy tình cảm, trên môi nở một nụ cười. Tô Mộng Châm... Đường Duyệt nhìn hắn, chau mày. Từ lúc bắt đầu tỉnh lại, nàng đã nhất thời bỏ qua tình tiết đó, chỉ vì nàng biết, lúc đó, người bất chấp tất cả ôm lấy nàng chính là Tô Mộng Châm, không sai.

Tô Mộng Châm cười cười nhìn hai người họ, trong lòng hỗn loạn. Vừa rồi đứng ngoài cửa, hắn đã nhìn thấy cảnh hai người họ gặp nhau. Đường Duyệt thích Thương Dung, hắn sớm đã biết được điều này. Chỉ là khi tận mắt nhìn thấy không khí ấm áp giữa họ, dường như không cho phép bất cứ người nào chen chân phá vỡ, Tô Mộng Châm bỗng cảm thấy khó chịu khôn tả. Hai người ấy dường như có một thế giới riêng, bất luận hắn có làm gì cũng không thể chen chân vào được.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy ghét Thương Dung đến vậy. Hắn lò mò nhận ra, trong lòng Đường Duyệt, Thương Dung là một bóng hình in vào tim nàng rất sâu, rất nặng. Sâu nặng tới mức chỉ cần Thương Dung nói một câu thôi cũng có thể làm cho nàng khóc hoặc cười.

Hắn có thể làm cho Thương Dung biến mất trên thế gian này. Nhưng có thể làm cho chàng ấy biến mất trong lòng Đường Duyệt được không? Dù cho Thương Dung chết nghìn lần, vạn lần thì cũng chỉ khiến cho nàng thêm nhớ thêm thương chàng mà thôi.

“Lẽ nào nàng đã quên người ôm lấy nàng chính là ta sao?” Khuôn mặt Tô Mộng Châm

khi cười càng hiện từ bao nhiêu thì lại thể hiện ác ý bấy nhiêu. Hắn bước đến bên giường, đặt tay lên trán Đường Duyệt: “Cuối cùng cũng đã hết nóng rồi. Hơn nửa tháng nay, nàng sốt liên miên, đã mấy lần suýt mất mạng, làm ta lo quá”.

Hắn dường như không biết xấu hổ, nói nửa giả nửa thật. Nàng sốt là việc có thật, nhưng hắn mượn cơ hội công kích cũng là có thật. Hắn biết rõ Thương Dung vì đi tìm hòa thượng Cửu Niệm nên không thể ở bên cạnh Đường Duyệt. Thực chất, lấy cơ Đường Duyệt bị thương, Tô Mộng Châm có thể chữa trị, nhưng không có cách nào đoán được rằng rốt cuộc tới lúc nào nàng mới có thể hồi phục lại. So với chân khí chính thống của Cửu Niệm hòa thượng, võ công của Tô Mộng Châm thuộc phái âm nhu, không thích hợp để xua đuổi hàn khí trong cơ thể nàng, cho nên hắn mới không dám ra tay chữa trị cho nàng.

Thương Dung ra khỏi phòng của Đường Duyệt, bèn đi đến phòng của Cửu Niệm đại sư. Để thuận tiện cho việc chữa trị, Cửu Niệm đại sư đã được sắp xếp ở Khiên Cơ Viên, nơi gần phòng của Đường Duyệt nhất. Thương Dung đi một mạch đến cửa phòng đại sư, gõ tay gõ cửa. Nhưng đột nhiên chàng dừng lại một lúc, rồi buông tay, quay người định bước đi.

“Đã đến đây rồi thì hãy vào đi!” Một giọng nói già nua từ trong phòng vọng ra.

Thương Dung do dự một lát, rồi đẩy cửa bước vào. Nơi đây vốn là một phòng khách được bài trí rất trang trọng. Sau khi Cửu Niệm đại sư đến, Đường Gia Bảo muốn bố trí một thiên thất cho ông, nhưng bị Cửu Niệm ngăn lại. Ông nói, ông là hòa thượng, ở bất cứ nơi đâu cũng đều là hòa thượng, hà tất phải lãng phí tiền bạc bố trí lại?

Trong phòng có một chiếc giường, một chiếc bàn và một chiếc ghế. Nhưng Cửu Niệm đại sư lại ngồi trên một mảnh bồ hương đặt trên mặt đất. Thương Dung bước vào, ngồi xuống mảnh bồ hương đối diện với Cửu Niệm đại sư.

“Sư phụ, con đến rồi!” Chàng khẽ nói.

“Lão nạp thấy rồi.” Cửu Niệm đại sư mở to mắt, trên khuôn mặt phúc hậu nở một nụ cười. Trong mắt đại sư, Thương Dung vẫn là một đứa trẻ mới lên tám tuổi đang theo ông học võ công.

Cửu Niệm chăm chú quan sát Thương Dung, nói: “Con có tâm sự phải không?”.

Trong lòng Thương Dung, Cửu Niệm đại sư tuy chỉ là sư phụ, nhưng thực ra cũng quan trọng giống như phụ thân của chàng, cho nên chàng nói: “Sư phụ, gần đây có một việc luôn làm con phiền lòng”.

“Không thể giải quyết được?” Cửu Niệm đại sư hỏi.

Thương Dung đáp: “Không thể”.

Cửu Niệm hỏi: “Không thể buông xuôi?”.

Trong giọng nói của Thương Dung có một sự cô độc không nói thành lời, chàng đáp: “Không thể”.

Cửu Niệm im lặng một lát rồi hỏi: “Cũng không thể quên được?”.

Thương Dung im lặng một lát: “Đệ tử không thể”.

“Không thể, hay không muốn?”

“Là không thể, cũng là không muốn.”

“Vậy thì lão nạp cũng bất lực.”

Thương Dung vội đáp: “Nhưng người là sư phụ của con”.

Cửu Niệm nói: “Lão nạp chỉ là tăng nhân, không phải là Phật Tổ”.

Thương Dung đáp: “Sư phụ, đệ tử muốn hỏi người một điều. Làm sao mới có thể thực lòng đối đãi tốt với một người? Để cho người đó sau hạnh phúc ngắn ngủi là cả một đời đau khổ, hay là để người đó đau khổ nhất thời nhưng có thể tránh được những oán hận trong tương lai?”.

Cửu Niệm nhắm mắt nói: “Con nghĩ thế nào?”.

Thương Dung than một tiếng thật dài, trả lời rằng: “Con luôn cho rằng, muốn đối tốt với một người thì chỉ cần luôn đứng sau nghĩ cho người đó. Mặc dù khiến cho người đó nhất thời đau khổ, nhưng có thể tránh khỏi mọi phiền muộn trong tương lai”.

Cửu Niệm đáp: “Nếu đã như vậy, hà tất phải hỏi lão nạp?”.

Thương Dung nhắm mắt lại một lát, rồi nói: “Nhưng con phát hiện ra, sự đau khổ nhất thời đó người bình thường cũng khó có thể chịu đựng được”.

Cửu Niệm hỏi: “Là đau khổ của người đó, hay là đau khổ của con?”.

“Con... con không biết.”

“Đúng như lời nói đó, con đã bắt đầu hoài nghi quyết định của bản thân mình rồi. Làm thế nào có thể thực hiện triệt để được?”.

“Vâng, hiện giờ con đang hoài nghi về quyết định của mình. Nhưng... sư phụ, nếu như con thay đổi cách làm của mình, thì trong tương lai sẽ có một ngày người đó cảm thấy hối hận, lúc đó làm cách nào mới có thể cứu vãn?”

“Người đó có hối hận hay không là việc của người đó, có liên quan gì tới con?”

Thương Dung ngậy người: “Nhưng con hy vọng cả cuộc đời người đó sẽ hạnh phúc, không muốn sau này người đó phải hối hận”.

Cửu Niệm cười rằng: “Sau này như thế nào cũng chưa thể biết trước được. Nhưng đến hôm nay thì con đã thấy hối hận rồi”.

“Mặc dù con hối hận, nhưng cũng không thể để cho người đó sau này gặp bất hạnh.”

“Sự phụ tu hành bao năm nay vẫn còn chưa hiểu được, lẽ nào con đã có thể biết được thiên cơ?”

Thương Dung đỏ mặt nói: “Đệ tử vọng ngôn, mong sư phụ thứ lỗi!”.

Cửu Niệm cười: “Tất cả mọi việc đều có số cả. Câu này đích thực lão nạp đã dạy con. Nhưng còn một câu, con cũng không bao giờ được quên”.

Thương Dung hỏi: “Câu gì vậy ạ?”.

Cửu Niệm đáp: “So với việc hối hận về quá khứ, ưu phiền vì ngày mai, chi bằng sống tốt ngày hôm nay”.

Thương Dung than rằng: “Sư phụ dạy bảo, đệ tử không dám quên. Chẳng qua, biết rõ số mệnh không thể thay đổi, còn phải đi theo vết xe đổ sao?”.

Cửu Niệm đáp: “Việc này con không có cách nào giải quyết, chẳng qua do trái tim con đã đóng lại không có cách nào mở ra. Lão nạp không giúp được gì cho con”.

Thương Dung chán nản nói: “Chính là do đệ tử không có cách giải quyết, mới đến thỉnh giáo sư phụ”.

Cửu Niệm nói: “Người có thể nắm chắc vận mệnh chính là bản thân con. Con không có cách nào giải quyết. Lão nạp chỉ là người ở bên cạnh con, sao có thể giải quyết giúp con”.

Thương Dung nói: “Đệ tử biết tất cả mọi việc không thể dựa vào người bên cạnh. Nhưng đệ tử sợ sẽ làm sai”.

Cửu Niệm than một tiếng: “Con thật là ngốc, một chữ tình, làm sao có thể hỏi một người xuất gia như lão nạp”.

Thương Dung vốn cho rằng Cửu Niệm sẽ không biết. Nhưng chàng chưa từng nghĩ điều này có thể dễ dàng nhìn thấu như vậy. Khuôn mặt chàng bỗng nhiên đỏ ửng, rồi trắng bệch ra, dường như rất lúng túng.

Cửu Niệm nói: “Vị tiểu thư Đường gia thực sự là một cô nương tốt”.

Thương Dung ngậy người nói: “Sư phụ, con...”.

Cửu Niệm tiếp tục nói: “Có thể con cũng biết, sự đệ của con cũng từng đến cầu xin lão nạp cứu tính mạng cho vị Đường cô nương đó”.

Thương Dung ngậy người, hỏi: “Mộ Dung cũng đến tìm sư phụ ư?”.

Cửu Niệm đáp: “Đúng, nó cũng đến. Mặc dù lão nạp không biết giữa hai người họ có duyên phận gì, nhưng thiết nghĩ sẽ có một sự liên quan mật thiết đến nhau. Bằng không với tính cách của nó, sẽ không bao giờ vì một người không hề quen biết mà đi cầu cứu lão nạp”.

Thương Dung cho rằng Mộ Dung Tiểu Vũ cảm kích Đường Duyệt đã đánh bại Mộ Dung Mai Kiến trong đại hội kiếm pháp. Chàng hỏi: “Sư phụ, vết thương của Tiểu Duyệt, đúng là có thể hồi phục như lúc ban đầu sao?”.

Cửu Niệm đáp: “Ít cũng phải ba tháng, nhiều thì nửa năm, cô nương ấy mới hoàn toàn hồi phục”.

Thương Dung liền an tâm, nhưng thấy thần sắc trên mặt của Cửu Niệm có chút lặng lẽ, không kìm được chàng lại hỏi: “Sư phụ, người có việc gì muốn nói?”.

Cửu Niệm đáp: “Lão nạp luôn muốn hỏi con, vị Đường cô nương đó năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Thương Dung đáp: “Năm nay nàng ấy tròn mười bảy”.

Cửu Niệm nhắc đi nhắc lại mấy lần từ “mười bảy”, dường như đang suy nghĩ một điều gì đó.

Thương Dung hỏi: “Sư phụ, sao thế ạ?”.

Cửu Niệm đáp: “Lão nạp thấy dung mạo của Đường cô nương đó rất quen”.

Thương Dung cười đáp: “Sư phụ, có phải giống với người trong bức tranh treo trong thiền phòng của người không?”.

Cửu Niệm hỏi: “Xem ra con đã sớm biết?”.

Thương Dung đáp: “Vâng, đệ tử đã sớm nhận ra. Thực sự đệ tử có một điều không hiểu, nhưng không dám hỏi”.

Trên mặt Cửu Niệm khẽ nở một nụ cười: “Có phải con muốn biết, người trong bức tranh đó rốt cuộc là ai?”.

Thương Dung gật đầu. Cửu Niệm than một tiếng, quay ra hỏi: “Thương Dung, con thấy võ công của lão nạp như thế nào?”.

Thương Dung đáp: “Võ công của sư phụ rất cao cường, rất hiếm thấy”.

Cửu Niệm lắc đầu: “Lão nạp cũng đã từng cho rằng như vậy, nhưng sự thực lại không phải vậy. Lão nạp mặc dù là người xuất gia, nhưng luôn luôn bị ám ảnh bởi võ công. Cũng

từng cho rằng võ công của mình có thể độc bộ thiên hạ. Nhưng nhiều năm trước, lão nạp không những bị đánh bại bởi một người, mà còn bị mất đi một nửa võ công, suýt nữa bị chết dưới tay đối phương”.

Thương Dung thấy được sự mất mát hiện trên khuôn mặt Cửu Niệm, bèn chăm chú lắng nghe, không dám ngắt lời, càng không dám lên tiếng thúc giục.

Sau một hồi lâu, Cửu Niệm mới nói tiếp: “Người này không những là đối thủ lớn nhất thuở bình sinh của ta mà còn là người duy nhất khiến cho lão nạp kính phục”.

Thương Dung hỏi: “Sư phụ kính phục ông ấy ư?”.

Cửu Niệm cười đáp: “Đúng, lão nạp rất kính trọng ông ấy. Vì một người có thể luyện võ công đến trình độ đó, nhất định phải có nghị lực và lòng kiên trì phi thường”.

“Lẽ nào đó chính là người trong bức tranh đó?”

“Đúng.”

“Ông ấy là người như thế nào?”

“Ông ấy... chính là giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, Hiên Viên Lãng Nhật.”

Thương Dung rất đổi kinh ngạc: “Hiên Viên Lãng Nhật?”.

Cửu Niệm đáp: “Đúng, lão nạp treo bức tranh vị thí chủ đó trong thiền phòng, chính là để ngày ngày, giờ giờ nhắc nhở bản thân mình rằng, trên đời còn có nhiều người hơn mình, ngoài vùng trời mình thấy còn có vùng trời rộng lớn hơn nữa, việc tu hành vĩnh viễn không có điểm tận cùng”.

“Vậy sau này sư phụ còn gặp lại ông ấy không?”

“Lão nạp vốn nghĩ sẽ phải quyết đấu với ông ấy một lần nữa. Nhưng đáng tiếc, bao nhiêu năm như vậy, lão nạp vẫn chưa gặp lại ông ấy.”

“Đệ tử nghe qua, mấy năm gần đây vị giáo chủ Bái Nguyệt Giáo này không quan tâm đến tình hình thế sự nữa, mà chuyên tâm tu luyện.”

“Những việc làm của ông ấy, lão nạp cũng đã nghe thấy tất cả. Nhưng không ngờ, vị Đường cô nương đó lại có dung mạo giống ông ấy đến vậy. Thực sự không phải là một việc bình thường.”

Thương Dung im lặng một lúc, đột nhiên nói: “Sư phụ, Đường Duyệt không phải là nhi nữ thân sinh của Đường bảo chủ”.

Cửu Niệm nói: “Không được ăn nói hồ đồ”.

Rồi ông than rằng: “Thực sự cô nương ấy có giống người đồ hay không cũng không quan trọng”.

Thương Dung đáp: “Quan trọng hay không, nàng ấy phải tự mình phán đoán”.

Cửu Niệm cười, nụ cười mang một hàm ý sâu sắc: “Đúng, tất cả đều do cô nương ấy phán đoán”.

Thương Dung ngây người. Cuối cùng cũng hiểu rõ Cửu Niệm đại sư đang nói điều gì. Nhưng chàng vẫn hoài nghi, cuối cùng đành nói: “Nàng ấy tuổi còn trẻ, đệ tử sợ suy nghĩ không được chín chắn”.

Cửu Niệm nói: “Tất cả những gì con vừa nói vốn mâu thuẫn với nhau. Tại sao tất cả chủ ý đều là của con. Con chưa từng hỏi qua ý kiến của cô nương ấy”.

Đúng vậy, chàng biết để Đường Duyệt tự quyết định là tốt nhất. Nhưng tại sao không dám giao quyền quyết định vào tay nàng? Trong phòng trở nên tĩnh lặng, hai người dường như đang suy nghĩ, không ai lên tiếng phá vỡ sự im lặng này.

Còn bên phòng của Đường Duyệt, sau khi Thương Dung đi, lại có một bầu không khí khác.

Đường Duyệt nhìn Tô Mộng Châm đang dương dương tự đắc trước mặt, lạnh lùng nói: “Người đến đây làm gì?”.

Tô Mộng Châm ngạc nhiên hỏi: “Ai dạy nàng nói với ân nhân cứu mạng mình những lời này thế?”.

Đường Duyệt nhớ lại khung cảnh vụ nổ, bèn mím chặt môi, không nói một lời nào. Tô Mộng Châm ngồi xuống bên cạnh, rất hài lòng: “Như vậy mới đúng là một đứa trẻ ngoan”.

Đường Duyệt không thèm nhìn hấn, dứt khoát quay đầu vào trong. Tô Mộng Châm cười vang, không thèm để ý, nói: “Dường như bất luận ta có làm điều gì, đều rất khó khiến cho nàng động lòng”.

Đường Duyệt vẫn không nói gì. Tô Mộng Châm cười: “Nàng có thể không nhìn ta, không nghe ta nói, không nhớ ta. Nhưng nàng không thể ngăn cản được ta nhìn nàng, nghe nàng nói, cũng không thể ngăn được ta nhớ nàng”.

Đường Duyệt quay đầu lại, chằm chằm nhìn hấn rồi chằm chằm nói: “Ta tin rằng ngươi cũng nói với Tổng tỷ tỷ như vậy”.

Tô Mộng Châm lộ ra một vẻ đau buồn, nói: “Nàng có thể đừng nhắc tới nàng ấy được không?”.

“Tại sao ta không được nhắc tới tỷ ấy? Ngươi không cảm thấy, giữa ta và ngươi, ngoài tỷ ấy ra không có gì để nói sao?”

“Vì nàng ấy nên nàng mới oán hận ta?”

“Ta không hận ngươi.”

Tô Mộng Châm nghiêng rằng nói: “Nàng không hận ta, sao lại thờ ơ với ta?”. Thấy Đường Duyệt không có phản ứng gì, hắn nói tiếp: “Từ trước tới giờ chưa có người con gái nào đối với ta như thế. Huống hồ, nàng vẫn là một tiểu nha đầu chưa hiểu chuyện”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Ta đúng là không hiểu chuyện, ta mãi mãi không hiểu chuyện gì. Sao lại có người yêu được một kẻ lòng lang dạ sói như ngươi chứ!”.

Trong lòng Tô Mộng Châm dâng lên một sự phẫn nộ mơ hồ: “Thì ra nàng luôn xem ta là con người như vậy”.

Đường Duyệt nói: “Đúng, ta luôn xem ngươi là người như vậy.”

Tô Mộng Châm chậm rãi nói: “Bất luận ta làm việc gì, cách nhìn của nàng cũng không hề thay đổi? Cũng giống như nàng yêu Thương Dung, vĩnh viễn không bao giờ thay lòng?”.

Sắc mặt Đường Duyệt bỗng nhiên thay đổi, nàng nói: “Không liên quan tới ngươi”.

Tô Mộng Châm bình tĩnh nói: “Nàng tin vào con mắt nhìn người của mình?”

Đường Duyệt đáp: “Có lẽ ngươi coi thường ta, nhưng ít nhất ta cũng nhận thức được ai thật lòng, ai giả tình giả nghĩa. Cho dù nam nhân trên thiên hạ này có chết hết, ta cũng không bao giờ thích ngươi”.

Con mắt của Tô Mộng Châm trở nên lạnh lùng: “Ồ, nàng chắc chắn chứ?”.

Đường Duyệt nói như đinh đóng cột: “Cho dù thế gian có chuyển dời, ta cũng quyết không thay đổi”.

“Đường Duyệt, nàng không yêu ta, chẳng qua do nàng chưa nhìn nhận ta đúng đắn.”

Đường Duyệt chăm chăm nhìn Tô Mộng Châm đang ở trước mặt. Nàng không nghi ngờ vẻ đẹp và thủ đoạn của hắn. Càng không phủ nhận sự mê hoặc lạ kỳ nơi hắn. Hắn có một dung mạo tuấn tú, giao tiếp khéo léo, cái miệng có thể làm cho nữ nhi hồn xiêu phách lạc. Chỉ đáng tiếc, điều này không thể che giấu tâm địa lang sói của hắn. Hắn hành sự theo ý thích, mong muốn của hắn, không suy nghĩ đến cảm nhận của người khác. Hắn tàn nhẫn hiếu chiến, đối với nữ nhi không có giá trị lợi dụng, hắn có thể đá ngay lập tức. Đường Duyệt cười thâm, ngoại trừ nàng bị điên, hoặc quá ngốc, nếu không thì làm sao nàng có thể yêu một người như vậy?

“Bây giờ ta đang nhìn ngươi, nhưng ta không yêu ngươi. Tô Mộng Châm, ta không biết rốt cuộc ngươi có mục đích gì. Nhưng ta quyết không tin vì ngươi thích ta nên mới đến gần ta. Người như ngươi cũng có thể thật lòng hay sao?”

Tô Mộng Châm ngậy người ra một lúc rồi cười nói: “Cái nàng cần là tấm lòng chân thành của Thương Dung, không phải tấm chân tình của ta”.

“Không, tấm chân tình của bất kỳ ai ta cũng không dám mong muốn có được. Ta không có phúc phận như vậy. Nhưng Tô Mộng Châm, từ nay về sau, xin người hãy rời xa ta một chút, ta không có giá trị cho mưu đồ của người đâu.”

“Ồ, không có sao, sao nàng biết mình không có?” Tô Mộng Châm cười lạnh lùng. “Giá trị lợi dụng của nàng còn cao gấp mấy lần so với vị Tổng tỷ tử kia.”

“Người đã thừa nhận, người quả nhiên muốn lợi dụng ta để đạt mục đích gì đó.”

Tô Mộng Châm từ từ đến gần nàng, nhẹ nhàng gỡ bỏ kẹp tóc nàng xuống, khẽ nói: “Nếu như vậy thì sao? Nàng luôn cho rằng ta không thực lòng yêu nàng, cho nên phải quần lầy nàng”.

Đường Duyệt quay đầu né tránh: “Ta không dám nghĩ như vậy, nếu như đúng là bị một người như người yêu phải, có lẽ là sống không bằng chết”.

Tô Mộng Châm cười vang buông mái tóc của nàng rồi đứng dậy, nhìn Đường Duyệt đang nằm. Hắn nói từng câu từng chữ: “Cứ chờ xem!”.

Sau khi Tô Mộng Châm rời đi, Đường Duyệt không nằm nghỉ nữa. Nàng khoác thêm áo, nhẹ nhàng bước ra ngoài. Gió lạnh đang rít lên từng hồi, nàng không kìm nổi, toàn thân run lên. Nàng phát hiện ra, sức khỏe của mình vẫn chưa hồi phục đến độ có thể tự ra ngoài đi dạo. Nhưng nàng không thể đợi được nữa. Việc Tô Mộng Châm ở Đường Gia Bảo, nàng hy vọng Tống Uyển Từ cũng có thể biết, đồng thời có thể phòng bị trước. Nàng vốn có thể nhờ Đường Mạc làm việc này, nhưng mặc dù đại ca không nói thì nàng cũng có thể nhận ra, tình hình của Đường Mạc cũng không mấy khả quan. Còn Thương Dung, nàng không muốn làm phiền chàng. Những người khác trong Đường Gia Bảo, nàng không tin tưởng.

Bình thường chỉ nửa canh giờ nàng đã có thể đến ngôi nhà nhỏ đó. Nhưng Đường Duyệt đã đi hơn hai canh giờ. Tới lúc trời lên được đỉnh núi, nàng đã toát hết mồ hôi. Nhưng nàng cảm thấy rất vui, vì chỉ một lát nữa nàng có thể gặp Tống tỷ tử. Trên thế gian này, ngoài Đường Mạc và Thương Dung, còn có một người đối xử thật lòng với nàng. Tuy còn chưa đi đến cửa gian nhà nhỏ đó, nhưng nàng đã nghe thấy tiếng cãi nhau vọng tới. Đường Duyệt không muốn nghe trộm nên định quay đầu bước đi. Nhưng trong nháy mắt, nàng dừng lại, vì nàng nghe thấy giọng của một nam nhân nhắc tới tên mình.

“Rõ ràng nàng biết Đường Duyệt coi nàng là tỷ tử, vậy mà lại lợi dụng nàng ấy? Nàng nhẫn tâm vậy sao?”

“Muội không lợi dụng nàng ấy, chỉ ít muội không có ý định muốn hại nàng ấy.”

Chương 17

Lợi dụng

Đường Duyệt nghe rất rõ. Đó là giọng nói của Đào Vân và Tống Uyển Từ.

“Nếu như không phải, tại sao nàng lại đưa cuốn sách đó cho nàng ấy? Nàng còn nói không phải vì lợi dụng nàng ấy sao?” Giọng Đào Vân đầy tức giận, Đường Duyệt đứng chôn chân tại chỗ.

“Tại sao huynh lại nhắc đi nhắc lại chuyện này? Trước đây không phải chúng ta đã nói rõ với nhau rồi hay sao. Chỉ cần muội đi với huynh, huynh sẽ quên hết chuyện này mà.”

“Uyển Từ, đó là vì muội nói sẽ cùng ta cao chạy xa bay. Nhưng muội có thực hiện lời hứa của mình đâu? Từ lúc biết Tô Mộng Châm đã trở về, muội luôn trì hoãn ngày khởi hành. Ta cứ đợi rồi lại đợi. Muội nói cho ta biết trái tim muội có phải đã héo khô, không còn hình bóng người đó nữa hay không?”

“Muội đã từng nói, chỉ là muội đang đợi kết quả muội mong muốn.”

“Muội muốn kết quả như thế nào? Đợi Tô Mộng Châm vì một âm mưu đáng buồn cười mà yêu Đường Duyệt? Hay là đợi Tô Mộng Châm hối hận, đau khổ quỳ xuống dưới chân muội xin tha thứ. Hay bởi muội không quên tình cũ, muốn cùng hắn “gương vỡ lại lành”?”

Một tiếng “choang” vang lên, trong phòng phát ra một âm thanh nghe chói tai.

Đường Duyệt không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy, cho đến lúc Đào Vân từ trong phòng xông ra. Chàng ngây người khi phát hiện Đường Duyệt đang đứng bên ngoài. Đào Vân vốn không sơ suất như vậy. Nhưng chàng không ngờ, trong lúc truyền tin ở đại hội kiếm pháp, Đường Duyệt đã bị thương nặng, đến bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, vậy mà lúc này lại xuất hiện ở đây. Làn môi nàng nhợt nhạt không còn một giọt máu. Hai bên má mang màu đỏ bệnh tật. Đôi mắt trong sáng khiến lòng người lay động. Nàng xinh đẹp khiến cho người ta không dám nhìn trực diện. Nhưng thần thái, trái tim của nàng dường như đang bị người ta đâm từng nhát, từng nhát một. Bao trùm lên tất cả là sự tổn thương. Đào Vân không dám nhìn vào mắt nàng, cũng không dám quay đầu bỏ đi.

Tống Uyển Từ cũng phát hiện ra có điều khác thường, liền hỏi lớn: “Đào Vân, huynh sao vậy?”.

“Tống tử tử... muội vốn... muốn nói cho tử biết, Tô Mộng Châm đang ở Đường Gia Bảo, tử hãy cẩn thận!” Đường Duyệt khẽ khàng nói. Không đợi Tống Uyển Từ lên tiếng, Đường Duyệt vội vàng nói: “Xin lỗi, muội không nên tới nơi này”.

Tống Uyển Từ lao ra ngoài, rất ngạc nhiên. Nàng có thể dựa vào cảm giác của mình để

xác định chính xác vị trí của Đường Duyệt.

Nàng nắm chặt tay Đường Duyệt rồi nói: “Không, Tiểu Duyệt, hãy để ta giải thích với muội được không?”.

Đường Duyệt muốn thoát khỏi bàn tay của Tống Uyển Từ. Nhưng Uyển Từ vẫn cố gắng giữ thật chặt. Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Tống tử tử, buông muội ra”.

Tống Uyển Từ khẩn thiết nói: “Muội đừng đi, ta xin muội. Tiểu Duyệt, chúng ta nói chuyện một lát được không, muội hãy cho ta cơ hội để giải thích”.

Đường Duyệt nói: “Tống tử tử, giữa chúng ta còn điều gì để nói nữa? Những điều vừa rồi muội đều nghe rất rõ, dụng ý thực sự của tử là như thế nào?”.

Trên mặt Tống Uyển Từ hiện lên sự đau khổ: “Tiểu Duyệt, ta đã muốn nói với muội từ rất lâu rồi. Ta không nên giấu muội. Nhưng nếu như khi mới bắt đầu đã đi cầu xin muội, muội sẽ không giúp ta đúng không? Muội là một cô gái rất ngây thơ trong trắng, sao ta có thể nói tất cả với muội?”.

“Nếu như tử nói với muội, thì bất luận là tử cầu xin muội làm gì, muội đều sẽ làm. Nhưng tử không nói, khiến cho muội giống như một con ngốc thay tử trải bằng đường đi vậy. Tử luôn đi bên cạnh xem xét, có phải cảm thấy muội là một con ngốc, rất đáng buồn cười không?”

“Ta thực sự đã nghĩ phải nói với muội, nhưng ta không làm được. Muội luôn luôn bình tĩnh, hiền dịu như vậy. Sao ta có thể đem những việc này làm vậy bản muội?”

“Cho nên tử mượn cớ nói vậy, khiến muội cho rằng trên đời này vẫn còn có người đối đãi với muội chân thành. Có thể nói tử tử là một bằng hữu tốt trong lòng muội hay không?”

“Ta có giấu muội, nhưng chưa từng nói một lời giả dối nào. Ta từ nhỏ không có phụ mẫu, càng không có huynh đệ tử muội. Năm năm nay, ta đã thực sự coi muội là muội muội của mình!”

“Không, xin tử... hãy buông muội ra.”

“Đợi một chút, Tiểu Duyệt, muội hãy quay đầu nhìn tử được không? Muội biết, đôi mắt của tử nhìn không rõ. Nếu như muội chạy đi rồi, tử cũng không thể tìm thấy muội. Cho nên, muội đừng đi! Tử biết mình sai rồi, muội hãy tha thứ cho tử!”

Đường Duyệt nhắm hờ mắt nói: “Muội vốn nghĩ nếu biết muội đến, Tống tử tử nhất định sẽ rất vui mừng. Nhưng không ngờ, muội lại nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người. Tử nói cho muội biết đi, nếu như hôm nay muội không tới đây, rốt cuộc tử còn giấu muội đến bao giờ nữa?”.

Tống Uyển Từ ngây người, rất khó đưa ra được một lời giải thích. Thực sự, nếu hôm nay

Đường Duyệt không nghe thấy cuộc nói chuyện này, có lẽ cả đời này nàng vẫn sẽ giấu Đường Duyệt, vẫn nhận sự quan tâm, kính trọng của Đường Duyệt.

Đường Duyệt nói: “Tỷ có biết không, suýt nữa muội đã không thể trở về. Phút cuối cùng, muội vẫn còn nghĩ, nếu như có thể nhanh chóng trở về, trao trả lại *Ly hận kinh* cho tỷ tỷ, như thế mới được... như thế mới được...”.

Nàng đột nhiên quay đầu lại, nhìn Tống Uyển Từ. Tống Uyển Từ không nhìn thấy, nhưng vẫn cảm thấy. Từng giọt lệ thi nhau lăn xuống, ướt đầm cánh tay lạnh như băng của nàng, khiến cho nàng giống như bị ngâm nước nóng, tay nàng buông thõng xuống.

Tống Uyển Từ mím chặt môi, cuối cùng cũng không chịu từ bỏ, tiếp tục nói: “Bất luận thế nào, Tiểu Duyệt, ta rất hận Tô Mộng Châm. Hận hấn đến nỗi có thể làm tất cả mọi việc để hủy hoại các kế hoạch của hắn. Cho nên ta mới hồ đồ nhất thời lợi dụng muội như vậy. Sau này ta sẽ không làm thế nữa, muội tha thứ cho ta được không? Muội hãy nói một câu tha thứ cho ta, được không?”.

Đường Duyệt quay đầu nói: “Tống tỷ tỷ, xin lỗi, muội không thể tha thứ cho tỷ. Nếu như tỷ nói với muội sớm hơn một chút, có lẽ... Muội thật ngu ngốc... Đúng... Có một điều Tô Mộng Châm nói không sai. Các người đều là những con người thông minh, nên có thể khiến một người ngu ngốc vì các người mà làm tất cả mọi chuyện, sau đó mới nói với cô ta, đúng không?”.

Tống Uyển Từ giật mình thỏn thức: “Ít nhất trong năm năm qua, muội có thể nói, ta không có chút tình cảm thật nào sao? Muội không tin ta, chỉ ít hãy tin vào cảm nhận của mình, được không? Muội hãy dùng trái tim để cảm nhận sự khó chịu của ta lúc này, được không?”.

Đường Duyệt nói: “Xin lỗi, giờ đây muội không thể phân biệt thật giả đúng sai. Vừa rồi muội còn nói với Tô Mộng Châm rằng muội có thể phân biệt rõ ràng, đâu là thật lòng, đâu là giả tình giả nghĩa, nhưng muội đã nhầm. Muội giống phụ thân muội, chỉ là một con người đàn độn mà thôi. Tống tỷ tỷ, huyết thống là thứ thực sự không thể lừa người đúng không, thực sự muội không dám tin tỷ nữa”.

Tống Uyển Từ nhào tới chỗ Đường Duyệt, nắm chặt tay nàng, đặt lên trước ngực mình: “Muội không tin tưởng ta, thì hãy lắng nghe trái tim ta. Cầu xin muội hãy tin ta một lần”.

Đường Duyệt nói: “Tô Mộng Châm nói gì, muội đều không tin, vì tỷ đối xử với muội rất tốt... Nhưng muội phát hiện ra, từ đầu đến cuối muội đều tự huyễn hoặc, tự lừa dối mình, lừa dối người khác. Tỷ xem muội như vậy có đáng cười không?”.

Rồi nàng chợt kéo tay Tống Uyển Từ, khiến trong lòng Uyển Từ lóe lên một tia hy vọng. Nào ngờ, Đường Duyệt chỉ nhẹ nhàng đặt quyền sách vào trong tay Uyển Từ.

“Tống tỷ tỷ, muội không nợ tỷ điều gì nữa.”

Tổng Uyên Từ biết, nếu không phải vì Đường Duyệt rất đau lòng, nàng ấy sẽ không bao giờ có biểu hiện như vậy. Chính vì biết được điều này, nàng mới không thể ngăn cản nữa, không còn mặt mũi nào để cầu xin Đường Duyệt tha thứ nữa. Tổng Uyên Từ cầm cuốn *Ly hận kinh*, nước mắt rơi lã chã. Đáng tiếc là Đường Duyệt đã đi rất xa rồi.

Đường Duyệt không biết mình về Đường Gia Bảo như thế nào. Nàng chỉ thấy đầu rất đau, thân mình nhẹ tênh. Nhưng kỳ lạ thay trong lòng lại trống rỗng. Nàng không cảm thấy gì nữa, không thấy đau lòng, cũng không buồn, thậm chí đến thất vọng cũng không. Trong lúc lao đảo, nàng va phải một người. Nói đúng hơn là người đó đã quán lấy nàng.

Thật buồn cười, ở nơi này lại gặp bảo bối của Đường Tứ phu nhân, Đường Tiểu Bảo. Sắc mặt nàng bỗng nhiên thay đổi, ngay đến nàng cũng không nói rõ được tại sao, trong lòng có đôi chút chua chát, rốt cuộc là gì.

Đường Tiểu Bảo mới có năm tuổi, thân hình béo mập, tròn như cục bột mỳ. Đôi mắt to tròn vừa đen vừa sâu, lông mi vừa dài vừa cong, rất giống một chú búp bê mập mạp từ trong tranh bước ra. Lúc đó nó đang mút ngón tay, mở to mắt nhìn Đường Duyệt với bộ dạng rất hiếu kỳ.

Đường Duyệt đẩy nó ra, đi về phía trước, đầu không ngoảnh lại.

“Tỷ tỷ... tỷ tỷ...” Đường Tiểu Bảo giơ ngón tay vừa mút ra, kéo áo của Đường Duyệt.

Đường Duyệt chau mày, đẩy tay nó ra: “Đừng chạm vào ta”.

Đường Tiểu Bảo đâu có chịu sự đối xử như vậy bao giờ. Nó nhảy lên mấy bước, rồi nhào về phía Đường Duyệt, miệng lúng búng đầy nước dãi: “Tỷ tỷ... Bé! Bé!”.

Bất luận Đường Duyệt có đẩy ra thế nào, nó vẫn cố đuổi theo, nhất định đòi Đường Duyệt bế nó. Trong lòng Đường Duyệt rối bời, chốc chốc lại đẩy nó ra. Nó ngã bệt mông xuống đất, miệng ngoác to, khóc òa.

Trái tim Đường Duyệt như sắt đá, đầu không ngoảnh lại tiến thẳng về phía trước. Đường Tiểu Bảo nhìn theo muốn khóc, nhưng chẳng thay đổi được gì. Nó tức giận lau mặt, bò dậy lập cập đuổi theo.

Đường Duyệt không quan tâm tới nó, chỉ muốn đi nhanh về phía trước, nhưng bỗng có một tiếng động kỳ lạ vang lên. Đường Duyệt dừng phắt lại, quay đầu nhìn, bên cái hồ xa xa đó, dòng nước đang cuộn tròn lên. Dưới nước dường như có màu áo đỏ, nhưng chẳng mấy chốc đã bị chìm xuống.

Nó... bị rơi xuống nước rồi ư? Đường Duyệt giật thót tim, nàng không kịp nghĩ được gì nữa, chạy nhanh về phía hồ. Nhưng khi đến bên hồ, nàng bỗng dừng sững lại. Đường Tiểu Bảo có quan hệ gì với nàng? Là đệ đệ cùng mẹ khác cha? Không, không có ai thừa nhận điều này, đến mẫu thân nàng cũng không thừa nhận. Vậy tại sao nàng phải cứu nó? Tại sao không thể nào dứt khoát hủy hoại hy vọng của Ôn Nhã Như?

Đôi mắt Đường Duyệt nhìn chăm chăm xuống hồ. Mọi thứ vẫn như trước, nàng biết trong lòng nàng không có cách nào xóa bỏ hình bóng của Ôn Nhã Như. Vì người phụ nữ đó mãi mãi là mẫu thân của nàng, là phu nhân yêu quý của một người phu xe ngựa, người phụ thân nàng quan tâm nhất. Những suy nghĩ đó luôn lẩn khuất trong đầu nàng, luôn chảy trong dòng máu của nàng, đã trở thành gốc rễ ăn sâu trong tâm trí nàng. Trước khi chút gợn sóng trên mặt nước hoàn toàn biến mất, Đường Duyệt đã nhảy xuống nước.

Lúc Đường Mạc vừa đến, Đường Duyệt đang từ từ bước từ dưới hồ lên. Đường Tiểu Bảo mặc áo đỏ đang nằm trên lưng nàng đã bị ướt hết, từng mảnh áo dính chặt vào người. Nàng dường như đã kiệt sức, nhưng đôi mắt vẫn sáng như những vì sao trên bầu trời. Đường Mạc chau mày, việc đầu tiên chàng làm không phải là đón lấy Đường Tiểu Bảo đã bị hôn mê từ tay Đường Duyệt, mà là cởi chiếc áo ngoài để khoác lên người Đường Duyệt. Với bộ dạng như vậy, trông nàng không ra hình người nữa.

Sau đó chàng mới từ từ đỡ Đường Tiểu Bảo từ tay Đường Duyệt, đánh giọng nói: “Đề ta đưa nó đi, mọi người hãy trở về đi”. Nói xong, chàng quay người bước đi, đầu không ngoảnh lại.

Đường Duyệt hít một hơi thật sâu. Vừa đi được vài bước, liền bị một người chặn lại. Nàng ngẩng đầu nhìn, thiếu nữ trước mặt có hàm răng trắng bóng, toàn thân phát ra một thứ ánh sáng kỳ lạ. Người đó mặc một chiếc váy màu xanh nhạt, trên cổ đeo một chuỗi ngọc minh châu. Đó chính là đại tiểu thư của Âu Dương sơn trang, Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Minh Châu ngạc nhiên hỏi: “Đường cô nương, bộ dạng hôm nay của cô nương thực sự không giống một tiểu thư danh môn chút nào”.

Đường Duyệt biết toàn thân mình đang ướt sũng, thật đáng xấu hổ. Nhưng nàng không muốn bị người khác chế nhạo, nên nàng không có ý định ở lại, đôi mắt lướt nhìn Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Minh Châu giơ tay ra, tiếp tục ngăn nàng lại.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Cô nương muốn gì?”.

Câu nói của Âu Dương Minh Châu khiến cho người khác phải kinh ngạc: “Muốn cô rời khỏi Đường Gia Bảo lập tức”.

Đường Duyệt nói: “Câu này không phải để cho cô nói”.

Âu Dương Minh Châu cười rằng: “Tại sao ta không được nói?”.

“Cô không phải là người của Đường Gia Bảo.”

“Cũng sắp rồi... chẳng bao lâu nữa ta sẽ là người của Đường Gia Bảo.”

Nét mặt Đường Duyệt không chút thay đổi, trong lòng dường như cảm thấy ớn lạnh. Tại sao Âu Dương Minh Châu lại xuất hiện ở Đường Gia Bảo vào lúc này? Tại sao cô nương ấy

lại nói những lời như vậy? Trong Đường Gia Bảo có rất nhiều nam tử đến tuổi lập gia thất. Nhưng người có tư cách làm chủ nhân Đường Gia Bảo chỉ có đại ca nàng, Đường Mạc.

Âu Dương Minh Châu cười thẳm: “Chắc chắn cô đã đoán ra câu nói của ta rốt cuộc có ý nghĩa gì rồi”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Ta không biết”.

Má Âu Dương Minh Châu đỏ ửng lên, nói: “Cô nên đi hỏi đại ca của cô”.

“Không liên quan tới ta, ta không muốn biết.”

“Đương nhiên có liên quan tới cô. Không bao lâu nữa ta sẽ trở thành đại tẩu của cô.”

“Sau đó thì sao? Cô muốn đuổi ta đi?”

“Đúng, ta muốn cô đi khỏi Đường Gia Bảo.”

“Tại sao?”

Nụ cười trên khuôn mặt Âu Dương Minh Châu trở nên gượng gạo. Nàng đến Đường Gia Bảo từ sau đại hội kiểm pháp. Trong lúc Đường Mạc bị thương, nàng luôn ở bên cạnh chăm sóc chàng. Nhưng cuối cùng cũng không gây được ấn tượng tốt đẹp nào. Tất cả những điều này khiến nàng cảm thấy không vui.

“Vì ta không thích cô”, Âu Dương Minh Châu nói.

Đường Duyệt bật cười, không biết đang chế nhạo Âu Dương Minh Châu, hay đang chế nhạo bản thân mình không được chào đón ở đây. Nàng nói: “Đơn giản như vậy thôi sao?”.

Âu Dương Minh Châu nói: “Lẽ nào ghét một người thì cần phải có lý do?”.

“Không cần thiết.”

“Vậy thì tốt, mời cô ra khỏi Đường Gia Bảo.”

“Trừ phi đại ca đuổi ta đi.”

Âu Dương Minh Châu lạnh lùng đáp: “Cô không biết, nam nhân sau khi thành thân sẽ trở nên biết nghe lời sao?”.

“Đại ca sẽ không như vậy.”

Âu Dương Minh Châu trợn mắt lên nói: “Đó là do cô không hiểu đám nam nhân đó thôi. Đại ca cô cũng là một nam nhân, chàng ấy sẽ nghe lời ta”.

Đường Duyệt đáp: “Huynh ấy sẽ không đuổi ta đi”.

Âu Dương Minh Châu nói: “Chỉ cần ta muốn, chàng sẽ làm như vậy”.

Đường Duyệt vốn không hiểu, cứ coi như Âu Dương Minh Châu được gả vào Đường Gia Bảo, tại sao lại muốn đuổi nàng đi? Giữa hai người bọn họ đã từng có xích mích, ân oán. Nhưng đó là chuyện của năm năm trước. Tại sao đến bây giờ, nàng ta còn nhớ ân oán đó? Nàng nghi ngờ hỏi: “Ta không nghĩ ra nguyên nhân tại sao cô muốn làm như vậy”.

Âu Dương Minh Châu trơ mặt nói: “Ta không muốn nói với cô”.

Đường Duyệt đáp: “Vậy xin cô hãy tránh ra”.

Âu Dương Minh Châu vẫn đứng nguyên đó, dường như không muốn nhường đường. Nàng đương nhiên có lý do của mình, hơn nữa lý do này rất đầy đủ. Thấy Đường Duyệt không hiểu gì, nàng rất tức giận, bàn tay nắm chặt lại: “Tại vì chàng ấy mắng cô”.

“Vì đại ca mắng ta ư?”

Âu Dương Minh Châu nói tiếp: “Từ trước tới giờ, chàng ấy luôn đối xử lạnh lùng với người khác. Nhưng chàng ấy đã mắng cô”.

Đường Duyệt đương nhiên không hiểu vấn đề then chốt trong việc này. Vì Đường Mạc thường mắng nàng, nên nàng cho rằng đó là điều không có gì đáng ngạc nhiên, càng không nghĩ Đường Mạc đối xử với nàng khác với người khác. Âu Dương Minh Châu nói đúng, nếu như đại ca tức giận, chàng sẽ tỏ ra rất lạnh lùng, vô cảm. Cách đối xử này khiến cho nữ nhi rất sợ! Lúc chàng nhìn Âu Dương Minh Châu, vẻ mặt chàng giống như nhìn một chiếc bàn, một chiếc lá, khiến Âu Dương Minh Châu cảm thấy hoài nghi về sự hấp dẫn của mình. Nhưng sau đó nàng cảm thấy rất thoải mái, bởi vì Đường Mạc đều đối xử như thế với tất cả mọi người. Chỉ có một người duy nhất được chàng đối xử khác biệt, đó chính là Đường Duyệt. Biết rõ giữa hai người bọn họ chỉ là tình huynh muội bình thường, nhưng nàng vẫn cảm thấy đổ kỵ. Đổ kỵ vì cách đối xử khác biệt đó. Nàng ghét tất cả những nữ nhân khác nhận được sự quan tâm của Đường Mạc. Kể cả người đó là muội muội hay là mẫu thân của chàng cũng không được! Những người có tính sở hữu như nàng đều rất ương bướng và cứng đầu. Vì nàng đã quen giành được những gì mình thích, rất hiếm khi bị từ chối, bị coi thường.

“Cô nương thực sự không biết phải trái. Đại ca ta sẽ không lấy cô đâu”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp.

Mặt Âu Dương Minh Châu biến sắc: “Phụ thân ta đã bắt đầu bàn việc hôn sự với Đường bảo chủ. Chàng ấy nhất định sẽ lấy ta”.

Đường Duyệt gạt tay Âu Dương Minh Châu ra: “Vậy hãy đợi tới lúc cô làm đại tẩu của ta, để đích thân đại ca nói với ta”.

Nhìn thấy nét mặt khác thường của Đường Duyệt, Âu Dương Minh Châu đột nhiên nhớ tới đạo pháp đáng sợ của Đường Duyệt trong đại hội kiếm pháp cách đây không lâu. Nàng

lùi lại nửa bước, cuối cùng cũng nhường đường cho Đường Duyệt đi.

Đường Duyệt đi rồi, Âu Dương Minh Châu nhìn theo bóng nàng, lạnh lùng hắng giọng một tiếng. Chỉ có nam nhân mới dựa vào đao kiếm để giải quyết ân oán. Nữ nhi không cần phải như vậy. Có một ngày nàng sẽ khiến cho Đường Mạc trở thành phu quân của mình.

Sắc mặt Đường Duyệt càng lúc càng trở nên trắng bệch. Đường Mạc rốt cuộc là đại ca của nàng, là đại ca duy nhất của nàng. Cho dù huynh ấy thực sự muốn đuổi nàng đi thì cũng nên đích thân nói với nàng. Nàng vốn không tin, nhưng những lời nói của Âu Dương Minh Châu đã khiến cho nàng hoài nghi. Lúc này nàng mới hiểu ra, cho dù Đường Gia Bảo không có Ôn Nhã Như thì vẫn còn có người nàng rất để ý, quan tâm.

Đường Duyệt đi thẳng một mạch đến lạc viên của Đường Mạc. Nàng dựa vào cửa và thở rất mạnh. Đột nhiên nàng nhớ ra, lúc này Đường Mạc đang ở bên Đường Tiểu Bảo. Nàng cũng không biết mình đến đây làm gì, muốn tìm đại ca để xác nhận việc gì. Nếu như huynh ấy thực sự lấy Âu Dương Minh Châu, huynh ấy sẽ nghe lời cô ta, đuổi nàng đi sao? Đường Duyệt thực sự sợ hãi, nàng không tự tin vào bản thân mình. Một người muội muội không cùng huyết thống, so với một thiên kim tiểu thư xinh đẹp, rốt cuộc Đường Mạc chọn ai, dường như không cần phải so sánh.

“Muội làm gì ở đây?” Đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Đường Duyệt giật mình, quay người lại, phát hiện ra người đang đứng sau mình chính là Đường Mạc.

“Muội đến tìm ta?” Đường Mạc hỏi. Đường Duyệt vẫn không trả lời. Nàng mở to mắt nhìn chàng, muốn nói nhưng không thể cất tiếng.

Đường Mạc nói tiếp: “Không phải ta bảo muội về phòng thay y phục sao, muội chạy tới đây làm gì?”.

Căn phòng của Đường Mạc rất sạch sẽ, tịnh không một hạt bụi. Đường Duyệt lặng lẽ theo sau chàng, bước vào trong phòng.

“Bây giờ có thể nói được rồi. Rốt cuộc có việc gì?” Đường Mạc thấy tóc của nàng ướt sũng, những giọt nước đang lăn trên mặt, từng giọt, từng giọt chảy trên cổ áo nàng. Nhưng nàng vẫn im lặng, không nói một lời.

“Không muốn nói thì hãy về phòng đi.” Đường Mạc từ trước tới giờ không an ủi người khác. Cho dù chàng biết rõ trong lòng Đường Duyệt nhất định không phải là chuyện nhỏ.

Đường Duyệt vẫn ngây người, nghe chàng nói như vậy liền cúi đầu bước ra ngoài. Đường Mạc chau mày, gọi nàng quay lại: “Muội vì cứu người nên mới nhảy xuống, hay là muội không muốn sống nữa?”.

Lúc này Đường Duyệt mới nói: “Muội không phải là muốn nhảy xuống nước tự vẫn

đầu”.

Đường Mạc đã ngồi xuống ghế, khuôn mặt lạnh lùng đáp: “Ta cho rằng sau khi bị người ta cự tuyệt, muối nghĩ không thông nên muốn tìm đến cái chết”.

Đường Duyệt không ngờ Đường Mạc đã biết việc này, càng không ngờ chàng lại chủ động nói ra. Nàng không chút chuẩn bị, không có cách nào che đậy: “Đại ca... muối...”.

“Cho dù muối không nói với ta, lẽ nào ta mù hay sao? Ánh mắt muối nhìn Thương huynh, người nào có mắt cũng đều thấy rõ.” Nhìn khuôn mặt Đường Duyệt lộ vẻ không hiểu, Đường Mạc nói tiếp: “Nếu muối vì thế mà đi tìm cái chết, chính là làm mất mặt ta, mất mặt Đường gia”.

Ánh mắt Đường Duyệt dao động, nhưng không nói lời nào. Rất lâu sau nàng mới lên tiếng: “Huynh ấy đối với muối rất tốt”.

Đường Mạc từ tốn đáp: “Trên thế gian này không chỉ có mình huynh ấy đối tốt với muối”.

“Nhưng muối chỉ yêu huynh ấy.”

“Đó là do muối gặp quá ít những người khác.”

“Đại ca, huynh không hiểu.”

“Ta không hiểu, tại sao vì một người năm năm không gặp mà muối có thể hồn xiêu phách lạc.”

Đường Duyệt miễn cưỡng cười rằng: “Mặc dù thời gian muối và Thương đại ca quen nhau chưa lâu, nhưng bằng đó cũng đủ để muối ghi nhớ trong lòng”.

Đường Mạc lạnh lùng nói: “Không ngờ Thương huynh có sức hấp dẫn lớn đến thế”.

“Muối biết mình không nên có biểu hiện như vậy, nhưng muối không muốn hối hận.”

“Bị người ta cự tuyệt mà không hối hận sao?”

“Muối đã quen với việc bị người khác cự tuyệt, cho nên... sẽ không buồn đâu.”

Đường Mạc lạnh lùng hắng giọng: “Huynh ấy cự tuyệt muối, chính là coi thường muối, coi thường Đường Gia Bảo”.

Đường Duyệt đáp: “Không, không có liên quan gì tới Đường Gia Bảo cả”.

Đường Mạc nói: “Có liên quan đó, muối là muối muối của ta, còn ta là Thiếu Bảo Chủ. Tai ta không bị điếc, mắt ta không bị mù. Huynh ấy cự tuyệt muối, đúng là không biết tốt xấu”.

Đường Duyệt cúi đầu nói: “Muội vốn không xứng với Thương đại ca”.

Đường Mạc đứng bật dậy, mặt hầm hầm nói: “Nếu không phải huynh ấy không biết phải trái, thì muội đúng là một con ngốc”.

Đường Duyệt muốn cười nhưng không thể cười nổi, nàng nói: “Đại ca, muội vốn rất ngốc mà”.

Dường như câu nói đó khiến Đường Mạc rất tức giận. Đôi mắt lạnh lùng ấy dường như đang chứa một ngọn lửa bùng cháy: “Huynh ấy không muốn lấy muội thì thôi. Muội biến mình trở thành hình dạng ma quỷ như thế này để làm ta tức chết phải không?”.

Đường Duyệt không nói được lời nào. Nàng biết những lời nói thật của mình khiến cho Đường Mạc tức giận. Nhưng những gì nàng nghĩ tới lúc này không phải là tình yêu với Thương Dung, mà chính là làm thế nào để giữ chặt vị huynh trưởng Đường Mạc này. Trong lòng nàng, người thân mãi mãi quan trọng hơn người yêu rất nhiều. Khi nhận ra mình có thể mất Đường Mạc, nàng hiểu ra rằng, nhất định nàng phải làm gì đó. Cho nên nàng chỉ nói rằng: “Đại ca, bây giờ muội đã không còn hy vọng gì với huynh ấy”.

Đường Mạc bỗng ngậy người một lát, dường như không có phản ứng.

Đường Duyệt nói tiếp: “Muội muốn ở lại Đường Gia Bảo, mãi mãi”.

Đường Mạc lặp lại câu nói của nàng: “Muội nói là mãi mãi?”.

Đường Duyệt đáp: “Vâng”.

Đường Mạc hỏi: “Thế có nghĩa là gì?”.

Đường Duyệt cúi đầu suy nghĩ, nhưng đột nhiên nàng chuyển chủ đề, nói: “Nếu như có một ngày... đại ca thành thân rồi, liệu huynh có đuổi muội đi không?”.

Đường Mạc thở dài một tiếng, nói: “Tại sao ta phải đuổi muội đi?”.

Đường Duyệt đáp: “Có lẽ... đại tẩu không thích muội, cũng giống như mẫu thân vậy”.

“Vậy muội có thể ở lại.”

Đường Duyệt ngẩng lên nhìn Đường Mạc.

Đường Mạc lạnh lùng nói: “Ta chưa có ý định thành thân”.

Đường Duyệt không kìm lòng được, buột miệng hỏi: “Tại sao?”.

Đường Mạc đáp: “Nữ nhi thật là phiền phức”.

Đường Duyệt không hiểu, nàng hỏi: “Nhưng Âu Dương Minh Châu nói...”.

Đường Mạc ngắt lời nàng: “Không cần để ý đến cô nương ấy nói gì”.

Căn phòng bỗng chốc trở nên im lặng. Đường Mạc nói: “Sau đại hội kiếm pháp, ta đã từ chối việc hôn sự của mấy môn phái hộ muội. Muội không muốn biết là những ai sao?”.

Đường Duyệt lắc đầu: “Đại ca, muội không muốn biết”.

Đường Mạc cười rằng: “Muội không hỏi tại sao ta từ chối sao?”.

“Đại ca muốn nói với muội ư?”

“Ta vốn muốn thay muội tìm một người hơn Thương huynh để làm phu quân. Nhưng xem ra, tốt nhất muội hãy cứ ở bên cạnh ta, trong tương lai sẽ không có ai bắt nạt muội được.”

“Vâng, chỉ cần đại ca không đuổi muội đi, muội sẽ mãi mãi ở lại Đường Gia Bảo”. Nàng nói như vậy, trong lòng rõ ràng rất vui mừng, nhưng không hiểu sao hai mắt lại nhòa lệ.

Nhìn thấy những giọt lệ đang lăn dài trên khuôn mặt Đường Duyệt, trong lòng Đường Mạc thâm than một tiếng. Thực sự chàng không hiểu, tại sao Thương Dung lại cự tuyệt muội muội của mình? Mặc dù nét mặt Đường Mạc vẫn bình tĩnh như mọi ngày, nhưng điều đó không có nghĩa là lạnh lùng, vô tình. Dưới vòm trời này, chỉ có Đường Duyệt là người đặc biệt, vì nàng là muội muội của chàng. Lúc còn nhỏ, mẫu thân đã từng nói muốn cho chàng một muội muội. Nhưng chàng chờ rất lâu mà không thấy, sau đó mẫu thân lâm trọng bệnh qua đời, chàng cũng không có thêm hy vọng đó một lần nào nữa. Bây giờ gặp Đường Duyệt, trong lòng chàng có một thứ tình cảm rất kỳ lạ, một nửa là thương hại, một nửa là thứ tình cảm rất đặc biệt, khó có thể nói rõ ràng. Chàng bước đến, nhẹ nhàng ôm Đường Duyệt một lát, rồi buông ra. Trong cuộc đời, đây là lần đầu tiên chàng thể hiện sự dịu dàng với một người con gái.

Khi trở về phòng, Đường Duyệt cảm thấy đã kiệt sức. Nhưng nàng không thể nghỉ ngơi, vì có người đã đứng rất lâu ngoài cửa đợi nàng.

“Phu nhân mời tiểu thư đến Khởi Âm Viên một chuyến.”

Chương 18

Oán hận

Năm năm qua đi, Ngân Tâm vẫn thích mặc chiếc áo màu tím nhạt. Khuôn mặt tròn tròn, thân hình yếu điệu. Nhưng Đường Duyệt từ một tiểu cô nương đã trở thành một thiếu nữ mười bảy tuổi. Đạo trước, chỉ cần thấy Ngân Tâm xuất hiện ở nơi này, Đường Duyệt sẽ cảm thấy rất vui. Nhưng hôm nay, nàng không còn vui mừng như thế nữa. Ngân Tâm phải nói lại một lần nữa, tới khi nhìn thấy Đường Duyệt khẽ gật đầu, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù là một thiếu nữ rất xinh đẹp nhưng Đường Duyệt lặng lẽ hơn rất nhiều so với những thiếu nữ bình thường khác. Trong lòng Đường Duyệt nghĩ những gì? Nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi. Nàng đã không gặp Ôn Nhã Như tròn hai tháng rồi. Hai người bọn họ đúng là cặp mẩu tử kỳ lạ nhất trên đời này, xa nhau nhưng không nhớ nhau. Mỗi lần gặp nhau đều làm cho nhau đau lòng.

Khi nhìn thấy Ôn Nhã Như, trong lòng Đường Duyệt trỗi dậy một sự hỗn loạn khó nói. Ôn Nhã Như cũng đã nhìn thấy nàng, khuôn mặt vẫn như mọi khi, không lộ chút biểu cảm.

Khi Đường Duyệt nhẹ nhàng bước tới, Ôn Nhã Như chỉ lạnh lùng nói: “Con đến muộn”.

Đường Duyệt nhìn thẳng vào mắt bà và nói: “Mẫu thân”. Đường Duyệt trước kia luôn luôn khao khát một ánh mắt quan tâm, một cái ôm triu mến của mẫu thân. Bao nhiêu năm trôi qua, khoảng cách giữa hai người bọn họ ngày càng bị kéo giãn ra.

Đường Duyệt đã từng nghi ngờ, rốt cuộc mình có phải là con ruột của Ôn Nhã Như hay không. Có lẽ nàng chỉ là đứa trẻ mà Ôn Nhã Như và người phu xe ngựa nhặt được. Như thế, Ôn Nhã Như không thích nàng cũng là chuyện đương nhiên. Thậm chí nàng nghĩ, có lẽ mẫu thân sinh ra nàng cũng không xinh đẹp bằng Ôn Nhã Như. Có lẽ bà ấy chỉ là một người phụ nữ khôn cùng, do một vài nguyên nhân nào đó mới phải bắt đắc dĩ từ bỏ nàng.

Trong giấc mơ, nàng dường như đã nhìn thấy một bức tranh: một ngôi nhà nhỏ, một cánh cửa, một chiếc giường, một chiếc ghế, một chiếc đèn dầu, tất cả đều rất đơn giản và cũ kỹ. Hoặc là có một người phụ nữ bình thường nhưng hiền dịu, nhưng đó nhất định là một phụ nữ có thể chung sống cả đời với người phu xe ngựa, quyết không phải là người có xuất thân danh giá như Ôn Nhã Như.

Ôn Nhã Như cũng đang nhìn Đường Duyệt, rất lâu sau, bà mới thủng thẳng nói: “Hóa ra con đã lớn thế này rồi”.

Đôi mắt của Đường Duyệt rất sáng, rất trong. Nhưng giờ phút này, trong đôi mắt ấy chất chứa một nỗi đau rất lớn. Cuối cùng nàng không chịu nổi nữa: “Con năm nay đã mười bảy

tuổi, nếu như mẫu thân không quên”.

Nét mặt Ôn Nhã Như giống như đang bị ai đó dùng dao đâm từng nhát, từng nhát vào tận trong tim: “Sao ta có thể quên được? Cả đời này ta cũng không thể quên được”. Ánh mắt, lời nói của Ôn Nhã Như không giống như đang nhắc đến những ngày nhi nữ của mình ra đời, dường như bà đang nhớ lại những nỗi đau ghi tâm khắc cốt trong những ngày xưa đó.

“Con sinh giờ Dần, ngày mùng 6 tháng 5”, Ôn Nhã Như chậm rãi nhớ lại.

Đường Duyệt khẽ nhắm mắt, trong lòng nhớ ra những lời năm đó phụ thân đã nói với nàng, lúc nàng chào đời, chính là lúc ngày và đêm chuyển giao cho nhau. Vậy là giờ Dần, không sai.

Nét mặt của Ôn Nhã Như bỗng trở nên hỗn loạn, bà nói: “Cũng vào đêm đó, ta bị đuổi khỏi Ôn gia”.

Đường Duyệt đáp: “Con biết, vì con, mẫu thân vĩnh viễn không còn là đại tiểu thư của Ôn gia nữa”.

Ôn Nhã Như đáp: “Đúng, ta hận con, con buồn lắm phải không?”.

Ôn Nhã Như hận nàng. Thật ra Đường Duyệt đã sớm biết điều đó. Nhưng việc nàng biết và việc nghe chính miệng mẫu thân nói ra là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Cảm giác khi nghe thấy mẫu thân nói chữ “hận” thực sự rất khó tả, trừ phi tự mình trải nghiệm. Khi Đường Duyệt đã khẳng định được điều này, trong lòng nàng trào dâng một nỗi đau buồn khôn nguôi.

Dường như nước mắt Đường Duyệt đang chực trào ra. Nàng cho rằng mình sẽ ngã quỵ, không đứng lên được nữa. Nhưng không, nàng vẫn tỉnh táo, đứng vững và đối mặt với tất cả. Điều tồi tệ chẳng qua cũng chỉ như thế thôi, Đường Duyệt nghĩ.

Ôn Nhã Như nói: “Ta vẫn hận con, từ khi sinh ra con chính là một quái vật”.

“Là do tay phải của con có sáu ngón sao?” Đường Duyệt giơ bàn tay phải của mình lên, hỏi Ôn Nhã Như.

Ôn Nhã Như khẽ nhìn nàng, một lúc sau mới từ từ trả lời: “Không chỉ như vậy, con còn tự chặt đi ngón tay của mình”.

“Con làm vậy là để mẫu thân yêu quý con... nhưng mẫu thân càng ngày càng ghét con.”

“Đúng.”

“Phụ thân đã từng nói, chỉ cần chúng ta cố gắng, sẽ có một ngày mẫu thân vui vẻ. Nhưng không, bất luận con và phụ thân làm gì đi chăng nữa, mẫu thân vẫn nhất định không nở một nụ cười.”

Ôn Nhã Như ngăn không cho nàng nói tiếp: “Nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất”.

Đường Duyệt hỏi: “Còn điều gì nữa?”.

Ôn Nhã Như nói: “Vì con, ta đã mất đi mẫu thân của mình”.

Đường Duyệt không thể bình tĩnh hơn nữa, nàng bèn bước lại gần hỏi: “Mẫu thân nói thế là có ý gì vậy?”.

“Mẫu thân ta đã vì con mà chết.”

“Con không hiểu?”

“Con đương nhiên không hiểu.”

“Thậm chí con còn chưa từng gặp bà ấy.”

“Ta vừa mới nói, bà ấy đã vì con mà chết.”

Đường Duyệt không nói gì nữa, Ôn Nhã Như tiếp tục: “Việc này ta chưa từng nói với người nào, nhưng...”. Rồi bà nói tiếp: “Sau khi có con, mẫu thân đã trăm phương nghìn kế thay ta che giấu. Nhưng cuối cùng vẫn bị phát hiện”.

Ôn gia là bách niên thế gia, gia phong nghiêm khắc, sao có thể dung nạp một việc xấu xa như thế. Lúc đó phụ thân của Ôn Nhã Như, Ôn Văn Đình, là con trưởng của Ôn gia, nắm đại quyền trong tay, nhưng trong đêm xảy ra sự việc đó đã mất hết địa vị làm chủ gia đình, đương nhiên rất tức giận.

“Mẫu thân ta là thiếp trong Ôn gia. Bình thường bà làm gì cũng đều rất cẩn thận, nói chuyện cũng không dám nói to, chỉ sợ đại phu nhân không vui. Nhưng vì ta, bà đã phò mặc tất cả.” Giọng nói của Ôn Nhã Như rất bình tĩnh, không chút đau thương. Nhưng Đường Duyệt cảm thấy, nỗi khổ của bà còn lớn hơn nàng rất nhiều. Cho dù trong tim đang rỉ máu, bà cũng không thể nào rơi lệ. Đường Duyệt biết, Ôn Nhã Như là một người như vậy.

Ôn Văn Đình vì chuyện này mà muốn nhốt Ôn Nhã Như lại, đồng thời muốn giao bà cho tộc trưởng Ôn gia xử lý.

“Tất cả mọi người đều ức hiếp một con người nhỏ bé yếu ớt như mẫu thân ta. Đến bạc cũng cho ít hơn những người thiếp. Ta thích tranh đấu hiếu thắng, những thứ tỷ muội khác có, ta cũng phải có. Mẫu thân vì ta, mua những thứ ta muốn nên nhiều năm như vậy cũng không tích lũy được gì, thậm chí còn phải giấu giếm bán nữ trang của mình.”

Cho nên Ôn Nhã Như không bị đuổi khỏi Ôn gia, mà là trốn ra ngoài. Ôn gia là danh môn đất Giang Nam. Đường Duyệt chưa từng nghĩ rằng tuy Ôn gia có gia tài lớn như vậy nhưng không phải người nào trong Ôn gia cũng có cuộc sống tốt đẹp. Có người sống trong

ánh hào quang, nhất định sẽ có người phải sống trong nơi âm thấp, tối tăm.

“Ta luôn cho rằng phụ thân yêu thương ta như vậy, sao nữ lòng nào giao ta cho người khác xử lý. Thật nực cười, giờ phút ra khỏi Ôn gia, ta vẫn cho rằng sẽ có một ngày mình có thể trở về. Nhưng sau đó, ngày ôm con ra đi, ta mới phát hiện sự thật không phải như vậy.”

Ngón tay cái của Đường Duyệt đã liền thịt. Nhưng nàng không nói câu nào, thậm chí một chút biểu hiện cũng không có.

“Lúc đó ta mới hiểu rằng, Ôn Văn Đình yêu thương ta chẳng qua vì ta trẻ đẹp, có cơ hội nổi tiếng, sau này có thể đem lại lợi ích cho ông ấy.”

“Vậy... bà ấy?” Đường Duyệt hỏi, nàng thực sự không thể nói ra từ “ngoại tổ mẫu”.

“Ta đã nhìn thấy bà ấy bị người ta khiêng ra từ cổng sau”, Ôn Nhã Như nói rõ ràng từng chữ.

“Sao lại như thế?” Đường Duyệt run run hỏi.

“Chẳng qua bà ấy đói mà chết. Ở Ôn gia, đó là cách chết từ bi nhất”, Ôn Nhã Như nói.

“Nhưng...”

Ôn Nhã Như đã nghe ra câu nàng chưa nói hết, thậm chí còn đưa ra lời giải thích: “Nếu như con là nam nhân, con cũng sẽ làm như vậy”.

Đường Duyệt im lặng hồi lâu, lắc đầu nói: “Con không hiểu”.

Ôn Nhã Như đứng dậy, bước đến bên cửa sổ, một lúc lâu sau mới nói: “Đối với ông ấy, như thế đã là ban cho mẫu thân ta một cái chết có thể giữ thể diện cho bà ấy rồi”.

Đường Duyệt không nhìn rõ nét mặt của Ôn Nhã Như, nàng chỉ cảm thấy cay cay nơi khóe mắt. Những vết thương trong lòng đang ngấm chảy máu, khiến nàng thấy rất đau đớn, nàng nói: “Tại sao mẫu thân muốn nói với con những điều này?”.

Ôn Nhã Như quay đầu lại, bà vẫn trẻ như vậy, dung mạo quý phái, nếu như mọi người nhìn thấy hình dáng bên ngoài của bà, sẽ không ai dám tin bà đã sinh được hai người con. Ôn Nhã Như đột nhiên bật cười, nụ cười không chút ảm áp: “Ta nói với con những việc này, là để con rời khỏi Đường Gia Bảo”.

“Tại sao?” Trong mắt Đường Duyệt có chút mơ hồ, nàng vẫn muốn hỏi nguyên do như trước.

“Ta hận con, nhưng không phải là vì những lý do con nói. Vì con, ta đã mất đi người quan trọng nhất, mất đi thứ quan trọng nhất của mình.”

“Vậy tại sao mẫu thân còn sinh ra con, hay... tại sao mẫu thân không vứt con đi?”

Đường Duyệt luôn luôn dồn nén tình cảm của mình. Lúc đó nàng đã không kiểm soát nổi, cuối cùng cũng bật ra câu hỏi mà mình đã canh cánh bao năm qua.

“Vì con là do bà ấy dùng mạng của mình để đổi lại, cho nên ta mới để con sống.” Đường Duyệt biết mình sẽ ghi nhớ câu nói này suốt cả cuộc đời. Cho dù nàng muốn quên đi, nhưng mãi mãi cũng không thể quên được. Ôn Nhã Như đã biết Đường Duyệt cứu Đường Tiểu Bảo nhưng không chút cảm kích, ngược lại còn muốn đuổi nàng đi. Đường Duyệt chắc chắn phải rời khỏi Đường Gia Bảo, nàng đã không còn con đường nào để lựa chọn nữa.

Lúc Ôn Nhã Như đưa ra lý do đó, Đường Duyệt thấy mình không thể chịu đựng được nữa, vì tất cả đều là sự thật. Nếu Ôn Nhã Như vì sinh nàng ra mà mất đi sự vinh hoa phú quý, thì Đường Duyệt vẫn có thể nghĩ ra tất cả mọi cách để bù đắp. Nhưng vì cái bà mất là mẫu thân, làm sao Đường Duyệt có thể tìm được một người mẫu thân sống khỏe mạnh để trả lại cho bà? Mặc dù sự oán hận trong lòng Ôn Nhã Như chẳng qua chỉ là giận cá chém thớt, thậm chí sự oán hận đó rất nực cười, vô lý, nhưng Đường Duyệt vẫn biết, nàng thực sự nên đi khỏi đây.

Từ hôm Đường Duyệt từ đại hội kiểm pháp trở về Đường Gia Bảo đến nay mới có mười mấy ngày, nhưng tất cả sự việc xảy ra trong thời gian này khiến nàng cảm thấy mệt mỏi chưa từng thấy.

Con người đúng là một loài động vật rất kỳ lạ, việc sở trường nhất chính là nói một đằng, làm một nẻo. Đường Duyệt rõ ràng từng nói với Đường Mạc rằng sẽ không bao giờ rời khỏi Đường Gia Bảo, nhưng bỗng chốc, nàng lại âm thầm ra đi mà không để lại một lời nhắn nhủ nào. Đường Duyệt biết, nếu như nói với đại ca, nàng sẽ không đủ dũng cảm để rời khỏi đây, vì người duy nhất khiến nàng lưu luyến ở Đường Gia Bảo chính là đại ca nàng. Nhưng như Ôn Nhã Như đã nói, vì chàng đã dùng tất cả thời gian của mình để chăm sóc Đường Duyệt, thậm chí còn khăng khăng thay nàng cự tuyệt một số danh gia đến kết thân, nên khiến Đường bảo chủ không vui.

Đường Duyệt rất yêu quý đại ca, nhưng không muốn vì nàng mà khoảng cách giữa Đường Mạc và Đường bảo chủ thêm xa cách. Đường Duyệt bước đi vô định, không biết mình đang đi đâu, không biết mình đã đi được bao lâu. Cuối cùng nàng cũng đã rời khỏi địa phận Đường Gia Bảo, đến một thị trấn xa lạ. Nhưng nàng không biết, từ giờ phút nàng rời khỏi Đường Gia Bảo, có một người luôn đi theo nàng, chốc chốc lại nhìn theo nàng.

“Công tử, Đường cô nương rốt cuộc muốn đi đâu?” Người thanh niên mặc áo xanh hỏi.

Chàng trai bước đến trước mặt cậu ta, khuôn mặt tuấn tú, khí chất hào sảng, trên đường đi đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Chàng mặc một chiếc áo choàng màu trắng đã nhuộm màu sương gió dậm trường. Chàng vẫn chưa trả lời, chăm chú nhìn bóng Đường Duyệt đi đằng trước. Cho đến khi người mặc áo xanh hỏi tới lần thứ ba, chàng mới khẽ tỉnh lại, trả lời: “Ta cũng không biết”.

“Vậy tại sao công tử không trực tiếp gọi cô nương đó lại!” Người mặc áo xanh hỏi tiếp.

Người mặc áo trắng chân chừ hồi lâu, mới khẽ nói: “Biết rõ không giữ được nàng, hà tất phải làm khó nàng”.

Một lão già áo quần rách nát dừng lại trước mặt Đường Duyệt. Khi nàng đi qua, trong chiếc bát của lão có một chiếc túi đựng đầy đồng xu.

Nàng đã đem tất cả số tiền mình có cho người khác, rốt cuộc nàng muốn làm gì?

“Người hãy quay về trước, nói với tổ mẫu, ta sẽ về muộn vài ngày”, người mặc áo trắng nói.

Người mặc áo xanh dạ một tiếng, quay người, đi ngược trở lại.

Những người bình thường qua trấn này đều dừng lại uống nước, bổ sung lương thực, nghỉ ngơi một đêm, rồi mới lên đường. Nhưng Đường Duyệt thì không, nàng đi thẳng ra ngoài thành. Thương Dung vốn không ngăn cản nàng, nhưng hy vọng nàng có thể mượn cơ hội này để giải tỏa hết tâm tư trong lòng.

Nàng dừng lại trước cửa một ngôi nhà rất nghèo, nghèo đến nỗi dường như nhà đó chỉ có bốn bức tường. Một người đàn bà ngồi cuộn tròn bên cửa, tia nắng không chiếu tới người bà ấy, nhưng Đường Duyệt vẫn nhìn thấy rõ, bên trong bộ quần áo đã rách nát của bà ấy là những vết sẹo tím xanh, một số chỗ còn không ngừng chảy máu.

Dường như nhận ra có người lạ tới gần, người đàn bà đó đột nhiên ngẩng mặt lên. Mí mắt bên phải của bà ấy sụp hẳn xuống, sống mũi bị đánh bầm dập, má tím bầm, khóe miệng vẫn còn chảy máu.

Bất cứ người nào nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ đó đều khiếp hãi mà bỏ chạy. Nhưng Đường Duyệt vẫn đứng nguyên tại chỗ, nàng nhìn chằm chằm vào vết thương trên mặt người đàn bà đó với sự phẫn nộ ngày một lớn dần.

Khuôn mặt người đàn bà đó không chút biểu cảm, dường như đối với tất cả nỗi đau này bà ấy đều cảm thấy tê dại, thờ ơ. Đường Duyệt không có ý định hỏi ai đã đánh bà ấy đến nông nỗi này, vì nàng đã nhìn thấy tên hung thủ đó, Cát Đại. Cát Đại đang nằm phơi nắng trông rất thoải mái ở trong sân sau khi đánh phu nhân của mình. Cho đến lúc hắn nhìn thấy một cô nương trẻ tuổi đứng trước mặt hắn. Nếu là bình thường, nhìn thấy một cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, Cát Đại sẽ cảm thấy rất vui, nhưng hôm nay hắn dường như sắp bật khóc. Vì tiểu cô nương xinh đẹp này đã kè thanh đao đáng sợ vào cổ hắn.

Hôm nay nàng là người qua đường thứ ba đòi lại công bằng cho phu nhân hắn. Nhưng hai nam nhân trước đều bị hắn đánh cho đến nỗi không dám xen vào chuyện của người khác nữa. Hắn vốn cho rằng hắn là người đàn ông có thân thể cường tráng, không sợ bất cứ điều gì. Nhưng đứng trước vị tiểu cô nương này, hắn sợ đến nỗi đá cả ra quần.

Lúc Đường Duyệt quyết định cắt tai hắn thì phu nhân của hắn nhào tới, giống như một người điên cắn vào tay Đường Duyệt làm máu tươi phun ra. Đường Duyệt kinh ngạc lùi lại

một bước. Nàng ngờ ngàng nhìn người đàn bà đang đứng chắn trước mặt phu quân của bà ta. Cát Đại nhân cơ hội đó vơ lấy chiếc xẻng sắt định phang vào trán nàng. Với võ công của Đường Duyệt, làm sao nàng không tránh nổi chiếc xẻng sắt của tên vũ phu thôn quê cơ chứ? Nhưng nàng vẫn đứng chôn chân tại chỗ, không động đậy. Không biết là do những hành động của người đàn bà đó, hay là do nàng cảm thấy thế giới này quá hoang đường. Nàng cứ để mặc cho chiếc xẻng đập vào trán mình.

Bỗng nhiên, một chiếc quạt thật kỳ diệu đã ngăn chiếc xẻng đang phùng phùng đập xuống. Một nam tử đứng trước mặt họ, làn gió nhẹ thổi chiếc áo choàng trắng như tuyết của chàng bay lên.

Cát Đại mở tròng mắt kinh ngạc khi nhìn thấy chiếc xẻng cầm chắc trong tay mình bị chiếc quạt đó nhẹ nhàng đánh bay đi. Một tiếng “keng”, chiếc xẻng lăn quay trên mặt đất, lưỡi xẻng sắc nhọn đã bị gãy tan.

Thương Dung kéo Đường Duyệt vẫn còn đứng bất động ra khỏi ngôi nhà đó. Chàng chỉ thấy mình tức giận tột cùng. Không biết chàng giận vì Đường Duyệt dám xen vào chuyện của người khác khi sức khỏe vẫn còn yếu như vậy, hay vì nàng biết chỉ cần một đao có thể giết chết đối phương nhưng lại cứ đứng ngây ra đó chờ đối phương tấn công.

Đường Duyệt nhìn thấy Thương Dung nhưng khuôn mặt không chút biểu cảm, còn ngây ngô hỏi: “Tại sao?”.

Chàng thở dài, bình tĩnh nói: “Đạo lý đó thực sự rất đơn giản. Hắn là phu quân của bà ta, phu quân làm hại bà ta, bà ta cam tâm tình nguyện. Chỉ lúc nàng cam tâm tình nguyện, người khác mới có thể làm hại nàng. Không phải chịu oán hận vì bị làm hại, vì quyền làm hại đối phương nằm trong tay nàng”.

Đường Duyệt cúi đầu, nhìn bàn tay mình, đột nhiên nàng hiểu ra điều đó có nghĩa là gì. Chính nàng đã giao vũ khí lợi hại vào tay Ôn Nhã Như, khiến nhất cử nhất động của mẫu thân đều dẫn dắt những niềm vui, nỗi buồn của nàng. Nàng đã giao cho mẫu thân quyền tự ý làm hại nàng, luôn luôn tận tâm phục vụ, chưa từng đòi hỏi bất cứ sự báo đáp nào. Nàng lặng lẽ nhất Khuynh Thành lên, quay người bỏ đi. Thương Dung đi đằng sau nàng, cũng không nói một lời nào.

Cả một ngày, Đường Duyệt không ăn gì, chỉ dừng lại nghỉ một lúc rồi đi tiếp. Thậm chí nàng cũng không quay đầu nhìn xem Thương Dung có đi theo mình không. Nàng đã không còn quan tâm đến bất cứ điều gì. Lúc trời đã tối, Đường Duyệt nằm ngủ trên một đám cỏ. Nàng hoàn toàn không để ý đến đám cỏ ẩm lạnh khiến cho xương cốt nàng cũng lạnh theo, càng không để ý đến lớp sương lạnh đang phủ dày lên váy mình. Dường như nàng không để ý đến bản thân mình nữa. Thương Dung nhìn nàng từ xa, cảm thấy rất đau lòng, dường như tim chàng đã vỡ thành từng mảnh. Nhưng chàng vẫn không dám lại gần, càng không dám làm phiền nàng, chỉ lặng lẽ canh cho nàng ngủ, không cho bất cứ ai hay con vật hoang nào đến gần nàng. Còn Đường Duyệt, nàng dường như không có cảm giác gì. Nàng đã ngủ thật say, tới khi trời sáng vẫn chưa tỉnh dậy.

Thương Dung cuối cùng không chịu được nữa, nhẹ nhàng bước lại gần xem xét tình hình của nàng. Chàng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của nàng dường như có sắc hồng, người cuộn tròn rất dễ thương. Khẽ chạm vào trán nàng, chàng lập tức kinh ngạc, sợ hãi. Hóa ra nàng đang bị sốt, nên đã mất hết ý thức. Toàn thân nàng lạnh toát, trán nóng bừng bừng.

Không còn cách nào khác, Thương Dung đành bế Đường Duyệt lên, quay lại thị trấn nhỏ nơi hai người vừa đi qua, tìm một căn phòng sạch sẽ, đặt nàng xuống. Rồi chàng mời đại phu tốt nhất thành về khám bệnh cho Đường Duyệt, nhưng cũng không tìm ra được bệnh gì. Trong lòng Thương Dung biết rõ, chắc chắn vì nàng quá tuyệt vọng, đau khổ, lại còn phải chịu đả kích, hơn nữa vết thương đạo trước còn chưa lành và bị nhiễm lạnh trong đêm khuya, nên nàng mới rơi vào tình trạng hôn mê như vậy.

Đường Duyệt sốt cao suốt một ngày, đến tận tối ngày thứ hai mới thuyên giảm. Việc đầu tiên lúc nàng tỉnh lại, không phải nhìn Thương Dung đang ở bên cạnh mà là nhìn lên trần nhà suy nghĩ.

Câu đầu tiên chàng hỏi là: “Đã thấy khỏe hơn chưa?”.

Ánh mắt Đường Duyệt đột nhiên có vẻ rất kỳ lạ, nàng chậm rãi nói: “Thương đại ca, ở Đường Gia Bảo được tiếp đãi quá lâu, muội đã quên mất lúc đói có cảm giác như thế nào rồi”.

Thương Dung cho rằng nàng thực sự thấy đói, dặn nhà bếp chuẩn bị cháo mang lên.

Đường Duyệt nói: “Muội luôn nghĩ, một người chết đói sẽ có cảm giác như thế nào?”.

Nàng không chỉ hỏi, mà còn cười, nụ cười cô độc. Thương Dung nhìn thấy nàng cười như vậy, trong lòng cảm thấy trống rỗng, một sự khó chịu khôn tả.

Nét mặt của Thương Dung rất bình tĩnh, để không ai nhận ra sự đau khổ trong lòng chàng lúc này. Chàng biết từ trước tới giờ mình che giấu cảm xúc rất giỏi. Chàng luôn cười nói vui vẻ với người khác, không bao giờ khiến cho người khác cảm thấy chàng đặc biệt nhiệt tình với người nào hoặc lạnh lùng với người nào; đối với nữ nhi trong thiên hạ chàng đều rất quan tâm, rất khách khí, quyết không vì một người chàng thực sự yêu thương trong lòng mà để lộ cảm xúc. Cũng giống như bây giờ, chàng biết Đường Duyệt đang đứng bên bờ vực thẳm, sự thất vọng triền miên đã khiến nàng hoàn toàn chán nản, nhưng chàng vẫn không dùng đôi cánh tay mình để ôm lấy nàng, an ủi nàng giống như một tình nhân bình thường. Chàng rất lý trí, giống như một người bạn, một người huynh trưởng quan tâm an ủi nàng. Chàng nói: “Tiểu Duyệt, trên thế giới này có rất nhiều việc chúng ta không thể giải quyết. Cứ để nó qua đi như vậy thì có sao đâu?”.

Đường Duyệt lặng lẽ nhìn, một lúc sau mới cất tiếng: “Nếu như có thể, muội hy vọng những việc như thế này chưa từng xảy ra”.

Thương Dung hỏi: “Muội muốn nhắc đến những việc gì vậy?”.

Đường Duyệt đáp: “Mẫu thân muối, phụ thân muối, và sự ra đời của muối”.

Thương Dung nói: “Nếu như không có sự xuất hiện của muối, sẽ không có sự gặp gỡ của hai chúng ta. Ta phải cảm ơn mẫu thân muối, đã cho ta gặp muối... một người bằng hữu tốt, một muối muối tốt”.

Đường Duyệt im lặng, một lát sau mới nói: “Cảm ơn huynh đã nói như vậy”. Nàng nói cảm ơn nhưng nét mặt lại rất hờ hững.

Thương Dung nói: “Chỉ cần muối mở mắt ra xem, muối sẽ phát hiện ra trên thế giới này có rất nhiều điều tươi đẹp”.

Đường Duyệt miễn cưỡng cười: “Thiên hạ rộng lớn như vậy, đương nhiên sẽ có rất nhiều điều tươi đẹp. Nhưng những điều đó không thuộc về muối”.

Thương Dung nói: “Không phải mọi thứ mình thích thì nhất định phải chiếm hữu nó. Hãy để những vật đó ở những nơi chúng nên ở, như vậy mới là tốt nhất”.

Đường Duyệt khẽ than một tiếng, rồi nói: “Thương đại ca, muối không hiểu lý lẽ nhiều như huynh. Phải hay không phải, đúng hay sai, thực sự muối không quan tâm. Muối chỉ hy vọng người mà muối coi trọng có thể để ý, quan tâm muối. Lẽ nào điều này cũng không thể?”.

Thương Dung hỏi: “Tại sao muối nhất định phải dựa vào tình cảm của người khác mới có thể sinh tồn?”.

Đường Duyệt đáp: “Vì... như vậy mới khiến cho muối cảm thấy mình vẫn còn sống”.

Thương Dung nắm chặt hai tay. Nhưng một lúc sau, chàng từ từ nói lỏng chúng, chàng nói: “Mỗi người trên thế giới này đều hy vọng những công sức mình bỏ ra sẽ nhận được báo đáp. Nhưng không phải tất cả bọn họ đều được như ý, sẽ có người phải thất vọng”.

“Muối vẫn không hiểu, tại sao người phải thất vọng đó mãi mãi vẫn cứ là muối.”

“Có lẽ do muối chỉ nhìn thấy một mặt của sự việc, không nhìn thấy mặt kia.”

“Mặt kia ở đâu?”

“Hãy hỏi chính bản thân muối. Nếu như không có mẫu thân, muối có đến Đường Gia Bảo được không. Có quen được Đường huynh, có biết võ công không?”

Đường Duyệt không nói gì, Thương Dung nói tiếp: “Trong quá trình muối học võ công, có lẽ rất vất vả. Nhưng tới lúc muối đạt tới trình độ đệ nhất đao, muối có cảm thấy vui vẻ không? Có lẽ mẫu thân muối có nhiều chỗ đối xử chưa đúng với muối. Nhưng bà ấy đã đưa muối tới Đường Gia Bảo, cho muối một khởi đầu mới, một lần nữa nhìn nhận lại chính bản thân muối. Bây giờ... chỉ ít bà ấy còn thả muối ra”.

Đường Duyệt lâm bâm: “Thả muội ra?”.

Thương Dung nhìn nàng đầy hoài nghi, từ từ nói: “Đúng, bà ấy hoàn toàn đã thả muội đi. Thứ duy nhất trói buộc muội, chỉ có bản thân muội mà thôi”.

Giọng Đường Duyệt nắc nhen, từng giọt nước mắt rơi xuống. Nàng không ngẩng đầu lên, nói: “Có lẽ... muội đã sai”.

Thương Dung nhìn thấy những giọt nước mắt của nàng, trong lòng bỗng nhiên đau như dao cắt. Nhưng chàng không hề lau nước mắt cho nàng. Chàng chỉ nói: “Không, muội không sai. Điều muội thực sự từ bỏ chẳng qua là sự nỗ lực mà muội đã bỏ ra trong những năm qua”.

“Muội... muội không hiểu.”

“Trước kia sư phụ đã kể cho ta một câu chuyện. Nếu như muội đồng ý, ta sẽ kể lại cho muội nghe. Có một người trên đường lên núi bị lạc đường. Người ấy đoán rằng trong hai con đường này chắc chắn sẽ có một con đường xuống núi. Ngay sau đó bèn chọn con đường bên phải. Nhưng, từ lúc trời sáng đến lúc trời tối, đã phát hiện ra cuối con đường này thông ra vách núi. Người ấy đau khổ đứng bên vách núi bật khóc. Lúc này, Phật Tổ từ đâu đi ngang qua, hỏi người ấy tại sao lại khóc? Người ấy nói bị lạc đường, đồng thời khẩn cầu Phật Tổ giúp mình biến vách núi thành đồng bằng. Phật Tổ nghe xong bèn cười lớn, nói với người ấy tại sao không chọn con đường khác xem sao. Nhưng người ấy nói đã tốn cả một ngày đi con đường này, không thể quay lại từ đầu như vậy. Phật Tổ lắc đầu nói, rõ ràng biết sai, tại sao vẫn không chịu tỉnh ngộ? Có thời gian để đau khổ, oán hận, khóc lóc thì nên sớm lên đường trở về nhà.”

Thương Dung nói tiếp: “Vì một hy vọng không hề có kết quả, lẽ nào muội muốn bỏ cả đời mình để theo đuổi sự oán hận, đau khổ, và khóc lóc? Nếu như không xác định được lựa chọn của mình là đúng hay sai, sao không đi đến đích? Nhưng nếu như đã biết cuối con đường đó là vực thẳm, tại sao không kịp thời quay đầu lại? Những người không nỡ từ bỏ tâm huyết và thời gian đã bỏ ra, không chịu làm lại từ đầu, sẽ phải trả giá rất đắt, lãng phí càng nhiều thời gian. Trong số những người đã đứng bên bờ vực thẳm, có rất nhiều người chỉ biết đứng khóc, chỉ có rất ít người chọn con đường làm lại từ đầu”.

“Nếu như muội đi theo con đường thứ hai, nhưng vẫn không tìm ra lối đi, muội nên làm thế nào?”

Thương Dung giật mình, một lúc lâu sau, mới kìm nén những kích động của mình, nói: “Con người sống trên đời, không mong muốn mọi việc đều như ý. Nhưng mong muốn không hỗ thẹn với lương tâm của mình”.

Trở về tới phòng mình, Thương Dung mới từ từ ngồi xuống, dựa vào cánh cửa. Ngồi trên nền đất lạnh lẽo ẩm ướt, chàng đã không cần phải giấu giếm nữa. Lúc này, khi nói chuyện với Đường Duyệt, chàng cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, dường như muốn nổ tung

cả lực phủ ngũ tạng, khiến cho toàn thân chàng vỡ vụn. Chàng phải dùng tất cả sức lực của mình, toàn bộ ý chí của mình, mới có thể miễn cưỡng kìm nén nỗi đau. Trên thế giới này không có người không thể sống thiếu chàng, cũng không có chuyện không có chàng thì không thể làm được gì. Cho nên chàng mới cho rằng, lúc nào bị bệnh chết cũng được. Nhưng bây giờ chàng không thể ra đi như vậy. Những tháng ngày được tiếp xúc với Đường Duyệt, chàng đã thay đổi rất nhiều. Cho đến giờ phút này, trong mắt Đường Duyệt đã lộ ra một thứ tình cảm sâu sắc, không thể rời xa chàng. Thương Dung miễn cưỡng rút một chiếc bình gốm sứ rất tinh xảo từ trong lòng. Nhưng trong lúc đổ thứ thuốc bột màu đen đỏ ra, chiếc bình trong tay chàng rơi xuống đất lăn mấy vòng. Thuốc bột rơi vãi khắp mặt đất. Chàng cười khổ, mọi người không biết rằng chàng chỉ là một người tàn phế, một người bỏ đi mà thôi. Người Đường Duyệt yêu thương, chắc chắn không phải là một nam nhân như chàng. Còn chàng thà chết cũng không muốn Đường Duyệt xem thường mình.

Bột thuốc màu đen vương vãi khắp mặt đất, dính đầy bụi nâu. Trước đây, Thương Dung thà chết cũng không lấy thứ nhặt dưới đất đã bị bao người giẫm lên để bỏ vào miệng ăn, hơn nữa lại còn dính đầy bùn đất. Nhưng bây giờ thì không như vậy, có lẽ vì Đường Duyệt hoàn toàn không có chỗ dựa, nên chàng nhất định phải tiếp tục sống. Lúc chàng nuốt bột thuốc, trong dạ dày trào lên một cảm giác rất khó chịu. Nhưng chàng vẫn không hề do dự bỏ tất cả chỗ thuốc còn lại vào trong bình sứ.

Đường Duyệt ngủ trên một chiếc giường trong quán trọ. Lần đầu tiên nàng cảm thấy trong lòng rất yên ổn, bình an. Cuối cùng nàng đã nghĩ thông, trên đời này vốn không có chuyện gì nhẹ nhõm hơn so với việc nghĩ thông một vấn đề gì đó.

Mặc dù ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, nhưng trong lòng Thương Dung cảm thấy rất bình lặng, vì cuối cùng chàng đã kìm nén được cơn đau phát tác. Tuy nhiên chàng không biết, lần sau cơn đau có thể nhẹ nhàng trôi qua như vậy không...

Chương 19

Đồng hành

Đi khỏi Đường Gia Bảo đã được vài ngày, nhưng Đường Duyệt chưa từng được ngủ ngon và sâu như vậy. Lúc tỉnh dậy, nàng mặc quần áo và trang điểm nhẹ một chút, rồi ra mở cửa. Thương Dung đã đứng ngoài hành lang, quay lưng lại phía Đường Duyệt. Nghe thấy tiếng mở cửa ken két, chàng quay người nhìn nàng.

Bên ngoài hành lang lát phát mưa. Đường Duyệt thấy Thương Dung mặc chiếc áo màu trắng, trên mặt khẽ nở một nụ cười, càng hiện lên phong thái nho nhã của chàng. Nàng bắt giác ngây người: “Thương đại ca, sớm thế này huynh đã tới đây rồi”.

Thương Dung cười đáp: “Tối hôm qua huynh ngủ sớm”. Chàng không hề nói thật với Đường Duyệt, cả đêm hôm qua chàng không hề chợp mắt.

“Dùng cơm xong, chúng ta nên lên đường thôi”, Thương Dung tiếp lời.

“Đi đâu?” Đường Duyệt ngạc nhiên. Nàng không ngờ Thương Dung đã chuẩn bị đi cùng nàng.

Thương Dung mỉm cười không đáp. Chàng đã dặn dò người của quán trọ chuẩn bị bữa sáng rất kỹ càng, đồ đều là những món ăn rất thanh đạm, khi mang lên đều còn nóng hôi hổi. Nếu là một ngày bình thường, Đường Duyệt sẽ rất cảm động trước sự quan tâm chu đáo của chàng. Nhưng tâm trạng vui vẻ của nàng đã sớm biến mất hoàn toàn nên nàng ăn rất ít.

Nhìn thấy Đường Duyệt lặng lẽ bỏ đôi đĩa xuống, Thương Dung bèn nhẹ nhàng nói: “Có phải là không hợp khẩu vị không? Là huynh không tốt, tối qua muội mới đỡ sốt, huynh nên dặn họ nấu cho muội một ít cháo”. Ánh mắt Đường Duyệt có chút không vui, trong lòng thầm than một tiếng nhưng không tiện nói thẳng ra.

Thương Dung thấy bộ dạng nàng như vậy, lo lắng hỏi: “Hay có chỗ nào không khỏe? Có phải mời đại phu đến xem không?”.

Đường Duyệt đáp: “Thương đại ca, chúng ta từ lúc này nên tách nhau ra thôi”.

Ánh mắt Thương Dung tối sầm lại, nét mặt dường như không chút thay đổi, nói: “Có phải vì huynh đi cùng muội nên khiến cho muội thêm mệt mỏi không?”.

Đường Duyệt đang định nói: “Muội không muốn trở về Đường Gia Bảo”, nhưng câu nói vừa tới bờ môi thì không bật ra thành tiếng được nữa. Nàng lo lắng cầm đôi đĩa lên, chậm rãi ăn hai miếng, nhưng lại nhanh chóng buông đĩa xuống, giọng buồn buồn đáp: “Muội không có ý đó, huynh đừng hiểu lầm!”.

Thương Dung khẽ mỉm cười, nói: “Vậy muội để huynh đi cùng muội chứ?”.

Đường Duyệt ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt chàng, thấy nụ cười trên khuôn mặt Thương Dung vẫn dịu dàng như vậy, ánh mắt làm lay động lòng người. Trái tim nàng bỗng đập rộn ràng: “Không phải huynh muốn đưa muội trở về Đường Gia Bảo sao?”.

Ánh mắt của Thương Dung chạm vào khuôn mặt nàng, bất giác quay mặt đi, hướng về những hạt mưa đang lất phất rơi: “Muội đã không muốn trở về, huynh cũng không ép muội”.

Khóe miệng Đường Duyệt cuối cùng cũng khẽ nở một nụ cười. Nàng đáp lại: “Cảm ơn huynh!”.

Thương Dung không quay đầu lại, thậm chí chàng không dám nhìn nàng. Trong khoảnh khắc vừa rồi, chàng đột nhiên phát hiện ra, bản thân mình không có cách nào để đối diện với đôi mắt trong sáng của nàng. Đôi mắt ấy đã khiến chàng không kìm nổi lòng mình mà liên tưởng đến những giây phút được đặt nụ hôn lên đó. Xem ra đây là một nữ nhi rất lạnh lùng, nhưng trong trái tim lại ẩn giấu một tình cảm mạnh mẽ đang bùng cháy, khiến chàng không biết nên làm thế nào.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Đường Duyệt không phát hiện ra tâm trạng khác lạ của chàng, bèn hỏi như vậy.

“Giang Nam.”

“Tại sao lại đến nơi đó?”

“Mùa này phong cảnh ở đó rất đẹp, cũng thích hợp cho muội dưỡng thương”, Thương Dung đáp.

Đường Duyệt suy nghĩ một lát, trái tim không hiểu sao lại đập rộn ràng. Nàng bất giác nhắc nhở bản thân, không được vì một câu nói của chàng mà nảy sinh ý nghĩ khác. Những tình cảm đơn phương từ trước tới giờ đã gây rất nhiều phiền phức cho Thương đại ca.

Thương Dung chuẩn bị một chiếc xe ngựa, người đánh xe thuê ở thị trấn nhỏ đó rất am hiểu đường sá vùng này. Xe ngựa chạy nhanh nhưng êm ru, Đường Duyệt ngồi bên trong không hề có cảm giác bập bênh, lắc lư. Nàng không biết rằng, để chọn được người phu xe này, Thương Dung đã hao tổn rất nhiều công sức. Thương Dung học rộng biết nhiều, am hiểu mọi thứ. Trên đường đi, qua các thành trấn nào, chàng đều nói được lịch sử hoặc những câu chuyện đã từng lưu truyền của thành trấn đó. Bất luận là phong tục, đặc sản hay phong thủy, dân tình, chàng đều có thể lần lượt nói ra. Đường Duyệt ngồi trên xe ngựa, luôn chăm chú lắng nghe Thương Dung nói chuyện. Dường như không kiềm chế nổi bản thân mình nữa, nàng quay sang nhìn chàng. Chỉ vì nàng thực sự yêu thương hình dáng của chàng, bất luận là lúc chàng nói chuyện hay im lặng. Cho dù nàng nhắm mắt nghỉ ngơi, trước mắt nàng cũng hiện rõ mồn một, không phải nụ cười hiền dịu của Thương Dung mà chính là đôi mắt trầm tĩnh như đầm nước trong vắt của chàng. Hai người cứ đi như vậy, ban

ngày ngồi xe ngựa, ban đêm tìm quán trọ nghỉ ngơi. Thấm thoát cũng đã hơn một tháng, bọn họ đã đến Dương Thành.

Đường Duyệt đột nhiên hỏi: “Hay là chúng ta nghỉ ở đây hai ngày, sau đó hãy lên đường được không?”.

Thương Dung gật đầu đáp: “Phong cảnh Giang Nam là nơi đẹp nhất. Chúng ta nên lưu lại đây”.

Đường Duyệt cúi đầu, may thay Thương Dung không biết những suy nghĩ trong lòng nàng. Sống cùng Thương Dung càng lâu, nàng càng mắc kẹt sâu hơn. Nàng đề nghị ở lại Dương Thành, nhưng không phải để tham quan cảnh sắc, mà để có thể sống cùng chàng thêm một thời gian nữa.

Các cửa hiệu của Thương gia có ở khắp mọi nơi. Hai ngày nay mỗi lần đến nơi nào, các chủ cửa hiệu đều nhân tiện mang các khoản mục cho Thương Dung kiểm tra. Những ông chủ này không chỉ đem sổ kế toán tới, mà còn mang theo bốn bức thư mà tổ mẫu phái người đem tới đốc thúc Thương Dung trở về. Những việc này, Thương Dung không hề nói với Đường Duyệt. Nhưng nàng vẫn biết, hơn nữa biết rất rõ, và luôn tự nhắc nhở bản thân không được nhắc tới, thậm chí nàng rất sợ Thương Dung nhắc đến. Lúc hoàng hôn, bọn họ mới vào đến Dương Thành. Rất tình cờ, bọn họ lại vào Quy Vân Lâu. Thương Dung gọi điểm tâm của Quy Vân Lâu cho Đường Duyệt, còn mình chỉ gọi một bình Long Tỉnh. Thoạt đầu, Đường Duyệt chỉ biết Quy Vân Lâu nổi tiếng bề ngoài, nhưng không ngờ nơi đây cũng có những món điểm tâm ngon và đẹp mắt như vậy. Nhìn thấy Hải Đường Canh, món ăn nổi tiếng của Dương Thành đang được bung lên, không những hình dáng giống hải đường, mà cách làm, bày trí lại còn rất tinh xảo, rất sống động, khiến cho Đường Duyệt vô cùng ngạc nhiên.

Lúc này, khách ở Quy Vân Lâu cũng không nhiều, tầng hai là nơi có phong cảnh đẹp nhất, cũng chỉ có vài ba người khách. Sắc mặt tiểu nhị rất phấn chấn, đi đi lại lại ở đại sảnh, trên tay bung một tách trà, chốc chốc lại rót thêm trà cho khách.

Chiếc bàn trong cùng ở phía Tây có ba viên ngoại của Phúc Thái đang ngồi nói chuyện, uống trà và ăn điểm tâm. Trong đó có một vị viên ngoại vừa thấy Đường Duyệt thì lập tức nhìn chằm chằm, cho đến khi Thương Dung khẽ nhìn đối phương. Ánh mắt Thương Dung mặc dù rất điềm tĩnh, nhưng vị viên ngoại béo tròn đó dường như cảm thấy một sự lạnh lùng vô hình, một nỗi sợ hãi khó tả trào dâng trong lòng ông ta. Để tránh ánh mắt của chàng, người đó lập tức cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn sang chiếc bàn có vị cô nương trẻ tuổi xinh đẹp khác thường đó nữa.

Trông Thương Dung và Đường Duyệt giống hệt một đôi vợ chồng trẻ đang đi thăm thú sơn thủy. Phần lớn những người bên cạnh đều cho rằng như vậy, nên cũng không chú ý đến hai người bọn họ.

Chỉ có một người kỳ lạ nhất. Người đó có ngoại hình rất đẹp, ăn vận sang trọng, ngồi

quay lưng lại với Đường Duyệt và Thương Dung. Đường Duyệt không nhìn rõ dung mạo của người ấy, nhưng nhìn thấy chiếc áo choàng màu trắng lóng lánh ánh bạc, trên áo thêu mấy gốc hoa mai bằng bạc, nàng có cảm giác rất thân thuộc, suy nghĩ một lúc, rồi cuộc vẫn chưa nhớ ra điều gì.

Lần đến Dương Thành này cách lần trước ba tháng. Lúc đó vẫn là sắc xuân rực rỡ, bây giờ đã sang mùa hạ.

“Thương đại ca, chúng ta đi đâu tiếp đây?” Đường Duyệt hỏi.

Thương Dung cười đáp: “Ở ngoại thành Dương Thành có một cái hồ. Vào mùa hạ, hoa sen nở rất nhiều, phong cảnh rất đẹp. Một lát nữa huynh sẽ đưa muội đi xem”.

“Được.” Đường Duyệt rất vui.

Nam nhân kỳ lạ kia liền quay người lại. Chàng nhìn lướt qua, rồi đột nhiên nhìn thẳng vào mặt Đường Duyệt, dường như ngăn ra. Một lúc sau, như thể tỉnh lại từ giấc mộng, chàng bước những bước dài qua chỗ nàng. Khi đi ngang qua chiếc bàn có hai người thư sinh ngồi, chàng va phải tiểu nhị, làm đổ một cốc trà vương vãi khắp người. Cánh tay phải của chàng bị nước trà nóng in lên một vết đỏ. Tên tiểu nhị sợ hãi, mặt cắt không còn giọt máu, luôn miệng xin lỗi. Chàng không nói gì, đẩy tên tiểu nhị ra. Không ngờ trong khoảng thời gian đó, Đường Duyệt đã đi đâu mất.

“Bọn họ đi đâu rồi?” Chàng nắm chặt tiểu nhị, vội vàng hỏi.

Tiểu nhị của quán vẫn chưa bình tĩnh lại, lúng ta lúng túng nói: “Nghe... nghe vị công tử đó nói muốn đi... hồ sen ở ngoại thành...”.

Câu nói vừa dứt, vị công tử trước mặt đã vội vàng vàng đuổi theo. Tên tiểu nhị ngây người, xoa xoa đầu, chép miệng nói: “Đúng là một người kỳ lạ, một người kỳ lạ!”.

Thương Dung đưa Đường Duyệt đến bên bờ hồ. Đúng như lời chàng nói, sen nở khắp mặt hồ, những bông sen lay động trong gió, trông rất sinh động. Trong lòng hồ có rất nhiều thuyền, dường như tới đây để ngắm cảnh sắc của hồ sen. Đường Duyệt nhìn khắp xung quanh, cảm thấy các thuyền nhỏ đang len lỏi xuyên qua giữa tầng tầng lớp lớp lá sen. Những làn gió mát lạnh thổi tung bay vạt áo, mùi hương hoa thoang thoảng khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

Thương Dung muốn thuê một chiếc thuyền nhỏ, nhưng Đường Duyệt ngăn lại. Nàng nhẹ nhàng nói: “Thương đại ca, chúng ta không cần phải đi thuyền, hãy đi vòng quanh hồ một lát”.

Thương Dung khẽ nở một nụ cười: “Được, để huynh đưa muội đi”.

Đường Duyệt nhìn chàng, rồi lập tức quay sang ngắm nhìn những bông hoa sen trong hồ, khuôn mặt bỗng ửng đỏ.

Đường Duyệt nói: “Phong cảnh nơi này đẹp thật đấy. Nếu như có thể vĩnh viễn ở lại đây thì tốt biết bao”.

Thương Dung cố gắng lắm mới tìm lại được giọng nói của mình: “Chỉ sợ muội nhìn quá nhiều, sẽ thấy chán ngay”.

Đường Duyệt lắc đầu đáp: “Ngắm nhìn càng nhiều, sẽ chỉ thấy nơi này càng đẹp mà thôi”.

Thương Dung gượng cười, liền chuyển chủ đề: “Đáng tiếc, chúng ta đến đây quá muộn. Nếu đến sớm nửa tháng, chúng ta có thể được nếm đặc sản của Dương Thành - Thụy Ngư”.

“Thụy Ngư, đó là cái gì?” Đường Duyệt hỏi.

Thương Dung đáp: “Đó là giống cá đặc sản ở nơi này. Nước canh trắng như tuyết, thơm ngon vô cùng. Huynh đưa muội đến đây, vốn là để cho muội nếm thử món đặc sản ấy”.

Họ bỗng nhiên yên lặng, dường như cả hai người đều không tìm được một chủ đề nào để có thể cùng nói tới. Có lẽ trong lòng hai người đều hiểu nhưng đều không dám đề cập.

Ngày thứ hai, Đường Duyệt dậy rất sớm, lúc mở cửa, nàng bỗng ngây người ra.

Một chiếc nồi lớn màu tím cát đặt trong khay sơn trước cửa phòng, nàng mở ra xem, thấy hơi nóng của canh cá tỏa ra. Những người khách trong các phòng khác đều lần lượt mở cửa, thò đầu ra xem.

“Là Thụy Ngư!” Một người kinh ngạc kêu lên.

Vài người bắt đầu thấy bất mãn: “Hôm qua, khi ta đến, ông chủ quán rượu đã nói dối ta là đã qua thời gian đó rồi. Đây không phải là Thụy Ngư sao?”.

Trong lòng Đường Duyệt ngơ ngẩn, đôi mắt sáng lên. Thương Dung bước đến, trên mặt lộ vẻ hoài nghi. Thấy ánh mắt của chàng, Đường Duyệt dần dần bình tâm lại.

“Chắc hẳn đã đưa nhầm địa chỉ”, Đường Duyệt khẽ nói.

Nhưng ba buổi sáng liên tiếp đều có canh cá tươi ngon được đưa đến trước cửa phòng Đường Duyệt.

Thương Dung không nói lời nào, thực sự chàng cũng ngầm để ý. Ba ngày liên tiếp đều nhìn thấy chiếc nồi màu tím cát, trong lòng không thể không hoài nghi. Lẽ nào người ta thực sự đưa nhầm? Nhưng người có thể tìm thấy Thụy Ngư trong thời gian này, thực sự mà nói đúng là thần thông quảng đại. Sao có thể đưa nhầm địa chỉ được chứ? Huống hồ lại còn đưa nhầm hẳn ba lần liên tiếp?

“Người nào đưa đến, muội thực sự không biết sao?” Giọng Thương Dung dường như rất xa lạ.

Đường Duyệt lắc đầu, việc này thực sự rất kỳ lạ, ngay cả nàng cũng nghi ngờ.

“Có lẽ là bằng hữu của muội”, Thương Dung khẽ nở một nụ cười, nói.

Đường Duyệt kiên quyết phủ nhận: “Muội không có bằng hữu nào như vậy”.

Thương Dung ngậy người ra, cười sâu nảo đáp: “Xin lỗi, muội cũng đã lớn. Huynh không nên hỏi nhiều như vậy”.

Nét mặt của chàng rất bình thường, nhưng Đường Duyệt cảm thấy câu nói này có ý nghĩa gì khác, nghiêm giọng đáp: “Muội không có gì giấu huynh”.

Thương Dung lại ngậy người, nhẹ nhàng nhìn nàng nói: “Vậy muội hà tất phải tức giận”.

Trong lòng Đường Duyệt rất đau đớn, một sự tức giận vô hình đang dần dần trào dâng. Giọng nàng đành lại: “Tại sao muội phải tức giận huynh? Dựa vào cái gì để tức giận chứ?”.

Thương Dung đáp: “Huynh cũng không hiểu, muội... vì lý do gì phải tức giận”.

Đường Duyệt nhìn chàng đầy nghi ngờ: “Huynh không tin tưởng muội sao?”.

Thương Dung tránh ánh mắt của Đường Duyệt, đáp: “Huynh chưa từng nói như vậy”.

Đường Duyệt cảm thấy trái tim nóng hừng hực của mình đã dần dần nguội lạnh: “Thực sự muội chưa từng quen người nào như vậy”.

“Tiểu Duyệt, những ngày muội rời khỏi Đường Gia Bảo, lẽ nào chưa từng gặp bằng hữu?”

“Những người quen biết trên đường đi, đều có thể gọi là bằng hữu ư?”

“Chỉ có một người, muội có thể muốn dùng hai từ này để gọi người ấy.”

Đường Duyệt ngậy người. Nàng muốn nói nàng hoàn toàn không có cách nào để giải thích hàm ý của hai chữ bằng hữu đó, vì từ trước tới giờ nàng chưa từng có bằng hữu. Nhưng đột nhiên nàng nghĩ tới một người, một nam nhân đã cùng nàng đồng tâm hiệp lực, sống chết có nhau. Bọn họ gặp nhau vội vàng, rồi đột ngột chia tay, tất cả điều đó đã ảnh hưởng và gây chấn động tới Đường Duyệt. Nhưng chính những điều đó khiến nàng không thể quên được chàng trong suốt cuộc đời này. Nghĩ vậy, nàng chậm chậm nói: “Mặc dù trước đây từng có, nhưng bây giờ đã không còn”. Người nàng nhắc đến đương nhiên là Thảm Sơ Không, một Thảm Sơ Không đã chết ở núi Xích Hà.

Thương Dung không biết điều này. Chàng nhìn Đường Duyệt, trầm tĩnh lại.

Ngày hôm sau, hai người bọn họ đều tránh nhắc tới tất cả những chuyện đã xảy ra, tiếp tục đi tham quan Dương Thành. Đường Duyệt rất lơ đãng, Thương Dung cũng rất trầm ngâm. Tiết trời đã sang hạ, đi bộ một lúc đã toát mồ hôi, hai người tìm một quán trà, vừa

uống trà vừa nghỉ chân.

Đường Duyệt nhìn nước trà xanh cánh trà tỏa khói, tự nhiên nói: “Chúng ta có nơi nào để đi nữa không?”.

Thương Dung than một tiếng, đáp: “Chúng ta đã đi gần hết các nơi ở Dương Thành rồi, ở thêm một ngày nữa... cũng phải trở về thôi”.

Đường Duyệt cảm thấy tâm trạng mình chùng hẫ xuống, không chịu đựng được nữa, nàng đáp: “Thực sự không còn nơi nào khác để đi sao?”.

Thương Dung đáp: “Hết rồi”.

Đường Duyệt khẽ nói: “Cho nên cả ngày hôm nay, huynh không biết nên làm thế nào để cáo biệt muội”.

Thương Dung im lặng hồi lâu, thờ dãi đáp: “Huynh không nói ra được”.

Đường Duyệt cười lạnh lùng: “Sớm muộn gì cũng phải nói, chi bằng nói sớm một chút để cáo biệt”.

Thương Dung đáp: “Tiểu Duyệt, huynh...”.

Đường Duyệt cắn chặt răng: “Huynh không phải thương hại muội. Người đơn độc không phải chỉ có mình muội. Người khác đều có thể sống rất tốt, muội cũng sẽ không tìm đến cái chết đâu. Mọi người sống với nhau trong một thời gian dài, tự nhiên sẽ nảy sinh tình cảm... Huynh tốt với muội như vậy, muội sẽ không... sau này, sau này cũng sẽ không có nữa, huynh yên tâm”. Đường Duyệt đứng lên, không nói một lời, bước ra ngoài.

Thương Dung ngăn nàng lại: “Muội đi đâu?”.

Đường Duyệt đáp: “Thương đại ca, huynh trở về nhà đi”.

Thương Dung thất thanh hỏi: “Vậy muội đi đâu?”.

“Muội... muội đi thăm thú một số nơi nữa.”

“Để huynh đưa muội đi.”

Đường Duyệt gạt đi: “Không cần đâu. Muội muốn đi thăm thú khắp nơi, có lẽ... sẽ mất một thời gian khá dài. Muội sẽ đi tìm huynh”.

Thương Dung chậm chậm hỏi: “Thực sự muội sẽ đến chứ?”.

Đường Duyệt đáp: “Vâng, muội sẽ đến”.

Thương Dung chăm chú nhìn nàng rồi nói: “Không, muội sẽ không đến. Muội vốn không biết Thương gia ở đâu”.

Đường Duyệt cúi đầu, đáp: “Nếu như muội muốn, nhất định sẽ tìm thấy”.

Thương Dung ngây ra rất lâu, rồi nói: “Điều đó có nghĩa là nếu muội không muốn gặp huynh thì từ lúc này muội sẽ tránh gặp huynh, phải không?”.

Trong khóe mắt Đường Duyệt, nước mắt đã rơi xuống. Thương Dung nói không sai, thực sự nàng hy vọng, từ đây về sau, hai người sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Thương Dung nhìn sắc mặt nàng, tự đáy lòng như bị dao đâm: “Chẳng lẽ muội thực sự có dự định như vậy?”.

Đường Duyệt không phủ nhận, nàng chỉ khẽ quay đầu đi hướng khác, không dám nhìn chàng.

Thương Dung đáp: “Được, muội không đến tìm huynh. Huynh sẽ đi tìm muội”.

Trong lòng Đường Duyệt dường như đang run lên, trong mắt chất chứa đầy nỗi đau. Nàng muốn hỏi, nếu không có chút tình cảm nam nữ gì với nàng, tại sao chàng lại luôn luôn đi theo nàng, tại sao đến tận bây giờ vẫn nhất định không chịu buông tay? Lẽ nào đợi đến khi nàng ngập chìm trong thứ tình cảm không có kết quả này đến phát điên phát cuồng thì chàng mới cam tâm? Nhưng những câu hỏi này, nàng không thể nói ra được, nàng chỉ có thể đáp: “Cảm ơn huynh, muội thực sự nên đi rồi”.

Thương Dung nhìn theo bóng nàng dần dần khuất khỏi tầm mắt. Chàng từ từ ngồi xuống ghế. Chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời.

Trời tối dần, quán trà đã thấp đèn. Thương Dung vẫn ngồi bất động ở đó, ngây người nhìn cốc trà. Nước trà đã nguội ngắt từ lâu, chàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài.

Một cô bé ngồi đơn độc trên cây giữa đám khách khứa ồn ào, tới lúc gặp lại đã là một thiếu nữ tuyệt đẹp trong bộ đồ màu đỏ, khi nói chuyện đôi mắt sáng như những vì sao trên trời, còn đôi môi lúc hôn chàng thì vô cùng mềm mại. Tất cả đều rất mờ ảo, giữa trời và đất chỉ còn hình bóng nàng lúc rời xa... Cho đến phút cuối, đến một câu giải thích, chàng cũng không nói được.

Nàng cũng chưa từng hỏi tại sao, chỉ nhẹ nhàng rời khỏi chàng như vậy? Thế cũng tốt, chỉ cần từ nay về sau không gặp lại nhau nữa, sẽ có một ngày nàng quên được một người tên là Thương Dung.

Quen nhau, hiểu nhau, yêu nhau, sau đó chia tay, đã có rất nhiều người như vậy. Bọn họ cũng chưa có gì đặc biệt, chỉ có điều, chàng vốn không có cơ hội nói với nàng rằng chàng cũng yêu nàng. Đối với người khác mà nói, phép tắc yêu đương có đến hàng nghìn hàng vạn điều. Còn đối với Thương Dung, duy nhất chỉ có một điều mà thôi. Đó là làm cho người mình yêu được hạnh phúc. Qua một, hai năm, không, có lẽ còn nhanh hơn thế, bên cạnh nàng tự nhiên sẽ xuất hiện một người phù hợp với nàng hơn chàng, đến lúc đó vết thương

trong lòng nàng sẽ có thể lành lại. Thậm chí có lẽ nàng cũng sẽ quên quãng thời gian yêu một người như Thương Dung. Kết cục của cuộc sống này là như vậy, không có sự lựa chọn nào khác.

Từ lúc Đường Duyệt bỏ đi, trong lòng chàng trở nên trống rỗng, ngay cả cảm giác về sự đau đớn và hận thù cũng rời xa chàng.

Bỗng có người bước đến, Thương Dung ngẩng đầu lên. Đó là hai người: một già, một trẻ. Ông lão có vẻ bụi bặm, sắc mặt mệt mỏi, người thiếu nữ mở to mắt chăm chú nhìn chàng.

“Thất lễ công tử, có thể...” Ông lão mở miệng thỉnh cầu.

Thương Dung khẽ gật đầu, không đợi hai người bọn họ ngồi xuống, bèn quay mặt nhìn đi chỗ khác.

Từ lúc bước vào, cô nương đó luôn để ý đến Thương Dung, nhìn chàng đến mức ngây dại. Ông lão khẽ ho một tiếng, khuôn mặt cô nương đó lập tức đỏ lựng, tự biết mình đã thất lễ, bèn vội vàng cúi đầu xuống. Ông lão nhẹ nhàng lau cây hồ cầm yêu quý của mình, cũng không nói lời nào.

Không lâu sau, người đến quán trà ngày càng đông. Có người nhìn thấy hai ông cháu đi hát kiếm ăn trên khắp giang hồ này bèn mời họ hát cho nghe một khúc. Tiếng hồ cầm i a vang lên, chỉ nghe thấy giọng thiếu nữ đó chậm chậm ca: “Khu rừng vào mùa xuân hoa nở rất đẹp, tiếng chim hót đầy bi thương, ai oán, gió mùa xuân chát chứa đầy tình cảm, đã bay đến mở cửa trái tim tôi. Trào dâng màn sương mù dày đặc, trong đêm khuya trong đầm. Thừa nguyệt hái hoa sen, đêm đêm lấy hạt sen”.

Cuối cùng Thương Dung cũng ngược mắt lên nhìn người thiếu nữ đang ca đó, nét mặt rất thờ ơ.

Người thiếu nữ đó ca tiếp: “Nguyện cho trời không có sương tuyết, cây ngô đồng sống mãi ngàn năm. Nước băng dày ba tấc, tuyết phủ hơn ngàn dặm. Lòng ta như cây tùng cây bách, tấm lòng người quân tử sao như...”.

Giọng ca mới uyển chuyển, mềm mại làm sao. Tuy phần lớn mọi người ngồi nghe ở đây đều không hiểu được tình ý trong bài thơ này, nhưng vẫn cổ vũ rất nhiệt tình. Còn vị công tử mặc áo trắng ngồi cùng bàn với họ thì vẫn ngồi yên, không cổ vũ, cũng không vỗ tay. Lúc nghe thấy câu, “tấm lòng người quân tử sao như...”, chàng bèn giơ tay nắm chặt cốc trà. Người thiếu nữ cảm thấy rất kỳ lạ, đột nhiên nghe thấy “tạch” một tiếng. Hóa ra vị công tử ngồi im như tượng ở chiếc ghế đó, không biết tại sao, đã bóp vỡ chiếc cốc. Một tên tiểu nhị đang rót thêm trà cho khách vội vàng chạy tới, vị công tử áo trắng đột nhiên đứng bật dậy, chạy ra ngoài như một người điên.

Cuối cùng Thương Dung cũng tìm thấy Đường Duyệt, nàng đang đứng một mình dưới một mái hiên, lặng lẽ nhìn mưa rơi, trông rất cô đơn. Người Thương Dung ướt như chuột lột, nhưng chàng đứng cách nàng vài bước chân, đứng dưới trời mưa như trút nước. Có thể

nói, Đường Duyệt là thiếu nữ xinh đẹp nhất trong võ lâm, nhưng ai nhìn thấy nàng cũng đều nói sắc mặt nàng rất nhợt nhạt, tính tình lạnh lùng. Nhưng trong lòng Thương Dung chưa từng so sánh nàng với bất cứ một người nào. Đường Duyệt chính là Đường Duyệt, một Đường Duyệt có một không hai. Sự kiên cường, cô độc, trầm tĩnh, thậm chí là nỗi đau tuyệt vọng, mỗi biểu hiện của nàng đều tự nhiên khắc sâu vào trong trái tim chàng. Bây giờ, nàng chỉ còn cách chàng vài bước chân. Nếu chạy qua đó, chàng lập tức có thể ôm chặt nàng!

Thương Dung do dự rất lâu. Cuối cùng, lấy hết dũng khí, chàng quyết định không quan tâm tới bất cứ điều gì, bất chấp tất cả mà chạy tới, nói với nàng, chàng cũng...

Nhưng chàng vẫn không bước tới. Vì có một chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt Đường Duyệt. Rèm xe được vén lên, một vị công tử trẻ tuổi ngồi bên trong khẽ nở một nụ cười với Đường Duyệt, giơ tay về phía nàng. Dường như Đường Duyệt cảm thấy rất kinh ngạc, vì biểu hiện trên mặt nàng khiến chàng không thể hiểu được. Vị công tử đó vẫn đang cười, đồng thời thu tay lại. Đường Duyệt ngẩng đầu lên nhìn cơn mưa ngày càng lớn, cuối cùng cũng lên chiếc xe ngựa đó.

Giọng nói của Thương Dung bỗng chốc tắc nghẹn. Chàng muốn gọi tên nàng, nhưng chỉ đứng nhìn chiếc xe ngựa dần dần rời đi. Ký hiệu trên xe, chàng đã từng nhìn thấy ở rất nhiều cửa hàng của Thương gia ở Dương Thành. Bông hoa sen màu đen đỏ thuộc quyền sở hữu của Hách Liên Hoàng Thị. Trong lòng Thương Dung buồn bã đau đớn, nhưng chỉ có thể lặng lẽ đi về dưới trời mưa. Chàng cảm thấy ngột thở, căn bệnh đáng sợ đã chọn đúng thời điểm này để phát tác.

Nhưng chàng không dừng lại nghỉ ngơi, cũng không lùi thuốc ra uống, vì nó chẳng còn tác dụng gì nữa. Bây giờ nàng không cần chàng nữa. Đường Duyệt đã lên chiếc xe ngựa đó. Dường như hy vọng của chàng đã thành sự thật, đã có người xuất hiện bên nàng, đi theo làm bạn với nàng, an ủi nàng. Còn Thương Dung thì sao, chàng nên làm thế nào, nên đi đâu? Mưa như trút nước, cơn mưa giống như một cơn bão lớn, rửa trôi tất cả những đau thương, thất vọng.

Thùng chiếc xe ngựa rất to, bố trí đẹp mắt và hài hòa. Có một chiếc bàn màu tím bằng gỗ đàn, trên bàn để một chiếc lư hương và một quyển sách. Còn có hai chiếc ghế ngồi rất thoải mái, thậm chí đáy thùng xe còn bố trí thêm một chiếc ghế trúc rất quý giá. Hương đã nghi ngút bay lên, sách chưa mở trang nào. Mỗi vật dụng trong này đều được bố trí hợp lý, thể hiện rằng thân phận, phẩm chất và vị trí của chủ nhân rất cao quý. Người mời nàng lên xe ngựa, chốc chốc lại nhìn nàng đầy hoài nghi. Nhưng đến khi nàng nhìn qua, chàng lại đỏ mặt trước. Đường Duyệt nghĩ, mình đã từng gặp người này bao giờ nhỉ?

“Nàng không nhớ ta sao?” Hách Liên Minh Ngọc hỏi.

Xem ra cuộc gặp gỡ tình cờ ba tháng trước thực sự không lưu lại một chút ấn tượng nào với nàng. Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy có chút đau khổ. Trên mặt Đường Duyệt lộ rõ vẻ xin lỗi, Hách Liên Minh Ngọc cười đáp: “Ba tháng trước nàng đã đến Dương Thành, chúng ta đã từng gặp nhau”. Mặc dù chỉ mới gặp qua, nhưng từ đó về sau, chàng luôn nhớ nàng,

làm cách nào cũng không thể xóa bỏ hình bóng nàng trong tâm trí.

Đường Duyệt kinh ngạc hỏi: “Chàng là...”. Nàng vốn không nên quên Hách Liên Minh Ngọc. Bất cứ người phụ nữ nào trên thế giới này cũng sẽ không thể dễ dàng loại bỏ một người như Hách Liên Minh Ngọc ra khỏi tâm trí. Hách Liên Minh Ngọc vốn cũng cho rằng như vậy. Chàng xưa nay rất tự tin. Trên thế giới này, những nam nhân có dung mạo tuấn tú như chàng không nhiều. Huống hồ, chàng còn xuất thân từ Hách Liên Hoàng Thất, địa vị tôn kính, có lý do gì để chàng không tự tin chứ? Nhưng đến khi gặp lại Đường Duyệt, chàng giống như va phải một tảng băng lạnh tanh, mọi niềm kiêu hãnh bỗng chốc tan biến.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy rất kỳ lạ, dễ dàng bị người ta quên đi như vậy, nhưng chàng vẫn không cảm thấy tức giận. Không những thế, chàng còn từ từ nhắc lại với vẻ ngại ngùng: “Hách Liên Minh Ngọc”.

Đường Duyệt ngây người, cuối cùng nàng cũng nhớ ra, đúng ba tháng trước mình đã từng gặp vị công tử này, không những thế còn có một sự trùng hợp đầy kịch tính. “Sao chàng có thể ở nơi này?” Đường Duyệt nghi ngờ hỏi.

Hách Liên Minh Ngọc buột miệng đáp: “Ta đang đợi nàng”.

“Đợi ta?” Sắc mặt Đường Duyệt thay đổi: “Chàng hối hận vì lần trước đã để ta đi ư?”.

Hách Liên Minh Ngọc chăm chú nhìn vào mắt nàng, không nói được lời nào.

Đường Duyệt hơi sững người lại một lúc, rồi đáp: “Chẳng sao, bây giờ chàng tới bắt ta cũng chưa muộn”.

“Không, Đường Duyệt cô nương, nàng đừng hiểu lầm.” Sự say đắm trong nét mặt của Hách Liên Minh Ngọc, nếu là người khác chắc chắn sẽ không thể không nhìn ra. Nhưng sao Đường Duyệt lại thờ ơ, không có cảm giác gì?

Chàng nói: “Ta chỉ là... hy vọng có thể gặp lại nàng một lần nữa. Có thể trở thành... trở thành bằng hữu”.

Trên thế giới này có việc kẻ trộm và người mất của trở thành bằng hữu của nhau sao? Sự nghi ngờ trong lòng Đường Duyệt ngày càng tăng lên. Hách Liên Minh Ngọc không trách Đường Duyệt quên mình, càng không hy vọng nàng cảm thấy xấu hổ vì điều này, bèn nói: “Nàng đến Dương Thành, trong lòng ta cảm thấy rất vui. Không biết... nàng có thể ở lại thêm vài ngày được không, để ta có thể tiếp đãi nàng giống như một người chủ ở đất này?”.

Trên mặt Đường Duyệt vốn đang nở một nụ cười, nhưng sau khi nghe chàng nói câu đó, nụ cười dần dần biến mất.

Hách Liên Minh Ngọc vô duyên vô cớ nghĩ đến một người. Lúc nhìn thấy Đường Duyệt ở Quy Vân Lâu, chàng vui mừng đến phát điên, đến nỗi đã không để ý bên cạnh nàng còn có một nam nhân. Một nam nhân rất tuấn tú, phong độ.

Hách Liên Minh Ngọc ngẫm có một dự cảm không tốt, chàng khẽ nói: “Nếu như nàng có bằng hữu khác, có thể...”.

Đường Duyệt ngắt lời chàng, khẽ nói một hơi: “Huynh ấy đi rồi”.

Hách Liên Minh Ngọc nhìn nét mặt nàng, thấy sự bất an trong lòng ngày càng tăng. Trong lòng chàng có một sự hỗn loạn, giọng nói có chút khác thường: “Huynh ấy? Nàng... người nàng nhắc đến là...”.

Đường Duyệt không chú ý đến sự thay đổi trong giọng nói của chàng, nàng đáp: “Có lẽ trong cuộc đời này ta và huynh ấy sẽ không bao giờ gặp lại nhau nữa...”. Nàng chưa nói hết, đã cúi thấp đầu xuống, dường như không muốn nói tiếp. Nước mắt nàng từng giọt, từng giọt nóng hổi rơi xuống.

Một tia sáng lóe lên, Hách Liên Minh Ngọc hiểu ra tất cả. Chàng đột nhiên cảm nhận được nỗi đau chưa từng chịu đựng ấy. Còn chưa kịp thổ lộ, chàng đã phát hiện ra người trong tim mình sớm đã có người khác. Lúc gặp nàng lần đầu tiên, chàng chỉ cảm thấy giữa nàng và những người con gái khác có những điểm không giống nhau. Rốt cuộc khác nhau ở điểm nào, chàng cũng không có cách nào nói rõ, chỉ thấy ở nàng có một cảm giác cô đơn rất kỳ lạ, khiến tim chàng đập thành thịch. Mặc dù nàng không thích cười, cũng không thích nói chuyện, thậm chí cũng không ngược mắt lên nhìn chàng, nhưng trái tim chàng vẫn nhớ nàng. Từ đó về sau, chàng đã ghi sâu hình bóng nàng vào trái tim mình. Một nữ nhi xinh đẹp, nếu như dễ dàng đạt được thì sẽ không mấy quý trọng. Đường Duyệt đã bỏ đi, hơn nữa lại đi mà không cáo biệt, không hề lưu luyến chàng, khiến Hách Liên Minh Ngọc ngày nhớ đêm mong, dáng hình tiêu tụy. Mặc dù thân phận hiển hách, giàu có khắp bốn biển, nhưng chàng không thắng nổi những nhớ nhung và khát vọng cứ âm thầm trào dâng vừa mãnh liệt vừa hoang dại trong trái tim chàng. Một lần, hai lần, ba lần, chàng đều không ý thức được mình đi đến Quy Vân Lâu, hy vọng có cơ hội gặp lại nàng lần nữa. Thậm chí chàng đã phái những thuộc hạ giỏi nhất, không tiếc tiền bạc đi khắp nơi tìm kiếm thông tin của Đường Duyệt. Giữa biển trời mênh mông, chỉ có một cái tên, có thể tìm được gì kia chứ? Huống hồ, nàng và chàng cùng sống trong đất trời, nhưng không sống cùng một thế giới.

Khúc quân gia nhắc nhở chàng một lần nữa, đối phương chẳng qua chỉ là một cô nương giang hồ không rõ lai lịch. Nhưng chàng không bận tâm đến điều đó. Thân phận ư, địa vị ư, hoàn cảnh ư, những điều này có gì quan trọng? Chỉ cần tìm thấy nàng là được.

Lần gặp lại ở Quy Vân Lâu này, Hách Liên Minh Ngọc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng vì việc ngoài ý muốn mà lỡ mất nàng. Sau đó, mặc dù đã nghe ngóng được những nơi bọn họ dừng chân, nhưng vì bên cạnh nàng còn có một sứ giả bảo vệ nên chàng không dám mạo muội hành động. Chàng sợ Đường Duyệt đã được gả làm phu nhân của người ta. Vì nhìn bọn họ thực sự rất xứng lứa vừa đôi, cứ như một cặp trời sinh vậy. Nhưng chàng vẫn đợi cơ hội. Đến lúc nàng chỉ có một mình, mệt mỏi, buồn bã dưới trời mưa, chàng vốn cho rằng đây là cơ hội tốt nhất để tiếp cận nàng. Nhưng không ngờ, nàng không những không nhớ chàng là ai, thậm chí nàng còn yêu người khác.

“Nàng biết không, ba tháng nay, hàng ngày ta đều đến Quy Vân Lâu đợi nàng. Ta nhớ nàng rất nhiều, đã chuẩn bị cho nàng bao nhiêu bất ngờ, bao nhiêu niềm vui.” Những lời này, chàng đã không nói ra được. Bây giờ điều chàng muốn biết nhất chính là sao nàng có thể yêu người khác trước như vậy? Hai người bọn họ quen biết nhau thế nào? Thậm chí chàng cảm thấy hối hận. Lúc đầu đáng lẽ chàng phải bắt chấp tất cả để giữ nàng lại, không nên bỏ lỡ một cơ hội tỏ tình tốt như thế. Nhưng điều chàng hối hận nhất chính là, ngay cả hình dáng của tình địch, chàng cũng không nhớ được. Rốt cuộc, nam nhân đó là người thế nào, sao hắn có thể làm cho một cô gái như Đường Duyệt đau lòng vì hắn như vậy, đến nỗi không có cách nào kìm nén được?

Rõ ràng chàng cảm thấy rất đau lòng, nhưng vẫn dùng giọng điệu vui vẻ nói: “Bất luận như thế nào, ta vẫn đợi được nàng”.

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn, không tránh khỏi ngây người ra, lúng túng đáp: “Có thể chúng ta... vẫn không thể được coi là bằng hữu”.

Sắc mặt của Hách Liên Minh Ngọc, ngữ điệu trong câu nói, đều trở nên dịu dàng lạ thường: “Bắt đầu từ lúc này, chúng ta sẽ có thể là bằng hữu”.

Đường Duyệt nhìn chàng, khẽ than một tiếng. Nàng đã không còn cách nào để từ chối thiện ý nhiệt tình như vậy. Mặc dù vị tiểu vương gia đưa ra lý do gì, chí ít cũng không có ý thương hại nàng.

Quả nhiên, Hách Liên Minh Ngọc dịu dàng nói: “Nàng không phải lo lắng, ta quyết không làm hại nàng”.

Đường Duyệt ngoài cách gật đầu, không thể nghĩ ra lý do gì để từ chối.

Hách Liên Minh Ngọc cười, mặc dù chàng biết rõ, Đường Duyệt tuy ngồi cùng xe ngựa với mình nhưng trong lòng lại đang nghĩ về người khác. Người đó đã bỏ đi, vị trí đó trong lòng nàng chắc chắn sẽ có một ngày trở nên trống rỗng, có đúng vậy không? Hách Liên Minh Ngọc tự an ủi lòng mình.

Chương 20

Bị tiêu diệt toàn bộ

Trong vương phủ Tịnh An có xây một khuôn viên mới bên cạnh hồ. Trong khuôn viên, đường đi quanh co, sâu hun hút, lầu các chen chúc, các phòng tháp thoáng nối tiếp nhau, nhìn xa xa, tương ứng với màu nước, tỏa sáng rực rỡ, khiến người ta cảm thấy như đang sống trong cảnh thần tiên. Khu lạc viên này được khởi công từ hai tháng trước, mới hoàn thành xong cách đây ba ngày. Không ai có thể nghĩ ra vị tiểu vương gia xây dựng khu lạc viên này là vì ai, càng không ngờ khi vừa mới xây xong, chàng đã đưa về một vị cô nương rất trẻ tuổi.

Vị cô nương đã khiến cho rất nhiều người hao tổn tâm trí để suy đoán, đương nhiên chính là Đường Duyệt. Nàng là khách ở vương phủ Tịnh An, nhưng lại sống những ngày cao quý hơn chủ nhân rất nhiều.

“Ông không có gì đáng phải xin lỗi, người sai vốn là ta.” Đường Duyệt nói, nhìn thấy nét bất an lộ ra trên mặt Khúc Lâm Ý. Nàng không muốn lưu lại nơi này, không muốn sống những ngày được rất nhiều người phục vụ tôn kính. Thậm chí nàng muốn thoát khỏi cung điện nguy nga, bỏ chiếc thoa cài đầu lấp lánh, hay cởi bỏ đôi hài gấm đầy trân châu. Sáng dậy rửa mặt chải đầu, nàng cảm thấy lạ lẫm với khuôn mặt in trên chậu nước. Rõ ràng biết vẫn là khuôn mặt đó, nhưng sao nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy... dường như không phải khuôn mặt của mình. Có lẽ nàng đã quen nhìn sắc mặt trong những ngày nghèo khổ, không quen với cuộc sống quần lượt áo là, thức ăn ngon như ở nơi đây. Có lẽ nàng chịu nhiều sự châm chọc, cạnh khoe của người khác, không dám nhìn người khác nở một nụ cười thực sự sợ hãi với nàng. Có lẽ... vì một số lý do ngay cả nàng cũng không nói rõ được, Đường Duyệt nghĩ nàng phải rời xa nơi này.

Tất cả những gì có thể khiến cho trái tim nữ nhi rung động, Hách Liên Minh Ngọc đều đã làm. Cho dù nàng phản ứng chậm chạp, không để tâm, cũng có thể nhận ra chàng không chỉ muốn làm bằng hữu với nàng một cách đơn giản như vậy. Vì chàng đã khiến cho địa vị của nàng không giống bất kỳ ai trong phủ này, không giống như một người khách, trái lại, giống như một tân nương ngay lập tức bay lên đậu ở cành cao, trở thành tiểu vương phi... Một thứ cảm giác kỳ lạ khiến nàng không dám ở lại đây nữa. Nàng biết cho dù nàng tự mình nói, Hách Liên Minh Ngọc cũng sẽ không đồng ý để nàng ra đi. Khúc Lâm Ý mãi mãi là người cảnh giác nhất trong vương phủ này. Ông là người đầu tiên nghĩ đến việc Đường Duyệt muốn rời đi, cũng là người đầu tiên đuổi theo. Đường Duyệt vốn cho rằng lần đuổi theo này cũng giống như lần trước, nhưng không ngờ điều đợi nàng chính là lời xin lỗi trong sợ hãi của ông.

“Tiểu vương gia vì Đường cô nương, có thể nói là đã hao tâm tốn sức. Ta ở vương phủ nhiều năm như vậy, chưa từng thấy thiếu gia như thế.” Khúc Lâm Ý than một câu, đợi

Đường Duyệt trả lời.

Đường Duyệt im lặng một lúc mới đáp: “Chúng tôi không xứng đôi”.

Khúc Lâm Ý cười rất dịu dàng: “Xứng đôi hay không, không quan trọng. Ý của vương phi lúc còn sống là chỉ cần tiểu vương gia vừa ý, những người khác đều không được ngăn cản”.

Đường Duyệt không trả lời, thậm chí đến một chút do dự cũng không có. Nàng chỉ nghĩ nên từ chối thế nào. Tại sao ông trời không cho nàng khéo ăn khéo nói, có thể ứng phó với hoàn cảnh như thế này? Chí ít cũng không làm tổn hại đến thể diện của đối phương. Nàng không thể yêu thương người khác. Chỉ cần nghĩ tới người đó thôi là nàng đã cảm thấy như có một mũi dao đâm vào tận đáy trái tim nàng. Mặc dù như vậy, nhưng nàng vẫn không có cách nào để quên được người đó.

Khúc Lâm Ý không đợi được câu trả lời, bèn hỏi dò: “Hay là tiểu vương gia đối với cô nương...?”.

“Ta... xin lỗi, ta không thể...” Đường Duyệt vẫn chưa nói hết, Hách Liên Minh Ngọc đã đẩy cửa ra.

Sắc mặt Khúc Lâm Ý trở nên khó coi, trong lòng ông chất chứa đầy lo lắng. Tiểu vương gia trẻ tuổi, kiêu ngạo, sao có thể chịu đựng sự từ chối của người trong lòng mình chứ? Huống hồ, tiểu vương gia có thể nói đã luôn làm tất cả những gì có thể... Nhưng không có cách nào khiến cho Đường cô nương động lòng.

“Ta... rốt cuộc có chỗ nào không bằng huynh ấy?” Hách Liên Minh Ngọc nắm chặt hai tay, cố gắng kiềm chế bản thân.

Sắc mặt Đường Duyệt hiện rõ sự nhột nhột đầy mệt mỏi, nhưng đôi mắt vẫn trong sáng lạ thường, nàng nhẹ nhàng đáp: “Ta chưa từng so sánh hai người với nhau”.

Trên khuôn mặt Hách Liên Minh Ngọc dần dần hiện lên sự đau khổ. Nhưng chàng hiểu rất rõ, bản thân chàng chắc chắn phải không chế sự đổ kỵ đáng sợ trong lòng. Chàng nói: “Chí ít hãy cho ta biết, nàng... tại sao phải cự tuyệt... cự tuyệt... ta?”.

Khúc Lâm Ý đã nhẹ nhàng lui ra ngoài. Ông không biết kết cục sẽ như thế nào, nhưng chắc chắn sẽ không giống như tiểu vương gia mong đợi.

Trả lời câu hỏi của chàng chỉ là một không gian im lặng. Đường Duyệt không phải không muốn trả lời, chẳng qua nàng không biết trả lời thế nào. Thời gian qua lâu rồi, đến nàng cũng không phân biệt được lần rung động đầu tiên là vì sao. Nếu như vì Thương Dung đối với nàng rất tốt, rất dịu dàng, lẽ nào Hách Liên Minh Ngọc đối với nàng không tốt, không dịu dàng ư?

Để nàng có thể giải nhiệt sau những giờ luyện công, chàng đã ra lệnh cho nô tài lấy hoa làm nguyên liệu, ủ chế thành hơn mười loại mật hoa khác nhau có tác dụng giải nhiệt.

Nghe nàng nhắc qua một lần về bánh hình con bướm, chàng bèn mời một đầu bếp nổi tiếng ở Quy Vân Lâu đến đặc biệt làm cho nàng một tú bánh hình bướm bướm. Biết nàng không quen được hâu hạ, chàng đuổi hết tất cả những thị nữ ở trong viên này, ngay cả chàng khi đến đây ngồi một lát, cũng phải tự tay đun nước rót trà... Những việc này nếu như truyền ra ngoài, e rằng tất cả người trong Dương Thành đều sẽ rất ngạc nhiên. Có ai ngờ đến, một vị tiểu vương gia địa vị cao quý khi đối đãi với Đường Duyệt lại hạ thấp mình như vậy.

Nhưng lúc này, Hách Liên Minh Ngọc đã kìm nén tất cả sự tức giận của mình. Chàng nói với giọng bình tĩnh nhất: “Người nàng muốn gặp, ta biết huynh ấy ở đâu”.

Trái tim Đường Duyệt đột nhiên đập rất nhanh, nàng nhẹ nhàng, từ từ đứng dậy: “Chàng biết?”.

Hách Liên Minh Ngọc khẽ nhắm mắt rồi chậm chậm nói: “Đúng, ta biết”.

Ba ngày sau, lần đầu tiên Đường Duyệt ra khỏi Tịnh An vương phủ.

Hách Liên Minh Ngọc đứng trước xe ngựa, lặng lẽ đợi nàng.

Lúc nhìn thấy Đường Duyệt bước ra ngoài, tay trái của chàng tự nhiên khẽ nắm chặt lại. Lúc bước vào vương phủ, bộ dạng nàng như thế nào thì lúc bước ra cũng y như thế. Không cần nói đến những châu ngọc chàng tặng, thậm chí ngay cả đến ngọn cỏ trong Tịnh An vương phủ, nàng chắc chắn cũng sẽ không mang theo. Trên ngón tay cái ở bàn tay trái của Hách Liên Minh Ngọc luôn luôn đeo một chiếc nhẫn đá cẩm thạch trắng sáng bóng, nhưng bây giờ chiếc nhẫn đó đã in trong lòng bàn tay chàng một vết hằn.

Đường Duyệt bước lại gần, nói: “Chàng thực sự biết huynh ấy ở đâu?”.

Hách Liên Minh Ngọc gật đầu, trên nét mặt vẫn chưa lộ ra sự tức giận.

Đường Duyệt nhìn chàng, nở một nụ cười đầy cảm kích.

Bình tâm lại, có thể nói rằng, vị tiểu vương gia của Tịnh An vương phủ này có thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn tú, tính cách ôn hòa, nói chuyện nho nhã. Nhiều lúc chàng còn khiến Đường Duyệt thấy ảo giác, chàng và người trong lòng nàng có đến ba phần giống nhau. Nhưng nhìn kỹ, lại có thể phân biệt rõ ràng sự khác nhau giữa hai người bọn họ.

Hách Liên Minh Ngọc thực sự rất giống Thương Dung, một mỹ nam hiếm có. Nhưng bất luận thái độ đối xử với mọi người của chàng dịu dàng đến thế nào, trong đôi mắt ấy vẫn có một sự ưu việt và kiêu ngạo không thể nói thành lời. Chàng thực sự kiên trì theo đuổi Đường Duyệt, nhưng đối với những người khác, chàng không bao giờ kiên nhẫn, tỉ mỉ như vậy. Chàng vốn ở địa vị rất cao, còn Đường Duyệt, thực sự không thích hợp để làm quen với những người như chàng. Mặc dù để theo đuổi nàng, chàng dường như đã hạ thấp địa vị, tiếng nói của mình xuống.

Một tên nô tài bước lên trước, nhưng bị Hách Liên Minh Ngọc xua tay cho lui. Chàng tự

mình cúi xuống, thay Đường Duyệt vén rèm cửa.

Trên đường đi, xe chạy rất êm.

Giữa hai người bọn họ có một sự im lặng đáng sợ. Đường Duyệt không biết nên nói với Hách Liên Minh Ngọc điều gì, mất một thời gian khá lâu để nghĩ không biết nên đối mặt với Thương Dung thế nào. Vốn dĩ, nàng cho rằng chàng đã rời khỏi đây, vừa nghe tin chàng ở lại Dương Thành, trong lòng nàng lại dâng lên một tia hy vọng. Lúc Đường Duyệt chuẩn bị bước xuống xe, Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên kéo chặt tay nàng. Đường Duyệt quay đầu lặng lẽ nhìn chàng.

Hách Liên Minh Ngọc trầm giọng nói: “Có lẽ những gì nàng sắp nhìn thấy, không giống như nàng hy vọng. Nếu đúng là như thế, nàng vẫn còn muốn đi chứ?”.

Những ngón tay dường như mất hết cảm giác của Đường Duyệt nắm chặt rèm xe, cuối cùng run run nói: “Ta phải đi gặp huynh ấy”.

Trong đáy mắt Hách Liên Minh Ngọc hiện lên một sự trầm lặng. Khuôn mặt bình tĩnh ấy khẽ nở một nụ cười, đáp: “Mặc dù như vậy, ta vẫn ở đây đợi nàng”. Dường như chàng đã dự liệu, Đường Duyệt nhất định sẽ trở lại. Trong giọng điệu của chàng có một sự chắc chắn về tương lai không thể đoán trước.

Đường Duyệt gỡ tay chàng, bước xuống. Trước mắt nàng, chính là quán trọ nơi Thương Dung và nàng đã từng sống trong một thời gian. Trong lòng Đường Duyệt dâng lên một niềm vui, chàng vẫn ở nơi này. Nàng không nói rõ được, chỉ cảm thấy, trái tim lạnh giá của nàng đã dần dần đập trở lại.

Hách Liên Minh Ngọc ngồi trên xe, lặng lẽ nhìn Đường Duyệt đứng bên ngoài. Nàng đã không còn cúi đầu nữa. Dường như chàng có thể tưởng tượng thấy, Đường Duyệt nhất định sẽ nở một nụ cười rất hiền dịu, nụ cười ấy giống như ánh nắng ấm áp mùa hạ đang tỏa ra trên khuôn mặt nàng.

Ngón tay trở của Hách Liên Minh Ngọc nhẹ nhàng vân vê chiếc nhẫn đá cẩm thạch trắng, cảm nhận chút lạnh lẽo. Mỗi lần cảm thấy phiền não, chàng đều có những hành động vô thức như vậy.

Bóng Đường Duyệt đã khuất sau cánh cửa lớn, Hách Liên Minh Ngọc vẫn chằm chằm nhìn theo khoảng trống đó.

Trong lòng Đường Duyệt rất hỗn loạn, mỗi bước đi đều chứa sự kích động. Nhưng cuối cùng nàng vẫn đến được căn phòng Thương Dung đang ở. Chỉ cần xuyên qua hành lang ngoằn ngoèo này, nàng có thể gặp được chàng. Tim Đường Duyệt bỗng đập rất nhanh. Nàng hít một hơi thật sâu, cuối cùng trái tim nàng cũng tự thừa nhận, nàng yêu chàng, bất luận chàng lạnh lùng, thờ ơ thế nào, cự tuyệt thế nào, nàng vẫn kiên quyết yêu chàng. Cho nên, chí ít phải gặp được chàng, có lẽ chỉ cần nói một câu thôi cũng được.

Lúc này, một cô nương mặc bộ quần áo rất đơn giản nhưng dung mạo xinh đẹp đang bưng một chậu nước từ một hướng khác bước đến.

Đường Duyệt nhìn cô nương ấy bước vào bên trong cánh cửa dường như đã thân thuộc từ lâu, bước chân nàng lập tức dừng lại.

Cánh cửa khép hờ, Đường Duyệt nhẹ nhàng bước lại gần. Có lẽ, chàng không ở nơi này, có lẽ, vị cô nương kia chẳng qua chỉ là khách mới tới. Nhưng sau khi đặt chậu nước lên bàn, vị cô nương đó đã xắn tay áo lên, nhắc lên một chiếc khăn từ trong chậu nước, vắt sạch nước, rồi bước đến bên cạnh giường, nhẹ nhàng lau những giọt mồ hôi trên trán chàng trai đang nằm trên giường. Không biết có một sức mạnh nào ngăn cản không cho Đường Duyệt bước thêm một bước để vào trong phòng. Nàng chỉ có thể dừng lại ở trước cửa, đứng ngây người như một khúc gỗ, chằm chằm nhìn, không chút động đậy. Vị cô nương nhìn chàng trai đang nằm trên giường, dường như rất đăm đúi, rất lâu sau vẫn chưa thu tay lại.

Đường Duyệt nhìn chăm chú những ngón tay đang vuốt trên khuôn mặt ấy. Nàng cảm thấy đau đớn, khó có thể chịu đựng sự âu yếm này. Mặc dù chỉ nhìn nghiêng, nhưng Đường Duyệt chắc chắn trăm phần trăm, người nằm trên giường kia đúng là Thương Dung, không sai được.

Thương Dung nằm bất động trên giường, sắc mặt vị cô nương trẻ tuổi ấy nhìn chàng rất lo lắng. Miệng Thương Dung bất ngờ lẩm bẩm câu gì đó, thậm chí đến thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Bàn tay Đường Duyệt nắm chặt cánh cửa, cố gắng kiềm chế hết sức để không bị kích động bước vào bên trong.

Sắc mặt của vị cô nương đó có phần nhợt nhạt, nhưng vẫn kịp thời đưa tay nắm chặt tay Thương Dung, giọng nói có phần run run: “Công tử, công tử, chàng hãy tỉnh lại đi”.

Bàn tay Thương Dung cũng nắm chặt bàn tay cô nương ấy, khóe miệng còn khẽ nở một nụ cười, dường như trong mộng đẹp vô tình gặp được người mình mong gặp nhất.

Trong lòng Đường Duyệt như bị dao đâm, hai bàn tay đan vào nhau, dường như đang chế giễu bản thân không còn chút sức lực. Thì ra, nàng ngốc ngếch cho rằng chàng ở lại vì nàng, nhưng không ngờ, đã có người bên cạnh chàng từ trước. Tình yêu trong trái tim Đường Duyệt bị chính nàng từng chút, từng chút chôn chặt xuống, từng giọt, từng giọt máu nhỏ xuống.

Nàng đột nhiên nghĩ đến chuyện nhiều năm trước đây, nàng đã từng vì để Ôn Nhã Như vui lòng mà làm một việc ngu ngốc. Lúc đó, nàng không biết đau khổ có mùi vị thế nào, chỉ vì nàng cảm thấy tương lai có rất nhiều hy vọng. Cho đến bây giờ, nàng cảm thấy toàn thân đau đớn, đau đến nỗi toàn thân run lên cầm cập, nỗi đau vô hình này đã lan tỏa khắp trái tim nàng, không chế khả năng suy nghĩ, tư duy của nàng, khiến nàng không còn nhìn rõ hai người trước mắt.

Đó là sự đổ kỵ, hay là sự hận thù, nàng cũng không biết. Ai có thể nói cho nàng biết, lẽ nào Thương Dung gấp gáp từ chối nàng, chính là vì trong lòng chàng đã có vị cô nương này? Đã như vậy, tại sao chàng lại đối xử với nàng dịu dàng đến thế? Tại sao vẫn có thể luôn luôn đi theo nàng như vậy?

Những năm gần đây, nàng không ngừng theo đuổi, tìm kiếm, chịu đựng tất cả nỗi đau. Nhưng bây giờ, nàng đã không còn mục đích nào nữa. Những thứ nàng muốn đạt được, rốt cuộc vẫn không thuộc về nàng...

Thương Dung lại lâm bảem điều gì đó, dường như toàn thân run lên cảm cập. Vị cô nương ấy đỏ mặt, đặt bàn tay lạnh toát của chàng lên đôi má đang nóng bừng của mình.

Nếu như Đường Duyệt có đủ lý trí, nàng sẽ biết sắc mặt của Thương Dung không được tốt. Tình hình sức khỏe của chàng so với mấy ngày trước đây không giống nhau. Thần trí của chàng hoàn toàn không tỉnh táo, thậm chí có nhiều lúc rơi vào trạng thái hoảng loạn, kêu thảm tên của một người một cách điên loạn. Nhưng do giọng chàng bị khàn nên không phân biệt được rốt cuộc chàng đang gọi tên ai.

Thương Dung dường như đã tỉnh lại, chàng mở mắt nhìn. Nhưng chàng vẫn chưa buông tay người con gái đó ra. Ngược lại, chàng lại nắm rất chặt, như thể dùng hết sức lực còn lại của mình. Vị cô nương đỏ bừng mặt, dùng chút sức lực nhỏ bé của mình để thoát khỏi bàn tay chàng. Nhưng chút sức lực của nàng dường như vô hiệu trước một nam tử như Thương Dung, cả người nàng đã bị chàng ôm trọn vào lòng.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn hai người bọn họ đến nỗi thấy khóe mắt cay cay. Người nàng yêu thương, giờ phút này đang sống chết ôm người con gái khác. Chàng ôm một người con gái không biết từ nơi nào tới như thể đó chính là bảo bối quý giá của mình. Đường Duyệt cảm thấy mình rất nực cười khi đứng ngoài cửa, đến nỗi nàng thực sự sắp bật cười thành tiếng.

Nàng quay người bước đi. Nơi đây đã từng có người nàng yêu thương nhất, nhưng người ấy bây giờ đã không còn tồn tại.

Nếu như chàng sớm nói rõ với nàng, nguyên nhân cự tuyệt chính là chàng có tình yêu khác, nàng chắc chắn không oán hận chàng. Nhưng chàng không hề nói, nhất nhất tiếp cận nàng, cho nàng hy vọng, cuối cùng, chính lúc trái tim nàng tràn trề hy vọng nhất, chàng lại cầm dao đâm từng nhát, từng nhát sắc nhọn vào tim nàng. Nàng thấy mình thật nực cười...

Thương Dung sốt rất cao, sau trận mưa lớn ngày hôm đó, chàng bị bệnh rất nặng, không thể dậy được. Sau ba ngày, dường như không có giờ phút nào chàng tỉnh. Nhưng đến tối ngày thứ ba, cơn sốt đã bị đẩy lùi, sức khỏe, sắc mặt chàng đã dần dần hồi phục. Lúc nhìn thấy người đang chăm sóc mình không phải là người chàng đã ôm chặt ở trong giấc mơ, chàng thấy rất thất vọng.

Người này, Thương Dung vẫn còn nhớ, tối hôm đó chàng đã có duyên gặp mặt ở quán

trà. Nhưng tại sao vị cô nương ấy lại ở đây? Tại sao lại chăm sóc chàng? Thương Dung đặt tay lên trán, không biết nên mừng khi không chết sau khi phát bệnh trong cái đêm mưa to gió lớn ấy hay nên đau khổ vì đã mất đi người thực sự luôn muốn gặp.

Lúc thấy Thương Dung tỉnh lại, khuôn mặt thanh tú của vị cô nương trẻ tuổi hiện rõ một nụ cười ngại ngùng, trong đôi mắt chất chứa sự say đắm.

Thương Dung nhẹ nhàng nói lời cảm ơn, rất khách khí, xa lạ.

“Trong cơn mưa ngày hôm đó, chúng tôi đã nhìn thấy công tử ngã bên vệ đường, nhưng không biết nhà công tử ở đâu. Có người nói công tử trọ ở quán trọ này, chúng tôi bèn đưa công tử tới đây.” Thái Vân dường như không nhận thấy sự lạnh lùng trong lời chàng, dịu dàng giải thích.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Thương Dung miễn cưỡng nở một nụ cười. Bất cứ người nào đối đãi với người đã từng giúp mình đều không thể có thái độ quá đáng như vậy, huống hồ Thương Dung không phải là một người lạnh lùng.

Chàng chỉ cảm thấy thất vọng, cho đến giờ phút này, chàng chỉ mong rằng Thái Vân chưa từng tồn tại ở nơi này.

Ánh mắt Thái Vân khẽ quay sang nhìn Thương Dung, cuối cùng không chịu nổi, đành nói: “Ông nội gọi muội là Tiểu Vân, công tử cũng có thể...”.

“Vậy thì, nàng hãy thay ta cảm ơn ông nội của nàng”, Thương Dung nói.

Căn phòng của hai ông cháu họ đối diện với phòng của Thương Dung. Vốn dĩ ngân lượng của họ không nhiều, cũng không dự định ở đây lâu, nhưng Thái Vân còn trẻ, xinh đẹp như một bông hoa, thực sự không thích hợp ở cùng ông lão tại một nơi tuềnh toàng, cho nên hai người không tiếc tiền bạc thuê phòng ở quán trọ này.

Để đền đáp hai người, Thương Dung đã tặng họ rất nhiều lễ vật. Nhưng hai người họ kiên quyết trả lại. Thương Dung không biết làm thế nào, bèn trả tiền thuê phòng trong một tháng cho hai người họ. Như vậy, ban ngày họ có thể đi làm kiếm tiền, tối đến có thể trở về quán trọ nghỉ ngơi.

Bệnh tình của Thương Dung đỡ rồi lại tái phát, không thể khỏi hoàn toàn, trong lòng Thái Vân lo lắng, cho nên hàng ngày sau khi trở về đều đến thăm chàng, ngồi trong phòng chàng một lúc. Nếu là tiểu thư của một đại gia tộc, quyết sẽ không lưu lại trong căn phòng của một người không quen, nhưng Thái Vân từ nhỏ đã theo ông đi khắp từ Nam chí Bắc, mặc dù nhìn nàng rất nữ tính, nhưng thực ra nàng là một cô nương có chủ kiến, có lòng dũng cảm. Từ lần đầu tiên gặp mặt Thương Dung, nàng đã không quên được chàng, sau khi vô tình cứu được chàng, tình cảm trong lòng nàng dần dần lớn lên rất nhanh.

Thương Dung đương nhiên nhận thấy tâm ý của cô nương Thái Vân. Vì có sự giúp đỡ của nàng, đến hôm nay chàng mới có thể bình an vô sự, cho nên không thể cự tuyệt quá lạnh

lùng. Đến bản thân chàng cũng kỳ lạ, tại sao đối với Đường Duyệt, chàng cự tuyệt một cách mạnh mẽ, quyết liệt như thế, nhưng đối với người khác, chàng vẫn có thể khoan dung rộng lượng như vậy?

Thái Vân rót cho chàng một cốc trà, vốn nở một nụ cười trên khuôn mặt nhưng dần dần có chút do dự, khẽ nói: “Thương công tử, mấy ngày trước muội có nghe thấy trong lúc hôn mê, huynh nhắc tới tên một người”.

Thương Dung chau mày, ngẩng đầu nhìn nàng.

Đôi má Thái Vân đỏ ửng lên, nhưng vẫn nói: “Không biết người huynh nhắc tới, có phải là... thê tử của huynh hay không?”.

Thương Dung lạnh lùng đáp: “Ta vẫn chưa có thê tử”.

Thái Vân lấy hết can đảm, tiếp tục nói: “Vậy đó là người trong lòng của Thương công tử?”.

Thương Dung ngậy người, có chút suy tư, đáp: “Cũng không phải”.

Trong ánh mắt Thái Vân lộ ra một vẻ vui mừng, hỏi: “Vậy... không biết...”.

Thương Dung cười sâu nảo đáp: “Thái Vân cô nương, nàng không cần hỏi. Cho dù nàng có hỏi, ta cũng không thể trả lời”.

Thái Vân thấy tướng mạo tuấn tú của chàng đã tiêu tụy đi nhiều, trong lòng không khỏi chua xót, bèn khuyên chàng: “Thương công tử, mặc dù muội không biết trong lòng huynh có chuyện gì. Nhưng bất luận là điều gì, huynh cũng hãy cố gắng chăm sóc sức khỏe của mình”.

Thương Dung hững hờ đặt cốc trà trong tay xuống, lẩm bẩm: “Ta không biết bản thân mình có thể cầm cự bao lâu, nhưng chắc chắn sẽ không sao”.

Ánh mắt Thái Vân đầy dịu dàng, nàng nói: “Thương công tử không nên nói như vậy. Ông nội nói, con người huynh là long là phượng. Tuổi còn trẻ như vậy, tại sao lại từ bỏ chính bản thân mình, từ bỏ hy vọng?”.

Thương Dung khẽ nở một nụ cười đầy sâu nảo, đáp: “Ta... nếu như còn có hy vọng, cũng sẽ không như thế này”.

Thái Vân đáp: “Huynh còn có người thân, bằng hữu. Vì họ, huynh nên giữ gìn sức khỏe của mình mới đúng”.

Thương Dung khẽ lắc đầu đáp: “Trên đời này, người thân của ta cũng không còn nhiều. Tổ mẫu không hiểu tình trạng của ta, cho dù biết, thiết nghĩ cũng sẽ không giận ta. Còn về người khác, nàng ấy... đã sớm không cần ta nữa”.

Nói xong, trên khuôn mặt chàng bắt giắc lộ ra nét đau khổ, khiến trong lòng Thái Vân thấy xao động, nàng nói: “Không phải huynh nói... huynh chưa có ý trung nhân hay sao?”.

Thương Dung ngậy ra một lúc, giọng trầm lại: “Ta không xứng”.

Thái Vân ngậy người ra, rồi nàng bật cười: “Không biết vị cô nương ấy hình dáng như thế nào mà có thể khiến Thương công tử bận tâm như vậy?”.

Thương Dung khẽ nở một nụ cười, đáp: “Nàng ấy không thích nói chuyện, cũng không thích gặp người lạ, không có bằng hữu, tính tình cũng không cởi mở bằng cô nương Thái Vân. Ta luôn luôn lo lắng, nếu như có một ngày ta không còn trên đời này, nàng ấy sẽ không biết cách chăm sóc cho bản thân mình, nên làm thế nào...”.

Thái Vân nghe xong, lại ngậy người hỏi: “Vậy, bây giờ cô nương ấy ở đâu?”.

Thương Dung lắc đầu: “Ta không biết”. Nói tới đây, dường như nghĩ đến một cảnh tượng nào đó, tinh thần của chàng bỗng thay đổi, dường như có một sự đau khổ kỳ lạ hiện lên trên khuôn mặt chàng.

Thái Vân nhìn chàng, trong ánh mắt cuối cùng cũng lộ ra sự đau khổ. Cuối cùng nàng cũng hiểu, người mà chàng luôn miệng gọi tên trong lúc hôn mê có ý nghĩa như thế nào đối với chàng.

“Nàng ấy... bên cạnh nàng ấy đã có người khác, không còn cần ta nữa.” Một lúc lâu sau, Thương Dung dường như bình tĩnh trở lại, chậm chậm nói.

Thái Vân đáp: “Thương công tử, nếu như huynh thực sự yêu thương cô nương ấy, thì không nên để cô nương ấy ra đi”.

Thương Dung nghe xong, nghĩ đến Đường Duyệt vừa ngang ngạnh vừa kiên cường, trong lòng có chút gì đó nhói lên đau đớn. Chàng miễn cưỡng nở một nụ cười đáp lại: “Cám ơn nàng đã nhắc nhở. Ta biết điều gì tốt nhất cho nàng ấy”.

Trong lòng Thái Vân có chút chua xót, nhưng vẫn nở một nụ cười đáp: “Vậy Thương công tử, sau này huynh có dự định gì?”.

Thương Dung nhẹ nhàng đáp: “Ta có thể làm cho nàng ấy điều gì, đều sẽ cố gắng làm. Chỉ cần nhìn thấy người đó đối tốt với nàng ấy, ta cũng có thể không vương vấn nữa”.

Thái Vân chăm chú nhìn Thương Dung, chỉ cảm thấy ánh mắt chàng mặc dù rất dịu dàng, nhưng lộ ra sự kiên định, trong lòng lo lắng: “Thương công tử, muội hiểu rồi”.

Ánh mắt Thương Dung tập trung trên khuôn mặt nàng, Thái Vân than một tiếng: “Những lời này của huynh, nếu như cô nương ấy biết được, nhất định sẽ rất cảm động...”.

Thương Dung hạ giọng nói: “Ta không cần nàng ấy biết”.

Chàng không cần nàng biết. Điều quan trọng nhất chính là, nhất định chàng phải khiến cho nàng hạnh phúc, cho dù cả đời này giấu nàng. Sẽ có một ngày nàng hiểu được tấm chân tình của chàng.

Biết rõ rằng hai bên không thể thành đôi, sớm muộn cũng phải buông tay, để nàng đi một mình, nhưng chàng vẫn không đành lòng. Luôn kéo dài thời gian ở Dương Thành, luôn tìm kiếm người nào vì nàng sẵn sàng làm tất cả. Chàng bắt đầu vô duyên vô cớ lạnh nhạt với nàng, vì chàng sợ mất nàng. Chỉ cần nghĩ đến việc nàng có thể thuộc về một nam nhân khác, trái tim chàng lại cảm thấy rất đau đớn. Ai có thể xứng với nàng? Ai có thể tốt với nàng cả cuộc đời này? Sẽ có một ngày, nàng nên biết tất cả những tâm ý của chàng. Biết được có một người đã từng yêu thương nàng rất nhiều, hiểu được tất cả những gì chàng làm đều vì không để nàng phải chịu tổn thương. Mặc dù nàng đã rời đi, một câu cũng không nói, rời lên xe của người khác. Chàng đột nhiên cảm thấy người thực sự bất chấp tất cả chính là nàng...

Bỗng chốc, trong lòng chàng dường như trống rỗng. Chàng thậm chí hoài nghi mình rốt cuộc có phải đã làm sai, có lẽ chàng nên thừa nhận tình cảm của chính mình. Như vậy, có lẽ chàng sẽ không đau khổ như vậy, Tiểu Duyệt cũng sẽ không bỏ đi không ngoảnh đầu lại.

Thương Dung nhắm mắt, nhưng bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

Người ông từ bên ngoài bước vào, đặt chiếc đàn hồ cầm lên bàn, than một tiếng thật dài rồi nói: “Gây ra tội ác rồi...”.

Thái Vân kinh ngạc, chằm chằm nhìn ông nội mình, hỏi: “Sao vậy ông?”.

Ông lão lắc đầu đáp: “Chúng ta mau mau thu dọn hành lý trở về quê hương ngay. Vừa rồi trước cửa quán trọ nghe thấy mọi người nói, bây giờ miền Bắc đang rất loạn. Người của Bái Nguyệt Giáo đã hủy diệt một số giáo phái, dường như ngay cả đến cái gì... cái gì Bảo... cũng không còn”.

“Đường Gia Bảo, ông ơi, là Đường Gia Bảo”, Thái Vân đáp, đồng thời bất giác quay đầu lại, muốn tiếp tục nói chuyện với Thương Dung.

Ai ngờ Thương Dung đang ngồi bên cạnh bàn, đứng bật dậy, sắc mặt tái nhợt, hỏi: “Ông... ông vừa nói gì?”.

“Ta nói điều gì?” Ông lão hoài nghi đáp: “Bái Nguyệt Giáo ư?”.

Thái Vân nhìn Thương Dung không hiểu, đáp: “Những gì ông muội nói là Đường Gia Bảo không còn nữa”.

Ở bên hồ vương phủ Tịnh An, có hơn một nửa số hành lang và lầu các được xây dựng trên mặt nước, nhìn từ xa, giống như cánh chim đại bàng rộng lớn đang rải cánh. Lúc này là lúc nóng nhất trong ngày. Những tầng lá màu bạc xếp từ trên xuống dưới trong hành lang, giống như một bức thảm màu xanh, khiến cho bên trong và bên ngoài hành lang

ngâm cách biệt. Người ngồi trong hành lang cảm thấy rất thoải mái, không chịu ảnh hưởng chút nào của ánh nắng mùa hạ. Trên hành lang, có một chiếc bàn đá, trên bàn bày năm bát tô to đựng các loại hoa quả tươi ngon, nổi tiếng, năm tấm sứ màu xanh để các loại mứt nhiều màu sắc, ngoài ra có hai chiếc cốc bạch ngọc, một bình nước hoa phù dung. Gần đó có hai nhạc sư ngồi trên một chiếc ghế thấp, một người vỗ đàn, một người thổi sáo, nhẹ nhàng diễn tấu khúc nhạc thịnh hành nhất.

Bàn tay đeo nhẫn cẩm thạch trắng đưa ra, rót cho Đường Duyệt một cốc nước hoa phù dung.

Đường Duyệt dường như đang cười, uống cạn.

Nước hoa phù dung tuy không phải là một loại rượu mạnh nhưng uống nhiều cũng có thể say. Đường Duyệt uống rượu càng nhiều, đôi mắt càng sáng. Hách Liên Minh Ngọc biết mình phải ngăn nài lại, nhưng cuối cùng cũng không mở lời.

Chàng đành chậm chậm rót rượu, hy vọng nàng sẽ không say quá nhanh.

“Sao... chàng lại nhìn ta như vậy?” Đường Duyệt hỏi.

Trái tim Hách Liên Minh Ngọc bỗng run lên, khuôn mặt ửng đỏ, một lúc sau mới trả lời: “Lẽ nào nàng không thích ta nhìn nàng như thế này?”.

Đường Duyệt cười đáp: “Ta chỉ sợ, sau này chàng sẽ hối hận vì đã đối tốt với ta”.

Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên nói lớn: “Không, ta sẽ không hối hận!”.

Chàng đứng dậy, bước đến trước mặt nàng, cúi xuống nhìn nàng nói: “Nàng hãy tin ta!”.

Đường Duyệt hồ hững đặt cốc rượu xuống, ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn chàng, đáp: “Ta tin hay không thì có gì quan trọng?”. Nàng nhìn chàng, trên khuôn mặt nở một nụ cười, không chút tuyệt vọng đau thương của ngày hôm qua, xem ra tuổi trẻ và sắc đẹp cũng chỉ giống như bông hoa phù dung thôi.

Hách Liên Minh Ngọc đặt tay lên vai Đường Duyệt, không kiềm chế được tình cảm, từ từ cúi xuống.

Đường Duyệt đột nhiên đẩy chàng ra, đứng dậy bỏ đi.

Hách Liên Minh Ngọc che đậy sự thất bại, thở dài nói: “Nàng phải về sao?”.

Đường Duyệt bước mấy bước, dừng lại ở bên hành lang Bách Bộ Cửu Chiết, nhìn hai nhạc sư, đáp: “Nhạc hay như vậy, chàng có muốn xem ta múa không?”.

Một cô gái giang hồ như Đường Duyệt mà cũng biết múa sao? Hách Liên Minh Ngọc nhìn nàng rất đổi ngạc nhiên.

Đường Duyệt cười nói: “Ngày xưa đại ca nói ta là một cô nương thì cần học những thứ để làm cho người ta vui. Nhưng đến hôm nay, khi thực sự đã học được thì cũng không có người xem”.

Trên cánh tay nhỏ nhắn của Đường Duyệt xuất hiện một lưỡi đao rất đẹp. Lưỡi đao mỏng như cánh ve sầu, chuôi đao đỏ thẫm, lúc vung lên không trung, lướt nhẹ như vệt sáng màu hồng. Thân đao nhỏ hơn, tuyệt mỹ và khác biệt so với những thanh đao bình thường khác. Bất cứ ai luyện võ công nhìn thấy thanh đao này đều rất kinh ngạc mà thốt lên sao lại có một thanh đao đẹp như vậy.

Người con gái mặc áo đỏ đi qua, khiến cho những nhạc sư dừng ngay diễn tấu lại, khiến cho sắc nước bên hồ mất đi màu sắc vốn có, khiến cho tất cả những sự vật xung quanh đều trở nên tĩnh lặng. Trên thế gian này sẽ không có ai tưởng tượng được, có một Đường Duyệt khác như vậy, một cô nương xinh đẹp song toàn. Thanh đao của nàng dường như luôn luôn vô tình, lạnh lùng, mỗi động tác trong giờ khắc này đều rất uyển chuyển, linh hoạt, như thể tâm tư đang vây quanh người con gái này, một tình cảm vô hạn đang chảy khắp người nàng. Dường như, đó là màn vũ đạo sinh động nhất trong cuộc đời này, nhưng lại thể hiện sự ưu phiền, sầu não không thể miêu tả được. Mệnh lý vô thời, cường cầu bất đắc⁽¹⁾. Dường như tất cả vẻ đẹp trên thế gian này đều đọng lại trong điệu múa của nàng. Một vẻ đẹp khiến lòng người lay động, dường như in sâu vào trong mắt của Hách Liên Minh Ngọc, khắc sâu vào trái tim chàng. Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên muốn biết, lúc này Đường Duyệt thực sự đang có tâm trạng ra sao mà lại muốn múa cho người khác xem. Chàng bước tới, giơ tay muốn đỡ nàng.

Đường Duyệt ngẩng mặt lên, khẽ nở một nụ cười, đôi mắt trong sáng ấy đã nói lên một sự bi thương, đau buồn khó tả. Hách Liên Minh Ngọc ngây người, nàng đã đứng dậy, thu Khuynh Thành lại.

“Muội có thể tự đứng dậy được”, nàng nói.

Hách Liên Minh Ngọc dùng hết sức mình mới có thể ngăn sự nuối tiếc của trái tim, kiềm chế ham muốn ôm trọn nàng. Chàng đành nói: “Được, nàng tự đứng dậy nhé!”.

“Tiểu vương gia!” Đột nhiên có một giọng nói vọng tới, phá vỡ sự im lặng giữa họ.

Hách Liên Minh Ngọc khẽ chau mày, nhìn người quản gia đang hành lễ: “Tiểu vương gia...”.

Khúc Lâm Ý ngập ngừng, hai nhạc sư biết ý khom người, xin cáo lui.

Đường Duyệt khẽ cười nói: “Ta về phòng đây”.

Sau đó nàng quay người, đi về phía phòng mình.

Hách Liên Minh Ngọc nhìn nàng cười, cảm thấy tim đập rất nhanh, nhưng bất chợt cảm thấy đau nhói. Điều chàng sợ nhất chính là đối mặt với hình bóng nàng. Một dáng hình rất

bình tĩnh, cô đọc.

Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên cất giọng ngăn lại: “Nàng không cần đi, ta không có gì giấu nàng”.

Hách Liên Minh Ngọc nhìn Khúc quân gia với ánh mắt nghiêm khắc, trong lòng Khúc Lâm Ý thầm than một tiếng rồi nói: “Đường cô nương, xin cô nương chớ hiểu lầm, ta không có ý đuổi cô nương đi”. Sắc mặt ông rất nghiêm trọng nói: “Đêm hôm qua, đột nhiên có người mang đến chín cái hòm lớn. Tiểu nhân vốn không dám nhận, nhưng người mang đồ đến nói, một vị hảo bằng hữu của tiểu vương gia đặc biệt gửi tặng, chúc tiểu vương gia thêm phúc thêm thọ”.

Vừa nói, ông vừa quan sát sắc mặt của tiểu vương gia, cuối cùng nói tiếp: “Đêm đã quá khuya, tiểu nhân không dám làm phiền vương gia, kiên quyết nói rằng nếu họ không nói mình là ai thì không thể nhận. Ai ngờ bọn họ xếp những cái hòm đó trước cửa rồi bỏ đi. Tiểu nhân lo rằng sau khi trời sáng, mọi người nhìn thấy sẽ cảm thấy kỳ lạ, đành tự ý quyết định chuyển vào”. Nói xong, ông vẫy vẫy tay, mấy tên nô tài đã đứng ngoài hành lang từ lâu liền vác đồ lên.

Đường Duyệt hững hờ ở lại đó, không cảm thấy có gì thú vị.

Chín cái hòm này được mười tám tên nô tài khỏe mạnh vác lên. Bọn họ có khuôn mặt đen sáng bóng, đôi bàn tay thô ráp, lực lưỡng. Nhưng lúc này bọn họ đều thở hồng hộc, mồ hôi ra ướt hết áo, như thể vác nặng muốn đứt hơi. Xong việc, bọn họ bèn lui ra.

Hách Liên Minh Ngọc không thường xuyên nhận lễ vật. Không phải là do người ta không muốn tặng lễ vật cho chàng, mà là trước khi tặng lễ vật cho tiểu vương gia ở Tĩnh An vương phủ, thông thường đều phải xem xét thân phận của người tặng và giá trị của lễ vật.

Chàng cũng chau mày, rất lâu sau mới hỏi: “Bên trong là cái gì?”.

Khúc Lâm Ý đáp: “Không có ý chỉ của chủ nhân, tiểu nhân nào dám mở”.

Hách Liên Minh Ngọc bước đến trước cái hòm, mở ra.

Đường Duyệt bước tới, nhất thời ngây người. Cả cái hòm đều là vàng sáng bóng. Cái thứ hai mở ra, đều là bạc trắng lóa. Chiếc hòm thứ ba là các loại ngọc thạch đủ màu: trắng, xanh lam, xanh lục. Chiếc hòm thứ tư có một bức tượng Phật màu xanh được điêu khắc rất tinh vi. Chiếc hòm thứ năm chứa đầy những viên dạ minh châu kích cỡ to nhỏ khác nhau. Chiếc hòm thứ sáu đựng chín chiếc áo da chồn đen và da rái cá. Chiếc hòm thứ bảy đựng một đôi ngà voi từ nước khác chuyển tới. Chiếc hòm thứ tám to nhất, đựng một con san hô đỏ dài ba thước, cao hai thước.

Hách Liên Minh Ngọc lặng lẽ không nói gì, người đến tặng liền một lúc những lễ vật có giá trị như vậy, rốt cuộc có ý đồ gì?

Chiếc hòm cuối cùng không khóa nhưng được niêm phong cẩn thận.

Đường Duyệt không kìm nổi sự hiếu kỳ, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tới giờ nàng cảm thấy tò mò như vậy. Tám chiếc hòm phía trước nàng đều đã tận mắt nhìn thấy, chiếc hòm cuối cùng là cái gì đây?

“Nàng muốn xem ư?” Hách Liên Minh Ngọc chú ý đến nét mặt nàng.

Đường Duyệt đáp: “Ai cũng có sự hiếu kỳ”.

Hách Liên Minh Ngọc cười đáp: “Vậy hãy mở ra xem”.

Đường Duyệt mở chiếc hòm đó.

Trong khoảnh khắc cúi đầu nhìn, khuôn mặt nàng trở nên trắng bệch.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy không ổn, bước lên phía trước một bước, không giấu khỏi sự ngạc nhiên.

Chiếc hòm thứ chín không phải là vàng bạc châu báu, mà là ba chiếc đầu người. Chàng vốn không biết ba người này, nhưng nhìn sắc mặt Đường Duyệt thì nàng không chỉ quen biết họ đơn giản mà thôi. Vì toàn thân nàng bắt đầu run lên không ngừng, thậm chí nghe thấy tiếng răng nàng va vào nhau.

“Nàng quen bọn họ?” Hách Liên Minh Ngọc đóng ngay chiếc hòm lại, quan tâm hỏi.

Ba chiếc đầu đựng trong hòm đó là của một nam nhân trung tuổi, một đứa trẻ và một tấm lụa màu trắng bao một chiếc đầu của một mỹ nhân, trên tóc có cài một chiếc trâm màu vàng.

Hách Liên Minh Ngọc đột nhiên nhớ ra, chiếc trâm phượng này đã bị Đường Duyệt lấy đi, nhưng không hiểu sao lại xuất hiện trên tóc của người phụ nữ này.

Đường Duyệt đứng ngây người, màu sắc trên mặt đã phai sạch, biến thành một trang giấy trắng.

“Mẫu thân của ta...” Nàng lảo bầm. Sau đó, Đường Duyệt không nói được câu nào nữa.

Người bên trong chiếc hòm đó, một là Đường Mẫn, một là đệ đệ cùng mẹ khác cha - Đường Tiểu Bảo. Còn một người, chính là Ôn Nhã Như, người mẫu thân mà nàng đã thề phải quên đi. Là Ôn Nhã Như! Sao có thể là Ôn Nhã Như?

“Ta phải trở về!” Hách Liên Minh Ngọc nghe thấy nàng nói.

Lúc nàng nói thế, sắc mặt nàng rất kỳ lạ, khiến cho Hách Liên Minh Ngọc không dám nhìn lên.

Vẫn còn một người, huynh ấy vẫn còn sống! Đường Duyệt cố gắng nói với bản thân mình như vậy, nhưng trong lòng nàng, một giọng nói khác đang nói với nàng rằng, bọn họ đến cả một đứa trẻ cũng không tha, sao có thể tha cho thiếu bảo chủ của Đường Gia Bảo? Đại ca, đại ca, huynh còn sống hay không, có thể để muội gặp mặt huynh một lần nữa hay không? Rốt cuộc là ai, ai đã gây ra việc đáng sợ thế này? Là ai đã đưa những chiếc hòm này đến Tịnh An vương phủ? Hẳn vốn không phải đưa đến cho Hách Liên Minh Ngọc, mà là đưa đến cho nàng... Tại sao, đương nhiên vì muốn nàng tức giận, muốn hủy hoại nàng.

Mặc dù trong đôi mắt Đường Duyệt tràn đầy sự phẫn nộ và đau khổ, nhưng nàng vẫn cố gắng kiềm chế. Tất cả những tâm tư, cảm xúc, nàng đều phải nén xuống tận đáy lòng. Những sự phẫn nộ, đau thương, tuyệt vọng này, nàng đều có thể chịu đựng, nhẫn nại, cho dù, có lẽ nàng chỉ cần chớp mắt, những giọt nước mắt sẽ thi nhau lăn xuống, nhưng lúc này không được. Đường Mạc có lẽ vẫn còn sống, nàng có thể vẫn tìm thấy huynh ấy, sao có thể khóc vào lúc này?

Hách Liên Minh Ngọc luôn ở cạnh nàng, cùng nàng trở về Đường Gia Bảo. Nhưng trên đường đi, đến một câu chàng cũng không dám nói với Đường Duyệt. Chàng không biết nên giải thích thế nào, mình và mấy chiếc hòm đó có quan hệ gì, càng không biết, Đường Duyệt sẽ có phản ứng thế nào.

Chuyến đi từ Dương Thành đến địa phận Đường Gia Bảo vốn mất đến một tháng. Nhưng họ chỉ đi mất hơn mười ngày.

Trên đường đi, Đường Duyệt không ngủ, không nghỉ, chỉ trừng trừng mở to mắt, trong lòng trống rỗng, không biết đang nghĩ gì. Cho đến lúc tới dốc Lạc Nhật, nàng cuối cùng không nén nổi, mệt quá ngủ thiếp đi. Trong mơ, nàng nhìn thấy một cậu bé mập mạp, đôi mắt tròn xoe đen láy mở to, kéo áo nàng, vội vàng gọi nàng, tỷ tỷ, tỷ tỷ. Nàng đột nhiên muốn khóc, lần đầu tiên muốn ôm lấy đứa bé đó.

Sau đó, nàng thấy Đường Mẫn đứng dưới mái hiên, nụ cười đó rất giống phụ thân. Khuôn mặt Đường Mẫn giống khuôn mặt người phụ thân đánh xe ngựa của nàng một cách lạ lùng.

Nàng muốn bước đến đó, nhưng đột nhiên lại nhìn thấy Đường Mạc. Người Đường Mạc đầy máu, ánh mắt chàng sao nhìn bi thương đến thế, đau khổ đến thế. Chàng giơ tay về phía nàng, Đường Duyệt muốn nắm chặt lấy, nhưng đột nhiên bị người khác lay dậy...

“Đường cô nương, chúng ta đến nơi rồi.” Hách Liên Minh Ngọc khẽ nói, lần đầu tiên giơ tay ra, đỡ Đường Duyệt xuống xe. Đám bảo vệ vội vã theo sau nàng, Hách Liên Minh Ngọc xua tay cho bọn họ lui xuống.

Gió mùa hạ vốn rất nóng, nhưng thổi vào người Đường Duyệt, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh giá. Nàng không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, dường như tất cả chỉ như một giấc mơ. Đường Gia Bảo vốn xa hoa, tráng lệ, nhưng giờ đây, trước cửa không còn đám vệ sĩ cao lớn, những chiếc cột trụ màu đỏ ở cửa lớn đã bị lửa thiêu rụi. Đi đến đâu cũng là sự chết

chóc, những bức tường đổ nát, những viên gạch cháy đỏ, không còn bất cứ thứ gì!

Tất cả đều không còn.

Đường Duyệt không thích nơi này. Từ lần đầu tiên đến đây, nàng đã cảm thấy nó là một lô cốt rất lớn, ngày ngày đè nặng trong lòng nàng, khiến lòng tự tôn của nàng bị đè bẹp. Nhưng một lô cốt cổ kính, rộng lớn và xinh đẹp trong nháy mắt đã biến mất. Nàng cảm thấy muốn khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng không thể rơi xuống được. Một Đường Gia Bảo uy trấn phương Bắc, chỉ trong một đêm đã thành đồng đổ nát. Một Đường bảo chủ oai danh lẫm liệt, chỉ trong một đêm đã bị giết hại, ngay đến đứa con nhỏ của ông mà sát thủ cũng không buông tha.

Kẻ giết người và người bị giết là hai chuyện không thể tránh khỏi trong giang hồ này. Nhưng đường đường là chủ nhân của một bảo mà lại rơi đầu một cách thần bí. Tất cả mọi người đều biết, việc này do ai làm. Còn ai vào đây? Ngoài Bái Nguyệt Giáo, còn ai có sức mạnh đáng sợ trong một đêm giết hết người trong Đường Gia Bảo? Sao Bái Nguyệt Giáo dễ dàng tấn công Đường Gia Bảo đến vậy? Sao Đường Gia Bảo dễ dàng bị thất bại như thế này?

Giang hồ một đêm đã bị lật đổ, sóng gió bắt đầu nổi lên.

Chương 21

Huynh trưởng

Đường Duyệt vẫn kiên trì ở lại Đường Gia Bảo. Cho dù Hách Liên Minh Ngọc có khuyên giải thế nào đi chăng nữa, nàng vẫn một mực nói một câu duy nhất: “Ta muốn đợi đại ca quay trở về”.

Đường Mạc, thiếu chủ của Đường Gia Bảo vang danh khắp thiên hạ, đã biến mất một cách bí ẩn vào ngày Đường Gia Bảo bị phá hủy. Chuyện này có thể được xem là chuyện đại sự trong giang hồ. So với những người đã chết, việc mọi người quan tâm hơn cả là tung tích của người đang biến mất một cách kỳ bí là Đường Mạc.

Có người nói, chàng đã vất vả, khó nhọc lắm mới phá được vòng vây tập kích của Bái Nguyệt Giáo mà thoát ra. Nhưng nhiều người khác lại cho rằng, chàng đã bị chết cháy trong trận hỏa thiêu đó, và là một trong những tử thi bị cháy đen không nhận dạng được của Đường Gia Bảo. Câu trả lời chính xác thì không ai biết, vì không có người nào tận mắt chứng kiến biến cố lớn xảy ra vào đêm mừng 4 tháng 8 đó. Chỉ trong một đêm, tất cả ba trăm bốn mươi bảy người của Đường Gia Bảo đã bị tước đi tính mạng. Một trận hỏa thiêu lớn đã thiêu rụi tất cả, ngoài những xác người cháy đen không nhận dạng được, không còn lưu lại bất cứ tàn tích nào.

Trong giang hồ luôn không thiếu những lời bàn tán, đồn thổi qua lại. Thậm chí còn có những kết luận chắc như đinh đóng cột.

“Chắc chắn không sai!”

“Câu ấy nhất định đã chết rồi.”

“Ngay cả Đường bảo chủ và rất nhiều cao thủ của Đường gia đều đã chết, huống hồ là Đường Mạc?”

“Cũng không chắc chắn mà.”

“Bái Nguyệt Giáo không lẽ nào lại để sót một mạng, huynh không nghe nói hay sao?”

“Nói gì?”

“Tất cả mọi người trong nhà Đường bảo chủ đều bị cửa cổ.”

“Sợ quá, tàn ác như vậy sao?”

“Hừ, tàn ác ư? Trong vòng hai tháng, Bái Nguyệt Giáo đã thôn tính biết bao nhiêu môn phái, sát hại biết bao nhiêu người? Cái gì gọi là tàn ác chứ? Thành vương bại quân!”

“Dã tâm của Bái Nguyệt Giáo cũng lớn thật đó!”

“Suyt, huynh muốn chết hả, sao lại dám nói to như vậy chứ!”

“Các môn phái chính đạo không quan tâm đến việc này hay sao?”

“Ta nghe nói Đường Mẫn là do bọn họ đề cử lên làm minh chủ gì đó mà lại bị sa vào cảnh này!”

“Thảo Nguyệt Minh.”

“Đúng, chính là Thảo Nguyệt Minh, mười sáu đại môn phái kết hợp với tứ đại thế gia, vốn muốn tôn Đường Mẫn lên làm minh chủ, phen này thì không được rồi.”

“Đừng nói đến mười sáu đại môn phái nữa, từ khi Đường Gia Bảo không còn, không ít phái trong đám bọn họ đã chạy sang Bái Nguyệt Giáo. Chuyện các người nói đều là tin tức cũ rích rồi!”

“Làm gì có chuyện đó?”

“Ngươi thì hiểu gì chứ, Bái Nguyệt Giáo bây giờ tiếng tăm lẫy lừng. Ngay cả triều đình cũng phải nhượng bộ cho qua.”

“Triều đình thì cần gì phải quan tâm tới mấy việc này, giang hồ càng loạn càng tốt.”

“Ây dà, quả thực đáng tiếc cho Đường Mẫn, năm ngoái ta vẫn còn gặp, quả đúng là một con người tài giỏi, xuất chúng.”

“Nghe nói, khi ông ta mới hai mươi tuổi đã đơn thương độc mã đánh bại Giang Tây Thập Hồ, ngay cả Trường Giang Nhị Thập Bát Thủy Trại cũng vượt qua. Ôi, thật đúng là uy phong lẫm liệt!”

“Ông ta ba mươi tuổi đã nổi danh khắp thiên hạ, lấy được con gái của Giang Bắc danh môn Lâm gia lúc đó làm vợ, và còn một tay gây dựng nên Đường Gia Bảo. Thật không ngờ, chỉ trong một đêm đã bị Bái Nguyệt Giáo ra tay thiêu rụi hết.”

“Ai nói là không phải chứ, đúng là nhân sinh vô thường!”

Những lời bàn tán ấy có thể được nghe thấy ở bất cứ đâu, lúc trà dư tửu hậu, nơi đường lớn ngõ hẻm... Mọi người dường như cảm thấy rất hứng thú với đề tài tai họa lửa thiêu của Đường Gia Bảo. Họ tìm hiểu, đi sâu phân tích từng tình tiết nhỏ mà không hề thấy chán. Thậm chí họ không hề bỏ qua việc đề cập đến bất cứ người nào có khả năng và có liên quan ít nhiều tới vụ việc. Họ còn lật lại chuyện cũ của Ôn Nhã Như năm xưa, bàn tán sôi nổi về cuộc đời của người đàn bà xinh đẹp đó. Chưa có chồng mà đã sinh con, tư thông với người khác, từ một người đàn bà xinh đẹp nổi tiếng trong giang hồ bỗng chốc trở thành vợ của một kẻ phu xe ngựa vô danh. Rồi đến khi thi hài của người chồng khôn khổ còn chưa lạnh đã không biết liêm sỉ mà lên giường cùng với Đường Mẫn. Người đàn bà như vậy, sau lưng

không biết có bao nhiêu chuyện thị phi có thể bàn tán, để người ta lấy ra mà cười chê.

Thậm chí có người còn nhắc đến cả Đường Duyệt. Họ thêm thất nọ kia để miêu tả về dung mạo của nàng, thuật lại những hành động của nàng trong đại hội kiếm pháp. Gay gắt nhất, họ còn nói nàng dám tự coi mình tài trí hơn người, không biết tự lượng sức mình, dám chối từ lời cầu hôn của mấy vị thế gia công tử.

“Ha ha, mấy người không nghe nói gì sao? Hôn sự của cô ấy là do Đường Mạc từ chối đó. Huynh muội họ thân thiết tới mức quá đáng. Mọi người nghĩ xem, một đôi nam nữ trẻ tuổi, lứa gần rơm lâu ngày cũng bén...”

“Vậy thì sao chứ, muội muội lên giường của ca ca. Chẳng phải là đã thân, nay lại càng thêm thân thiết hay sao? Ha ha ha!”

“Đứa con tạp chủng chui ra từ bụng của một người đàn bà lăng lợ, có gì mà tốt đẹp chứ?”

“Không phải! Đường Mạc vốn trước đây cũng muốn lấy đại tiểu thư của Âu Dương sơn trang. Ai ngờ Đường Duyệt ở đâu xuất hiện giữa đường cản bước, làm hỏng cả hôn sự tốt đẹp của nhà người ta! Nói không chừng chính cái người xui xẻo ấy đem đến tai họa lửa thiêu cho Đường gia đó!”

Những lời bàn tán ấy rớt cuộc là do ai lan truyền vậy? Và tại sao lại có thể nói những lời khó nghe như thế? Đường Duyệt không biết, nàng chỉ cảm thấy mấy người đó thật nực cười. Họ đều là những người sống dưới sự bảo hộ của Đường Gia Bảo. Khi bị người khác ức hiếp, điều đầu tiên họ nghĩ đến là cầu sự giúp đỡ của Đường Gia Bảo. Nhưng đến bây giờ, khi Đường Gia Bảo gặp chuyện, Đường Mẫn đã chết, mấy người đó lại nhanh chóng trở mặt, nói ra những lời lẽ xúc phạm, sỉ nhục. Khi nào cần thì họ ngoan ngoãn vẫy đuôi như con chó nhỏ; khi không còn giá trị lợi dụng nữa thì họ lại nhanh chóng tránh xa. Loại người như vậy, quả thực có rất nhiều. Đường Duyệt sụp mắt xuống, uống nốt cốc trà đã nguội ngắt trên chiếc bàn trước mặt.

Giữa tiết trời ngày hè oi ả, nàng lại cảm thấy lạnh buốt thấu xương. Bàn tay nàng vô tình đưa ra, chạm phải thanh đao Khuynh Thành đeo bên mình. Bất chợt, nàng cảm thấy run rẩy. Cho đến tận khi bước ra khỏi quán trà, rẽ vào một con ngõ nhỏ, nàng mới quay mặt lại, cúi gập người và nôn thốc nôn tháo. Dạ dày nàng quặn lên một cách khó chịu, dường như cốc trà nguội lạnh kia đã khiến cơn buồn nôn mà nàng đã nén nhịn suốt cả ngày hôm nay chợt dâng trào. Nhìn thấy vô số những tử thi cháy đen không nhận dạng nổi, nghĩ tới hình dáng của họ khi còn sống, nàng cảm thấy vô cùng kinh hãi. Nhất là khi nàng nhìn thấy thi thể của Ngân Tâm dù đã trôn trong chum nước nhưng vẫn không tránh khỏi cái chết thì nàng thực sự cảm thấy không thể chịu đựng thêm nữa.

Bái Nguyệt Giáo cho dù rất đáng sợ nhưng những người vừa rồi lẽ nào không đáng sợ hay sao? Bái Nguyệt Giáo dùng đao sắc sát hại người ta. Còn những người kia lại giết người bằng miệng lưỡi của mình.

Đường Duyệt cảm thấy đau đớn thay cho những người xấu số của Đường Gia Bảo. Khi còn sống, họ luôn đấu tranh vì chính nghĩa, luôn nỗ lực đem lại sự yên bình cho mọi người. Đường Duyệt nắm chặt tay lại, áp má vào gạch lạnh.

“Đường cô nương, nàng không sao chứ?” Có tiếng người vang lên bên cạnh, Đường Duyệt ngẩng đầu lên thì thấy Hách Liên Minh Ngọc đang đứng đó với vẻ mặt đầy lo âu.

“Chàng vẫn còn đi theo ta sao?” Đường Duyệt chậm rãi nói.

“Đường cô nương, ta chỉ là không muốn để nàng một mình đi khắp nơi vào lúc này. Người của Bái Nguyệt Giáo có lẽ cũng đang đi tìm nàng khắp nơi.”

Trong mắt Hách Liên Minh Ngọc ánh lên vẻ thương cảm, chàng nói tiếp: “Cho dù nàng không muốn ta đi cùng nàng đi chẳng nữa thì chí ít cũng nên đồng ý để ta cử mấy người ở lại chăm sóc cho nàng”.

“Mấy người đó là do chàng phái đến? Mong chàng hãy đưa họ đi”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp.

Hách Liên Minh Ngọc hơi sững lại. Cho dù trong ấn tượng của chàng, Đường Duyệt vẫn luôn là một người lạnh lùng, ít nói nhưng từ trước đến nay nàng chưa hề nói với chàng bằng cái giọng lạnh lùng như vậy. Dù sao chàng cũng là một công tử xuất thân cao quý, chưa từng phải chịu ảm ức, thế mà lúc này chàng lại phải xuống giọng vì một người con gái, rồi lại phải nhận lấy những lời lẽ lạnh nhạt, nên chàng cũng không tránh khỏi lo lắng mà nói: “Rốt cuộc là nàng có ý gì?”.

“Tiểu vương gia, chúng ta không cùng đi trên một con đường, chàng cũng nên đi đi.” Đường Duyệt nhìn thanh đao trong tay mà nói bằng giọng trầm buồn.

Nhìn vẻ chán nản trong đôi mắt của nàng, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Hách Liên Minh Ngọc. Chàng nói: “Nàng... sợ liên lụy đến ta phải không?”.

“Chàng không cần phải nghĩ quá nhiều, từ trước đến nay ta chưa hề thích chàng. Thậm chí chúng ta cũng chưa từng là bạn!” Đường Duyệt lạnh lùng đáp.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy lời nói này như khẳng định lại suy nghĩ vừa rồi của chàng. Chàng tuyệt đối không tin Đường Duyệt có thể là con người bạc tình, bạc nghĩa, tỏ vẻ lạnh lùng với người đã giúp đỡ mình như vậy. Chàng nói rành rọt từng từ: “Không, ta nhất quyết không đi”.

Ánh mắt Đường Duyệt tỏ vẻ rất kiên quyết, nàng nói: “Ta không muốn nhìn thấy chàng nữa”.

Hách Liên Minh Ngọc không phản ứng gì, chàng nói: “Nếu ta làm điều gì đó không đúng thì nàng cứ nói ra, ta có thể thay đổi vì nàng. Còn nếu nàng muốn đuổi ta đi, trừ phi là giết chết ta”.

Đường Duyệt nhìn chàng chăm chăm, rồi bỗng nở một nụ cười lạnh lùng: “Được, vậy ta sẽ giết chàng”.

Một thanh đao tuyệt đẹp lạ thường hiện diện trên tay nàng. Lưỡi đao mỏng như cánh ve, chuôi đao màu đỏ, khi vung lên trong không khí thì lóe lên một quang ánh sáng đỏ rực. Thân của thanh đao này cũng nhỏ hơn, kỳ lạ hơn và đẹp hơn những thanh đao thông thường khác. Trên thế gian này, duy chỉ có thanh đao Khuynh Thành mới có thể phát ra thứ ánh sáng lạ thường đến vậy.

Trong giây phút thanh đao Khuynh Thành vung lên, sát khí bùng bùng bao trùm lấy đao. Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Chàng vẫn còn đứng mãi đây mà chưa chịu đi sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc không tin Đường Duyệt sẽ ra tay với mình. Chàng chỉ đáp: “Chỉ cần nàng thực sự muốn ra tay với ta, ta nguyện sẽ chết mà không oán trách điều gì”.

Đường Duyệt hỏi: “Tại sao ta lại không thể ra tay với chàng kia chứ?”.

Hách Liên Minh Ngọc đáp: “Cho dù nàng không yêu ta, nhưng tuyệt đối sẽ không bao giờ giết ta”.

Đường Duyệt dừng dừng đáp: “Ta ghét chàng cứ mãi bám theo ta như một con chó vậy”.

Hách Liên Minh Ngọc tuy biết là Đường Duyệt đang cố ý khiêu khích mình nhưng lòng kiêu hãnh khiến chàng không thể chịu đựng nổi. Chàng đã cố gắng nén nhịn nhưng vẫn không kiềm chế được, sự tổn thương lộ rõ trên nét mặt. Dù vậy, chàng vẫn lặng lẽ đứng đó, si mê ngắm nhìn gương mặt Đường Duyệt.

Đường Duyệt tỏ ra không hề để ý đến ánh mắt của chàng. Nàng chậm rãi tiến từng bước lại gần, dường như thực sự có ý định đưa thanh đao Khuynh Thành ra chĩa về phía ngực chàng.

Nhưng Hách Liên Minh Ngọc có thể nhìn thấy, bàn tay nàng có chút gì đó như đang run rẩy, thậm chí ngay cả đầu mũi đao cũng run rẩy theo.

Đột nhiên, nàng xoay người, một vệt sáng đỏ lóa lên, quét qua không khí.

Hách Liên Minh Ngọc nhắm mắt lại, phó mặc tính mạng mình cho ông trời định đoạt.

Nhưng mục tiêu mà thanh đao nhắm tới lại không phải là Hách Liên Minh Ngọc. Trong giây phút Đường Duyệt vung đao ra, một thanh trường kiếm cũng vừa đúng lúc trở tới. “Keng” một tiếng, đao kiếm giao nhau!

Hách Liên Minh Ngọc giật mình mở choàng mắt. Lúc này chàng mới nhận ra đao của Đường Duyệt và thanh kiếm kia đang giao nhau, tiếng kim loại va vào nhau sắc lạnh xuyên thẳng vào tai chàng.

Người đang giao đấu với Đường Duyệt lúc này cũng đang lơ lửng giữa không trung.

Người đó vốn đang định đánh lén bỗng dừng bị phát hiện, giờ đang ở vào trạng thái vô cùng bối rối. Ánh đao của Đường Duyệt cũng khiến đối phương bị bất ngờ. Đường như chiêu thức ra tay của Đường Duyệt đã chặn tất cả các đường thoát, khiến người đó không kịp trở tay, phản ứng gì.

Đường Duyệt đứng chắn trước mặt Hách Liên Minh Ngọc, đối mặt với địch thủ.

Thuộc hạ dưới quyền Hách Liên Minh Ngọc đều là những cao thủ trong võ lâm. Ngoài Hoàng, Tuyên nhị lão ra còn có mười tám cao thủ khác danh tiếng lẫy lừng trong giang hồ nhưng đã lâu không xuất đầu lộ diện. Chỉ cần chàng cần đến là những người này lập tức ra mặt san bằng tất cả. Bọn họ có thể bảo vệ chàng, vì chàng mà giết người. Chỉ cần chàng chộp miệng là một con cá tươi ngon đã nằm ngay trong đĩa. Chỉ cần chàng ra hiệu bằng một động tác thì sẽ có vô số người mang tiền ra để đem về cho chàng bất cứ thứ gì chàng muốn.

Thế nên chàng không hề biết võ công, và cũng không cần phải học võ công. Nhưng lúc này đây, chàng cảm thấy hơi hận hơn bao giờ hết. Hôm nay vì muốn ở một mình cùng với Đường Duyệt nên chàng đã cho đám thuộc hạ tránh mặt hết. Bây giờ, chính chàng lại là người làm liên lụy đến Đường Duyệt.

Con ngõ nhỏ vốn không có người qua lại bỗng xuất hiện khoảng mười, hai mươi người. Chẳng mấy chốc, con ngõ rộng khoảng bảy, tám thước bỗng chốc trở nên chật hẹp.

Đột nhiên, có tiếng than thở cất lên: “Đáng tiếc!”.

Cùng với tiếng than thở ấy, đằng sau đám người kia xuất hiện một chiếc kiệu. Người áo trắng vừa giao đấu cùng với Đường Duyệt lập tức lùi lại phía sau, và quỳ xuống trước chiếc kiệu kia.

Đường Duyệt chau mày, nhìn chiếc kiệu đang dừng lại cách chỗ nàng đứng không xa. Lúc sau, nàng mới hiểu ra tại sao người mặc áo trắng kia lại cúi người, tại sao lại có tư thế tôn trọng như vậy. Từ trong chiếc kiệu phủ tấm màn che xuất hiện một đôi giày thêu. Trên đôi giày có đính hạt trân châu to như quả trứng gà, khiến cho đôi chân đi đôi giày kia có vẻ mềm mại hơn, làm người ta không khỏi chú ý. Đôi giày thêu chậm chậm hạ xuống trên lưng của người mặc áo trắng, động tác vô cùng nho nhã.

“Thật đáng tiếc cho đôi tình nhân nhỏ bé.” Người con gái kia cất tiếng cười và khẽ nói.

Đó là một cô nương vô cùng xinh đẹp, một vẻ đẹp khác hẳn với Đường Duyệt. Đường Duyệt xinh đẹp nhưng không đem lại cho nam giới cảm giác muốn được che chở, bảo vệ, vì nàng không hề có chút gì gọi là yếu đuối. Còn cô nương kia, sinh ra đã có một vẻ mong manh khiến người ta có cảm giác yêu mến, chở che, muốn luôn được giữ nàng trong vòng tay để bảo vệ.

Đường Duyệt có một trực giác rất tốt. Cái cảm giác này giống như cảm giác của chim ưng khi gặp rắn, của nai khi gặp sói, của ong gặp phải nhím. Đó là một cảm giác rất kỳ lạ, nếu ai

đồ không trải nghiệm qua thì sẽ không thể nào cảm nhận được. Chỉ cần gặp phải địch thủ, sẽ sinh ra tương sinh tương khắc, chắc chắn sẽ có người phải chết.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn cô nương kia rồi nói: “Ngươi là người của Bái Nguyệt Giáo?”.

Cô nương kia cười dịu dàng, ánh mắt dán chặt vào Đường Duyệt, đáp: “Ta là Hiên Viên Trì Trì”. Hiên Viên Trì Trì đương nhiên là người của Bái Nguyệt Giáo, vì nàng chính là con gái của giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, Hiên Viên Lăng Nhật.

Mắt Đường Duyệt bỗng hoe đỏ, giọng nàng có vẻ run run không thể kiềm chế nổi: “Là các người đã giết chết mẫu thân của ta đúng không?”.

Ánh mắt của Hiên Viên Trì Trì ẩn chứa nét gì đó dịu dàng, có vẻ giống một nàng tiên giáng trần thuần khiết, trong trẻo. Nàng chậm rãi lên tiếng hỏi ngược lại: “Ngươi là con gái của Ôn Nhã Như sao?”.

Sắc mặt của Đường Duyệt càng lúc càng trở nên trắng bệch. Đôi môi mím chặt của nàng khê mở ra nhưng không nói được thành tiếng.

Hiên Viên Trì Trì bỗng lên tiếng trước: “Ngươi muốn hỏi ta tại sao ư?”.

Đường Duyệt bước lên phía trước một bước, nói: “Là...”.

Hiên Viên Trì Trì khê cất tiếng cười. Nụ cười của nàng có một nét gì đó rất đáng yêu. Nàng nói: “Vì bà ta là phu nhân của Đường Mẫn, mà Đường Mẫn lại là một người không biết nghe lời”.

Không biết nghe lời? Dạ dày của Đường Duyệt bắt đầu quặn lên, dường như không kiềm chế nổi cảm giác buồn nôn. Nhưng rồi nàng cố gắng kìm nén lại rồi lên tiếng hỏi: “Chỉ vì ông ấy không chịu nghe lời các người, mà các người giết sạch tất cả già trẻ trai gái của Đường gia hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì thở dài một tiếng, lặng lẽ đáp: “Chúng ta chỉ muốn đưa ra cách nào đó để bắt người ta phải nghe lời thôi”.

Đường Duyệt hít vào một hơi thật sâu rồi nói: “Đại ca của ta bây giờ ở đâu?”.

Hiên Viên Trì Trì đáp: “Ồ! Đại ca của ngươi, chàng ấy...”. Khi nàng nói, giọng điệu rất mềm mại nhưng cuối câu lại hơi ngân lên, thu hút người nghe. “Ta có đem theo chàng ấy đến đây, ngươi có muốn gặp không?” Hiên Viên Trì Trì hỏi.

Đường Duyệt tuy trong lòng chột có một dự cảm chẳng lành, nhưng nàng vẫn kiên quyết đáp: “Có”.

Hiên Viên Trì Trì hơi nhếch mép, khê vỗ tay. Sau ba tiếng vỗ tay, trong con ngõ trống trải lập tức vang lên tiếng bước chân.

Hiên Viên Trì Trì quả thực không hề nói dối. Trang nam tử đứng trước mặt họ có đôi lông mày rậm mà sắc, sống mũi cao, từng đường nét trên khuôn mặt đều đẹp như được tạc khắc, đôi môi mỏng, cái cằm nhỏ, tất cả đều toát lên vẻ lạnh lùng. Tất cả những đường nét đó đem lại một cảm giác vô cùng thân thuộc. Đường Mạc lạnh lùng đứng đó, túc trực bên cạnh, không, phải nói là ngoan ngoãn túc trực bên cạnh Hiên Viên Trì Trì mới chính xác. Đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía trước một cách vô hồn, cả con người chàng lúc này có cảm giác như một khối đá vững chắc, lạnh lùng.

“Đường công tử, cô nương này nhận là muội muội của ngươi. Ngươi có nhận ra cô ấy không?” Hiên Viên Trì Trì dịu dàng hỏi.

Ánh mắt Đường Mạc cuối cùng cũng hơi chuyển động, rồi dừng lại trên người Đường Duyệt. Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch, nhưng đôi mắt nàng lại sáng như sao buổi sớm. Nàng lặng lẽ chờ đợi, không nói một lời. Hách Liên Minh Ngọc đưa ánh mắt kỳ quái nhìn sang phía người con trai vốn được Đường Duyệt gọi là đại ca.

Trong đôi mắt lạnh lẽo đó, tuyệt đối không hề chứa một chút tình cảm nào, cũng không có một chút sinh khí nào, thậm chí nó không hề giống với ánh mắt của một người đang sống. Nhưng Đường Mạc lại đang dùng ánh mắt đó để nhìn Đường Duyệt.

Đường Duyệt ngay từ đầu đã nhận ra Đường Mạc có chút gì đó không ổn. Vì chàng là đại ca của nàng, họ đã từng sớm tối bên nhau, và nàng vẫn luôn xem chàng là người thân vô cùng quan trọng của nàng.

Làm sao mà nàng lại không thể nhìn ra cơ chứ, Đường Mạc lúc này hoàn toàn không giống với người con trai có vẻ bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong ẩn chứa một trái tim ấm áp như trước đây. Chàng nhìn nàng mà không biểu lộ cảm xúc gì, gương mặt lạnh lùng, cảm xúc chai sạn, tựa như một cái xác biết đi mà vô hồn.

Đường Duyệt không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của chàng, nàng lẩm bẩm: “Tại sao lại có thể...”.

Hiên Viên Trì Trì cũng đã nhìn thấy vẻ kinh ngạc và nghi hoặc biểu lộ trên gương mặt Đường Duyệt. Lúc này nàng không kìm được nụ cười đắc ý. Đây thực sự là một việc khiến nàng thấy vô cùng vui vẻ.

Đường Duyệt chậm rãi nói: “Các người... rốt cuộc các người đã làm gì đại ca của ta?”.

Khóe miệng Hiên Viên Trì Trì khẽ nhếch một nụ cười nhạt, nàng nhẹ nhàng đáp: “Lẽ nào bản thân ngươi không nhìn ra được hay sao?”.

Đường Duyệt từ trước đến nay chưa từng gặp người con gái nào như Hiên Viên Trì Trì. Dung mạo của Hiên Viên Trì Trì mang một vẻ đẹp kiêu hãnh, giọng nói cũng vô cùng âm áp, dịu dàng, thậm chí chỉ cần một nụ cười nhạt cũng khiến người khác có cảm giác tiếc nuối. Nhưng dưới vẻ đẹp đó lại ẩn chứa, che giấu một tâm tư khó đoán.

Đường Duyệt nắm chặt thanh đao Khuynh Thành trong tay, cất tiếng hỏi: “Các người đã không chế huynh ấy?”.

Hiên Viên Trì Trì nghe xong cười mà đáp rằng: “Đường cô nương nghĩ mọi chuyện hơi quá rồi đấy. Đường công tử quả thực là một người ẩn chứa nhiều sức mạnh tiềm tàng. Bây giờ bên cạnh ta không thể thiếu chàng được!”.

Đường Duyệt không nói thêm lời nào, trong chớp mắt, nàng đã tiến đến sát bên người Hiên Viên Trì Trì.

Người mặc đồ trắng thấy vậy lập tức tiến ra hỗ trợ, đứng sát bên cạnh Hiên Viên Trì Trì. Khi Đường Duyệt bay người tới, hắn ta đã chịu một chiêu của Đường Duyệt. Tuyệt chiêu vô cùng sắc nét.

Hiên Viên Trì Trì vẫn chăm chú nhìn Đường Duyệt một lúc rồi mới quay sang nói với người mặc áo trắng: “Người thua rồi”.

Gương mặt người áo trắng vốn không hề biểu lộ cảm xúc gì. Lúc này rốt cuộc cũng tỏ vẻ hơi ngạc nhiên, hắn hỏi: “Tại sao?”.

Hiên Viên Trì Trì khẽ mỉm cười đáp: “Đường cô nương đang lơ lửng giữa không trung, không có lực dựa vào, vốn đã là chịu thiệt rồi, nhưng vừa rồi người lại không lập tức đánh bại được cô ta. Có thể thấy được rằng, cục diện này, nhà người đã thua rồi”.

Người mặc áo trắng tỏ thái độ khó chịu, nhìn Đường Duyệt bằng ánh mắt giận dữ, có chút gì đó hiểm độc. Hắn không để cho nàng có cơ hội thở một chút mà đột nhiên xoay người, giống như con cá vẩy đuôi một cái, bay người lên không trung, thanh trường kiếm xoáy thẳng về phía Đường Duyệt.

Đường Duyệt khẽ cử động, vung thanh đao Khuynh Thành trong tay ra đỡ lấy đường kiếm. Trong giây phút đao kiếm giao nhau, tạo ra một âm thanh chói tai. Thanh trường kiếm của hắn bị đánh bật ra. Sắc mặt tên áo trắng nhanh chóng thay đổi. Hắn không ngờ rằng, thanh đao trong tay Đường Duyệt lại có thể lợi hại đến vậy. Cho tới khi hạ người xuống mặt đất, hắn mới nhìn thấy thanh trường kiếm đã bị gãy làm hai đoạn.

Đến lúc này thì không còn thấy nét cười trên gương mặt Hiên Viên Trì Trì nữa. Nàng điềm nhiên nói với những người khác: “Các người đều là đồ gạch đá, sao còn không mau ra tay?”. Quả nhiên, tất cả mấy người đứng xếp hàng ngay ngắn, tề chỉnh kia vội rút binh khí ra, xông tới bao vây Đường Duyệt.

Hách Liên Minh Ngọc vội vàng lên tiếng: “Các người định ý đông hiệp yếu hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì dùng đôi mắt nhìn xuyên thấu người khác quay sang nhìn Hách Liên Minh Ngọc mà nói: “Tiểu vương gia, chúng ta là bạn hay là kẻ địch vậy?”.

Hách Liên Minh Ngọc lạnh lùng đáp: “Các người không xứng đáng làm bạn của ta”.

Hiên Viên Trì Trì mỉm cười rồi nói: “Đã là kẻ địch đối đầu với ta, đương nhiên chỉ cần thắng được là tốt rồi. Lễ nào cần phải nghe theo thứ đạo lý giang hồ kia sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc quắc mắt nhìn nàng nói: “Người đã biết rõ ta là ai, vậy mà vẫn còn dám nói với ta như vậy hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì nghiêm nhiên đáp: “Bái Nguyệt Giáo xưa nay vốn trọng lễ, trọng tình. Vậy mà tiểu vương gia vẫn không vui vẻ nhận cho. Nhưng như thế cũng không hề gì, bát nhang của các vị vương phủ Lễ An, Trịnh An, Duệ An, Dự An, Túc An, chúng tôi còn có thể bái lạy”.

Mặt Hách Liên Minh Ngọc biến sắc. Chàng đột nhiên ý thức được ẩn ý trong câu nói của đối phương. Lần trước, những lễ vật đưa đến trước cửa vương phủ Tịnh An chắc hẳn cũng được đưa đến các phủ của các vị thân vương khác. Nói theo một cách khác, cho dù tiểu vương gia của Tịnh An vương phủ như chàng có không hợp tác thì Bái Nguyệt Giáo cũng có đủ thực lực để đối đầu. Hơn nữa, triều đình vốn không can thiệp vào mọi chuyện trong giang hồ. Vốn trong đám hoàng thân quốc thích, chỉ có Tịnh An vương phủ là trực hệ. Nhưng Hách Liên Minh Ngọc mới lên nắm quyền lực, bây giờ đã giương cờ ra mặt đứng ra giúp đỡ Đường Duyệt. Rất dễ là lý do để đám người chống lại triều đình đến công kích. Nghĩ vậy, Hách Liên Minh Ngọc chau mày lại, nhìn Hiên Viên Trì Trì đang đứng đó với nét mặt khó đoán, nửa như đang cười, nửa như không.

Đường Duyệt sau khi đánh bại người mặc áo trắng lại đang đứng giữa vòng vây, chợt nàng nhận ra có một thanh kiếm đâm tới từ phía bên phải. Thế kiếm đi rất nhanh, góc độ cũng rất hung hãn!

Hách Liên Minh Ngọc thấy thanh kiếm đưa ngang vào trước cổ họng Đường Duyệt thì vội vã kêu lên thất thanh: “Cẩn thận!”.

Đường Duyệt hơi giật mình run sợ, thở mạnh và gấp, nhanh chóng lùi lại phía sau! Lúc này, nàng mới nhìn rõ người vừa ra tay đánh lén. Bất ngờ lại chính là Thương Hạc đạo trưởng của phái Thanh Thành. Đường Duyệt cảm thấy gương mặt trắng bệch đó vô cùng quen thuộc. Năm năm trước, nàng đã từng bí mật đem Thương Hành Châu đi từ trong tay của ông ta và Âu Dương Tiểu Thiên. Nhưng phái Thanh Thành cũng được xem là danh môn chính phái. Thương Hạc đạo trưởng tại sao lại có thể công khai, mặc nhiên đứng cùng một phe với Bái Nguyệt Giáo?

Lúc này, những người khác cũng dần dần quây tròn lại. Họ áp lại mỗi lúc một gần, cho đến khi Đường Duyệt có thể nhìn rõ được dung mạo của từng người, nàng không thể không lấy làm kinh ngạc. Trong những người này, có rất nhiều người nàng đã từng gặp qua. Mỗi năm có dịp mừng thọ người của Đường Gia Bảo, những người này đều vượt muôn dặm xa xôi, lặn lội đến để chúc mừng. Trong đám bọn họ có chương môn phái Tung Sơn Hoa Bất Bình, Hằng Sơn đại đệ tử Kim Kiếm Lâm, Diêm Thương cao thủ Triệu Vô Cực, Côn Luân phái Lý Nam Tân, Mạc Can sơn Phục Ma chân nhân, Linh Đài sứ giả Nguyên Bảo Trân, Bảo Hoa phái Dương Đức, Dương Tiễn giáo Giang Nhất Thủy, Nhạn Đãng tôn giả Chu Bạch

Thạch...

Họ đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng, không chút biểu cảm. Đường Duyệt cảm thấy hơi run sợ, không kịp được mà lùi lại nửa bước.

Bọn họ đều là những cao thủ đã thành danh trong giang hồ, vốn không bao giờ ngang nhiên vây kích một vãn bối tuổi còn trẻ. Nhưng lúc này đây, tâm trí bọn họ dường như đã bị u mê, nhưng tại sao lại có vẻ kiêng dè như vậy? Họ chỉ tiến tới mà quây tròn, đẩy Đường Duyệt vào giữa, liên tiếp công kích. Tuy thanh đao Khuynh Thành trong tay Đường Duyệt là binh khí hiếm có trong thiên hạ, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cũng không thể đấu lại được với sự tấn công của đám cao thủ kia.

Đường Duyệt cắn chặt môi, nhìn sang phía Đường Mạc, nhưng gương mặt chàng không hề biểu lộ cảm xúc gì. Dường như nàng chỉ là một người không liên quan gì đến chàng. Lòng oán hận Bái Nguyệt Giáo càng dâng lên trong lòng nàng, thanh đao Khuynh Thành có vẻ cũng cảm nhận được sự phẫn nộ ấy của chủ nhân, lúc này nó cũng đang phát ra thứ ánh sáng đỏ lấp lóa!

Đường Duyệt quay người vung đao, nhằm thẳng vào hướng người vừa đánh lén. Máu đỏ phun ra, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hằng Sơn đại đệ tử Kim Kiếm Lâm mặt trắng bệch, ngã gục xuống. Nhìn thấy vậy, đám người có vẻ hơi sợ hãi kia tỏ vẻ như không hề nhìn thấy gì, cũng không hề có ý đưa tay ra trợ giúp đồng bọn đang trong cơn đau đớn khôn cùng, chỉ biết xông lên ào ạt một lần nữa như thủy triều dâng. Thân thủ Đường Duyệt càng lúc càng nhanh nhẹn, nàng đã nhanh chóng phát triển thể “mạn thiên phong vũ ngã độc bộ” của Huyền Cơ lão nhân năm đó. Nhân tùy phong táo, hình bì vũ bạc⁽¹⁾. Đao vừa vung lên, Thương Hạc đạo nhân ngã xuống, đao quét được nửa đường, máu tươi từ bụng Điểm Thương cao thủ Triệu Vô Cực tuôn ra, thanh đao hạ xuống, chém ngang chùy trong tay của Dương Tiễn giáo Giang Nhất Thủy, phá vỡ liên thủ công kích của bọn họ.

Hiên Viên Trì Trì điềm tĩnh ngồi lại vào trong kiệu. Không lâu sau, từ trong kiệu vọng ra tiếng đàn. Tiếng đàn cất lên du dương, như lời thủ thi tâm tình. Mới nghe chỉ cảm thấy đó là một khúc nhạc bình thường, nhưng nghe kỹ hơn một chút lại cảm thấy dường như từng âm thanh cất lên đều vô cùng kỳ diệu, không diễn tả được bằng lời.

Hách Liên Minh Ngọc vốn rất ác cảm với Hiên Viên Trì Trì. Nhưng lúc này, nghe tiếng nhạc vô cùng đáng yêu kia, lại nhìn thấy thần thái của người ngồi đằng sau tấm màn mỏng đó khiến chàng hơi động lòng, khó mà kiềm chế được.

Nhưng tiếng đàn ấy, khi Đường Duyệt nghe lại có một cảm giác vô cùng đáng sợ. Sự oán hận trong lòng nàng dường như bị tiếng đàn êm dịu kia làm cho tiêu tan, ngay cả thanh đao cũng có vẻ dung hòa. Vùng ánh sáng đỏ ảm đạm toát ra từ thanh đao lúc này soi rõ đám người kia đã đứng hết cả dậy, tiến lại gần vây chặt Đường Duyệt với ánh mắt đầy sát khí.

Bất luận là ai khi nghe thấy tiếng đàn này thì sự oán hận trong lòng cũng vui dần đi, ý

chí chiến đấu cũng suy giảm. Đường Duyệt đã từng được nghe Cửu Niệm đại sư giảng kinh. Lúc đó nàng chỉ cảm thấy mọi thứ trong mình như tiêu tan, thấy tâm hồn dường như tĩnh lặng. Lúc này đây, khi nghe tiếng đàn này nàng lại cảm thấy tâm trạng thêm rối bời, nôn nóng, đầu đầu dữ dội, dường như ngay cả thanh đao Khuynh Thành cũng không nắm chặt nổi nữa.

Xuân Phong Dao Cầm, khẩu phật tâm xà, nhân vi ngư nhục, ngã vi đao trở.

Trong thoáng chốc, nàng chợt nhớ trong *Ly hận kinh* từng có một ghi chép về Xuân Phong Dao Cầm. Nàng biết rằng tiếng đàn này có thể khiến người ta mất đi ý chí, thậm chí khiến người ta sinh ra ảo giác, khó mà thoát ra được. Ngoài thanh đao Khuynh Thành ra thì đây cũng là thứ có ma lực mạnh nhất trong thiên hạ. Những người đầu óc bị khống chế, căn bản vốn không nghe thấy tiếng đàn. Người bị ảnh hưởng ở đây chỉ có Đường Duyệt và Hách Liên Minh Ngọc mà thôi. Đường Duyệt nhanh chóng quét một đường đao về phía những người kia, cố gắng vươn người lên, bay qua đầu bọn họ nhanh như một tia chớp, trong chớp mắt nàng đã dừng lại trước kiệu.

Thực ra không chỉ Đường Duyệt và Hách Liên Minh Ngọc bị tiếng đàn làm cho thần trí trống rỗng mà người mặc áo trắng kia cũng bị. Lúc này hắn cũng đang bịt tai, cố gắng chống cự, thậm chí không kịp ngăn Đường Duyệt lại.

Đường Duyệt vung đao ra, tám màn mỏng bị xé làm đôi, như thể mưa bụi bay khắp trời. Tiếng đàn bỗng dừng ngừng bật.

Ánh mắt Đường Duyệt và Hiên Viên Trì Trì giao nhau. Dường như trong một khoảnh khắc rất lâu họ không hề cử động.

Hiên Viên Trì Trì cảm thấy đầu ngón tay mình hơi đau mới cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện dây đàn thứ hai của cây đàn ngọc đã bị đứt tự lúc nào.

Đường Duyệt cũng rất ngạc nhiên, chỉ dựa vào sự sắc bén của thanh đao Khuynh Thành thì không thể cắt đứt dây đàn được. Xem ra cây Xuân Phong Dao Cầm này quả thực vô cùng cổ quái, kỳ lạ.

Đầu mũi đao Khuynh Thành chỉ cách trong gang tấc, máu tươi từ đầu mũi đao nhỏ xuống. Hiên Viên Trì Trì vẫn không hề tỏ vẻ lo sợ, chỉ điềm tĩnh nói: “Đao Khuynh Thành sát mỹ nhân, quả nhiên là danh bất hư truyền”.

“Hãy thả đại ca của ta ra”, Đường Duyệt lạnh lùng nói.

Hiên Viên Trì Trì vuốt ve sợi dây đàn bị đứt, ra vẻ tiếc nuối, cuối cùng nàng lên tiếng: “Đường cô nương, ta khuyên ngươi hãy dừng tay lại đi. Chỉ dựa vào sức một mình ngươi mà muốn đối đầu với Bái Nguyệt Giáo, khác nào lấy trứng chọi với đá”.

Đường Duyệt hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh đáp: “Ta chưa bao giờ có ý định muốn đối địch với bất cứ ai, là do các ngươi ép ta mà thôi”.

Mũi đao Khuynh Thành lúc này đây đang kề sát bên cổ Hiên Viên Trì Trì. Sắc đỏ trong thanh đao ngăm chuyển động, dường như lóe lên bao trùm cả chiếc cổ trắng ngần của Hiên Viên Trì Trì. Nhưng nàng vẫn chỉ mỉm cười mà không hề nói câu nào.

Người mặc áo trắng thấy được khí thế bùng bùng phát ra từ Đường Duyệt thì cũng không dám lại gần và có bất cứ động thái nào.

Từ khi tiếng đàn ngưng lại, Hách Liên Minh Ngọc cũng đã trở lại được trạng thái cũ. Chàng chỉ cảm giác sau lưng mình ướt đầm, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Trong không gian tĩnh lặng, đột nhiên nghe thấy có một tiếng “tách” vang lên. Một giọt máu tươi nhỏ xuống từ trong không trung. Vừa hay lại rơi đúng vào chỗ dây đàn bị đứt rồi cuối cùng thấm vào cây đàn không còn thanh sắc kia.

Hiên Viên Trì Trì thở dài nói: “Đường cô nương, tay phải của ngươi bị thương rồi mà vẫn còn cứng rắn đến thế sao?”.

Đường Duyệt không hề nhìn xuống vết thương nơi cổ tay phải lấy một lần, mà bình tĩnh đáp: “Thả đại ca của ta ra”.

Hiên Viên Trì Trì lặng lẽ, chăm chú nhìn vào đôi mắt sáng của đối phương, chậm rãi lắc đầu đáp: “Ta tuyệt đối không bao giờ chịu sự uy hiếp của bất cứ ai. Đường cô nương, ngươi cũng không phải là ngoại lệ đâu”.

Lời nói vừa dứt, ngón tay bên bàn tay phải của cô ta ngoắc vào dây đàn chưa đứt hẳn, dây đàn rung lên một chập. Cùng lúc đó, Đường Duyệt chỉ nghe thấy tiếng gió thổi mạnh đằng sau lưng. Theo phản xạ, nàng quay lưng lại đưa đao ra nghênh chiến, phòng thủ. Trong giây phút nhìn rõ khuôn mặt của người đứng trước, nàng vội vã thu đao lại. Đao Khuynh Thành vốn có thể đâm xuyên qua ngực người đó, cũng có thể giúp nàng tránh được tình huống nguy hiểm, nhưng Đường Duyệt lại không hề làm như vậy. Đường Duyệt lại dòn sức mà tránh ra, rốt cuộc phải chịu một đòn mạnh từ thanh đao sắc lạnh của người kia nhắm tới.

Hách Liên Minh Ngọc đứng từ xa, không rõ là Đường Duyệt rốt cuộc bị thương ở chỗ nào. Chỉ thấy nàng đưa tay lên bịt vào mắt. Gương mặt trắng bệch như tuyết, cảm xúc khó đoán, vừa có chút gì đó thất vọng, vừa có chút gì đó phẫn nộ, lại vừa có chút gì đó đau đớn khó mà hình dung được.

“Đại ca...” Đường Duyệt khẽ kêu lên, lúc này nghe như tiếng rên khóc vậy, nó mang theo cả sự bi thương, đau đớn.

Người mặc áo trắng lúc này đột nhiên vội vã hướng mục tiêu về phía Hách Liên Minh Ngọc, hẳn là muốn nhân cơ hội thanh toán tôn khách của Tịnh An vương phủ. Đường Duyệt không hề do dự, lập tức xông tới phía sau hắn.

Hiên Viên Trì Trì cũng sống người lại. Nàng thực sự không ngờ được rằng, vào lúc này mà Đường Duyệt vẫn còn có tâm trạng lo cho tính mạng của người khác.

Người mặc áo trắng vốn tưởng có thể dễ dàng tóm được Hách Liên Minh Ngọc nhưng giữa chừng cảm thấy có cái gì đó khiến hắn phải dừng lại. Hắn quay đầu, lập tức một tia chớp màu đỏ quét tới, khiến hắn hứng trọn một đòn mạnh vào vai trái. Hắn kêu lên một tiếng thảm thiết, rồi ngã xuống đất.

Đường Duyệt chưa dừng lại hắn. Nàng không hề quay đầu lại mà nhanh chóng nắm lấy tay Hách Liên Minh Ngọc mà bay lên, hướng ra đầu con ngõ.

Hiên Viên Trì Trì nhìn theo bóng dáng họ mà thờ dài một tiếng nhưng cũng không hề ra lệnh cho người đuổi theo.

Cho đến khi đã chạy xa khỏi nơi nguy hiểm, Đường Duyệt mới dừng lại. Hách Liên Minh Ngọc nhìn xung quanh và nhận ra lúc này bọn họ đã tới một nơi vắng vẻ không có bóng người qua lại. Chàng nắm chặt lấy bàn tay Đường Duyệt rồi nói với vẻ quan tâm: “Đường cô nương, nàng có bị thương không?”. Vô tình nhìn lướt qua gương mặt Đường Duyệt, Hách Liên Minh Ngọc bỗng nhiên buông tay nàng ra, lão đảo lùi lại mấy bước, rồi ngã xuống đất.

“Nàng...” Chàng dường như không nói nổi nên lời.

Đường Duyệt lặng lẽ nhìn chàng, dường như vẫn chưa nhận ra trên người mình có sự thay đổi gì. Bên má trái của nàng, không biết từ bao giờ đã bị rách một đường, máu tươi đang rỉ ra theo miệng vết thương. Phần mặt bên phải của nàng vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng phần má bên trái lại bị một vết cắt dài, sâu đến tận xương. Thì ra, thanh kiếm của Đường Mạc đã hủy hoại dung mạo của chính muội muội mình.

Hách Liên Minh Ngọc vô cùng bối rối. Chàng cúi đầu nhìn xuống bàn tay mình. Chàng không ngờ mình lại có phản ứng dữ dội như vậy, càng không biết nên giải thích thế nào về lý do tại sao chàng buông tay nàng ra. Cho dù, chàng đã cố gắng ép bản thân phải ngẩng đầu lên để đối diện với nàng, nhưng tất cả đều vô ích. Thậm chí ngay cả việc ngược nhìn lên một cái thôi, chàng cũng không có đủ dũng khí.

Đường Duyệt thấy dáng vẻ của chàng như vậy, chợt ý thức được thực tế lúc này, nàng cất giọng rất khẽ: “Bọn họ có thể vẫn đang đuổi theo chúng ta, mau đi thôi”.

Hách Liên Minh Ngọc không nói thêm được lời nào, chỉ biết lắp bắp mấy từ: “Vây... vết thương của nàng...”.

Đường Duyệt quay người đi, bình thản đáp: “Không sao đâu, đi thôi”.

Suốt hai tiếng đồng hồ sau đó, hai người bọn họ không ai nói với ai câu nào. Giữa đường, khi đi qua một con suối, Đường Duyệt vục lấy nước rửa mặt. Cho dù đã rửa sạch hết lớp máu bẩn, gương mặt nàng đã có vẻ bớt đáng sợ nhưng Hách Liên Minh Ngọc như được

nhắc nhở thêm một lần nữa, vết thương đó sâu như bị dao tạc khắc, rửa cũng không thể hết được.

Nếu Hách Liên Minh Ngọc không quá say mê dung mạo của Đường Duyệt thì chắc hẳn phản ứng của chàng sẽ không dữ dội đến vậy. Chỉ ít là lúc này đây, chàng sẽ có thể nói ra một, hai câu để an ủi nàng, giống như một người bạn thực sự mà không có kiểu phản ứng ác cảm như vừa rồi. Chỉ cần dám ngẩng đầu lên nhìn nàng, thì có lẽ chàng sẽ biết được rằng nàng cũng không hề bình tĩnh, không hề thờ ơ như nàng đang thể hiện. Có lẽ chàng sẽ nhận thấy rằng, đôi mắt sáng kia đang vô cùng buồn thảm, thậm chí đã mất đi thần sắc vốn có. Đáng tiếc là suốt cả chặng đường, Hách Liên Minh Ngọc vẫn cứ trầm lặng, chìm trong sự hụt hẫng của chính mình mà không hề quan tâm đến Đường Duyệt.

Một lần nữa quay trở lại con phố đông đúc, ánh mắt của mọi người nhìn Đường Duyệt cũng đã hoàn toàn thay đổi. Lúc trước, mọi người nhìn nàng bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Bây giờ, thái độ của họ vô cùng phức tạp, có người đồng cảm, có người ác cảm, nhiều người cảm thấy tiếc nuối. Một cô gái trẻ trung như vậy, xinh đẹp như vậy lại phải chịu sự thiệt thòi lớn thế này. Vết thương đáng sợ kia sẽ mãi đi theo nàng suốt cả cuộc đời.

Bước chân của Hách Liên Minh Ngọc theo sau Đường Duyệt bất giác cứ chậm dần lại. Họ đi mãi cho đến khi tới một quán trọ.

Đường Duyệt đứng trước cửa, lặng lẽ chờ Hách Liên Minh Ngọc bước lại gần rồi bất ngờ lên tiếng: “Chàng thấy sợ ta như vậy có phải vì gương mặt của ta không?”.

Hách Liên Minh Ngọc hạ giọng nói, mắt vẫn không dám nhìn nàng: “Nàng... đừng nên suy nghĩ quá nhiều!”.

Suy nghĩ nhiều ư? Đường Duyệt cười không thành tiếng, trong nụ cười ấy ẩn chứa một sự đau đớn khó hình dung được. Nàng chậm rãi đưa tay sờ vào vết thương trên mặt, rồi tự nói với chính mình: “Thì ra là ta đã suy nghĩ quá nhiều sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc vẫn không dám nhìn nàng, chỉ gật đầu một cách vô thức. Sắc mặt của Đường Duyệt càng trở nên trắng bệch hơn bao giờ hết, ánh mắt mang một vẻ thê lương, một lúc sau mới thấy nàng lên tiếng: “Thế còn bọn họ nhìn ta như vậy, lẽ nào cũng là vì ta suy nghĩ quá nhiều hay sao?”.

Hách Liên Minh Ngọc không cất nổi lời nào, chỉ biết đứng ngây người tại chỗ.

Đường Duyệt cũng lặng thinh, dường như có vẻ đang chờ đợi điều gì đó, nhưng rốt cuộc thì không chờ đợi được gì. Nàng thở dài một tiếng rồi nói: “Ta phải đi rồi, tiểu vương gia...保重”.

Hách Liên Minh Ngọc nghe nàng nói như vậy, bỗng chốc toàn thân run lên, không nén nổi mà cất tiếng hỏi: “Nàng muốn đi về đâu?”.

Đường Duyệt lắc lắc đầu, lúc bắt đầu nói, giọng nói của nàng trở nên hơi khàn khàn:

“Tiểu vương gia, bọn họ vẫn đang đợi chàng, hãy mau vào đi”.

Bọn họ, đương nhiên chính là đám tùy tùng và hộ vệ của vương phủ. Hách Liên Minh Ngọc đang định cất tiếng hỏi tiếp thì Đường Duyệt đã quay người bước đi, đầu không hề ngoảnh lại thêm lần nào nữa.

Hách Liên Minh Ngọc tưởng rằng mình sẽ đuổi theo nhưng cho đến tận khi bóng của Đường Duyệt đã biến mất vào trong đám người đông đúc kia, hai chân chàng vẫn đứng nguyên tại chỗ, dường như không còn chút sức lực nào để nhấc lên nữa. Hách Liên Minh Ngọc cứ đứng như vậy rất lâu, mãi cho đến khi đám hộ vệ đi ra ngoài tìm chàng đã quay trở lại, nhìn thấy chàng đứng ở đây, bọn họ vội vàng gọi tiểu vương gia thất thanh. Bọn họ đều tưởng là chàng đã mất tích rồi. Lúc này, chàng mới hét to lên một tiếng, tựa hồ như vừa mới tỉnh dậy khỏi một giấc mộng dài, và bỗng ý thức được vừa rồi rốt cuộc mình đã làm những gì.

Trong đầu chàng chợt xuất hiện một ý nghĩ. Vừa rồi, liệu nàng... liệu có phải là nàng chỉ ra vẻ cố gắng điềm tĩnh như vậy không? Lẽ nào thái độ lúc trước của chàng đã làm nàng tổn thương, khiến nàng đau lòng, nếu không thì tại sao nàng lại bỏ đi như vậy chứ? Nghĩ đến đây, Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy máu trong người mình như đông cứng lại, hồi hận vô cùng về thái độ của mình lúc nãy. Chàng vẫn nghĩ rằng mình vốn không phải loại người dễ dàng bị sắc đẹp làm cho mê muội. Chàng vốn tưởng rằng tình cảm của mình đối với Đường Duyệt là một tình cảm thực sự, sâu nặng, không chỉ vì dung mạo xinh đẹp của nàng, mà còn vì nàng là một người con gái có khí chất khác lạ. Nhưng mà tại sao khi nhìn thấy dung nhan bị hủy hoại của nàng, tình cảm trong lòng chàng lại như bị che phủ, và dần biến mất. Tại sao lại như vậy chứ? Chàng yêu mến nàng rất thật lòng, tại sao tình yêu đó lại có thể thay đổi nhanh chóng chỉ vì một vết thương như vậy?

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy vô cùng căm ghét thái độ của chính mình. Nhưng trong chớp nhoáng, hình ảnh gương mặt hiện tại của Đường Duyệt lại hiện lên trong đầu chàng. Nếu trước đây nàng không xinh đẹp đến vậy, có lẽ vết thương kia sẽ không thể nào đem đến cho chàng cú sốc lớn đến nỗi khiến chàng sợ hãi, xa lánh nàng như thế này.

Hách Liên Minh Ngọc không chịu đựng nổi sự dần vật của lương tâm. Chàng phải tát cả mọi người tảo đi tìm Đường Duyệt. Họ đi tìm mất hai ngày trời, lật tung khắp mọi nơi trong thành cũng không thu được bất cứ tin tức nào của Đường Duyệt. Chàng thậm chí còn phái người đến cả đông phế tàn đổ nát của Đường Gia Bảo để tìm kiếm nhưng cũng không đạt được kết quả gì.

Hách Liên Minh Ngọc cảm thấy vô cùng bất an. Chàng cảm thấy gánh nặng như đè nặng thêm, vì mỗi khi bình tâm nghĩ lại, chàng lại bất giác nghĩ, nếu tìm được Đường Duyệt thì chàng sẽ thế nào đây? Lẽ nào vẫn thực sự muốn lấy nàng làm vợ, muốn cùng nàng sống hạnh phúc bên nhau đến hết đời?

Vương phi của Hách Liên Minh Ngọc có thể là một cô gái bình thường, có thể xuất thân từ thôn quê. Nhưng làm sao lại có thể là một cô gái xấu xí, dung nhan bị hủy hoại cơ chứ?

Chương 22

Trùng phùng

Đường Duyệt vừa bước vào cửa quán trọ thì Thương Dung đã lập tức nhận ra nàng. Cho dù nàng đeo mạng che mặt. Gương mặt bị che gần hết chỉ chừa lại đôi mắt đầy vẻ mệt mỏi nhưng chàng mới nhìn qua đã nhận ngay ra nàng. Từ lúc Đường Duyệt bắt đầu bước chân vào cửa lớn đã có rất nhiều chàng trai chú ý tới nàng. Trong một đêm gió tuyết thổi mạnh như vậy, một cô nương trẻ tuổi lại một thân một mình xuất hiện nơi quán trọ toàn những nam nhân, quả thực là một việc khiến người ta phải chú ý.

Đường Duyệt không che ô. Mái tóc nàng vương đầy tuyết, hai vai cũng ướt đẫm tuyết. Nàng không hề nhìn bất cứ ai xung quanh. Từ lúc bước vào quán trọ, nàng chỉ lặng lẽ cúi đầu, cố ý tìm một góc nào đó ít ai để ý đến nhất, ngồi xuống rồi gọi một vài món ăn nguội, ăn qua loa rồi đi thẳng lên phòng trên lầu hai.

Thương Dung vẫn lặng lẽ quan sát cho đến khi bóng dáng Đường Duyệt biến mất nơi đầu cầu thang gỗ chật hẹp. Chàng không hiểu tại sao Đường Duyệt lại một thân một mình xuất hiện tại nơi đây trong một đêm bão tuyết. Tại sao bên cạnh nàng không hề có ai bầu bạn? Không rõ Hách Liên Minh Ngọc đã đi đâu mất rồi?

Tin tức về Đường Gia Bảo bị lửa thiêu rụi hoàn toàn chỉ sau một đêm đã trở thành đề tài ồn ào, lan truyền khắp trong giang hồ. Con người thân phận tôn quý như tiểu vương gia đó làm sao có thể không biết việc này cơ chứ? Nếu mà biết rồi thì lý do tại sao người đó lại không ở bên cạnh Đường Duyệt vào lúc này? Đến khi bừng tỉnh lại chàng mới đột nhiên phát hiện ra, lòng bàn tay không rõ đã bị chiếc đũa mình bẻ gãy đâm thủng từ lúc nào, máu đang chảy ướt đẫm cả bàn tay.

Thương Dung nhìn khắp hành lang tối hun hút, nhất thời không biết nên đi tìm Đường Duyệt hay cứ ngồi ở đây. Gần nửa năm kể từ sau khi nghe được tin, chàng vẫn luôn tìm kiếm nàng. Nhưng đúng vào lúc gần như đã tuyệt vọng, chàng lại tìm thấy người mà chàng đã tìm kiếm khổ cực bấy lâu nay ngay trong quán trọ nhỏ này.

Bốn bề xung quanh yên lặng không một tiếng người, chỉ có tiếng cánh cửa sổ bị gió thổi không ngừng đập ra đập vào.

Lúc này, trong phòng lớn vẫn còn có ba người đàn ông đang ngồi uống rượu. Nhưng dựa vào những thanh kiếm được lau sáng bóng của họ, có thể dễ dàng đoán ra họ là người như thế nào. Bọn họ chỉ là những người ngoại đạo tầm thường trong giới giang hồ. Các cao thủ thực sự, tuyệt đối không bao giờ đặt bình khí ở những nơi dễ thấy, làm như thế sợ mọi người không ai biết đến vậy.

Cũng không biết là ai đó đang thì thào mấy lời hàm hồ: “Lạnh chết đi được, đêm nay ta

phải đi Thúy Phương Lâu mới được”.

“Thôi đi, trong túi người có được mấy đồng xu, đến con chó cái bên lề đường cũng chẳng thềm qua đêm với người.”

Người đàn ông lên tiếng trước nhỏ một miếng nước bọt rồi xiêu xiêu vẹo vẹo đứng lên.

Một người khác cười nói: “Lão Tam à, huynh đi đâu vậy, không phải là huynh đi tìm chó cái thật đấy chứ!”. Nói xong, người đó bắt đầu phá lên cười lớn, người ngồi bên cạnh chỉ nhìn hẩn một cách lạnh lùng, rồi đột nhiên hạ thấp giọng nói: “Cũng không phải là không có cách, vừa rồi chẳng phải có một cô gái trẻ đến đây hay sao? Nhìn cái vòng eo nhỏ và đôi chân dài của nàng xem, nếu mà người dám đi, đêm nay chẳng phải là được sung sướng hay sao?”.

Lão Tam, người đầu tiên đứng lên, trợn trừng đôi mắt mà nhìn chằm chằm. Như thể đột ngột thức tỉnh, hẩn ngẩng đầu nhìn lên cầu thang, sắc mặt lộ vẻ khó đoán.

“Thế nào, không dám đi sao?”

“Đứa con gái đó có vẻ khá ngon đấy, chỉ sợ huynh không dám đi thôi.”

Sắc mặt Thương Dung bỗng trở nên lạnh lùng. Chàng không thể chịu nổi thêm những lời lẽ bần thiêu của gã đàn ông đó. Nhưng chàng không thể sát thương người khác ở đây, chí ít là không phải lúc này. Chàng nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng tự ép mình bình tĩnh lại.

Nhưng lão Tam đó lúc này đã thực sự loạng choạng đi lên lầu trên. Hai người kia quay sang nhìn nhau rồi cũng đứng lên và đi theo sau hẩn.

Thương Dung lạnh lùng đưa mắt nhìn theo, với võ công của Đường Duyệt, nàng có thể thừa sức đối phó với những người như vậy, thực sự chàng không cần thiết phải ra tay. Nếu chàng không thể kiềm chế được mà động thủ trước thì sẽ khiến Đường Duyệt phát hiện ra và sẽ biến mất ngay trước mặt chàng mà không để lại một dấu vết nào. Sau gần nửa năm khó khăn, cực khổ đi tìm nàng, chàng đã dần dần nhận ra rằng, Đường Duyệt đang cố gắng lảng tránh tất cả mọi người. Nàng không muốn cho mọi người biết nàng đang ở đâu, đang làm những gì, trong những người mà nàng giấu giếm đó cũng có cả chàng.

Mặc dù biết vậy nhưng Thương Dung vẫn cảm thấy dạ dày mình cuộn lên, người cứng đờ. Chàng chăm chú lắng nghe động tĩnh ở lầu trên, lo lắng không biết liệu những người này có dùng đến thủ đoạn dơ bẩn nào không. Cho đến khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của một người đàn ông vang lên thì lúc này Thương Dung mới thấy nhẹ người. Người đàn ông được gọi là lão Tam kia ngã lăn từ lầu trên xuống dưới, bò lê lét, miệng không ngừng kêu mấy tiếng “ma quỷ” hết sức vô nghĩa.

Không chỉ lão Tam, mà tiếp sau đó hai người đàn ông kia cũng ngã nhào xuống, mặt mũi trắng bệch, vội vã lom còm bò dậy, theo gót người kia xông ra ngoài mà không kịp

quay đầu lại.

Trong bóng tối xuất hiện bóng của một người con gái đang đi từ đầu cầu thang xuống, dáng vẻ xem ra vô cùng mệt mỏi, cô độc. Gương mặt nàng đã bị ẩn khuất trong bóng tối, nhìn không rõ, tuy nhiên, đến khi nàng bước ra chỗ có ánh sáng thì tim của Thương Dung đột ngột thất lại. Nàng chỉ mặc trên người bộ đồ màu trắng mỏng, mái tóc đen dài, buông xuống hai bờ vai gầy guộc khiến nàng trông càng mong manh hơn, làn da càng thêm nhợt nhạt hơn. Rõ ràng là, lúc mấy người đó đi lên lầu là lúc nàng đang chuẩn bị đi nghỉ. Nhưng nàng vẫn luôn giữ chặt thanh đao Khuynh Thành sáng lóa ánh đỏ trong tay, dường như đó chính là chỗ dựa duy nhất của nàng.

“Á!” Tiếng kêu lớn thất thanh của người chủ quán trọ vang lên. Ông ta vì nghe thấy có tiếng động nên trở ra ngoài kiểm tra, chắc hẳn lúc này đã nhìn thấy rõ dung mạo của Đường Duyệt.

Đường Duyệt dường như hơi kinh ngạc, không biết nên làm thế nào trước tiếng hét đó nên vẫn đứng ngây tại chỗ.

Thương Dung nhìn thấy dáng vẻ nàng như vậy càng cảm thấy nhói đau trong lòng. Tiểu Duyệt của chàng, tại sao nàng lại phải chịu tổn thương như vậy chứ? Tại sao nàng lại trở nên đáng sợ như vậy? Lẽ nào suốt nửa năm qua nàng đã phải sống những ngày tháng như thế, điều này lý giải tại sao nàng lại dùng mạng che mặt...

Nếu vào ban ngày thì có lẽ vết sẹo của Đường Duyệt sẽ không khiến người ta quá sợ hãi. Nhưng vào ban đêm thế này thì một cô gái với khuôn mặt bị hủy hoại mất một nửa khiến ai nhìn thấy cũng phải nhất thời thất thần. Phản ứng của chủ quán trọ vừa rồi cũng không phải là quá đáng, nhưng vô tình đã làm người khác bị tổn thương sâu sắc.

Đường Duyệt lao ra ngoài trời bão tuyết. Thương Dung không cần nghĩ ngợi gì mà chạy ngay theo sau nàng, nhưng ngoài đó chỉ là bốn bề tuyết rơi trắng xóa, không thể tìm thấy bóng dáng của Đường Duyệt đâu nữa.

Thương Dung thực sự chưa bao giờ nghĩ rằng, lần này gặp lại Đường Duyệt, khuôn mặt của nàng lại có thể trở thành như thế. Nếu không phải tại chàng quá ngu ngốc, nếu chàng có thể luôn ở bên cạnh nàng, thì chẳng phải Tiểu Duyệt sẽ không phải chịu những tổn thương như vậy hay sao?

Gió tuyết ngày một lớn, tấm áo choàng dày của Thương Dung vẫn đang để trong quán trọ. Lúc này, y phục của chàng không thể ngăn cản được những đợt gió tuyết thổi mạnh như mưa đá trút xuống. Gió lạnh làm cho cổ họng chàng khó có thể phát ra bất cứ âm thanh nào, ngay cả tiếng gọi của chàng cũng đã trở nên khàn đặc.

Tuyết lạnh thấm vào trong người khiến toàn bộ cơ thể chàng lạnh cóng. Bốn bề dường như đã bị tuyết bao phủ. Nhưng Thương Dung vẫn không cho phép mình được từ bỏ hy vọng, chàng vẫn kiên nhẫn gọi tên người con gái mà ngay cả chính chàng cũng không rõ là

đang ở đâu. Tới khi chàng tìm thấy thì Đường Duyệt đã bất tỉnh, gần như bị chôn vùi trong tuyết, trái tim chàng sợ hãi tới mức gần như ngừng đập...

Khi Đường Duyệt tỉnh dậy, nàng thấy mình đang ở bên cạnh một ngọn lửa ấm áp. Nàng cố gượng ngồi dậy, ngạc nhiên không rõ là ai đã đưa mình vào tránh bão tuyết trong hang động, thậm chí còn giúp nàng đốt lên đống lửa này. Đôi môi của Đường Duyệt đã tím ngắt vì lạnh. Nhưng nàng vẫn cố gắng vật lộn để đứng lên, khi vừa bám được vào tảng đá thì chợt thấy có một người đi từ ngoài hang vào. Đường Duyệt bất giác đưa tay lên che mặt mình. Những ngày qua, khi phải trốn tránh mọi người, nàng đã dần dần cố gắng học được cách chấp nhận ánh mắt cảm thông hoặc sự ghét bỏ của người khác. Và cũng bắt đầu học được cách tránh khỏi những tình huống khó xử như vậy.

“Tiểu Duyệt...”

Trái tim Đường Duyệt lập tức chùng xuống, dường như đã bị rơi vào vực thẳm. Bất cứ ai cũng có thể được, nhưng tuyết đôi không nên là huynh ấy. Đường Duyệt thăm hết lớn trong lòng, nhưng người con trai đứng trước mặt đó, ngoài Thương Dung ra thì còn có thể là ai nữa?

Những cành cây khô cháy trong lửa tạo ra những tiếng nổ lép bép. Thương Dung ngồi bên đống lửa, cẩn thận bỏ thêm vào những cành cây khô mà chàng khó khăn lắm mới kiếm được.

Đường Duyệt ngồi ở đằng xa, cố tình quay phía nửa gương mặt bị thương đi chỗ khác. Môi nàng mím chặt với một vẻ phòng bị và xa cách.

Gương mặt của Thương Dung vẫn rất tuấn tú, đôi mắt chàng vẫn hiền hòa, ấm áp như xưa. Nhưng Đường Duyệt vì quá nhạy cảm mà cảm thấy rằng trong ánh mắt đó mang một vẻ thương hại. Nàng ôm chặt lấy khuôn mặt mình. Rõ ràng trước mặt Hách Liên Minh Ngọc, nàng vẫn có thể tỏ ra bình thản, nhưng tại sao lúc này nàng lại quá để ý tới ánh mắt của Thương Dung đến vậy? Thì ra yêu và không yêu lại khác nhau như thế đó. Đường Duyệt muốn cười nhưng lại thấy mình không sao cười nổi.

Vô tình ngẩng đầu lên nhìn Thương Dung, rồi lại bất ngờ khi bắt gặp ánh mắt của chàng cũng đang nhìn lại mình, Đường Duyệt kinh hãi khi nhận ra gương mặt xấu xí của mình đã bị phơi bày trước mắt chàng. Trong tiềm thức, nàng muốn vùng dậy trốn chạy, nhưng lối ra duy nhất đã bị Thương Dung bít kín.

Chàng chậm chậm bước lại gần, Đường Duyệt chau mày, quay mặt đi không muốn đối diện với chàng. Thương Dung khẽ gọi tên nàng, đưa tay ra, khe khẽ nhẹ nhàng, giống như đang ôm ấp vỗ về vật báu quý giá nhất của mình. Chàng nhẹ nhàng chạm vào trán, vào mắt nàng... khi tay của chàng chạm tới vết sẹo trên nửa khuôn mặt gần như bị hủy hoại của nàng, Đường Duyệt thở thật gấp.

“Đừng nhìn...” Giọng nói của nàng nghẹn đắng trong cổ họng, vô tình nhận ra nước mắt

đã ướt đầm trên mặt từ lúc nào.

“Ngoan, không sao rồi, không sao rồi.” Ánh mắt Thương Dung chan chứa đầy vẻ yêu thương, nhẹ nhàng, ấm áp, giống như đang vỗ về một con búp bê vậy. Chàng nhẹ nhàng lên tiếng an ủi nàng.

Làm thế nào để coi là không sao được cơ chứ? Khi nàng vẫn còn khuôn mặt lạnh lặn, đẹp đẽ, nàng đã không nhận ra rằng dung mạo của một người con gái quan trọng đến nhường nào. Nhưng khi đã thực sự mất đi, nàng mới cảm thấy giá trị quý báu cuối cùng đã không còn nữa.

“Đừng chạm vào muối!” Khi nàng sực tỉnh, hành động đầu tiên của nàng là cố gắng trốn tránh vòng tay của Thương Dung. Những ao ước được ôm ấp, vỗ về, khó khăn lắm đến ngày hôm nay mới có được. Khi mà nàng đã trở nên nông nổi này, khi mà mọi hy vọng dường như đã bị từ bỏ.

Nhưng một nụ hôn nhẹ nhàng bỗng chốc khẽ đặt lên vết sẹo xấu xí trên má nàng.

Đường Duyệt hoàn toàn chết lặng, cứ ngây ra, mặc cho Thương Dung nắm chặt lấy tay nàng và đặt lên vết sẹo xấu xí khiến người khác ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn kia những nụ hôn dịu dàng.

Không biết từ lúc nào, Đường Duyệt đã nằm gọn trong lòng Thương Dung rồi dần dần chìm vào giấc ngủ. Suốt nửa năm qua, lang thang, phiêu bạt bên ngoài, cho dù có một sức khỏe dẻo dai đến mấy nhưng cũng không tránh khỏi sự mệt mỏi.

Nhìn Đường Duyệt nằm gôi trên đùi mình, trái tim Thương Dung dâng lên một niềm thương cảm. Những sợi tóc đen lòa xòa trên trán, hai hàng chân mày mảnh hơi chau lại lộ rõ vẻ mệt mỏi, buồn bã. Đôi mắt sáng nhắm chặt nhưng hai hàng lông mi vẫn khẽ run rẩy. Không rõ là do hơi nóng của lửa, hay bởi vì nụ hôn vừa rồi mà đôi gò má xanh xao, trắng bệch của nàng lúc này lại hơi ửng đỏ.

Những ngón tay mảnh mai của Thương Dung vô tình khẽ chạm lên đôi má mềm mại của nàng, và rồi chậm rãi, nhẹ nhàng chạm tới vết sẹo bên má trái. Sự thương tiếc, giận dữ, từng chút một tích tụ lại trong lòng chàng, âm thầm kết thành nỗi đau không thể diễn tả nổi.

Chàng đã từng muốn cắt đứt tình cảm này. Nhưng càng xa cách thì vô tình lại càng chìm sâu hơn nữa, đến mức không thể tự giải thoát cho chính mình. Cuối cùng lại tiếp tục cố gắng theo đuổi những thứ không biết trước. Trong ngực chàng luôn hiện hữu một nỗi đau đớn cháy bỏng. Thương Dung từ từ cúi đầu, đôi môi ghé sát gò má lạnh ngắt của nàng, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng, rồi thì thầm: “Xin lỗi nàng... Đều là lỗi của ta... Ta đã muốn nói với nàng những lời này ngay từ lúc đầu mới gặp mặt, nhưng dù thế nào cũng không dễ dàng nói ra được. Chỉ hy vọng mỗi giây, mỗi phút sau này có thể luôn ở bên cạnh nàng, tuyệt đối không để cho bất cứ ai làm tổn thương nàng nữa”.

Giống như đang mơ một giấc mơ tuyệt vời vậy. Trong giấc mơ ấy, cuối cùng Đường

Duyệt cũng được nắm bàn tay mà nàng luôn ao ước được nắm chặt. Trái tim băng giá lúc này đã có một chút ấm áp, khóe miệng nàng chột nở một nụ cười. Thương Dung mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chàng là khuôn mặt của Đường Duyệt. Dáng vẻ của nàng rất mệt mỏi, nhưng tinh thần thì có vẻ khá tốt. Thấy chàng thức dậy, nàng mỉm cười, rồi như làm phép biến hóa, nàng lấy từ trong đồng lửa bên cạnh ra một cái đùi thỏ nướng hơi cháy và đưa cho Thương Dung.

Thương Dung lần đầu tiên cảm thấy hơi ngạc nhiên. Đường Duyệt đã rời khỏi hang từ bao giờ? Hay là chàng đã quá mệt mà không nhận thức được? Hay là võ công của Đường Duyệt đã tài giỏi vượt quá mức tưởng tượng của chàng?

Đường Duyệt thấy biểu hiện của chàng như vậy, chỉ dịu dàng nói: “Ngoài trời rất lạnh, muội phải tìm kiếm rất lâu mới bắt được con thỏ này”.

Thương Dung dường như muốn hỏi thêm điều gì đó nhưng Đường Duyệt đã đưa miếng thịt thỏ ra trước mặt chàng. Đường Duyệt lại hỏi tiếp: “Thương đại ca, làm thế nào mà huynh lại đến được đây?”.

Thương Dung không nói gì, phải mất một lúc lâu sau chàng mới chậm rãi lên tiếng: “Đây là câu mà huynh muốn hỏi muội mới phải. Muội một thân một mình đến đây làm gì?”.

Ánh mắt của Đường Duyệt vẫn tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường, nàng từ tốn đáp: “Muội cứ đi như vậy một cách không mục đích. Không biết tại sao lại đến được nơi này nữa”.

Thương Dung cứ nhìn Đường Duyệt không chớp mắt cho đến khi nàng không thể chịu đựng nổi ánh mắt đó nữa mà nhìn ra chỗ khác: “Không, không phải vậy. Muội đã ở lại đây trong suốt nửa năm”.

Ánh mắt của Thương Dung dường như nhìn xuyên thấu được tất cả.

“Thương đại ca, muội biết ý tốt của huynh. Nhưng muội...” Quả là Đường Duyệt vẫn không chịu nói ra lý do thực sự.

Thương Dung mỉm cười, đột nhiên hỏi: “Muội sống ở đây có tốt không?”.

Đường Duyệt đáp: “Tốt, rất tốt”.

Thương Dung biết rõ là nàng sống không hề tốt như nàng nói. Chỉ với lần gặp gỡ đêm qua, chàng đã phân nào hiểu được tình cảnh của nàng lúc này. Một lúc sau, nàng đi ra khỏi hang và bắt đầu đứng luyện võ công giữa không gian đầy tuyết trắng xóa. Thương Dung chỉ biết đứng tựa người trong hang mà quan sát nàng từ xa.

Nàng nắm chặt thanh đao Khuynh Thành trong tay, toàn bộ khí chất con người đã có những thay đổi lớn. Có lẽ ở nàng vẫn mang hình bóng của một cô gái trầm lặng, nhưng từng đường, từng nét đã có được sự nhạy bén tuyệt vời.

Trong đôi mắt nàng lúc này không hề có tuyết, không hề có núi, thậm chí không hề có Thương Dung mà chỉ có ánh sáng đỏ lấp lánh của thanh đao Khuynh Thành. Đường Duyệt đứng giữa một bên là sắc trắng của tuyết và một bên là ánh sáng đỏ lấp lánh toát ra từ thanh đao. Đường như nàng đã trở thành một con người hoàn toàn khác. Thương Dung chau mày, chàng nhận ra ở Đường Duyệt đã có nhiều sự thay đổi. Trước đây nàng còn vô cùng khó khăn để kiểm soát, chế ngự thanh đao này. Nhưng bây giờ, sát khí lạnh lùng trên thân đao đã hòa quyện với nàng, một cách hoàn toàn tự nhiên.

Một cụm tuyết từ trên cành cây bất ngờ bị gió thổi rơi xuống, hướng thẳng vào mặt Đường Duyệt. Đường Duyệt chớp mắt, thanh đao trong tay đột nhiên phát ra thứ ánh sáng màu đỏ chói mắt, nhanh chóng chém thẳng xuống. Chỉ trong giây lát, một tiếng xé thật ngọt vang lên. Cây thông vốn ở cách xa nàng ba trượng đột ngột bị tách đôi, rễ thì vẫn còn bám chắc.

Thương Dung lặng lẽ quan sát vết cắt xé dọc thân cây. Chợt hiểu được tại sao Đường Duyệt lại lựa chọn một nơi quanh năm băng tuyết bao phủ như thế này để lưu lại lâu như vậy. Chỉ bởi vì nàng muốn rèn luyện ý chí của mình, khổ luyện võ công.

Đường Duyệt không hề tỏ ra vui vẻ hay hài lòng một chút nào mà chỉ có vẻ thất vọng. Cho dù nàng không hài lòng với kết quả này, nhưng Thương Dung biết rằng, một cao thủ có thể khiến một thân cây lớn bị xé dọc như vậy, trong giang hồ có không quá mười người. Xem ra, dường như Đường Duyệt cũng có thể được xem là một cao thủ dùng đao trong giang hồ. Nhưng tại sao nàng vẫn không cảm thấy hài lòng? Rốt cuộc là phải nghiêm khắc với bản thân như thế nào thì mới khiến nàng chấp nhận? Nàng mím chặt đôi môi, ngẩng người ra, đứng đó bất động, không rõ là đang nghĩ gì. Cho dù vẫn đứng ở xa, nhưng ngay lập tức Thương Dung đã có thể đọc được ý nghĩ của nàng. Chàng nhắm mắt lại, một hồi lâu mới mở ra, cố gắng nói bằng giọng bình tĩnh nhất: “Muội hãy nghỉ ngơi đi!”.

Đường Duyệt lắc đầu: “Muội không thấy mệt”.

Suốt ba tiếng đồng hồ sau đó, Đường Duyệt vẫn luyện đi luyện lại hết lần này đến lần khác chỉ một chiêu thức mà không hề tỏ ra chán nản. Cho đến khi mặt trời đã lặn sau núi, cho đến khi không còn nhìn rõ được mọi vật, cho đến khi nàng không còn đủ sức để đứng vững nữa.

Đây thực sự không phải là sự cực khổ mà một cô gái phải gánh chịu. Đây thực sự cũng không phải là cuộc sống mà một người bình thường sẽ lựa chọn.

Chân Đường Duyệt bị tê buốt vì lạnh. Lúc đầu chỉ có một số vết tụ máu nhưng rồi nhanh chóng sưng lên. Nhưng nàng vẫn khập khiễng đi ra ngoài, cố gắng nắm chặt thanh đao Khuynh Thành trong tay.

Thương Dung biết rằng tay chân nàng đều đã bị lạnh cóng, thâm tím. Chàng chỉ biết lặng lẽ đi mua thuốc cho nàng. Có lúc ban ngày thì nàng phong hàn, ban đêm lại lên cơn sốt cao. Chàng vẫn thức dậy giữa đêm để chăm sóc nàng mà không một lời oán trách. Nàng

muốn luyện công thì chàng cùng nàng luyện công, không bao giờ ngăn cản, thậm chí không một lời khuyên can. Bởi vì chàng đã hiểu lý do tại sao nàng lại làm như vậy, mà chàng cũng không có quyền để ngăn cản nàng. Chàng chỉ biết luôn sẵn sàng ở bên cạnh nàng.

Cuối cùng thì cũng có một ngày thanh đao Khuynh Thành có thể đánh bật cả gốc của cây tuyết tùng. Đường Duyệt cứ đứng đó nhìn một hồi lâu, sau khi sức tỉnh thì nàng lại tỏ ra im lặng một cách lạ lùng. Đường như trong lòng Thương Dung cũng đã cảm nhận được điều gì đó nên vẻ mặt chàng lộ vẻ vui sướng.

Đêm đó, họ dựa vào nhau, cùng nói về rất nhiều điều. Hầu hết thời gian họ đều nói về những hồi ức của Thương Dung. Đường Duyệt chỉ lặng lẽ lắng nghe, nhưng cả hai người đều cảm thấy lòng mình rất yên bình. Mãi đến tận canh một, họ mới chịu nằm xuống nghỉ ngơi.

Thấm thoát, Thương Dung đã ở bên Đường Duyệt được mười lăm ngày. Xuất thân là một thế gia công tử, từ trước đến nay chàng chưa bao giờ trải qua một cuộc sống đơn giản và bình thường như vậy. Nhưng chàng vẫn cảm thấy rất quen thuộc như thể chàng sinh ra đã thuộc về nơi này. Ở bên cạnh Đường Duyệt, nấu ăn cho nàng, trò chuyện với nàng, cho dù ngày nào cũng phải ngủ trên đồng cỏ khô nhưng chàng vẫn cảm thấy rất ấm áp, rất thoải mái. Kỳ lạ là, ở nơi lạnh lẽo này, chẳng có căn bệnh nào có thể xâm nhập họ, dường như ngay cả thời gian cũng như đông cứng lại.

Những người trước đây biết Thương Dung đều không bao giờ nghĩ được rằng bây giờ chàng lại trở thành như thế. Ngay từ những ngày đầu, chàng đã thay bộ y phục màu trắng trên người và mua lại của người tiều phu dưới núi bộ quần áo cũ. Bàn tay với những ngón thon dài của chàng vốn trước đây chỉ dùng để chơi đàn, họa tranh nhưng bây giờ lại được dùng để vun vén chỗ trú ngụ trong hang, hay đi lên núi lấy nước nấu cơm. Khuôn mặt chàng vẫn giống một công tử cao quý như xưa nhưng khi làm những công việc thường ngày tầm thường, chàng lại tỏ ra ngày càng thuần thục. Có lúc nhìn Đường Duyệt, chàng thậm chí còn nghĩ rằng nàng đã thực sự trở thành thê tử của chàng. Tận sâu trong trái tim, chàng vẫn thầm mong những tháng ngày như thế này có thể tiếp tục kéo dài mãi.

Sáng hôm sau, chàng dậy từ rất sớm, muốn lên thị trấn mua một vài thứ gì đó. Lúc chàng đi đã không thấy Đường Duyệt đâu. Điều này cũng rất bình thường. Nàng thường ở một mình để luyện võ công. Nhưng vào buổi trưa khi chàng quay trở lại, trong hang động vẫn trống rỗng không một bóng người. Thương Dung khẽ mỉm cười, chắc hẳn là nàng đã quên mất giờ ăn rồi. Chàng đi tìm ở những nơi xung quanh khu vực nàng thường tìm đến luyện công một hồi lâu nhưng vẫn không thấy Đường Duyệt đâu. Thương Dung thở dài một tiếng, chàng nghĩ có thể nàng không muốn bị chàng quấy rầy nên đã cố tình lẩn trốn chàng chăng?

Thương Dung đã nấu cơm xong, thậm chí còn chuẩn bị thêm một số hương vị lạ để đổi món, nhưng ngồi đợi mãi trong hang vẫn không thấy nàng quay trở lại. Cho đến tận đêm khuya, vẫn không có dấu vết gì của Đường Duyệt. Chàng lại một mình nằm trên đồng cỏ

mục lạnh lẽo mà ngủ. Đến khi trời gần sáng, chàng mới thực sự biết rằng, Đường Duyệt sẽ không quay trở lại nữa.

Chàng đứng dậy, theo thói quen hàng ngày, chờ đợi, nấu cơm, dọn dẹp, sửa chữa những nơi bị hỏng hóc. Bận rộn suốt từ sáng đến tối, không có nổi một chút thời gian để ngồi xuống mà suy ngẫm. Vì vậy, khi màn đêm lại sắp sửa buông xuống một lần nữa, chàng đã gần như kiệt sức, quá mệt mỏi đến mức không còn sức đâu để nghĩ ngợi xem rốt cuộc nàng đã đi đến nơi nào rồi. Không phải là tự mình cố ý dằn vặt mình, chỉ là chàng cảm thấy vô cùng trống rỗng. Chàng không biết ngoài Đường Duyệt ra, chàng còn có thể chăm sóc, quan tâm, nhớ nhung một ai khác nữa không.

Vào lúc nhập nhoạng tối của ngày thứ ba, chàng tìm thấy một vật gì đó được bọc rất kỹ trong một chiếc khăn tay ở lớp dưới cùng của đồng cỏ khô. Chàng mở nó ra xem, đó là một chiếc chuông nhỏ đã hơi bạc màu. Gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, chiếc chuông phát ra một thứ âm thanh khe khẽ, nhẹ nhàng. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, dường như âm thanh đó đã làm trái tim Thương Dung tan nát.

Đường Duyệt đã sớm quyết định là nàng phải đi đến Bái Nguyệt Giáo. Chỉ có một lý do duy nhất, đó là vì Đường Mạc, vì đại ca của nàng. Nhưng nàng không hề biết Bái Nguyệt Giáo ở đâu, chỉ còn cách là để bọn họ chủ động tự tìm đến nàng. May mắn thay, lúc này Bái Nguyệt Giáo không mấy khó khăn để đi nghe ngóng. Bọn họ có các cứ điểm tại các môn phái đã bị họ chiếm giữ. Mỗi cứ điểm đều có người lãnh đạo cầm đầu.

Trong một tháng, Đường Duyệt đã liên tiếp khiêu chiến với mười ba vị cao thủ của Bái Nguyệt Giáo. Mười một người trong số đó là sứ giả của các đường của Bái Nguyệt Giáo. Trong đó có hai người là đường chủ của đường Thương Nguyệt và đường Lạc Nguyệt. Những người này vốn rất ngông cuồng, kiêu ngạo, khi bị thua thì càng tỏ ra cay cú. Thanh đao Khuynh Thành của Đường Duyệt chỉ cần ra một chiêu cũng đủ để đánh bại đối thủ.

Đại tiểu thư Đường Gia Bảo Đường Duyệt sau hơn nửa năm trời đã tái xuất giang hồ và trở thành một đối thủ rất đáng gờm. Cho đến nay, vẫn không có ai tiếp nổi được một chiêu của nàng. Đường Duyệt đã sớm dự đoán được kết quả như vậy. Nàng đã luôn chuẩn bị cho ngày này từ rất lâu rồi, thậm chí mỗi ngày ngoài những lúc ăn và ngủ ra thì tất cả thời gian còn lại nàng đều dùng để luyện võ công. Say mê khổ luyện đến mức tay chân đông cứng vì lạnh, hoàn toàn mất hết cảm giác nhưng nàng vẫn không chịu dừng lại. Đây rõ ràng là sự tự giày vò, hành hạ bản thân mình một cách đáng sợ. Nếu người nào có thể chịu đựng nổi thì người đó sẽ có thể đạt được sự tiến bộ đáng kinh ngạc.

Cuối cùng, Bái Nguyệt Giáo một lần nữa tìm thấy Đường Duyệt...

Đường Duyệt đang đi một mình trên đường, đột nhiên nghe thấy một âm thanh lạ. Nàng ngẩng đầu lên và thấy một đám khói bụi cuồn cuộn ở cuối đường. Xa xa có một đám người ngựa đang hướng về phía nàng. Đám bụi từ xe ngựa hòa cùng với gió lạnh thổi vào mặt Đường Duyệt, mang đến cảm giác đau rất khó chịu. Cùng lúc đó, người dẫn đầu đoàn người đã đến trước mặt Đường Duyệt. Con ngựa to lớn hí vang một tiếng thật lớn, hai chân trước

nhắc bỗng lên dữ dội, ngông cuồng phì ra một tiếng mạnh mẽ rồi mới chịu dừng lại.

Đường Duyệt đứng bất động ở giữa đường.

Người kỵ sĩ mặc đồ trắng ngồi trên ngựa rõ ràng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ. Một chiếc roi dài trông tựa như một con rắn độc vung ra quất về phía mặt Đường Duyệt. Tuy nhiên, hắn không ngờ được rằng, Đường Duyệt chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra, nắm chặt lấy chiếc roi sắc bén của hắn.

Hắn dùng sức muốn rút roi trở lại, nhưng sức mạnh từ bàn tay của Đường Duyệt dường như vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Do vậy lực phản trở lại đã khiến con ngựa sợ hãi mà giật lùi về phía sau làm cho hắn bị ngã xuống đất. Nhưng ngay lúc vừa hạ xuống đất, hắn đã nhanh chóng đứng vững, lấy lại tư thế để không bị mất mặt trước mọi người. Sau sự cố này thì sự khinh bỉ trong đôi mắt của hắn đã không thấy đâu nữa. Lúc này hắn chỉ giữ một vẻ mặt ngạo nhiên mà nhìn Đường Duyệt.

Một làn gió nhẹ thổi tới, tấm mạng che mặt khẽ lay động trong gió. Vẻ mặt của Đường Duyệt dưới tấm mạng kia tỏ ra bình tĩnh vô cùng. Nàng nhẹ nhàng buông tay, chiếc roi ngựa rơi xuống đất, đứt thành ba đoạn. Đường Duyệt vượt qua hắn, hướng về phía một chiếc kiệu nằm cách đó không xa.

Người mặc áo trắng ngay lập tức lên tiếng hét lớn: “Chờ đã! Người có biết chúng ta là ai không?”. Đường Duyệt thậm chí không thèm quay đầu nhìn hắn, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Người mặc áo trắng vô cùng tức giận. Hắn rút thanh kiếm ra rồi đâm thẳng vào sau lưng Đường Duyệt. Nhưng thanh kiếm của hắn còn chưa chạm được tới lưng của Đường Duyệt thì nàng đã quay người lại.

Thanh đao Khuynh Thành nhanh chóng được rút ra, ánh sáng đỏ lấp lánh, người mặc đồ trắng kêu thất thanh: “Người... là người!”.

Hắn chợt nhớ ra nàng là ai. Dường như trong vô thức, hắn cảm thấy vết thương bên vai trái nhói đau. Làm sao mà hắn có thể quên được kia chứ. Nửa năm trước, cũng chính là thanh đao này, cũng chính là người con gái này, đã khiến hắn phải chịu một đòn nặng. Lúc đó, vết thương sâu vào tới nửa tấc, cánh tay trái của hắn gần như bị gãy. Nhưng cho dù hắn có thể nhớ ra nàng là ai, thì thanh đao Khuynh Thành đáng sợ đó đã đâm xuyên vào giữa xương sườn thứ tám và thứ chín của hắn rồi. Lúc này cả cơ thể hắn chỉ còn lại một cảm giác lạnh buốt thấu xương mà thôi.

Làm sao mà trong khoảng nửa năm trời gần ngủ như vậy, đao pháp của nàng đã tiến bộ nhanh đến thế? Thanh kiếm của hắn thậm chí còn chưa chạm nổi vào người nàng thì bản thân hắn đã thất thế thảm hại. Sau khi hắn ngã xuống, tất cả những người còn lại đều im lặng. Khắp xung quanh chỉ còn lại tiếng gió thổi và tiếng thở đều đều.

Bỗng trong kiệu cất lên giọng nói nhẹ nhàng của một người con gái: “Người ngoài đó có

phải là Đường cô nương không?”.

Nghe thấy giọng nói này, theo bản năng Đường Duyệt quay ra tìm kiếm gì đó xung quanh kiệu. Đại ca không hề có ở đây. Vừa nghĩ tới Đường Mặc, trên mặt Đường Duyệt bỗng chốc lộ ra một vẻ đau đớn. May mà nàng đeo mạng che kín mặt nên đối phương không thể nhìn thấy những cảm xúc thực sự của nàng lúc này.

Xung quanh kiệu vẫn còn khoảng hơn mười người tùy tùng, họ đều đang cúi đầu, đứng hầu cận bên cạnh.

Một cô nương trẻ mặc đồ màu xanh lá vốn đứng bên cạnh kiệu, lúc này hơi cúi người, nhẹ nhàng vén tấm màn buồng trước kiệu lên rồi nhanh chóng lui về một bên.

Đường Duyệt vẫn đứng đó lặng lẽ, lạnh lùng quan sát tấm màn che của chiếc kiệu được vén lên. Bên trong kiệu xuất hiện một gương mặt xinh đẹp như tiên giáng trần.

Cô nương xinh đẹp đang ngồi trong kiệu đó chính là con gái của giáo chủ Bái Nguyệt Giáo - Hiên Viên Trì Trì.

Đôi mắt của Hiên Viên Trì Trì khẽ long lanh. Giọng nói cất lên rất dõng dàng: “Đường cô nương, lâu rồi không gặp”.

Đường Duyệt đáp: “Ngươi vốn nghĩ là ta nhất định sẽ quay trở lại”.

“Theo cá tính của ngươi thì tại sao lại không quay trở lại để báo thù ta cơ chứ?”

“Vậy tại sao lúc đầu ngươi lại để ta đi?”

“Tất cả những người con gái trên thế gian này, không chỉ có mỗi ngươi là tự tin như vậy đâu.”

“Đại ca của ta đâu?”

“Ngươi vẫn còn nhận người đó là đại ca hay sao?”

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Huynh ấy mãi mãi vẫn là đại ca của ta”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn một cách dò xét vào tấm mạng che mặt của Đường Duyệt rồi nói: “Đối với một người con gái, điều quan trọng nhất trong cuộc đời chính là dung mạo. Lẽ nào ngươi không để ý đến?”.

Đường Duyệt im lặng một hồi rồi đáp một cách dứt khoát: “Đối với ta bây giờ, điều quan trọng nhất chính là đại ca của ta”.

“Là... đại ca của ngươi?”

“Đúng.”

“Người thật sự vẫn bao dung như vậy sao?”

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn Hiên Viên Trì Trì: “Huynh ấy không đến đây ư?”.

Hiên Viên Trì Trì không giấu nổi nụ cười trên nét mặt: “Thế nào, người trở lại lần này, chỉ là muốn gặp hần ta à?”.

Đường Duyệt đáp: “Vậy thì sao?”.

Ánh mắt của Hiên Viên Trì Trì nhìn xoáy vào tấm mạng che mặt của Đường Duyệt, rồi nói: “Vậy, người lại đây”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Tại sao ta lại phải qua đó?”.

Hiên Viên Trì Trì nói bằng giọng ngọt ngào: “Ta muốn nhìn thấy gương mặt của người”.

Ánh mắt của Đường Duyệt càng trở nên lạnh lùng hơn, nàng nói bằng giọng chắc nịch: “Tại sao ta phải để cho người xem?”.

Hiên Viên Trì Trì nở nụ cười dịu dàng và nói: “Xem thì nhất định phải xem rồi, nếu người không lại đây thì ta sẽ qua bên đó”. Vừa dứt lời thì chân nàng đã bước xuống kiệu. Trong gió lạnh, cô gái mặc đồ màu xanh vội vã chạy đến phía nàng, choàng lên người nàng một chiếc áo choàng lông khổng tước. Tấm áo choàng dày lớn khoác trên người càng khiến nàng thêm phần duyên dáng, đối lập hẳn với Đường Duyệt với bộ đồ màu đỏ vô cùng giản đơn. Thân phận của hai người trái ngược nhau hoàn toàn. Hiên Viên Trì Trì nói muốn qua bên đó nhưng Đường Duyệt thấy nàng ta vẫn đứng nguyên trước kiệu mà lặng lẽ quan sát Đường Duyệt, chẳng hề có chút ý định gì gọi là muốn di chuyển.

Cô gái mặc đồ xanh lá lên tiếng quở trách: “Thánh chủ muốn xem mặt người con gái đó, các người bị điếc hết cả hay sao?”. Chỉ một câu nói thôi mà có vẻ đã đánh thức những người mê muội như đang trong mơ kia. Tám người mặc đồ trắng dường như cùng hành động một lúc, xông về phía Đường Duyệt với tốc độ nhanh như nhau.

Đường Duyệt chau mày, sát khí của thanh đao Khuynh Thành trong tay bốc lên ngàn ngạt. Bầu không khí nặng nề như bao trùm lấy tất cả mọi người, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng hơn bao giờ hết.

Ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Trì Trì lướt khắp xung quanh. Nàng có thể nhìn thấy rõ từng cử động của Đường Duyệt. Trong lúc tám con người kia cùng một lúc lao về phía nàng, thì thanh đao Khuynh Thành trong tay Đường Duyệt cũng khẽ rung lên, dường như nó cũng tỏ ra rất kích động trước sự tấn công bất ngờ kia.

Khi người mặc đồ trắng đầu tiên xông tới, thanh đao trong tay Đường Duyệt quét xuống một đường. Thanh kiếm trong tay người kia tựa như làm bằng giấy vậy, không có chút lực chống đỡ nào, nhanh chóng bị gãy đôi trước khi vị chủ nhân của nó ngã xuống.

Hiên Viên Trì Trì chau mày, nàng đã đọc qua rất nhiều sách, các bí kíp võ công của các giáo phái đã thuộc như nằm lòng bàn tay. Nhưng nàng chưa bao giờ được thấy một thứ đao pháp nào vừa lợi hại, lại vừa đơn giản như vậy. Chiêu này mới nhìn qua thì có vẻ quá bình thường, bất cứ một người chặt củi nào cũng có thể sử dụng. Nhưng trên thế gian này chưa từng có ai sử dụng đao pháp này mà lại có thể dễ dàng đánh bại một bậc cao thủ đứng vào bậc thứ ba mươi chín trong giang hồ như vậy.

Khuynh Thành nhất đao - Thạch phá thiên kinh, phong vân biến sắc⁽¹⁾.

Khi lần đầu tiên được tận mắt nhìn thấy, lúc đầu Hiên Viên Trì Trì vẫn cảm thấy khá hoài nghi. Nhưng sau đó nàng đã nhanh chóng tin điều đó, bởi vì người mặc đồ trắng thứ hai lại tiếp tục bị đánh bại y như vậy.

Sắc đỏ toát ra từ thanh đao Khuynh Thành càng lúc càng trở nên khác lạ. Dưới sức mạnh lợi hại của đao pháp, tấm mạng che mặt của Đường Duyệt đã bị gió thổi bay, nhưng lúc đó Hiên Viên Trì Trì lại không hề chú ý tới dáng vẻ của nàng. Trong đôi mắt của Đường Duyệt lúc này không còn có bất cứ thứ gì khác mà chỉ có sát khí bốc lên ngùn ngụt đáng sợ, rực rỡ, sắc nét hơn cả ánh sáng toát ra từ thanh đao Khuynh Thành, ánh mắt đó lạnh lẽo hơn cả sắc máu.

Khuôn mặt bị hủy hoại mất một nửa của Đường Duyệt lúc này lại trở nên có sức hút đầy ma lực không thể nào diễn tả được. Tất cả những người còn lại đều ngẩn ra, mở trừng trừng mắt mà nhìn theo ánh sáng đỏ từ thanh đao Khuynh Thành quét qua từng người một, mang theo cả sắc máu đỏ tới lóa mắt, rồi sau đó, nhanh như chẻ tre, nó lướt qua đến đâu đều để lại những dấu tích hằn sâu trên người đến đó.

Tám vị cao thủ võ lâm đứng trước mặt Đường Duyệt dường như đã mất đi sự sắc bén vốn có mà giờ đây chỉ giống như những cây khô không có nổi một chút khả năng tự vệ. Khi tám người đó ngã xuống, máu của một người trong số đó bắn cả lên viên ngọc minh châu trên đôi giày thêu của Hiên Viên Trì Trì.

Hiên Viên Trì Trì lùi lại nửa bước, gạt đầu với Đường Duyệt rồi nói: “Ngươi vẫn có chút nương tay đúng không?”.

Gân tay bên bàn tay phải của tám người kia đều đã bị đứt. Điều này có nghĩa là họ sẽ bị phế đi võ công nhưng vẫn có thể giữ lại mạng sống.

Điều làm Hiên Viên Trì Trì cảm thấy ngạc nhiên không phải là tại sao Đường Duyệt lại trở nên đáng sợ như vậy, mà là tại sao nàng lại tỏ ra nương tay, khoan dung với những người này. Sức mạnh khủng khiếp của thanh đao Khuynh Thành rõ ràng thừa sức chẻ người khác ra làm đôi, nhưng tại sao nàng lại không làm vậy chứ?

Hiên Viên Trì Trì vẫn có chút gì đó nghi hoặc nhưng lại tỏ ra đã hiểu rất rõ, khiến người khác phải e dè.

Nhưng Đường Duyệt chỉ lạnh lùng đáp: “Hôm nay ta đến đây không phải để giết người”. Nói cách khác, nàng không muốn phạm vào sát giới.

Hiên Viên Trì Trì cười nói: “Cho dù ngươi không giết bọn họ, nhưng người vô dụng thì không thể sống”.

Cô gái mặc áo màu xanh lá bèn rút từ trong ống tay áo ra một cây sáo trúc nhỏ, đặt lên môi và thổi một khúc nhạc êm dịu. Trong chớp mắt, tám người mặc áo trắng đang nằm trên mặt đất rên rĩ kia bỗng không ngừng lăn lộn như thể phải chịu một tác động mạnh. Thậm chí bọn họ còn kêu thét lên những tiếng thảm thiết, sau một hồi thì máu tràn ra từ các thất khiếu rồi tắt thở.

Mặt Đường Duyệt dần dần biến sắc. Hiên Viên Trì Trì vẫn nhìn nàng một cách dịu dàng. Nhưng trong ánh mắt đó rõ ràng vẫn có sự tàn ác, đối lập hẳn với vẻ bề ngoài dịu dàng mà nàng tạo ra.

Hiên Viên Trì Trì ngồi trở lại vào trong kiệu, ánh mắt nàng sáng long lanh, khẽ nói qua hàm răng nghiến chặt: “Ta đã nhìn thấy con người của ngươi rồi”. Bên cạnh nàng lúc này ngoài bốn người khiêng kiệu chỉ còn lại không quá mười người. Nhưng Hiên Viên Trì Trì vẫn không tỏ vẻ gì là lo lắng cả. Đôi mắt nàng vẫn đầy ắp nụ cười. Tám người đó trong mắt nàng chẳng qua chỉ giống như tám con kiến mà thôi, không để lại bất cứ điều gì vương vấn. Nàng nhìn Đường Duyệt rồi đột nhiên nói: “Đường cô nương, ngươi có muốn gia nhập Bái Nguyệt Giáo không?”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Ta chỉ muốn gặp đại ca của ta”.

Hiên Viên Trì Trì nói: “Cũng giống nhau thôi. Nếu ngươi gia nhập Bái Nguyệt Giáo thì đương nhiên ta sẽ cho ngươi gặp hắn”.

Đường Duyệt ngừng một lúc rồi không nén được, cất tiếng hỏi: “Tại sao ngươi lại muốn ta gia nhập Bái Nguyệt Giáo?”.

Hiên Viên Trì Trì nói: “Bởi vì... đạo pháp của ngươi có thể thắng được bất cứ ai trong môn giáo của ta”.

Đường Duyệt nói: “Không, đây không phải là lý do”.

Hiên Viên Trì Trì đáp: “Vây... là bởi vì ta rất ngưỡng mộ sự kiên trì của ngươi”.

Đường Duyệt cười một cách lạnh lùng, như thể điều mà Trì Trì vừa nói là một câu nói đùa buồn cười nhất trên thế gian này vậy.

Hiên Viên Trì Trì chau mày khổ não, gương mặt xinh đẹp toát lên đầy vẻ ngây thơ và thuần khiết. Nàng nói một cách thành thật: “Ngươi thật là xấu xí, rất xấu xí!”.

Đường Duyệt nghĩ một hồi lâu nhưng vẫn không hiểu nổi câu nói này mang hàm ý gì.

Khóe miệng Hiên Viên Trì Trì nở một nụ cười vô cùng dịu dàng, âm áp rồi nói: “Người mà đứng bên cạnh ta, ta sẽ đẹp hơn bây giờ gấp trăm, gấp nghìn lần”.

Đường Duyệt dường như đã hiểu được một chút, nhưng vẫn có chút gì đó mơ hồ.

Người hầu cận mặc áo xanh lá đứng bên cạnh đưa tay che miệng cười: “Thật đúng là một cô gái ngốc nghếch. Ý của Thánh chủ chúng ta, người mãi mãi sẽ không bao giờ hiểu được đâu”.

Đường Duyệt im lặng không nói gì, nàng vẫn đứng từ xa nhìn đôi chủ tớ kia bằng ánh mắt lạnh lùng.

Hiên Viên Trì Trì lập tức lên tiếng nhắc nhở nàng: “Lẽ nào ngươi đã quên đại ca của ngươi rồi hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Chỉ cần ta đồng ý đi theo ngươi thì ngươi sẽ cho ta gặp mặt đại ca, đúng không?”.

Đường Duyệt vẫn còn rất trẻ, bên nửa gương mặt không bị thương kia vẫn rất xinh đẹp, mái tóc đen óng ả, đôi mắt sáng long lanh khiến nàng càng thêm thu hút người khác. Nhưng Hiên Viên Trì Trì lại chỉ nhìn vào bên nửa gương mặt bị thương của Đường Duyệt bằng ánh mắt đầy vẻ quan tâm, cười nói: “Ta không bao giờ nuốt lời. Lần trước ta nói để cho ngươi gặp, chẳng phải là ngươi đã được gặp hay sao?”.

Đúng, đồng thời lúc đó Đường Duyệt cũng đã phải trả một cái giá rất đắt. Thanh đao Khuynh Thành trong tay nàng khẽ rung lên, ánh sáng đỏ trở nên lạ thường. Những người đứng xung quanh kiêu lập tức nhanh chóng đứng chắn trước mặt để bảo vệ cho Hiên Viên Trì Trì. Đường Duyệt đột nhiên hít một hơi thật sâu, thu thanh đao lại rồi lầm bầm nói: “Được, ta sẽ đi cùng ngươi”.

Chương 23

Bái Nguyệt

Tên đường đi, Hiên Viên Trì Trì trò chuyện với Đường Duyệt đi bên cạnh kiệu với vẻ thân thiết như với một người bạn.

Nàng nói: “Tất cả những người đứng đầu của các môn phái lớn trong võ lâm như Phổ Đà, Hoa Sơn, Thiên Đài, Thái Sơn, Côn Luân, Mạc Can, Linh Đài đều đã buông kiếm đầu hàng. Tứ phái Bảo Hoa, Dương Tiễn, Mã Tích, Nhạn Đãng cũng đều đã quy thuận. Thiếu Lâm, Võ Đang thì cũng bế quan bất xuất. Chỉ còn lại một số võ lâm thế gia thì đều đứng ngoài cuộc. Ngày Bái Nguyệt Giáo thống nhất thiên hạ không còn lâu nữa đâu”.

Nhưng bất luận nàng nói gì, Đường Duyệt vẫn luôn giữ vẻ thờ ơ, lãnh đạm.

Đây là lần đầu tiên Hiên Viên Trì Trì phải chịu sự đối xử lạnh nhạt như vậy. Nhưng nàng cũng không tỏ vẻ gì là quá quan tâm tới điều đó mà chỉ lên tiếng hỏi: “Huynh ấy đâu?”.

Câu hỏi này không phải là dành cho Đường Duyệt, bởi vì người con gái mặc đồ màu xanh đã nhanh chóng cất tiếng trả lời: “Phó giáo chủ đã sớm quay trở về môn giáo mấy hôm trước để xử lý việc này rồi ạ”.

Hiên Viên Trì Trì nghe xong thì không hỏi thêm gì nữa.

Kiệu đi rất xa rồi dừng lại ở ven một con sông. Chỉ một lúc sau bỗng thấy xuất hiện một con thuyền rất lớn di chuyển từ xa lại gần. Sau khi thuyền cập bến, một tám gỗ lớn đủ để cho bốn, năm con ngựa đi lên cùng một lúc được hạ từ trên thuyền xuống. Bốn người đàn ông lực lưỡng nâng cả kiệu lên thuyền. Những người đó không hề tỏ vẻ gì là để ý đến sự có mặt của Đường Duyệt. Cuối cùng nàng cũng theo sau bọn họ mà cùng bước lên thuyền.

Giữa sóng to gió lớn nhưng khi đứng trên thuyền lại thấy khá vững chãi. Hiên Viên Trì Trì lên đến thuyền thì xuống kiệu rồi đi vào phía bên trong khoang nghỉ. Đường Duyệt nhìn quanh, không khỏi ngạc nhiên. Trên thuyền không có lấy một người, vậy thì người lái con thuyền này ở đâu cơ chứ? Nàng nhìn khắp một lượt con thuyền từ trên xuống dưới, chỉ thấy tám mái chèo bằng sắt cực lớn ở hai bên thân thuyền đang cùng đều nhịp chèo. Con thuyền thì vẫn cứ tiến về phía trước như bay như lướt.

Lênh đênh giữa sông nước mênh mông một hồi, chỉ sau khoảng hai canh giờ, con thuyền lớn đã lại một lần nữa cập bến. Đường Duyệt theo sau mọi người đi xuống thuyền, trong lòng cảm thấy hơi kinh sợ. Nơi này là một hòn đảo nhỏ, san hô rải rác xung quanh, và cũng chỉ có duy nhất một bến đậu cho tàu thuyền.

Bến đậu chỉ có một con đường dẫn vào duy nhất. Hai bên đường vào là những tảng đá có

hình thù kỳ dị. Mấy người đàn ông khiêng kiệu và đám người tùy tùng đã nhanh chóng biến mất ở đầu con đường. Đường Duyệt cũng đã đoán được là có điều gì đó kỳ lạ ở đây, nhưng thật khó để mà thấy rõ được.

Nàng chăm chú quan sát những hình thù người đá ở đây. Nàng cảm thấy ngoài kích thước chẳng khác gì người thật ra thì biểu cảm, thần thái của chúng cũng giống y như thật. Dù có đủ hi, nộ, ái, lạc, miêu tả đầy đủ các trạng thái biểu cảm của con người. Nhưng kỳ lạ là trên mỗi bức tượng đều được khắc một chữ “cấm”, không biết điều đó có nghĩa là gì.

Đường Duyệt vừa đặt chân, đột nhiên cảm thấy bị hẫng, như thể bước chân vào một khoảng không, nàng cúi đầu nhìn xuống, mặt biến sắc. Con đường bằng phẳng dưới chân không biết từ lúc nào đã trở thành một biển lửa sâu vạn trượng. Nàng suy nghĩ thật nhanh, lập tức tung người bay lên, ngón chân hạ cánh an toàn trên vai của một tượng người đá, nhưng rồi không biết tại sao, đột nhiên vai của tượng đá bị chìm xuống khiến toàn bộ cơ thể nàng cũng bị nhấn chìm theo. Đường Duyệt hoang mang quay người lại, vội vã tóm lấy cánh tay của một tượng đá đang giờ ra. Nàng cảm thấy gió thổi ù ù bên tai, ớn lạnh sống lưng, nhìn xuống dưới thì thấy toàn bộ thân hình mình đang lơ lửng giữa không trung. Phía dưới là một vách đá hun hút vô tận, chỗ bám vào duy nhất lúc này chỉ là một cánh tay bằng đá.

Trong tình cảnh này, cho dù Đường Duyệt có ngu ngốc hơn đi nữa thì cũng hiểu được là những tượng người đá này thực chất là một ma trận cực kỳ lợi hại. Đúng vào lúc đó, cánh tay đá mà nàng đang nắm đột nhiên chuyển động, Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn lên, tượng đá vốn lúc trước còn mang một vẻ mặt đau buồn tang thương nhưng lúc này đột nhiên lại đang toét miệng cười với nàng. Còn chưa kịp phản ứng, nàng đã cảm thấy mình bị cánh tay kia đẩy ra. Nhìn cái vực thẳm mà mình sắp sửa rơi xuống, nàng cảm thấy sợ hãi tới mức choáng váng. Toàn bộ huyết mạch trên người dường như đảo lộn hết cả, trái tim nàng như đông cứng lại.

Giữa những chớp lửa lập lòe, bàn tay nàng đột nhiên được ai đó kéo lại. Đường Duyệt thấy lo lắng vô cùng, vội vã cố gắng nhìn cho rõ dung mạo của người ấy. Áo choàng màu trắng, y phục màu tím nhạt, cách ăn mặc mang vẻ cao quý và tinh tế, càng làm nổi bật hơn đôi mắt đẹp như hồ nước mùa xuân.

Đường Duyệt giật mình, người đưa tay ra nắm lấy tay nàng vào lúc nguy hiểm ngàn cân treo sợi tóc lại chính là Tô Mộng Châm!

Tô Mộng Châm nhìn đắm đuối vào gương mặt nàng.

“Là ngươi!” Đường Duyệt đột nhiên bừng tỉnh.

Giữa những chớp lửa dữ dội ấy, điều mà nàng nghĩ đến không phải là sự an toàn cho riêng bản thân mình mà là ám ảnh về trận lửa thiêu Đường Gia Bảo. Và tất nhiên điều này có một sự liên hệ nào đó với người con trai trước mặt nàng đây.

Đường Duyệt không biết hắn đã cứu nàng bằng cách nào. Nhưng đến khi hai chân nàng cảm nhận được mặt đất bằng phẳng thì Tô Mộng Châm đã buông tay nàng ra.

Tô Mộng Châm dùng ánh mắt và thái độ rất lạ nhìn nàng. Đường Duyệt chau mày, thái độ của hắn rất lạ, không hẳn là ghét bỏ, cũng không thể nói là thương hại. Mà chính là một thứ tình cảm gì đó phức tạp, khó hiểu, khó diễn tả thành lời.

“Ta biết nàng đang nghĩ gì”, Tô Mộng Châm nói. “Nhưng có một điều ta phải nhắc nhở nàng.”

“Chuyện gì vậy?”

“Tốt nhất là nàng nên nhanh chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt”, Tô Mộng Châm nói. “Nếu nàng không đi thì nhất định sẽ phải bỏ mạng trên hòn đảo này.”

“Ta không đi”, Đường Duyệt lạnh lùng đáp. “Trừ khi mang được đại ca của ta theo cùng.”

“Vậy, nàng hãy tự lo cho mình”, Tô Mộng Châm nói.

Nói xong hắn quay người đi mà không hề ngoảnh đầu lại.

Đường Duyệt nhìn theo bóng dáng hắn. Đôi môi nàng khẽ run rẩy mấp máy định nói điều gì đó nhưng rốt cuộc lại không nói nên lời, ánh mắt càng lúc càng trở nên lạnh lùng.

Đường Duyệt đang nghĩ tới biến cố vừa xảy ra với tượng đá thì đột nhiên nghe thấy những tiếng bước chân vang lên khe khẽ. Quay người lại, nàng nhận ra cô gái mặc đồ màu xanh đang đi tới, gương mặt đầy vẻ tức giận: “Tại sao ngươi không đi theo chứ?”.

Bầu trời tối dần, nhưng vẫn còn mơ hồ thấy được cảnh sắc xung quanh. Đi qua hết con đường đầy những tượng người đá thì đến trước một phủ đệ cao lớn.

Đường Duyệt thấy môn phủ cực kỳ rộng rãi, uy nghi, bề thế cũng khá so với Đường Gia Bảo trước đây. Nghĩ vậy, tim nàng chợt nhói đau, nhưng rồi rất nhanh chóng kiềm chế được cảm xúc để không suy nghĩ lung tung. Cô gái mặc đồ màu xanh đi phía trước dẫn đường. Lúc này bọn họ đã đi tới cửa lớn, cô gái đó lấy từ trong người ra một lệnh bài không rõ là vàng hay đồng, vừa khéo khít với vết lõm trên cánh cửa. Cánh cửa lập tức được mở ra rất khẽ, không một tiếng động.

Đường Duyệt đi theo người đó vào trong, choáng ngợp nhìn xung quanh. Đường như phải đi hết một tuần hương mới thấy trước mặt xuất hiện một bức tường đá cao lớn. Hai bên trái phải bức tường đều thông với con đường nhỏ dài tít tắp, không rõ là ra đến đâu. Cô gái mặc đồ màu xanh đưa ngón tay ấn nhẹ vào giữa bức tường đá ba lần, một lúc sau thì thấy bức tường bắt đầu tách ra làm hai, ở giữa lộ ra một con đường rộng. Sau đó, họ lại đi qua liên tiếp sáu bức tường đá, mỗi bức lại có một cách mở khác nhau, cho dù Đường Duyệt đã cố gắng để ghi nhớ nhưng nàng không khỏi cảm thấy hoa mày chóng mặt. Chỉ có một điều khiến nàng cảm thấy lạ, cho dù bức tường đá có thể mở ra được, nhưng tại sao chỉ

chấn con đường duy nhất ở giữa, trong khi cố tình để lại hai con đường hẹp quanh co hai bên?

Cô gái mặc đồ xanh vô tình quay lại quan sát thần sắc của Đường Duyệt. Nhìn thấy sự căng thẳng trên gương mặt nàng, cô ta không nén nổi tiếng cười khúc khích: “Có phải người đang tự hỏi tại sao mỗi bên trái phải của cửa đá lại để lại hai con đường đứng không?”. Đường Duyệt không nói gì, cô gái mặc đồ màu xanh cười nói: “Người cũng cùng tuổi với Thánh chủ của chúng ta nhưng tri thức thì lại khác xa nhau. Bảy bức tường đá này vô cùng kỳ diệu. Người ngoài đến chỗ chúng ta sẽ không thể mở được, hơn nữa cũng khó mà phân biệt được con đường bên trái hay bên phải mới là con đường thật, do vậy họ sẽ không thể không chia nhau ra hai đường. Bảy bức tường có tất cả mười bốn nhánh phân ra, càng đi sâu vào trong thì số người sẽ càng ít hơn. Người đến dù có đông thế nào đi nữa thì cũng không đủ để đối phó”.

“Nếu tập trung lực lượng đi vào một con đường thì sao?” Đường Duyệt hỏi.

Cô gái mặc đồ xanh cười đáp: “Đáng tiếc là mười bốn con đường đó cuối cùng cũng đều dẫn đến suối vàng mà thôi”.

Đường Duyệt bình thản nhìn cô ta, không hỏi thêm gì nữa. Cô ta nhìn thanh đao Khuynh Thành trong tay nàng, bĩu môi mà nói rằng: “Danh kiếm phối hiệp sĩ, hương hoa phối mỹ nhân⁽¹⁾. Đao cũng như vậy, với dung mạo thế này của người thì có xứng đáng với thanh đao Khuynh Thành hay không?”.

Đường Duyệt bình thản đáp: “Có xứng hay không thì cũng không do người phán xét”.

Cô gái mặc đồ xanh lạnh lùng nói: “Đường cô nương, người vẫn còn tưởng là mình đang ở Đường Gia Bảo ư?”.

Đường Duyệt chậm rãi đưa tay chạm vào thanh Khuynh Thành. Sự sắc bén của Khuynh Thành truyền qua vỏ bao mang đến một cảm giác giá lạnh. Nàng ngẩng đầu lên và nói: “Đây là Bái Nguyệt Giáo hay là Đường Gia Bảo, đối với ta mà nói cũng không có gì khác nhau cả”.

Cô gái mặc đồ xanh nghĩ tới sự đáng sợ của Khuynh Thành, bỗng cảm thấy lạnh dọc sống lưng, không dám mở miệng nữa.

Bọn họ đi một lúc lâu mới đến một con đường được soi tỏ bởi ánh sáng của những ngọn đuốc trên tường. Phía trước đột nhiên mở rộng ra, như thể họ đã đến một kinh thành nhộn nhịp, náo nhiệt của thế giới bên ngoài. Ánh mặt trời tỏa sáng khắp nơi, bầu trời trong xanh không một gợn mây như thể vừa mới được gột rửa. Mọi thứ ở đây xem ra cũng mang một vẻ yên bình, tĩnh lặng. Mọi người đều trông rất bình thường, rõ ràng cũng giống như bao người bình thường khác trên phố. Những thiếu niên đều mặc quần áo rực rỡ. Những thiếu nữ đeo đồ trang sức lóng lánh, thân hình duyên dáng mảnh mai. Những người trung niên thì nghiêm trang, cử chỉ nho nhã, và thậm chí còn có cả những cụ già tóc bạc nhàn nhã.

Bọn họ có già có trẻ, có cao có thấp, có béo có gầy, mỗi người lại làm một việc khác nhau.

Tuy nhiên, Đường Duyệt thấy rõ rằng những người này đều có ít nhất một điểm chung: không ai trong số họ là không từng luyện qua võ công. Điều này không có gì lạ. Chỉ cần đi đến bất cứ kinh thành nào cũng có thể nhìn thấy người trong giới giang hồ. Nhưng có thể nào lại là cả một kinh thành hay sao? Cảm giác này rất kỳ lạ. Bọn họ dường như không hề tỏ ra để ý đến Đường Duyệt. Họ đều đang bận rộn với việc riêng của mình, thậm chí còn không buồn nhìn lên. Cái cảm giác dữ dội đang tồn tại này khiến Đường Duyệt cảm thấy lo lắng không yên.

Cuối cùng họ cũng đi qua đám người này. Cô gái mặc đồ màu xanh dẫn Đường Duyệt đến trước một phủ đệ hoa lệ tuyệt mỹ rồi dừng bước. Cô ta chỉ tay vào cửa mà nói: “Thánh chủ dặn đưa người đến đây”. Nói xong, cô ta quay người bước đi, như thể chỉ muốn nhanh chóng rũ bỏ gánh nặng là Đường Duyệt.

Bước vào cửa lớn, Đường Duyệt cảm thấy mọi thứ trước mặt thay đổi đột ngột, như thể đột nhiên bước từ một thế giới bình thường vào một thế giới đẹp đẽ hoa lệ hoàn toàn khác biệt vậy. Điều đầu tiên đập vào mắt là một quảng trường rộng lớn đủ sức chứa cả bốn, năm trăm người. Trên quảng trường có mười hai cột đá lớn. Trên cột đá chạm khắc rất nhiều mẫu hoa văn tinh xảo. Ở đầu và cuối mỗi cây cột đá được khảm những viên dạ minh châu với kích thước to như những viên đá cuội.

Đường Duyệt không ngờ Bái Nguyệt Giáo lại là một nơi vừa thần bí vừa vĩ đại đến vậy. Đầu tiên là một hòn đảo lớn tưởng chừng như bị bỏ hoang không có lấy một bóng người. Tiếp theo là đội quân tượng đá đầy bí ẩn. Thêm vào đó là bảy lớp phòng ngự, phải vượt qua một thành trì đầy những bậc cao thủ võ lâm giăng trận mới có thể đến được nơi này. Nhưng, ngay cả lúc này Đường Duyệt vẫn không hiểu rõ đây là đâu. Rõ ràng có thể thấy Bái Nguyệt Giáo là một nơi vô cùng đặc biệt.

Lúc Đường Duyệt vừa đến thì đã nghe thấy những tiếng bước chân rất kỳ lạ. Sau đó, nàng nhìn thấy vô số người từ các ngõ ngách nhỏ bốn phương tám hướng xuất hiện. Bọn họ dường như đã rất quen thuộc với nhau, chào hỏi cười đùa rôm rả. Cũng giống như những người dân trong thành, tất cả những người này đều tỏ vẻ như không hề thấy Đường Duyệt.

Thế là Đường Duyệt bị ẩn khuất trong đám đông cho đến khi nàng nhìn thấy một vài gương mặt quen thuộc đứng phía trước. Đường chủ đường Mão Nguyệt Mạnh Trúc Túy, đường chủ đường Văn Nguyệt Tàn Thời Vũ, đường chủ đường Trường Nguyệt Liễu Tam Nguyệt. Đường Duyệt chau mày, vô tình lùi lại một chút. Ba người bọn họ đều biết Đường Duyệt, nhưng lúc này họ đang đứng cùng với những người khác, và không hề nhìn sang bên này.

Bỗng một người xuất hiện từ trên bậc thang cao nhất, bước xuống một cách chậm rãi. Đó chính là người vừa biến mất trước đó, Hiên Viên Trì Trì. Bây giờ nàng đã thay một bộ đồ diễm lệ. Nàng đi đến một chiếc ghế lông cáo mềm mại và ngồi xuống. Phục trang sang trọng, cử chỉ nho nhã, đúng là nhân gian tuyệt sắc, đạo trì tiên tử.

Đúng lúc đó, trong đám đông đột nhiên náo động. Đường Duyệt còn chưa kịp phản ứng, đã thấy đám đông tách ra như nước chảy, tạo ra một con đường ở giữa. Đường Duyệt vừa hay đứng bên đường, lúc này cũng vô thức lùi lại nửa bước, và thấy một người đi từ bên ngoài vào.

Người này mặc một chiếc áo choàng trắng, y phục màu tím, có vẻ rất phong lưu, phóng khoáng. Đôi mắt đẹp tựa hồ nước mùa xuân lướt qua mọi người, thu hút bao ánh mắt. Nhưng khi người đó đi qua chỗ Đường Duyệt, hắn vẫn cúi mặt xuống, không thèm nhìn Đường Duyệt lấy một lần, làm như thể họ không hề quen biết nhau.

Sự hoài nghi trong lòng Đường Duyệt ngày càng tăng. Nàng thấy Tô Mộng Châm chậm rãi lướt qua đám đông, và cuối cùng bước lên bậc thang, ngồi ở vị trí bên cạnh ghế của Hiên Viên Trì Trì. Tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống hành lễ, chỉ còn lại một mình Đường Duyệt vẫn ngạc nhiên đứng bất động. Nàng không thể hành lễ trước Hiên Viên Trì Trì, càng không thể quỳ xuống trước Tô Mộng Châm.

Chẳng bao lâu sau, nàng nghe thấy đám đông hô lớn: “Tham kiến phó giáo chủ, Thánh chủ an khang”. Đường Duyệt cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, lòng bàn tay toát mồ hôi. Người vốn được mọi người xưng hô là Thánh chủ chính là Hiên Viên Trì Trì. Vậy người được gọi là phó giáo chủ lẽ nào lại là...

Lúc mọi người đứng lên, nàng nghe thấy Tần Thời Vũ bước lên trước mà nói: “Phó giáo chủ và Thánh chủ vì lo lắng cho đại nghiệp của Bái Nguyệt Giáo bao năm nay mà phải trì hoãn hôn sự. Đến hôm nay, có thể coi như đại nghiệp của môn giáo ta đã thành. Giáo chủ lệnh cho ta thông báo cho giáo chúng đến tham dự hôn lễ của hai vị”.

Hiên Viên Trì Trì khẽ mỉm cười: “Chư vị giáo chúng rất bận rộn, vì việc cá nhân của Trì Trì mà ảnh hưởng đến mọi người, Trì Trì thấy vô cùng áy náy”.

Mạnh Trúc Túy đứng bên cạnh cười nói: “Thánh chủ quá lời rồi. Bái Nguyệt Giáo chúng ta đã lâu không được náo nhiệt như thế này. Nhờ có hôn lễ đại sự của người mà chúng thuộc hạ có thể cùng nâng cốc vui vẻ, tụ họp lại nơi đây. Đây chẳng phải là lương toàn kỳ mỹ hay sao”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn Tô Mộng Châm mỉm cười. Nhưng hắn vẫn tỏ ra im lặng, trên khuôn mặt không hề lộ bất cứ vẻ gì gọi là vui mừng đặc biệt. Thế là nàng sầm mặt xuống, rồi đột nhiên nói: “Lần này ta từ bên ngoài trở về, còn mang theo một vị khách quý...”.

Nói đến đây, giọng nàng dịu xuống: “Đường cô nương, ngươi và các vị đường chủ ở đây đều là chỗ quen biết cũ. Tại sao không lại đây chào hỏi nhau?”.

Đường Duyệt chậm rãi ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Trì Trì ở trên cao. Lúc này nàng không đeo mạng che mặt. Người phát hiện ra nàng đầu tiên khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi sau đó mọi con mắt đều lập tức đổ dồn vào gương mặt của nàng. Nhất thời khung cảnh trở nên im ắng lạ thường. Cả trăm người không hề phát ra một tiếng động nào, và sau

đổ chột bùng lên sôi sục.

Hiên Viên Trì Trì nhẹ nhàng vẫy bàn tay thon dài như những búp măng. Tất cả mọi người lại im lặng. Nàng khẽ cười nói: “Vị Đường cô nương này theo ta đến Bái Nguyệt Giáo là vì muốn gia nhập môn giáo của chúng ta”.

Một số vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo đã quen với Đường Duyệt thì trầm ngâm, sa sầm nét mặt, nhìn chằm chằm vào nàng không nói lời nào, như thể hận một nỗi không thể khoét sâu vào cơ thể nàng.

Tần Thời Vũ lạnh lùng nói: “Nhưng môn giáo của chúng ta có quy tắc riêng. Người ngoài muốn gia nhập, phải đi từ ngoài thành vào, trải qua từng mức thách thức rồi mới vào được nội thành. Thời gian ngắn nhất cũng phải mất nửa năm, lâu nhất lên đến mười năm. Thậm chí có người cả đời cũng không vào được đến nội thành. Đường cô nương đã chuẩn bị tâm lý như vậy hay chưa?”.

Nửa năm ư? Đường Duyệt chau mày, vết sẹo trên khuôn mặt nàng lúc này trông càng rõ hơn bao giờ hết, khiến những người đứng gần nàng không kiềm chế được mà lùi lại phía sau vài bước.

Hiên Viên Trì Trì nói khẽ như hơi thở: “Đường cô nương vì muốn gặp đại ca của mình nên mới đến Bái Nguyệt Giáo chúng ta. Sao chúng ta có thể không hiểu và thông cảm cho cô ấy được. Theo ta, chỉ bằng...”. Nàng dừng lại, không biết vô tình hay cố ý quay sang phía Tô Mộng Châm rồi mới nói tiếp: “Trước đây cũng có tiền lệ là một người thân trong số các đường chủ có thể trực tiếp vào nội thành. Nếu Đường cô nương có một vị đường chủ nào đó ở đây... thì cũng có thể được coi như là một trường hợp đặc biệt, có thể được trực tiếp vào nội thành”.

Đường Duyệt cảm nhận được sự run rẩy tận sâu trong trái tim. Nàng chột hiểu ra ý đồ của Hiên Viên Trì Trì khi muốn nàng tới Bái Nguyệt Giáo. Rõ ràng cô ta muốn sỉ nhục nàng, hơn nữa là phơi bày nàng trước mặt đám đông.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng họ đều không dám tin những gì Thánh chủ vừa nói. Ai thèm lấy một người con gái xấu xí, đáng sợ như vậy cơ chứ? Ai sẽ coi người con gái như vậy là gia quyến để đưa vào nội thành? Ai dám thừa nhận trước đám đông rằng mình có liên quan tới người con gái như vậy? Họ đều ra vẻ như vừa nghe thấy một điều gì đó nực cười, và cười âm cả lên.

Đường Duyệt đứng giữa đám đông, khuôn mặt không hề biểu lộ cảm xúc gì, và cũng không hề tỏ vẻ tức giận.

Bỗng có một người bước ra và nói: “Nếu đã như vậy, tại hạ xin nguyện đưa Đường cô nương vào thành”.

Lời nói vừa được thốt ra, ngay cả Hiên Viên Trì Trì cũng cảm thấy ngạc nhiên. Người con trai đứng dưới đó chính là người luôn ghê tởm phụ nữ nhất, Mạnh Trúc Túy.

Đường Duyệt cười nhạt. Trong đám đường chủ ở đây, người hận nàng và Thảm Sơ Không nhất chính là Mạnh Trúc Túy. Hắn làm như vậy chẳng qua chỉ là muốn tìm cơ hội để gây vò, hành hạ nàng mà thôi.

Hiên Viên Trì Trì im lặng rồi không nhin được cười mà nói: “Đã như vậy...”. Lời vừa cất lên thì bị một giọng nói cắt ngang.

Tô Mộng Châm điềm nhiên nói: “Mạnh đường chủ thật có lòng hào hiệp. Nhưng ta thấy hai người không xứng đôi cho lắm, e là không hợp. Có thể mời Liễu đường chủ dẫn Đường cô nương nhập môn giáo thì tốt”. Liễu Tam Nguyệt sao? Tô Mộng Châm lại đề nghị một người từ trước đến nay chưa từng đụng đến đàn bà là Liễu Tam Nguyệt đưa Đường Duyệt vào hay sao?! Như vậy là có ý gì?

Hiên Viên Trì Trì nói: “Ta chỉ e là Liễu đường chủ không muốn...”.

Liễu Tam Nguyệt từ tốn đáp: “Được”.

Lần này không chỉ sắc mặt của Mạnh Trúc Túy mà ngay cả sắc mặt của Hiên Viên Trì Trì cũng khó phân biệt được là vui hay giận.

Đường Duyệt cười lạnh lùng, những người này vẫn chưa hề hỏi qua ý muốn của nàng...

Hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà nhuốm màu lên cảnh vật, phản chiếu lên gương mặt trắng bệch của Đường Duyệt nhưng cũng không thể làm tăng thêm chút sắc hồng trên gương mặt nàng.

Hiên Viên Trì Trì chậm rãi đứng lên, tư thế của nàng vô cùng duyên dáng, uyển chuyển, thu hút tất cả ánh mắt của những người đứng dưới. Nàng đưa đôi bàn tay trắng trẻo nồn nà lên nhẹ nhàng vỗ ba tiếng, từ trong góc khuất có một người bước ra.

Cả quảng trường rộng lớn, ánh sáng rạng rỡ chiếu khắp nhưng người đó lại đứng ở một nơi ánh mặt trời không chiếu tới được. Cho đến khi được Hiên Viên Trì Trì triệu ra thì chàng mới chịu xuất hiện trước mặt mọi người.

Đường Duyệt đứng cách chàng rất xa. Nhưng chỉ cần nhìn thấy hình bóng đó nàng đã nhận ra ngay lập tức, chàng chính là Đường Mạc - thiếu chủ của Đường Gia Bảo.

Lúc này, chàng đang đứng lặng lẽ đằng sau Hiên Viên Trì Trì, như thể được gắn với nàng bằng một sợi dây, một bản thỏa thuận không bao giờ bội ước, như một vị thần hộ mệnh, trung thành đứng bên Hiên Viên Trì Trì để bảo vệ nàng với một khí thế lạnh lùng có thể tàn phá tất cả.

Đường Duyệt thở dài, đột nhiên nghĩ đến Thương Dung. Nếu mà Thương Dung ở đây lúc này thì sẽ đưa ra lựa chọn thế nào... Ít nhất chàng cũng có thể bảo nàng nên làm thế nào.

Hiên Viên Trì Trì đã nhìn thấu tâm tư Đường Duyệt, nàng nghiêm nhiên nói: “Đường công tử là đại công thần của chúng ta. Muội muội của chàng cũng chính là bạn của chúng ta. Bất luận như thế nào thì chúng ta cũng hãy để cô ấy tự đưa ra quyết định của riêng mình”. Nàng nhìn Đường Duyệt, nở nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng như gió xuân tháng Ba. Thái độ đối đãi với Đường Duyệt của nàng có thể nói là vô cùng thân thiện. Thân thiện tới mức bọn họ như những người bạn tốt nhất sinh ra là để dành cho nhau.

Hiên Viên Trì Trì hiểu được rằng, càng là những chốn đông người, càng là những dịp công khai trước mọi người thì càng nên biết học cách “bao dung” hơn cho kẻ thù của mình.

Đường Duyệt từ từ siết chặt nắm tay, chỉ cảm thấy lòng bàn tay cũng đang dần trở nên lạnh cứng như cơ thể của mình. Nhưng đôi mắt sáng như sao của nàng vẫn ánh lên vẻ kiên định vô cùng. Nàng cắn chặt răng rồi nói: “Được! Ta đồng ý”.

Hiên Viên Trì Trì chột mím cười nhẹ nhàng, dịu dàng nói: “Đường cô nương, việc này có liên quan đến cả cuộc đời của nàng. Theo ta thì nàng nên nghĩ kỹ lâu dài thì sẽ tốt hơn”.

Cùng một lúc, tất cả mọi con mắt đều tập trung vào Đường Duyệt, thật khó mà phân biệt nổi nó mang những hàm ý gì.

Đường Duyệt cuối cùng cũng không thể chịu đựng thêm nữa. Nàng quay ra liếc nhìn Đường Mạc một cái. Chàng không hề nhìn sang phía Đường Duyệt, trong mắt chàng đã không hề có bóng dáng của người muội muội đang đứng đối diện kia. Đường Duyệt nghĩ đến một cảnh của nhiều năm trước, lúc đó nàng bị mẫu thân nhốt vào nhà chứa củi, chịu cảnh vừa đói vừa lạnh cả một ngày trời, cuối cùng cũng có một người đến cứu nàng. Mặc dù chỉ nói một câu vô cùng lạnh lùng, vô cùng cứng nhắc, “theo ta về nhà”, nhưng câu nói đó và con người đó ngày càng chiếm vị trí lớn trong tâm trí nàng, dần dần nó cũng ngang với bóng dáng của phụ thân trong nàng. Đó chính là đại ca, là người thân yêu của nàng.

Những hồi ức đó khiến đôi mắt lạnh lùng của Đường Duyệt nhuốm sắc buồn. Nhưng đôi mắt nàng lại trở nên càng dịu dàng hơn, kiên định hơn, nàng bình tĩnh đáp: “Ta đã nói rồi, thế nào cũng được”.

Hiên Viên Trì Trì lại mỉm cười rạng rỡ như hoa bách hợp chớm nở. Nhưng sâu trong ánh mắt của nàng thì tuyệt nhiên không thấy có ý cười nào. Hiên Viên Trì Trì nói: “Đã như vậy thì Liễu đường chủ không nên từ chối nhã ý của người đẹp”.

Phía dưới có người cất tiếng cười, rồi đám đông cười rộ lên theo, trong những tiếng cười đó ẩn chứa cả sự ác ý và nhạo báng.

Từ đầu đến giờ, Đường Mạc vẫn không hề ngẩng mặt lên lấy một lần. Ánh mắt chàng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh lạ thường, như thể quyết định của Đường Duyệt không hề liên quan gì đến chàng. Nếu chàng vẫn còn là thiếu chủ của Đường Gia Bảo năm nào, biết muội muội của mình phải hy sinh như vậy, chàng sẽ nghĩ gì?

Đường Duyệt đã phải hy sinh như thế nào? Lễ nào bản thân nàng không biết sao? Liễu

Tam Nguyệt là một kẻ bệnh hoạn, lập dị, độc ác, tàn nhẫn. Hắn luyện thứ võ công cực mạnh, cả đời không thể gần gũi với đàn bà. Nếu Đường Duyệt trở thành người của hắn thì không rõ là tương lai nàng sẽ ra sao?

Tất cả những điều này, Đường Duyệt đều không hề quan tâm.

Hiên Viên Trì Trì quay lại nhìn Tô Mộng Châm. Nhưng gương mặt hắn không hề biểu lộ cảm xúc gì khiến nàng không cười nổi.

Lúc mọi người tản đi hết, Đường Duyệt vẫn cứ đứng bất động ở đó. Liễu Tam Nguyệt bước đến trước mặt nàng. Về mặt hắn chỉ là một sự khinh miệt và thờ ơ. Hắn lạnh lùng nói: “Đi theo ta”.

Bước ra khỏi sân vườn hoa lệ, hắn dẫn nàng đi qua đám đông, qua hai con ngõ nhỏ rồi cuối cùng đến một cái sân. Sân này rất heo lánh, xung quanh không hề có bất cứ ngôi nhà nào. Hắn dường như là một người đàn ông thích sống ẩn dật, tách biệt với mọi người. Bước vào cửa lớn, Đường Duyệt mới phát hiện ra bên trong vô cùng đơn giản, thậm chí có chút gì đó lạnh lẽo.

Lúc này trời đã tối hẳn, Liễu Tam Nguyệt không hề hỏi Đường Duyệt có đói bụng hay mệt không. Hắn thậm chí không hề nhìn nàng lấy một lần mà đi thẳng vào một căn phòng.

Đường Duyệt đứng ngoài cửa, hy vọng Liễu Tam Nguyệt cứ tiếp tục coi nàng như không hề tồn tại. Nhưng cánh cửa lại được mở ra một lần nữa, rồi Liễu Tam Nguyệt nói: “Vào đây!”.

Trong phòng, thứ gì cũng sáng lấp lánh, tương phản rõ rệt với sự đơn giản bên ngoài. Dường như đây là nơi hội tụ tinh hoa của tất cả những thứ đẹp đẽ nhất, tuyệt vời nhất khắp thế gian này. Đúng như theo lời đồn bên ngoài, đường chủ đường Trường Nguyệt Liễu Tam Nguyệt là một người cổ quái, có những thói quen lạ lùng. Hắn thích tất cả những thứ lấp lánh sáng bóng, tất cả mọi thứ dù bay trên trời, chạy dưới đất, bơi dưới nước hay ẩn trên núi, chỉ cần phát ra ánh sáng thì hắn đều tìm mọi cách để có được trong tay, trưng bày trong phòng để ngắm nghía thưởng thức suốt ngày đêm.

Thứ võ công hắn luyện là Thuần Dương Công nên suốt đời không được gần gũi nữ sắc. Do vậy từ trước đến nay hắn không bao giờ để mắt đến những phụ nữ đẹp. Nhưng trong đại hội kiếm pháp hôm đó, cho dù ngồi ở vị trí khuất bên trong nhưng cặp mắt hắn vẫn cứ nhìn Đường Duyệt chằm chằm.

Lý do thứ nhất là vì hắn chưa bao giờ thấy một người con gái nào không sợ chết đến như vậy.

Lý do thứ hai là vì nàng có một đôi mắt rất đẹp, khiến người khác phải say mê. Nó sáng tới mức khiến hắn không rời mắt nổi.

Lúc đó hắn cảm thấy ngứa ngáy chân tay và rất muốn móc đôi mắt đó ra để cho vào

trong một chiếc lọ xinh đẹp, bày trên đầu giường. Nhưng nàng lại cứ tránh khỏi tầm nhìn của hắn khiến mọi hy vọng của hắn trở thành bong bóng mà tan đi. Gặp lại nàng một lần nữa, hắn chỉ cảm thấy dòng máu đã sớm nguội lạnh bấy lâu lại trở dậy.

Liễu Tam Nguyệt bước lại gần Đường Duyệt. Hắn nhìn nàng với một ánh mắt rất lạ, rất lâu và chăm chú. Hắn thậm chí còn đưa tay ra, muốn chạm vào khuôn mặt của Đường Duyệt.

Đường Duyệt chau mày quay đi, nhưng hắn cũng không vì thế mà giận dữ. Trái lại, hắn nói với vẻ lập dị: “Tốt, rất tốt. Đôi mắt đẹp không bị hủy hoại như gương mặt”. Hắn nói chậm rãi, giọng rất bình thản như thể đang nói về một cái gì đó rất đẹp, rất bình thường.

Đường Duyệt không nói gì. Đôi mắt màu xám của Liễu Tam Nguyệt ánh lên một vẻ gì đó như giấu cợt, nhạo báng, hắn nói: “Ta thực sự sẽ không làm gì ngươi đâu, chỉ cần ngươi ở đây bên ta. Những người đàn ông khác sẽ không thể nào chạm đến ngươi được”.

Đường Duyệt nói: “Ngươi đang muốn giúp ta phải không?”.

Liễu Tam Nguyệt nói mà không biểu lộ cảm xúc gì: “Ta không có hứng giúp đỡ người khác, càng không có hứng giúp ngươi”. Bàn tay hắn lại một lần nữa đưa lên chạm vào gương mặt của Đường Duyệt. Đường Duyệt ngăn người nhưng không hề tránh né. Hắn chậm rãi sờ vào mí mắt nàng, lông mi nàng. Đường Duyệt cảm thấy rất khó chịu, nghiêng đầu muốn thoát khỏi bàn tay gây cho người ta cảm giác kỳ quái, khó tả ấy.

“Đừng cử động”, Liễu Tam Nguyệt nói. “Nếu ngươi phản kháng, ta sẽ đưa trả ngươi ra ngoài. Đến lúc đó Thánh chủ sẽ cho ngươi một sự an bài đáng sợ khó lường.”

Đôi mắt hắn có một sự ám ảnh, mê muội lạ thường. Dường như hắn thực sự có thể đưa tay ra móc lấy đôi mắt nàng nếu nàng dám cử động. Đường Duyệt khó có thể chịu đựng sự đụng chạm này. Nàng chỉ cảm thấy sau lưng mình như có một con thằn lằn lạnh như băng đang bò lên bò xuống. Liễu Tam Nguyệt không hề để ý đến vẻ khó chịu trên gương mặt Đường Duyệt mà nói với nàng bằng cái giọng rất bình thản, thoải mái: “Nếu ngươi ở lại đây, ngươi sẽ phải quen với việc ta chạm vào ngươi”.

Trước khi đi nghỉ, Liễu Tam Nguyệt bưng đến một bát cơm nguội, Đường Duyệt không hề từ chối và đón lấy để ăn. Liễu Tam Nguyệt nhìn nàng ăn từng hạt, từng hạt cơm, cuối cùng hắn cũng phải tỏ vẻ ngạc nhiên. Đại tiểu thư của Đường Gia Bảo lẽ ra phải là một người con gái cao quý như Hiên Viên Trì Trì. Nhưng không ngờ ngay cả bát cơm nguội để qua đêm mà nàng vẫn có thể nuốt trôi mà không nói một lời nào.

Lúc đi ngủ, Đường Duyệt nằm dưới nền. Nửa đêm, nàng đột nhiên bị đánh thức bởi sức nặng của một người đè lên, nàng mở mắt ra và nói: “Ngươi nói sẽ không chạm vào ta mà”.

Liễu Tam Nguyệt cười chế nhạo: “Với dung mạo thế này của ngươi thì có quỷ xuống cầu xin, ta cũng sẽ không chạm vào”. Nói xong, hắn nhòm người dậy rồi trở lại giường, quay lưng ra phía ngoài và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đường Duyệt khẽ thở dài, nàng không phải là không hiểu hẳn muốn làm gì. Thế nhưng ngay cả nụ hôn và những cử chỉ đung chạm của hắn ở đôi mắt của nàng thôi cũng khiến nàng cảm thấy ghê sợ.

Trên đời này sao lại có một kẻ cô quái, lập dị đến vậy chứ? Liễu Tam Nguyệt quả thực rất ghét Đường Duyệt, nhưng lại vô cùng yêu đôi mắt nàng. Nếu có cơ hội tách đôi mắt sáng ngời đó với vị chủ nhân xấu xí kia, chắc hẳn hắn sẽ rất sung sướng. Nhưng một khi Hiên Viên Trì Trì vẫn muốn giữ Đường Duyệt thì hắn không thể làm vậy được.

Ba ngày sau trôi qua trong êm đềm. Đường Duyệt chưa hề hỏi bất cứ câu nào về Đường Mạc, mặc dù nàng đã tìm khắp một lượt những nơi có thể tìm đến trong Bái Nguyệt Giáo nhưng vẫn không có bất cứ tin tức gì về chàng. Liễu Tam Nguyệt cũng không hề ngăn cản hành động của nàng.

Đến đêm thứ ba, khi Liễu Tam Nguyệt trở về, nét mặt vô cùng khó chịu. Hắn hỏi Đường Duyệt một câu bất thường: “Người không muốn gặp đại ca của ngươi hay sao?”.

Đường Duyệt đưa mắt nhìn lên, nói: “Các người chịu nói cho ta biết huynh ấy ở đâu sao?”.

“Ta đương nhiên sẽ không làm vậy.” Trong đôi mắt màu xám của Liễu Tam Nguyệt lấp lánh những tia nhìn lạnh lùng. “Trừ khi ngươi cầu xin ta.”

Đường Duyệt hít vào một hơi thật sâu, rồi nói: “Người muốn ta cầu xin người như thế nào?”.

Liễu Tam Nguyệt im lặng, một lúc sau mới lên tiếng: “Phụ nữ có thứ gì là hay nhất?”.

Đường Duyệt sững người, nói: “Ta không biết”.

Liễu Tam Nguyệt cúi thấp đầu, tự nói với chính mình: “Bọn họ đều nói ta là kẻ điên, chỉ vì muốn luyện võ công mà quyết không gần gũi với phụ nữ, có lẽ phụ nữ thực sự có điều gì đó đặc biệt”.

Đường Duyệt nói: “Ta không hiểu người muốn nói gì”.

Liễu Tam Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào nàng và nói: “Nhưng người lại là một phụ nữ”.

Đường Duyệt không phải là kẻ thông minh, nhưng nàng vẫn hiểu được ám chỉ của hắn. Khuôn mặt nàng càng trắng bệch hơn, thậm chí dưới ánh nến, gương mặt nàng còn trắng hơn cả tờ giấy trắng.

Liễu Tam Nguyệt nói thêm: “Ta chỉ muốn xem một chút mà thôi”.

Tùng thối thịt trên cơ thể Đường Duyệt căng lên, cảm giác xấu hổ dâng tràn. Nàng im

lặng rất lâu, đến tận khi Liễu Tam Nguyệt không còn kiên nhẫn nữa mà ngẩng đầu lên, dường như nín thở.

Nàng vẫn đứng trước mặt hắn, y phục trên người đã trút hết xuống, lúc này nàng hoàn toàn khỏa thân.

Ánh nền dịu dàng, ấm áp che đậy sự đau đớn dữ dội trong đôi mắt nàng.

Liễu Tam Nguyệt hoàn toàn chết lặng, tất cả những báu vật mà hắn đã sưu tập được, lúc này đây, chẳng thể sánh bằng sự cuốn hút của người phụ nữ tuyệt vời này. Làn da mịn màng của nàng tỏa ra chút ánh sáng nhẹ nhẹ. Làn da ấy còn trắng hơn, có sức sống hơn cả khuôn mặt nàng. Ngay cả vết sẹo trên khuôn mặt nàng trong ánh nền lung linh dường như cũng có chút gì đó khác lạ, thực sự khiến người ta không thể không cảm thấy xao xuyến.

Thanh đao Khuynh Thành nằm lẫn trong đám quần áo nằm rải rác trên nền, phát ra thứ ánh sáng mờ mờ màu đỏ.

Trong đôi mắt trầm buồn màu tro tàn của Liễu Tam Nguyệt đột nhiên bùng lên một sự đam mê như ngọn lửa, hắn nói rõ ràng: “Lại đây”.

Đường Duyệt cảm thấy một cơn buồn nôn dâng trào, không rõ là vì người đàn ông đang đứng trước mặt, hay là vì chính bản thân mình. Giọng nói của hắn rất nhẹ nhưng dường như đâm xuyên vào tai nàng.

Liễu Tam Nguyệt vẫn nhìn nàng đắm đuối, hơi thở loạn nhịp, dường như trong trái tim hắn có một cảm giác rất kỳ lạ. Cảm giác này khiến hắn không kìm nổi mà từ từ đưa tay ra, khẽ khàng chạm vào làn da mịn màng như lụa kia. Cái cảm giác chưa từng được trải qua bao giờ đó dần dần biến thành một ngọn lửa cháy dữ dội, khiến toàn bộ cơ thể hắn như bị lửa thiêu đốt vậy.

Nhìn thấy Đường Duyệt nhắm mắt với một vẻ chán ghét lộ rõ trên nét mặt, cảm giác trong lòng Liễu Tam Nguyệt chợt bùng lên thành một cảm xúc mãnh liệt là muốn hủy hoại tất cả. Đột nhiên hắn ôm chầm lấy nàng, đôi môi lạnh giá đặt thật mạnh lên môi nàng.

Lúc ham muốn trỗi dậy thì giống như chìm sâu vào một đầm lầy bí ẩn, chỉ cần sơ suất một chút là sẽ ngay lập tức bị nhấn chìm. Đặc biệt nếu một người sống một cuộc sống khổ hạnh, kiềm chế ham muốn trong một thời gian dài, một khi đã phá vỡ xiềng xích ràng buộc thì sẽ càng khó mà kiềm chế hơn những người bình thường.

Đường Duyệt đột nhiên cảm thấy oán hận, một nỗi hận khó tả xiết, nàng nhận ra mình đã đưa ra một quyết định không thể nào đảo ngược được nữa. Nàng quyết đẩy Liễu Tam Nguyệt ra, nhưng bàn tay giá lạnh của người đàn ông kia đã phủ lên cặp đùi ấm áp của nàng, dùng hết sức để giữ lấy nàng...

Hắn rõ ràng đã tuyên bố sẽ không bao giờ chạm vào bất kỳ người phụ nữ nào. Nhưng lúc này hắn lại ôm lấy nàng, hôn lên khuôn mặt nàng, vuốt ve cơ thể nàng. Đường Duyệt cảm

thấy buồn nôn vô cùng, nàng đẩy Liễu Tam Nguyệt ra, không thể chịu đựng được nữa, nàng cúi gập người xuống mà nôn thốc nôn tháo.

Liễu Tam Nguyệt đưa tay ra kéo lấy cánh tay trần của nàng, hỏi một cách đầy kinh ngạc: “Người... tại sao người...”.

Tất nhiên là hắn không thể hiểu được, khi một người con gái bị một người mà mình ghê tởm chạm vào thì cảm giác đó còn kinh khủng hơn cả cái chết. Hắn vẫn chưa nói hết lời thì trong bóng tối bỗng lóe lên một tia chớp sáng, tia sáng như chớp đó lướt qua vai hắn. Liễu Tam Nguyệt đau đớn buông tay ra, vô cùng ngạc nhiên.

Một con dao sáng loáng cắm sâu vào tường...

Ánh mắt Liễu Tam Nguyệt đột nhiên thay đổi, hắn xoay người bay ra ngoài cửa sổ.

Đường Duyệt nhặt vôi mớ quần áo vứt lung tung dưới đất, trong lúc vôi vàng chưa mặc được y phục cho chính tề đã vôi giữ lấy Khuynh Thành trong tay.

Không lâu sau, Liễu Tam Nguyệt nhảy trở vào cửa sổ, Đường Duyệt chau mày nhìn hắn.

Nàng khoác tấm áo choàng rộng mướt mướt màu đỏ tươi lên người, mái tóc buông xõa trên vai, vẫn để lộ ra cặp đùi thon dài, làn da hơi xanh xao toát lên vẻ lạnh lẽo trong ánh nến mờ ảo khiến người ta không khỏi quên đi dung mạo bị hủy hoại của nàng. Những cảm xúc xuất hiện trên gương mặt Liễu Tam Nguyệt vô cùng lạ lùng. Hắn lên tiếng bằng giọng nói không rõ là vui hay giận: “Người đã đi mất rồi”.

Trong sự tĩnh lặng, ngay cả tiếng động rất khẽ của những giọt sấp nến rơi trên bàn dường như cũng trở nên rất rõ ràng.

Một lúc lâu sau, Đường Duyệt mới cảm thấy lòng bàn tay đang nắm thanh đao Khuynh Thành của nàng đã lạnh cứng, nàng từ tốn nói: “Người có nhìn thấy rõ là người nào không?”.

Liễu Tam Nguyệt đáp: “Thân thủ rất nhanh, hắn đến vào giữa đêm hôm thế này là vì mục đích gì? Lễ nào người vẫn chưa đoán ra sao?”.

Đường Duyệt che phần da thịt lộ ra phía trước rồi nói: “Ta không biết”.

Sắc mặt Liễu Tam Nguyệt trở nên lạnh lùng, hắn hạ giọng nói: “Hắn chắc chắn không phải đến tìm ta. Liễu phủ ba năm nay không hề có ai dám tới”. Thực ra hắn vẫn chưa nói hết, trong ba năm nay không phải là không có người đến đây khiêu chiến, mà là tất cả đều có đi mà không trở lại.

Đường Duyệt điềm tĩnh nói: “Người muốn nói là người vừa rồi chính là đại ca của ta? Nếu đó là thật... chỉ e rằng con dao đó đã sớm cắt đứt cổ họng người rồi”.

Liễu Tam Nguyệt cũng hơi giật mình, vô ý nhìn về phía con dao cắm trên tường rồi trái

tim lại run rẩy một chập.

Đường Duyệt lại nói tiếp: “Mặc dù ta không biết người đó là ai, nhưng tuyệt đối không có liên quan gì đến ta. Trong Bái Nguyệt Giáo này, lẽ nào vẫn còn có người là bạn của ta sao?”.

Giọng nói của Liễu Tam Nguyệt không hề có cảm xúc gì, thậm chí còn mang một vẻ lạnh lùng: “Ta chỉ tiếc rằng vừa rồi nếu không có trợ thủ, thì ngươi lúc này chỉ còn biết rơi lệ mà thôi”.

Đường Duyệt nói: “Không, ta biết cuối cùng rồi ngươi cũng sẽ từ bỏ”. Trong đôi mắt nàng toát lên đầy vẻ giễu cợt, có chút mỉa mai: “Bởi vì ngươi sẽ không chỉ vì một phút vui vẻ nhất thời mà hủy đi toàn bộ võ công của mình”.

Liễu Tam Nguyệt đứng như trời trồng, chỉ cảm thấy nụ cười ấy như một cây kim đâm thật sâu vào trong trái tim mình, khiến trái tim không ngừng rỉ máu. Hắn nắm chặt hai bàn tay lại, nói với vẻ suy đoán: “Đường Duyệt à Đường Duyệt, xem ra ta đã đánh giá thấp ngươi. Thì ra ngươi thật sự tin rằng ta không dám gần gũi với phụ nữ, nếu không thì tất cả sự khổ luyện sẽ bị hủy hoại”. Nhớ tới vẻ chịu đựng ban nãy của Đường Duyệt, mặc dù vô cùng ghê tởm nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo, Liễu Tam Nguyệt chỉ càng cảm thấy hận hơn, khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười hiểm độc, tàn ác, hắn nói rõ ràng từng từ một: “Ta không chạm được vào ngươi thì người khác cũng đừng có hòng”.

Đêm đó, Đường Duyệt không tài nào ngủ được. Nàng ngồi xếp bằng tròn trên nền nhà, nhìn ngắm vô số những chai thủy tinh trong phòng. Trong những cái chai này trưng bày đầy những vật báu sáng lấp lánh, có thể thấy dù là trong màn đêm nhưng vẫn rực rỡ màu sắc lung linh.

Chương 24

Mê hoặc

Tiểu Liên bung một hộp tráp gỗ đàn hương từ bên ngoài đẩy cửa vào. Thấy Tô Mộng Châm đang ngồi trên ghế, cậu ta hỏi một cách thăm dò: “Công tử?”.

Tô Mộng Châm không trả lời. Tiểu Liên đóng cửa lại, ngăn tiếng gió thổi ù ù ngoài cửa, cậu ta nhìn Tô Mộng Châm dò xét rồi tiện tay ném chiếc áo choàng lông chồn sang một bên, dè dặt hỏi: “Công tử, đêm nay người có đi ra ngoài không?”.

Tô Mộng Châm ngược mắt nhìn lên, Tiểu Liên ngay lập tức im lặng không nói thêm một lời nào nữa. Tô Mộng Châm cúi đầu thật thấp rồi nhẹ nhàng uống thêm một hớp rượu, nét mặt có vẻ hơi u ám.

Tiểu Liên nhẹ nhàng đặt chiếc hộp tráp gỗ đàn hương xuống, lấy từ trong cái túi đem theo người ra một chiếc túi gấm, mở ra thì đó là một cây kim vàng dài và nhỏ. Cậu ta cẩn thận đưa cây kim lên hơ qua hơ lại trên ngọn nến rồi mới thì thầm: “Công tử, đã đến giờ rồi”.

Tô Mộng Châm giơ tay phải của mình ra. Tiểu Liên nhẹ nhàng xắn tay áo của cậu lên, dùng cây kim châm vào huyết Khúc Trì của Tô Mộng Châm, sau khi châm xong cậu ta mới nói: “Công tử, ba tháng trước chúng ta cũng đã dùng cây kim vàng chặn con sâu độc lại, sau đó liên tục áp dụng liệu pháp kim châm này. Nếu đêm nay mọi việc diễn ra tốt đẹp, sẽ có thể hoàn toàn chữa khỏi”.

Tô Mộng Châm ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào cậu ta mà hỏi: “Hoàn toàn chữa khỏi sao?”.

Tiểu Liên bị ánh mắt lạ lùng đó chiếu tướng nhưng lại cảm thấy trong lòng hơi sợ hãi. Việc ban đầu đã chắc chắn là thành công nhưng lại bị thay đổi, cậu ta lắp bắp: “Đúng... đúng”.

Tô Mộng Châm chỉ cười lạnh lùng, không nói thêm lời nào nữa.

Tiểu Liên châm thêm mấy lần. Trán Tô Mộng Châm vã mồ hôi, hắn chỉ cảm thấy trong bụng đau đớn khó chịu vô cùng, thậm chí có thể cảm thấy được một cảm giác tê dại kỳ lạ buốt lên từ đầu các ngón tay. Hắn cắn chặt răng, không nói lời nào.

Khi cây kim vàng châm vào huyết Trung Quản, lưng Tô Mộng Châm ướt đẫm, thậm chí còn cắn chảy máu môi. Tiểu Liên thấy thế thì lấy làm kinh ngạc, mặt thất sắc, vội vàng nghĩ cách để lấy cây kim vàng ra. Tô Mộng Châm đưa tay ngăn lại, sau đó hắn bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Tiểu Liên sợ hãi, không biết nên làm thế nào, cậu cứ ngỡ mình đã chằm sai huyết đạo. Nhưng một lúc lâu sau thì thấy Tô Mộng Chằm nôn ra một vật nhỏ, giống như hình dạng con rắn, dài khoảng nửa phân, ngoe nguẩy bò trong bãi nôn.

Tiểu Liên tái mét mặt vì quá sợ hãi. Hơi thở của Tô Mộng Chằm cũng dần dần lấy lại nhịp bình thường.

“Bây giờ đã khá hơn rồi.” Hắc khe khẽ nói, đưa tay đón lấy chiếc khăn Tiểu Liên đưa cho để lau miệng.

Liễu Tam Nguyệt không hề nuốt lời, sáng sớm ngày thứ hai, hắc mang theo Đường Duyệt ra ngoài.

Đường Duyệt cuối cùng cũng nhìn thấy Đường Mạc. Mặc dù nàng biết Đường Mạc bây giờ đã quên mình, nhưng khi tự mình xác nhận lại điều đó thì nàng càng cảm thấy buồn hơn. Đường Mạc không còn là chàng trai trẻ tuổi, tuấn tú, phong độ như xưa, chàng lúc này đã trở thành một cỗ máy giết người không chớp mắt. Chỉ cần Hiên Viên Trì Trì đưa ra một mệnh lệnh, chàng sẽ lập tức rút kiếm chém đầu của kẻ địch mà không hề suy nghĩ. Ngay cả khi người đó là muội muội Đường Duyệt mà chàng đã từng rất mực quan tâm, rất mực thương yêu.

Tuy nhiên, khi Đường Duyệt nhìn thấy chàng, trong tay chàng không hề có kiếm mà là một bát cơm. Đường Duyệt hoàn toàn không dám tin vào mắt mình, bởi vì những thứ trong bát không hề giống với thứ mà một người bình thường nên ăn. Đó là mùi khó chịu của cơm đã bị mốc thiu và rau đã nát rữa bốc lên, khiến người ta khi ngửi phải sẽ kinh hãi mà nôn ra. Thế nhưng Đường Mạc lại đang ăn ngon lành. Trước đây Đường Duyệt đã từng nhìn thấy chàng ăn cơm, vẻ lạnh lùng lúc đó và lúc này khiến họ dường như là hai con người hoàn toàn khác nhau. Đường Mạc ngồi trên bậc thềm, đang ăn một miếng bắp cải thối. Đường Duyệt bước lên bên cạnh, đưa tay ra kéo tay chàng và nói dứt khoát: “Đại ca! Đừng ăn nữa!”. Đường Mạc ngẩng đầu lên nhìn Đường Duyệt, đôi mắt vô cùng lạnh lùng, như thể đang nhìn một kẻ thù mà chàng căm hận nhất trên thế gian. Đường Duyệt ngạc nhiên, bàn tay nắm ở cổ tay Đường Mạc vô thức buông ra. Rất nhiều năm về trước, nàng cũng đã từng thấy ánh mắt như thế này, nhưng đó là ánh nhìn của một con chó hoang ven đường khi thấy khúc xương bên mõm mình bị người khác đá đi mất, ánh mắt đó vô cùng hung ác, căm hận.

Đường Duyệt không thể nén được mà hỏi: “Lẽ nào Bái Nguyệt Giáo nghèo khó đến mức chỉ có thể cho người ta ăn những thứ đồ như thế này hay sao?”.

Liễu Tam Nguyệt cười chế nhạo: “Bái Nguyệt Giáo đãi khách đương nhiên là không phải như thế này rồi. Đáng tiếc là đại ca của ngươi không phải là khách. Hắc chẳng qua chỉ là một con chó bên cạnh Thánh chủ mà thôi”.

Nhìn thấy sự đau đớn trong mắt Đường Duyệt, Liễu Tam Nguyệt càng tỏ ra vui vẻ, hắc chậm rãi nói: “Bây giờ ngươi đã biết đại ca ngươi ở đâu rồi. Nhưng cho dù ngươi có cầu xin

hắn như thế nào đi chăng nữa thì hắn cũng sẽ không bao giờ đi với ngươi đâu”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Các người rõ ràng không phải là con người nữa rồi”.

Liễu Tam Nguyệt cười lớn: “Hãy nhìn xem giữa đại ca ngươi và ta thì ai giống con người hơn”.

Đường Duyệt thì thầm: “Rồi sẽ có một ngày, rồi sẽ có một ngày...”.

Ánh mắt Liễu Tam Nguyệt lộ rõ vẻ nghi ngờ cảnh giác, hắn nói: “Tốt nhất là ngươi không nên manh động. Bùa ngải trên người đại ca của ngươi, trong Bái Nguyệt Giáo này, ngoài Thánh chủ ra thì không còn một ai khác có thể hóa giải được”.

Đường Duyệt vẫn đứng bất động, dăm dăm nhìn Đường Mạc, nhưng tâm trạng đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Liễu Tam Nguyệt bữu môi nói: “Không một ai có thể ngờ rằng, đại công tử nhà họ Đường danh tiếng lẫy lừng năm nào mà bây giờ lại trở thành bộ dạng thế này”.

Đường Duyệt không nói thêm lời nào, nàng cúi người ngồi xuống bên cạnh Đường Mạc. Liễu Tam Nguyệt kinh ngạc nhìn nàng đưa tay ra vuốt tóc Đường Mạc, hắn nói: “Bây giờ ngươi đã gặp được đại ca rồi, còn muốn như thế nào nữa?”.

Đường Duyệt nói: “Ta chỉ muốn... chỉ muốn mỗi ngày đều có thể đến thăm đại ca”.

Đường Mạc cúi đầu, tỏ ra không hề chú ý gì đến cuộc đối thoại giữa hai người.

Liễu Tam Nguyệt dường như không nghĩ được rằng Đường Duyệt lại nói như vậy. Điều này đối với một người lạnh lùng cứng đầu như Đường Duyệt mà nói thì cũng xem như là hạ thấp mình. Nghĩ đến những lời đồn giữa cặp huynh muội này, hắn thấy hơi giật mình, lạnh lùng cất tiếng: “Phế đường của Bái Nguyệt Giáo không phải là nơi ngươi có thể tùy tiện mà tới được”.

Phế đường Bái Nguyệt Giáo là nơi dành cho các nhân sĩ trong giang hồ đang chịu sự không chế về đầu óc. Trong số bọn họ thậm chí có rất nhiều huyền thoại võ lâm nổi danh đã lâu trong thiên hạ. Tuy nhiên, bọn họ đều người không ra người, quỷ không ra quỷ. Lúc này họ đều lặng lẽ làm việc của mình trong im lặng, tâm trí dờ dẩn, cứng nhắc, thậm chí không hề có phản ứng với bất cứ kích thích nào từ thế giới bên ngoài. Ngoài đôi mắt cứ dờ dẩn không chớp lấy một lần thì bọn họ chẳng khác nào xác chết từ dưới nấm mộ chui lên. Thứ duy nhất khiến họ di chuyển, hành động chính là mệnh lệnh của người thực hiện tà phép.

Đường Duyệt không thể khóc được nữa, nước mắt của nàng đã cạn từ khi Đường Gia Bảo bị lửa thiêu hủy mất rồi.

Làn gió lạnh mùa đông thổi tới làm rối mái tóc của nàng, nhưng nàng không hề quan

tâm, chỉ biết cắm cúi bước đi trong vô thức. Nàng biết rằng Bái Nguyệt Giáo đầy rẫy những cạm bẫy, những ánh mắt theo dõi, nhưng nàng cũng không hề quan tâm, bởi vì lúc này nàng đã thực sự không còn gì để mất nữa. Nàng đột nhiên hiểu tại sao Hiên Viên Trì Trì lại đưa nàng đến nơi này, đó chẳng qua là vì muốn để nàng tiếp tục sống trong sự giày vò.

Đường Duyệt tự hỏi bản thân: “Ta biết làm thế nào đây? Những khi ta gặp chuyện buồn, đau khổ thì đều có đại ca đến giúp đỡ, nhưng bây giờ huynh ấy đã trở thành như thế này, ta lại không làm được gì cả, thậm chí không dám liều mình đấu tranh! Ta chỉ vì nỗi đau đớn của riêng mình mà tuyệt vọng rời khỏi Đường Gia Bảo, nhưng cuối cùng ngay cả khi đại ca cần ta nhất thì ta lại không thể ở bên cạnh huynh ấy! Cho dù bây giờ có bảo toàn được tính mạng của đại ca đi chăng nữa, nhưng nếu đầu óc huynh ấy minh mẫn, lẽ nào thà rằng sống một cuộc sống giá áo túi cơm như thế này chẳng tốt hơn sao? Ta chỉ có võ công, nhưng lại không hề có sự khôn ngoan để giúp đỡ huynh ấy, vậy võ công để mà làm gì chứ?”. Đường Duyệt suy nghĩ rất nhiều, cho đến khi đầu đau dữ dội, thậm chí có cảm giác như tê dại đi.

Đột nhiên nàng va phải một người. Nàng đang định tránh đi, nhưng lại bị người đó nắm lấy cánh tay. Nàng lạnh lùng nói: “Ô Mộng Châm, rốt cuộc là ngươi muốn gì?”.

Tô Mộng Châm hạ thấp giọng nói: “Vết thương trên cơ thể nàng là do đâu mà có vậy?”.

Đường Duyệt rút tay lại, dùng tay áo che đi vô số những vết bầm trên cánh tay, rồi nói: “Không liên quan gì đến ngươi”.

Tô Mộng Châm vẫn giữ nét mặt bình thản: “Rốt cuộc là ai?”.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Phó giáo chủ nói gì vậy? Ta trở thành như thế này, chẳng phải tất cả nhờ ngươi ban cho hay sao?”.

Tô Mộng Châm khẽ mỉm cười và nói: “Nàng nghĩ rằng tất cả những điều này đều là do ta sao?”.

“Phó giáo chủ cao quý bận rộn, lẽ nào đã quên là Đường Gia Bảo đã bị phá hủy như thế nào rồi?”

“Nàng không cần phải một điều phó giáo chủ, hai điều phó giáo chủ. Ta thực sự không dám nhận, mặc dù ta tạm thời giữ vị trí lãnh đạo, nhưng chẳng qua chỉ đơn thuần là làm theo mệnh lệnh mà thôi. Đường Gia Bảo thực sự bại lui cũng không đến lượt ta hạ lệnh.”

Đường Duyệt nheo mắt lại: “Như vậy, ý của ngươi là, người thực sự muốn Đường Gia Bảo biến mất chính là giáo chủ Bái Nguyệt Giáo sao?”.

Tô Mộng Châm đáp: “Ta khuyên nàng không nên nghĩ như vậy! Kẻ thức thời mới là kẻ tài giỏi. Đường bảo chủ là một anh hùng trong thiên hạ. Nhưng đến khi về già lại không biết nhìn nhận mọi việc một cách cởi mở. Thiên hạ này sẽ không chấp nhận một kẻ không thức thời như vậy!”.

“Thế còn đại ca của ta thì sao, huynh ấy đâu phải là mối đe dọa lớn đối với quý giáo đến mức các người phải biến huynh ấy thành một phế nhân như thế này? Khi người đến Đường Gia Bảo, huynh ấy đối đãi với người như thế nào, còn bây giờ người báo đáp lại huynh ấy như thế nào?”

“Theo như nàng nói, Đường công tử đã coi Tô mỗ như bạn bè thì ta sẽ phải lấy đó làm vinh dự, hãnh diện, và phải biết ơn tới mức bật khóc hay sao?”

Đường Duyệt cắn chặt răng nói: “Cho dù không thể nói hai người là bạn bè thân thiết nhưng cũng không hề có thâm thù đại hận gì cả. Tại sao lại phải hành hạ huynh ấy đến như vậy cơ chứ?”

Tô Mộng Châm cười nói: “Nếu nàng đã nói rằng ta và lệnh huynh là bạn bè, thì bạn bè phải có nghĩa vụ giúp nhau chia sẻ nỗi đau. Như vậy thà rằng cứ để huynh ấy như thế này, không hề có cảm giác với bất cứ điều gì, còn hơn để huynh ấy ngập chìm trong lòng hận thù sâu sắc”.

“Như vậy, việc biến một người bình thường thành một cái xác không hồn là việc khiến chúng ta phải tỏ ra biết ơn người hay sao?”

“Không nhất thiết phải như vậy, ta trước nay làm bất cứ việc gì đều không cần người khác phải biết ơn.”

Trên gương mặt Đường Duyệt bao phủ một lớp sương giá, nàng nói: “Được! Phó giáo chủ quả nhiên là một kẻ máu lạnh. Người có biết điều mà ta hối tiếc nhất là gì không?”

“Điều này... Ta đâu có phải là con giun trong bụng nàng.”

“Điều mà ta hối tiếc nhất chính là, đáng lẽ ta nên sớm tin vào trực giác của mình mà quyết định giết người.”

Tô Mộng Châm cười lớn: “Nếu đã sớm biết như vậy, Tô mỗ sẽ bán cho nàng một số loại thuốc hối tiếc”.

Đường Duyệt nói: “Thật đáng tiếc là trên thế gian này vốn không hề có thuốc hối tiếc. Ta không có bản lĩnh bằng người khác. Nhưng phó giáo chủ đừng quên, rồi sẽ có một ngày, ta sẽ lấy được đầu của người”.

Tô Mộng Châm nhìn nàng chăm chú: “Sống thì có gì vui, chết thì có gì buồn. Tô mỗ chưa hề cảm thấy sống vui vẻ, hạnh phúc bao giờ. Nếu nàng có khả năng này, thì đầu của Tô mỗ đây, sẵn sàng chờ nàng đến lấy đi...”.

Đường Duyệt cười lạnh lùng, cất bước đi, khi lướt qua người Tô Mộng Châm, hắt lại lên tiếng: “Tuy nhiên, Đường Duyệt, ta thực sự hy vọng có thể được nghe một câu thật lòng, nàng thực sự đã từng nghĩ đến việc muốn giết ta hay sao?”.

Đường Duyệt dừng bước, im lặng một hồi rồi mới đáp: “Không, nếu có thể, ta không muốn giết bất cứ ai”.

Tô Mộng Châm kêu lên một tiếng: “Nhưng thanh đao Khuynh Thành này đã vấy máu rồi”.

“Vây những vong hồn đã chết dưới kiếm của phó giáo chủ, lẽ nào dám nói là ít hơn đao Khuynh Thành hay sao?”

“Ta khác với nàng, vốn không quan tâm đến việc đã hạ sát bao nhiêu người.”

Đường Duyệt lặng đi, không nói một lời nào.

Tô Mộng Châm trở lại chủ đề ban đầu: “Những vết bầm trên cánh tay của nàng, thực sự là do Liễu đường chủ gây ra đúng không?”.

Đường Duyệt đáp: “Người đã nhìn thấy ư?”.

“Ta chỉ muốn biết có phải là do Liễu đường chủ gây ra hay không mà thôi.”

“Nếu đúng thì sao, nhìn thấy hấn hành hạ ta như vậy, chẳng phải là người càng cảm thấy vui vẻ, thỏa mãn ư?”

Tô Mộng Châm thở dài: “Bây giờ ta mới biết rằng, trong lòng nàng, ta lại xấu xa đến mức đó. Lẽ nào khi thấy nàng bị hành hạ đến nông nỗi này thì ta phải cảm thấy vui vẻ hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Đương nhiên, sự hạnh phúc, niềm vui của phó giáo chủ là do sự đau khổ của người khác đem lại mà. Những gì người thấy chẳng qua chỉ là ở phần cánh tay mà thôi, trên người của ta vẫn còn có rất nhiều vết thương, người có muốn xem hết không?”.

Đường Duyệt cười nhạt, cởi bỏ y phục, phơi bày làn da thịt ở ngực. Chỉ nhìn vào phần da thịt mà nàng để lộ ra cũng có thể thấy nó bị bao phủ bởi rất nhiều vết thương bầm tím. Một số giống như vết răng cắn, một số như vết cắt sâu của lưỡi dao sắc, thậm chí còn có cả những dấu vết của đài nến in vào. Chúng vẫn còn để lại sắc đỏ khiến người ta không thể không xót xa, kinh ngạc! Trong số những vết thương hoặc xanh hoặc tím chạy dọc theo y phục, có thể thấy những nơi mà Tô Mộng Châm không thể nhìn được còn nghiêm trọng và đáng sợ hơn.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Bây giờ thì phó giáo chủ đã nhìn rõ hay chưa?”.

Tô Mộng Châm cup mắt xuống và nói: “Ta, ta...”.

Đường Duyệt mặc dù muốn giả vờ tỏ vẻ không hề quan tâm, nhưng cảm giác đau đớn không thể kìm nén nổi nữa mà cứ vô tình lộ ra trong ánh mắt. Nàng nhẹ nhàng cài lại khuy áo trước ngực, đưa tay lên vuốt lại tóc, khẽ mỉm cười: “Người còn muốn xem những gì nữa, hay là ta sẽ cởi bỏ tất cả để người nhìn cho rõ?”.

Tô Mộng Châm nói: “Nàng... nàng đừng như vậy, ta không hề có ý muốn làm tổn thương nàng”.

Đường Duyệt lạnh lùng đáp: “Có muốn hay không cũng không cần phải nóng vội. Khuôn mặt ta trở nên như thế này, ta cũng không hề quan tâm, huống hồ là những thứ này”.

Tô Mộng Châm thở dài: “Đường Duyệt, ta thực sự không hề nghĩ rằng, Liễu đường chủ lại hành hạ nàng như vậy”.

“Những lời này e là không thật lòng. Người hứa giao ta cho Liễu đường chủ chẳng phải chính là phó giáo chủ hay sao? Hơn nữa...”

“Hơn nữa sao?”

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Hơn nữa, hắn thực sự cũng không hẳn là khiến ta như thế này”.

Trong ánh mắt Tô Mộng Châm có chút gì đó lấp láy lạ thường, cuối cùng hắn lên tiếng: “Hắn... thực sự chưa hề chạm đến nàng?”.

Đường Duyệt chậm rãi đáp: “Điều này không liên quan đến phó giáo chủ”.

Tô Mộng Châm đột nhiên nói: “Bây giờ hắn có thể gắng kiềm chế không chạm đến nàng. Nhưng sau này chưa chắc hắn đã giữ lời thề. Võ công của nàng thực sự còn vượt xa hắn, tại sao nàng lại phải chịu sự áp chế của hắn? Nàng vốn có thể...”.

Đường Duyệt chau mày rồi nói: “Ta có thể làm sao?”.

Tô Mộng Châm chậm rãi đáp: “Có thể khiến hắn mãi mãi không bao giờ hành hạ nàng được nữa”.

Đường Duyệt nói: “Ngươi chịu để ta giết hắn sao? Phó giáo chủ, là do ta nghe nhầm hay là ngươi đã phát điên rồi. Liễu đường chủ là người của Bái Nguyệt Giáo, ngươi thực sự sẽ để ta giết hắn hay sao?”.

Tô Mộng Châm nói: “Mục đích của nàng là vào được Bái Nguyệt Giáo. Bây giờ nàng đã vào được trong thành rồi. Liễu Tam Nguyệt đâu còn có ích gì đối với nàng nữa?”.

Đường Duyệt cười nhạt: “Ta không ngờ phó giáo chủ lại nghĩ và lo lắng cho ta như vậy”.

Tô Mộng Châm khẽ thở dài rồi nói: “Nếu bây giờ nàng không giết hắn thì sẽ phải hối hận đó”.

Đường Duyệt nhìn đao Khuynh Thành trong tay, không nén được tiếng thở dài: “Thật đáng tiếc, nếu ta biết nhìn xa như phó giáo chủ thì có lẽ đã không rơi vào tình cảnh ngày

hôm nay”.

Tô Mộng Châm biết là nàng lại nghĩ đến việc đáng ra phải giết chết mình ngay từ đầu, nên cũng không hề tỏ ra tức giận, chỉ nói: “Dung mạo của nàng, ta sẽ giúp”.

“Giúp ta ư? Giúp thế nào?”

“Ta... có thể làm cho vết sẹo đó không... và cả cơ thể nàng nữa...”

Đường Duyệt hơi ngần ra, không nén nổi mà cất tiếng: “Cho dù ngươi có thể khiến cho gương mặt ta hồi phục như xưa, khiến cho những vết sẹo trên người ta không còn tồn tại, nhưng ngươi có thể trả lại đại ca cho ta một cách nguyên vẹn, có thể khiến Đường Gia Bảo trở lại như xưa được hay không?”.

“Ta không hề biết rằng, nàng lại có một tình cảm sâu nặng đối với Đường Gia Bảo đến vậy.”

“Có rất nhiều thứ, khi nó còn tồn tại thì ta không trân trọng. Nhưng đến khi nó đã mất đi rồi thì ta mới nhận ra rằng nó đáng quý, đáng trân trọng biết nhường nào.”

Tô Mộng Châm định nói điều gì đó, nhưng rồi lại im lặng.

Đường Duyệt đã bước ra ngoài, thậm chí không hề quay đầu nhìn lại.

Tô Mộng Châm thất thần nhìn theo bóng dáng của Đường Duyệt. Đột nhiên hắn nghe thấy tiếng nói êm dịu của một người con gái cất lên từ phía sau: “Phó giáo chủ thật là có nhã hứng, lại đứng đây mà trò chuyện tâm tình cùng người đẹp đấy ư?”. Lời nói vừa thốt ra, đã có một đôi bàn tay trắng trẻo xinh đẹp vòng từ phía sau đưa ra bịt mắt của hắn.

Tô Mộng Châm không nói gì mà lặng lẽ kéo hai bàn tay kia xuống và nói: “Tại sao Thánh chủ lại đến đây?”.

Hiên Viên Trì Trì bước đến trước mặt hắn, sóng mắt dịu dàng mềm mại như nước, chăm chú nhìn Tô Mộng Châm. Ánh mặt trời phản chiếu trên khuôn mặt của nàng càng tôn thêm vẻ đẹp dịu dàng, xinh xắn, thuần khiết. Giọng nói của nàng còn quyến rũ hơn. Nàng nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay và nói: “Chàng nhẫn tâm không thêm đến gặp ta. Lẽ nào cũng không để cho ta đến gặp chàng hay sao?”.

Tô Mộng Châm nhìn vào khuôn mặt rạng rỡ của nàng. Trong tâm trí chợt hiện lên gương mặt xanh xao của một người con gái. Ánh mắt hắn dừng lại trên gương mặt của Hiên Viên Trì Trì, nhưng lại hiện vẻ vô cùng hoang mang. Trái tim hắn dường như đã để ở một nơi nào đó mất rồi.

Hiên Viên Trì Trì có thể dễ dàng nhận ra trái tim hắn đang nghĩ gì. Nhưng nàng tỏ vẻ không hề quan tâm. Nụ cười của nàng vẫn rạng rỡ, nàng chậm rãi nói: “Tối nay ta sẽ thết yến tiệc, chàng hãy đến nhé!”.

Tô Mộng Châm nói: “Ta rất xin lỗi, tối nay ta đã có kế hoạch rồi”.

Cho dù Hiên Viên Trì Trì là một người tâm tư thâm trầm nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một cô nương còn rất trẻ, lại có thân phận cao quý. Lúc này nàng không thể không thay đổi nét mặt, rồi lạnh lùng nói: “Chàng muốn đi đâu?”.

Tô Mộng Châm chau mày nói: “Thánh chủ, đây là việc riêng của Tô mỗ”.

Hiên Viên Trì Trì cười gượng rồi nói: “Ai muốn quan tâm chuyện của chàng chứ?”. Nhưng rồi nàng nghĩ đến điều gì đó và cất tiếng cười, nhẹ nhàng kéo tay áo của Tô Mộng Châm: “Nếu như chàng đã có việc, vậy ta sẽ đổi sang ngày mai!”.

Tô Mộng Châm chăm chú nhìn vào tay mình. Đột nhiên hắn nhẹ nhàng rút bàn tay mình ra khỏi lòng bàn tay mềm mại của Hiên Viên Trì Trì và nói: “Ta e rằng ngày mai cũng không được”.

Nụ cười của Hiên Viên Trì Trì tắt ngấm. Nàng phẩy tay áo rồi khẽ cao giọng: “Phó giáo chủ thật là to gan!”.

Vừa hay Tiểu Liên vội vã lao tới, nhìn thấy Hiên Viên Trì Trì thay đổi sắc mặt, cậu sợ hãi quỳ xuống hành lễ chào.

Hiên Viên Trì Trì bình thường không bao giờ thêm nhìn cậu ta, nhưng lúc này chợt lên tiếng hỏi: “Phó giáo chủ lúc này thực sự rất bận rộn. Lẽ nào các người không để cho chàng nghỉ ngơi một chút, mà lúc nào cũng mang chuyện đến để làm phiền chàng hay sao?”.

Gương mặt nàng cho dù vẫn mang nụ cười, nhưng trong lòng thì vô cùng tức giận. Nên biết rằng nàng cả đời thân phận cao quý, từ trước đến nay không bao giờ hạ mình trước bất cứ người nào, chỉ riêng Tô Mộng Châm là nàng đối xử hoàn toàn khác. Nào ngờ ngay cả lời mời của nàng mà hắn cũng ba lần bốn bận chối từ.

Tiểu Liên sợ hãi cúi đầu thật thấp. Tô Mộng Châm nói nhỏ: “Đứng dậy đi, chúng ta đi thôi”.

Hiên Viên Trì Trì thay đổi sắc mặt, lớn tiếng hỏi: “Chàng định đi đâu?”.

Tô Mộng Châm đã kéo Tiểu Liên đi, miệng hé nụ cười, quay đầu lại và nói: “Thánh chủ muốn biết sao?”.

Hiên Viên Trì Trì cắn môi và nói: “Trước đây chúng ta ở bên nhau, sống vui vẻ biết bao nhiêu. Tại sao bây giờ chàng lại trở nên như thế này chứ!”.

Tô Mộng Châm khẽ cười rồi nói: “Ta đối với bất cứ người con gái nào cũng đều như vậy. Nếu Thánh chủ không thích thì không cần phải đến tìm ta nữa”.

Hiên Viên Trì Trì thay đổi sắc mặt: “Chàng nói như vậy là có ý gì?”.

Tô Mộng Châm mỉm cười và nói: “Chính là ý mà nàng vừa nghe thấy đó”.

Hiên Viên Trì Trì ngẩn người, lớn tiếng nói: “Chàng chưa được phép đi... chàng dám đi sao?”.

Tô Mộng Châm sa sầm nét mặt, hắn nói: “Không biết Thánh chủ còn muốn hạ lệnh gì nữa?”. Nụ cười rạng rỡ như gió xuân biến mất trên khuôn mặt hắn. Gương mặt của Hiên Viên Trì Trì cũng trở nên trắng bệch: “Tất cả mọi người đều đã biết về hôn sự của chúng ta, chàng, chàng...”. Cho dù nàng là một người sâu sắc nhưng dù gì cũng là một cô gái đang sống trong cảm giác say đắm của tình yêu. Lúc này khi gặp phải sự lạnh nhạt thì tất nhiên, nàng khó có thể chịu đựng.

Tô Mộng Châm lạnh lùng đáp: “Hôn sự là do nàng tự công bố. Lẽ nào ta đã từng nói là muốn lấy nàng hay sao?”.

Hiên Viên Trì Trì nghe những lời này, bỗng cảm thấy bình tĩnh lại. Nàng đột nhiên nghĩ tới một người, từ gương mặt trắng bệch, ánh mắt lạnh lùng đến cử chỉ thu hút. Nàng dường như còn nghe thấy giọng nói lạnh lùng của người đó. Cứ nghĩ đến là nàng đã cảm thấy căm hận. Nàng cắn chặt răng, nghĩ thầm: “Ta nhất định phải nín nhịn, cho dù thế nào cũng phải cố chịu đựng, rồi cũng có một ngày, ta sẽ khiến ngươi phải trả một cái giá thật đắt về những gì ngươi đã đối xử với ta hôm nay!”.

Thế là nàng thu lại vẻ phẫn nộ trên nét mặt, gương mặt trở nên đáng thương vô cùng. Nàng đột nhiên chạy đến ôm lấy cánh tay của Tô Mộng Châm mà nói: “Chàng... chàng hãy thương đến ta... Tất cả mọi người ở đây không có ai thực sự yêu ta cả... Bọn họ đều sợ ta, ghét ta, ta từ nhỏ đến giờ chỉ có mình chàng...”.

Tô Mộng Châm nhìn nàng, vô tình nghĩ đến giọng nói và vẻ bình thản của Đường Duyệt lúc nãy. Trong lòng không hề có chút cảm giác nào trước vẻ khốc lốc đáng thương này, hắn bình thản đáp: “Thánh chủ, ta có việc cần phải làm, xin thứ lỗi!”.

Hiên Viên Trì Trì hoàn toàn không thể ngờ được rằng hắn lại dừng dừng với sự mềm yếu của nàng đến vậy. Không để nàng kịp phản ứng, Tô Mộng Châm và Tiểu Liên đã đi rất xa rồi.

Đi được một lúc Tiểu Liên mới quay lại nhìn, dường như vẫn thấy Hiên Viên Trì Trì đứng đó một mình. Tô Mộng Châm cũng không nói một lời nào, trong lòng Tiểu Liên thắc mắc một số điều nhưng không tiện nói ra.

Tiểu Liên không nhịn được nữa mà cất tiếng hỏi: “Công tử, con thấy Thánh chủ thực sự rất đau buồn, người...”.

Tô Mộng Châm lạnh lùng nói: “Phụ nữ luôn là như vậy, yêu quá tới mức cứ nghĩ tất cả đàn ông trên thế gian này đều yêu cô ta đến chết đi được. Ngươi bận tâm làm gì?”.

Tiểu Liên ngẩn người, lẩm bẩm: “Nhưng... nhưng... lẽ nào công tử không quan tâm đến

một người nào hay sao?”.

Tô Mộng Châm im lặng, không nói gì.

Đường Duyệt đi lại rất lâu trong thành, không rõ đã đến bên một hồ nước từ lúc nào. Bình thường có thể thấy rất nhiều người của Bái Nguyệt Giáo qua lại nơi đây, nhưng lúc này không thấy bọn họ đâu cả, chỉ còn lại mình nàng. Mặt hồ gợn sóng, cây cối bên hồ xanh tươi, bầu trời trong xanh không một gợn mây, tất cả mọi thứ đều sống động, đẹp đẽ và đầy sức sống. Đường Duyệt thở dài, ai có thể nghĩ được rằng, Bái Nguyệt Giáo xinh đẹp như vậy lại có thể luôn song hành cùng với những cái chết, những âm mưu, những thủ đoạn tàn bạo cơ chứ...

Đường Duyệt bước từng bước chậm rãi, thấy xa xa có một con thuyền nhỏ đang thả neo bên hồ, trên thuyền có một người đang ngồi quay lưng lại phía nàng. Không hiểu sao ánh mắt Đường Duyệt không thể rời khỏi tấm lưng ấy, trong lòng nàng có một giọng nói đặc biệt kỳ lạ, thu hút nàng cứ đi đến đó. Đến khi nàng đã tới rất gần, người đó đột nhiên quay đầu lại, khiến Đường Duyệt giật mình. Nàng vội vàng lên tiếng xin lỗi: “Cháu xin lỗi, cháu đã vô tình làm kinh động nơi này”.

Nghe thấy vậy, đôi mắt sâu như nước biển kia chợt có chút gì đó chuyển động, khiến đôi mắt lạnh lùng bỗng trở nên có chút tình cảm hơn. Đường Duyệt cảm thấy ngạc nhiên, người này dường như không phải là một trong những kẻ hung thần ác quỷ như đám người của Bái Nguyệt Giáo. Cũng không đoán nổi tuổi thật của ông ấy, nên nàng không biết xưng hô thế nào cho phải.

Người đàn ông nhìn nàng một cách thờ ơ rồi quay đầu đi.

Đường Duyệt nhìn thấy trước mặt người đó có đặt một bàn cờ. Nhưng trên thuyền lại chỉ có mỗi một người. Ông ta chậm rãi nhắc quân đen lên đi một nước rồi ngừng lại như chờ đợi một chút rồi lại nhắc quân trắng lên đi một nước. Cứ như vậy một quân đen rồi lại một quân trắng, ông ta đi liên mười nước cờ rồi mới bất ngờ cất tiếng hỏi: “Người là ai?”. Đường Duyệt ngạc nhiên, không biết tại sao khi đứng trước một người như thế này mà mặt nàng lại đỏ bừng, nàng thì thầm: “Tên cháu là Đường Duyệt”.

Người đó không nói thêm câu nào nữa, tiếp tục cúi đầu xuống chơi cờ. Đường Duyệt nhìn vào thế cờ, cảm thấy có chút gì đó rất bí ẩn, thâm hậu hơn những gì nàng biết trước đây rất nhiều. Người đó đấu cờ với chính mình, cứ như vậy rồi một tiếng trôi qua lúc nào không hay.

Ông ta nhặt mười quân cờ trắng còn lại trên bàn lên và cất vào hộp gỗ, ngẩng đầu lên thì phát hiện Đường Duyệt vẫn đứng ngây người ở đó. Đường Duyệt cũng không biết tại sao mình vẫn đứng ở đây. Thấy người đó nhìn mình như vậy, nàng giật mình, quay người bỏ chạy thật nhanh, đi được rất xa rồi mới dám quay đầu nhìn lại.

Tô Mộng Châm đi qua rừng trúc, đi vào thật sâu bên trong sân. Hắn nhìn thấy Hiên

Viên Lăng Nhật đang ngồi bắt chéo chân trong vườn. Trước mặt có đặt một bàn gỗ nhỏ, một bàn cờ, hai hộp gỗ.

Tô Mộng Châm chậm rãi bước tới đứng đối diện với Hiên Viên Lăng Nhật, mỉm cười cất tiếng chào: “Nghĩa phụ”.

Hiên Viên Lăng Nhật khẽ gật đầu. Tô Mộng Châm cũng bắt chước ông mà ngồi xuống xếp chân bằng tròn, hắn nói: “Nghĩa phụ muốn chơi cờ, sao không tìm con đến hầu người?”.

Hiên Viên Lăng Nhật hạ nốt quân đen trong tay rồi mới từ từ đưa mắt nhìn lên. Ánh nhìn đó của ông khiến Tô Mộng Châm có cảm giác không thể che giấu được điều gì.

Hiên Viên Lăng Nhật chậm rãi nói: “Con ngày thường phải lo biết bao việc trong môn giáo, gọi con làm gì chứ”.

Câu nói này có thể hiểu theo hai nghĩa. Một là đúng theo nghĩa đen, nghĩa kia có một chút gì đó khá thú vị. Tô Mộng Châm tỏ ra rất bình thản, hắn mỉm cười đáp: “Nếu không có sự dạy dỗ của nghĩa phụ thì Mộng Châm sao có thể làm được những việc này. Người cũng biết đó, mỹ nhân thuần tủy mới là sở thích của con”.

Hiên Viên Lăng Nhật vẫn giữ nguyên nét mặt mà nói: “Con đã nghĩ hơi quá rồi đấy”.

Tài phán đoán lòng người của Tô Mộng Châm đã đạt đến mức cao nhưng trước mặt Hiên Viên Lăng Nhật, hắn không dám thể hiện quá nhiều mà chỉ mỉm cười: “Nghĩa phụ một mình chơi cờ là vì lý do gì vậy?”.

Hiên Viên Lăng Nhật nói: “Tìm một ai đó để chơi cờ, nhưng không ai dám thắng ta cả. Thà rằng tự chơi sẽ thú vị hơn”.

Tô Mộng Châm cười nhạt: “Bọn họ cũng là muốn kính nghĩa phụ”.

Hiên Viên Lăng Nhật khẽ xua tay rồi nói: “Đợi đến khi con bằng tuổi ta thì sẽ không còn nói như vậy đâu”.

Tô Mộng Châm thở dài: “Cứ cho là đến khi Mộng Châm bằng tuổi của nghĩa phụ thì cũng không thể nào đạt đến cảnh giới như nghĩa phụ lúc này được”.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn hắn, Tô Mộng Châm vẫn giữ nụ cười bình thản, ánh mắt vẫn tỏ vẻ tôn trọng, vô cùng kín đáo khiến người ta không thể tìm ra được bất cứ sơ hở nào.

Hiên Viên Lăng Nhật buông tay, nói: “Hà tất phải khiêm tốn như vậy. Ở tuổi của con mà đã đạt được những thành công như thế này thì trong giang hồ chưa có người thứ hai”.

Tô Mộng Châm nói: “Con không dám”, rồi khẽ thở dài, nói: “Nghĩa phụ, hôm nay Mộng Châm thực sự muốn đến tạ tội với người”.

Hiên Viên Lãng Nhật chau mày hỏi: “Tội gì?”.

Tô Mộng Châm đáp: “Hôm qua, Mộng Châm... đã từ chối hôn sự với Thánh chủ”. Hiên Viên Lãng Nhật kêu lên một tiếng nhưng cũng không hề lộ vẻ kinh ngạc hay không hài lòng. Tô Mộng Châm nói tiếp: “Thánh chủ sẵn sàng chịu lấy con quả thực là phúc lớn đối với Tô Mộng Châm này. Nhưng chỉ có điều, từ lâu Tô Mộng Châm đã có một người con gái khác trong lòng rồi, không thể đáp lại ý tốt của Thánh chủ được”.

Hiên Viên Lãng Nhật im lặng một hồi lâu, rồi cất tiếng thở dài: “Trì Trì là đứa có tính cách hơi quá kiêu ngạo. Chắc chắn nó đã khiến cho con cảm thấy khó chịu nhiều phen... Chỉ là, ta chưa bao giờ nghe con nói đến người con gái trong lòng con”.

Ánh mắt Tô Mộng Châm vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, hắn nhìn thẳng vào Hiên Viên Lãng Nhật mà nói: “Nghĩa phụ sáng suốt, Mộng Châm cũng không dám giấu. Việc này rất hệ trọng, người con gái trong lòng Mộng Châm vốn chính là người xuất thân từ Đường Gia Bảo”.

Hiên Viên Lãng Nhật giật mình, nhìn Tô Mộng Châm chăm chú rất lâu, ánh mắt như muốn kiểm tìm điều gì đó, nhưng cũng chỉ nói: “Có phải là vị Đường cô nương mà mọi người trong môn giáo vẫn hay bàn tán đến không?”.

Tô Mộng Châm biết rõ, Hiên Viên Lãng Nhật thường ngày vốn không hề dễ dàng bỏ qua việc hỏi han mọi chuyện trong giáo phái. Thực tế, không một chuyện gì có thể thoát khỏi đôi mắt của ông, e rằng từng câu nói của hắn với Đường Duyệt hôm qua cũng đã đến tai ông rồi, nên hắn quyết định dứt khoát: “Vâng”.

Hiên Viên Lãng Nhật nói: “Nửa năm trước, môn giáo chúng ta và Đường Gia Bảo xảy ra tranh đấu. Đến bây giờ thì Đường Gia Bảo chỉ còn lại có Đường gia thiếu chủ và vị Đường cô nương mà thôi. Cô ta vì huynh trưởng mà đã tìm đến tận Bái Nguyệt Giáo này, có thể nói là can đảm vô cùng. Nhưng xem ra có vẻ cũng không khôn ngoan cho lắm”.

Tô Mộng Châm khẽ nói: “Nghĩa phụ, Đường Duyệt nàng ấy...”.

Hiên Viên Lãng Nhật mỉm cười mà đáp: “Con không cần phải lo lắng, ta không có ý muốn trách cứ con. Nam nữ thương yêu nhau vốn là lẽ tự nhiên, con không thích Trì Trì thì cũng không ai có thể ép con được”.

Tô Mộng Châm tỏ vẻ cung kính: “Đa tạ nghĩa phụ tác thành!”.

Hiên Viên Lãng Nhật lại thở dài: “Vị Đường cô nương mà con nói đến, trên mặt có một vết sẹo, có vẻ như là một người có tính cách mạnh mẽ, cứng cỏi phải không?”.

Tô Mộng Châm chau mày rồi nói: “Nghĩa phụ đã gặp nàng ấy rồi sao? Có phải là nàng ấy đã từng đụng độ với người không?”.

Hiên Viên Lãng Nhật mỉm cười và nói: “Con không cần phải quá lo lắng, ta chỉ nhìn cô ấy một lần từ xa mà thôi, cũng không nói lên được bất cứ điều gì. Nếu con thực sự thích, thì

đem gả cô ấy cho con cũng không có gì là không được”.

Tô Mộng Châm đáp: “Nhưng Thánh chủ đã hứa gả nàng ấy cho Liễu đường chủ rồi”.

Hiên Viên Lãng Nhật nhìn Tô Mộng Châm, ánh mắt chứa đựng nhiều sự phức tạp, ông nói: “Nghe Trì Trì nói thì đó vốn là ý của con mà”.

Tô Mộng Châm đỏ mặt, khẽ lên tiếng: “Nhưng đó chẳng qua là vì Liễu đường chủ không gần nữ sắc nên...”.

Hiên Viên Lãng Nhật cười thành tiếng, rồi nói: “Ta nghĩ rằng con đã thực sự trưởng thành rồi nên mới yên tâm giao Bái Nguyệt Giáo cho con. Nhưng hôm nay xem ra con vẫn chỉ là một đứa trẻ”. Hiên Viên Lãng Nhật nói tiếp: “Liễu Tam Nguyệt dù gì vẫn là một người đàn ông”.

Tô Mộng Châm cắn chặt răng: “Đúng, thế nên Mộng Châm muốn nghĩa phụ giúp Đường Duyệt...”.

Hiên Viên Lãng Nhật suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu nói: “Hôn nhân đại sự không phải là trò chơi trẻ con. Dù gì thì con cũng đã giao cô ta cho Liễu Tam Nguyệt trước mặt tất cả mọi người, làm sao có thể rút lại lời được nữa? Hơn nữa, con đường đường là một phó giáo chủ, nếu để người ta nói rằng, con vì muốn đoạt lại người yêu thương mà bức hại thuộc hạ, đến lúc đó thì còn ra thế thống gì?”.

Tô Mộng Châm ngậy ra một hồi lâu rồi nói: “Vâng, nghĩa phụ dạy rất đúng, là do con đã không suy nghĩ thấu đáo. Nhưng Liễu đường chủ không hề đối xử tốt với nàng ấy, còn nàng ấy thì đã vì huynh trưởng mà chịu đựng nhẫn nhịn nhiều, con quả thực không thể chịu nổi...”.

Khắp hoa viên bỗng im lặng lạ thường, nhất thời không ai nói một lời nào.

Tô Mộng Châm thận trọng dò đoán nét mặt của Hiên Viên Lãng Nhật. Nhưng biểu hiện của ông vẫn chỉ là vẻ thoải mái, nhàn nhã bình thường, như thể chưa hề bị bất cứ điều gì làm phiền đến.

Hiên Viên Lãng Nhật đưa tay sắp xếp lại bàn cờ, khẽ mỉm cười và nói: “Không nói những điều này nữa, con lại đây chơi với ta một ván cờ nào”.

Tô Mộng Châm có vẻ định nói gì đó nhưng lại thôi, do dự một hồi rồi cuối cùng cất tiếng thở dài và nói: “Vâng”.

Khi bước ra từ âm thất, Liễu Tam Nguyệt bất ngờ bị một tia sáng chói lóa đập vào mắt khiến hắn không thể chịu nổi mà phải đưa tay lên che mắt. Đến lúc hạ tay xuống thì hắn phát hiện một nam nhân đang đứng dựa vào một cái cây ở trước mặt, cười cười với mình.

Liễu Tam Nguyệt chau mày, âm thất nằm ở vị trí rất khuất, khi gặp nhau bọn họ đều rất

cẩn thận, tại sao người ngoài lại có thể đến đây được chứ? Hắn không thể tìm được mà cất tiếng: “Là ngươi!”.

“Ngươi không ngờ ta tới đúng không?” Tàn Thời Vũ lạnh lùng nói. “Trên thế gian này không có gì là giấu kín được cả. Ngươi nghĩ rằng âm thất này có thể che mắt tất cả mọi người hay sao?”

“Ta không bao giờ nghĩ đến chuyện muốn che mắt ai, chỉ là chưa đến thời cơ mà thôi.” Về mặt của Liễu Tam Nguyệt trở nên rất bình tĩnh.

“Chưa đến thời cơ ư?” Tàn Thời Vũ mỉm cười nói. “Đối với kẻ phản đồ thì thời cơ sẽ không bao giờ đến.”

Liễu Tam Nguyệt nói: “Kẻ phản đồ thực sự là ai, trong lòng ngươi và ta đều hiểu rất rõ”.

Nét mặt Tàn Thời Vũ có biểu hiện rất lạ, hắn từ tốn nói: “Ở Bái Nguyệt Giáo bao nhiêu năm rồi mà ngươi vẫn nói ra những lời ngây thơ như thế sao? Đạo lý kẻ chiến thắng làm vương, lẽ nào ngươi vẫn còn chưa hiểu rõ?”.

Liễu Tam Nguyệt đáp: “Ta chỉ biết rằng, ngay cả một con súc sinh cũng biết đến ơn nghĩa. Năm đó là ai đã bới chúng ta lên từ đám rác rưởi ăn mày chứ, ngươi đã quên rồi nhưng ta thì chưa”.

Tàn Thời Vũ cười: “Ta đương nhiên không có trí nhớ tốt như Liễu đường chủ. Chuyện cũ của hai, ba mươi năm về trước mà vẫn còn nhớ trong lòng như vậy”.

Liễu Tam Nguyệt đằng hắng một tiếng rồi đột nhiên nói: “Nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi”.

Tàn Thời Vũ nói: “Hiểu được những gì?”.

Liễu Tam Nguyệt từ tốn đáp: “Gần một tháng qua, những người đến âm thất có vẻ ngày càng thưa đi. Có rất nhiều người không rõ vì lý do gì mà không đến nữa, hoặc chỉ đơn giản là biến mất. Bây giờ ta mới hiểu được là do các ngươi hạ độc thủ”.

“Những người đó chẳng qua chỉ là con sâu cái kiến mà thôi. Khi đã biến mất rồi, sẽ không ai để ý đến họ.”

“Nhưng ta thì không như vậy.” Khi Liễu Tam Nguyệt nói, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười rất tự tin. Hắn biết rằng đối phương sẽ không thể dễ dàng ra tay với mình, bởi vì hắn là một trong mười hai vị đường chủ. Bái Nguyệt Giáo mất đi một trăm người cũng không sao, nhưng nếu thiếu đi một vị đường chủ thì tuyệt đối có thể làm kinh động đến các trưởng lão và giáo chủ.

“Thật đáng tiếc là bây giờ ngươi cũng giống như bọn họ thôi.” Tàn Thời Vũ đưa ra kết luận một cách nhanh chóng, rút từ bên mình ra một thanh kiếm.

Sắc mặt Liễu Tam Nguyệt hơi thay đổi, nhưng vẫn khá bình tĩnh. Bởi vì hắn hiểu rõ võ

công của Tần Thời Vũ cũng không hơn mình là mấy. Nếu thực sự phải đấu một mất một còn thì chưa biết được là ai sẽ bại dưới tay ai. Hắc tử tôn nói: “Các ngươi không sợ là giết ta xong sẽ khiến giáo chủ nghi ngờ hay sao?”.

Tần Thời Vũ cười đáp: “Nếu ta đã dám tới, thì đâu còn gì phải sợ hãi”.

Liễu Tam Nguyệt lạnh lùng nói: “Ngươi chắc chắn rằng ngươi có thể giết ta sao?”.

Tần Thời Vũ đáp: “Ta không muốn giết ngươi, và cũng không có lý do gì để giết ngươi, là ngươi tự tìm đến đường chết mà thôi”.

Liễu Tam Nguyệt nói: “Ngươi thực sự vì sự tham lam nhất thời mà phản bội Bái Nguyệt Giáo hay sao?”.

Tần Thời Vũ mỉm cười: “Ai nói với ngươi là phản bội Hiên Viên Lãng Nhật chính là phản bội Bái Nguyệt Giáo? Bái Nguyệt Giáo đến lúc này cũng nên đổi chủ nhân rồi...”.

Sự tranh giành trong Bái Nguyệt Giáo đã xảy ra trong một thời gian dài. Đến bây giờ thì càng trở nên tồi tệ hơn. Hầu hết những người thuộc thế hệ trẻ đều ủng hộ phó giáo chủ Tô Mộng Châm, còn những người theo trường phái cũ thì đều nghe theo lệnh của Hiên Viên Lãng Nhật. Cả hai bên đều sôi sục, nhưng không thể hiện ra bên ngoài. Đáng ngạc nhiên là Tô Mộng Châm lại không tỏ bất cứ thái độ gì đối với những người ủng hộ mình, điều này khiến cục diện trong giáo phái dần dần trở nên rối rắm, khó hiểu hơn. Nhưng có lẽ sự xuất hiện của Tần Thời Vũ lúc này đã chứng tỏ rằng thái độ của Tô Mộng Châm trong việc đấu tranh quyền lực đã có một số thay đổi tinh tế.

Tần Thời Vũ không nói thêm gì nữa. Bọn họ đều đã rút kiếm ra, hai người bạn vốn từng kề vai sát cánh chiến đấu bên nhau, bây giờ đã trở thành hai kẻ thù sống chết.

Liễu Tam Nguyệt xuất kiếm trước. Thanh kiếm của hắn mang thế mạnh như sấm sét, xuất chiêu cũng rất hung ác. Cho dù Tần Thời Vũ đã thủ thế sẵn sàng nhưng vẫn cảm thấy khó khăn khi chống lại cú tấn công mạnh mẽ như vậy.

Tần Thời Vũ cũng đã xuất kiếm. Thanh Phong kiếm của hắn cũng ngang với Lãnh Nguyệt kiếm của Liễu Tam Nguyệt, nhưng chiêu thức thì có vẻ ôn hòa hơn. Cho dù thế kiếm của Liễu Tam Nguyệt mạnh mẽ nhưng cũng không khiến hắn chiếm phần ưu thế, chiêu nào cũng dễ dàng bị Tần Thời Vũ hóa giải.

Sau hai mươi chiêu mà Liễu Tam Nguyệt vẫn chưa thể đánh bại Tần Thời Vũ, trong lòng hắn cũng có đôi chút lo lắng. Một đường kiếm gió đánh thẳng vào phía dưới sườn của Tần Thời Vũ ba tấc. Tần Thời Vũ bị Kiếm Phong quét tới, buộc phải lùi về phía sau ba bước. Khi Tần Thời Vũ lùi lại mới phát hiện ra khắp trời kiếm vũ bay lượn. Đến khi hắn kịp phản ứng thì kiếm đã không còn trong tay nữa. Hắn giữ lấy cổ tay đang chảy máu, mỉm cười khó nhọc: “Liễu đường chủ, xem ra đạo này võ nghệ của ngươi đã có nhiều tiến bộ”.

Sau ánh sáng chớp lòa của thanh kiếm, Lãnh Nguyệt kiếm của Liễu Tam Nguyệt đã được

thu trở lại bao. Hắn lạnh lùng nói: “Là người đứng sau lưng ngươi đã đánh giá ta quá thấp”.

Tần Thời Vũ không hề phủ nhận, hắn đến đây giết Liễu Tam Nguyệt chẳng qua là do phụng mệnh người khác. Thế nhưng khi hắn đang định nói thì sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Liễu Tam Nguyệt cảnh giác quay đầu lại nhìn, trên nét mặt lộ rõ nụ cười: “Ngươi đã đến rồi”.

Người vừa đến cũng cười với hắn: “Đúng, ta đã đến”.

Tần Thời Vũ vẫn giữ ánh mắt lạnh lùng: “Thì ra đường chủ trong âm thất không chỉ có một người là Liễu Tam Nguyệt”.

Mạnh Trúc Túy cười rất vui vẻ: “Ta và Liễu huynh vốn đứng cùng một bên chiến tuyến. Ngươi cũng nên nhớ rằng, huynh ấy đã cứu ta ở thời điểm quan trọng nhất”.

Liễu Tam Nguyệt vốn là một người rất lạnh lùng nhưng vào lúc này lại không thể che giấu được một nụ cười: “Lần này, người đứng sau ngươi có lẽ đã tính sai...”.

Hai chữ “tính sai” còn chưa được nói hết, một lưỡi kiếm sắc lạnh sáng lóa đã đâm xuyên vào vị trí giữa ngực và bụng hắn, vô cùng bất ngờ, khiến Liễu Tam Nguyệt không kịp phản kháng đã ngã gục xuống.

Mạnh Trúc Túy mỉm cười và nói: “Liễu huynh à, sai lầm của huynh là ở chỗ quá tự tin. Năm xưa huynh cứu không chỉ một mình ta. Tại sao có thể chắc chắn rằng ta sẽ đứng cùng phía với huynh chứ?”. Không sai, năm xưa người được Liễu Tam Nguyệt cứu còn có một người đang đứng trước mặt Mạnh Trúc Túy là Tần Thời Vũ.

Trên gương mặt Tần Thời Vũ lộ rõ vẻ ngạc nhiên cực độ. Không dám nhìn xuống thân hình Liễu Tam Nguyệt đang ngã gục trên mặt đất, hắn nói: “Lẽ nào ngươi cũng...”.

Mạnh Trúc Túy nhẹ nhàng nói: “Nếu như không có nội ứng, làm sao các ngươi có thể biết được âm thất nằm ở đâu một cách nhanh chóng như vậy chứ?”.

Tần Thời Vũ không nói gì thêm, hắn cúi xuống nhìn vào xác Liễu Tam Nguyệt đang nằm bất động mà vẫn chưa nhắm được mắt, trong đôi mắt Liễu Tam Nguyệt dường như có sự hối tiếc.

Mạnh Trúc Túy cười mỉa mai: “Hắn để ngươi đến, rõ ràng là đã nghĩ rằng ngươi vô hại”.

Tần Thời Vũ vẫn không nói gì, cuối cùng chỉ cất một tiếng thở dài.

Hiên Viên Trì Trì đang cho con vẹt lông đỏ của mình ăn. Người hầu gái đến báo lại tin tức đó cho nàng, chiếc thìa nhỏ trên tay nàng ngừng lại một chút rồi nàng đột nhiên phá lên cười. Tiếng cười dần dần không thể kiềm chế được. Những tràng cười khó hiểu khiến cho người hầu gái phải nổi da gà sợ hãi, không rõ rốt cuộc là vì lý do gì. Hiên Viên Trì Trì

vui vẻ nói: “Ta biết là chàng sẽ không có ý gì đâu. Chàng đâu có thêm đề mắt đến Đường Duyệt... Đáng cười là hôm qua suýt chút nữa ta đã bị lừa rồi...”.

Người hầu gái chau mày, nhìn vị chủ nhân một cách khó hiểu, do dự nói: “Ý của Thánh chủ là...”.

“Chỉ đáng tiếc là e rằng ngay cả Đường Duyệt cũng tưởng Tô Mộng Châm si mê cô ta.”
Hiên Viên Trì Trì rút một chiếc lông vẹt ra rồi mỉm cười nói. “Tất nhiên mọi người sẽ nghi ngờ rằng cái chết của Liễu Tam Nguyệt là do Tô Mộng Châm gây ra, và họ cũng sẽ không cho rằng đó là vì tranh chấp quyền lực trong Bái Nguyệt Giáo.”

Người hầu gái mặc đồ xanh hiệu ra, gật đầu nói: “Thánh chủ anh minh”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn người hầu gái của mình, che nụ cười nhạt nơi khóe miệng mà nói: “Chuyện này chắc chắn sẽ trở nên thú vị đây. Chàng hứa đem gả Đường Duyệt cho một kẻ đàn ông không ra đàn ông trước mặt mọi người. Ai cũng sẽ nghĩ rằng chàng có một động cơ gì đó đối với Đường Duyệt, và ghen với bất cứ người đàn ông nào ở gần Đường Duyệt. Như vậy, vì ghen ghét mà giết chết tình địch sẽ không phải là một việc quá khó hiểu. Hầu hết mọi người sẽ không nghĩ đến nguyên nhân tranh giành quyền lực nữa. Mà số ít những người thực sự hiểu rõ cũng hiểu được rằng nên coi như không biết, nhắm mắt cho qua là tốt nhất. Nhưng phụ thân đâu phải là một người hồ đồ cơ chứ?”.

Người hầu gái mặc đồ xanh nói: “Vậy giáo chủ liệu có...?”.

Hiên Viên Trì Trì cười đáp: “Ta cũng rất tò mò, lần này không rõ phụ thân sẽ làm thế nào...”. Đây có phải là lần thử đầu tiên của Tô Mộng Châm đối với Hiên Viên Lăng Nhật hay không thì Hiên Viên Trì Trì cũng không rõ. Nhưng nàng lại nói với vẻ rất am hiểu: “Việc chàng làm như vậy, tuyệt đối không phải là đánh lừa mọi người, mà có lẽ vẫn còn một lý do nào đó khác”.

Người hầu gái mặc áo xanh ngạc nhiên hỏi: “Phó giáo chủ vẫn còn có mục đích gì ư?”.

Hiên Viên Trì Trì gật đầu rồi đáp: “Nếu như ta đoán đúng thì người đó lại không phải là Tô Mộng Châm... Nha đầu ngốc...”.

Khi ánh chiều tà lại một lần nữa chiếu rọi tới khu vườn, Tô Mộng Châm đã cùng Hiên Viên Lăng Nhật chơi gần hết ván cờ. Quân cờ trắng của hắn vốn đã chiếm gần hết bàn cờ, nhưng đến lúc cuối lại do dự chưa đưa ra được quyết định, quân trắng vẫn do dự chưa được hạ xuống.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn hắn và mỉm cười nhưng cũng không hề lên tiếng giục. Tô Mộng Châm cuối cùng cũng đã quyết định đi một nước cờ. Hiên Viên Lăng Nhật cũng nhẹ nhàng, bình thản đi một nước cờ. Tô Mộng Châm hơi biến đổi sắc mặt, chỉ một nước của quân đen đã hoàn toàn chặn kín đường đi của quân trắng.

Ván cờ này lại lật ngược ngay ở phút cuối.

Chương 25

Bảo vệ tình yêu

Thi thể của Liễu Tam Nguyệt là do Tô Mộng Châm và hai vị đường chủ đích thân đưa về. Khi Tần Thời Vũ là người đi thứ hai bước vào cửa, Đường Duyệt nghe thấy tiếng kiếm lanh canh bên người hắn. Mạnh Trúc Túy mặc áo bông đi vào cuối cùng, chau mày nhìn Đường Duyệt, giống như đang nhìn một con cóc bần thiêu, nói với vẻ mặt cau có đáng ghét: “Sao nó vẫn còn ở đây?”. Nghe những lời như thế, nếu là bất kỳ nữ nhi nào khác đều sẽ vô cùng tức giận. Nhưng Đường Duyệt hoàn toàn không thèm để ý, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn.

“Thi thể của Liễu đường chủ được người ta phát hiện trong một rãnh nước ở ngoại ô. Hiện nay tạm thời bọn ta vẫn chưa biết ai là sát thủ”, Tần Thời Vũ chậm rãi nói.

Đường Duyệt gật đầu, nàng nhìn khuôn mặt trắng bệch của Liễu Tam Nguyệt, trong lòng thực sự áy náy không nói thành lời. Một người lúc ra đi vẫn còn nói chuyện được, vẫn còn cười được, thậm chí là trông còn lực lưỡng hơn nhiều người khác, vậy mà lúc quay về đã thành thi thể không còn hơi thở.

“Bọn ta đã cho người chuẩn bị, sáng sớm mai có thể an táng rồi.” Tần Thời Vũ đặt thanh trường kiếm vốn là vật bất ly thân của Liễu Tam Nguyệt xuống bên cạnh chủ nhân của nó. Vẻ mặt cũng có đôi chút đau lòng. Thần thái của Tô Mộng Châm rất bình thản, cứ chăm chú nhìn Đường Duyệt, nhưng không hề nói câu nào.

Tới khi những người khác đều đã ra ngoài cả rồi thì Tô Mộng Châm lại có ý nán lại.

Đường Duyệt ngạc nhiên nhìn hắn. Tô Mộng Châm chậm rãi nói: “Ta sẽ cùng nàng canh linh cửu đêm nay”.

Người đã mất là trọng. Tất cả mọi ân oán lúc sinh thời Đường Duyệt đều quyết định cho qua hết. Nàng vốn cũng định túc trực bên linh cửu Liễu Tam Nguyệt một đêm. Nhưng khi nghe Tô Mộng Châm nói vậy, nàng vẫn cảm thấy ngạc nhiên. Bọn họ không đặt Liễu Tam Nguyệt trong căn phòng ngủ sáng trưng của hắn, mà lại đặt ở phòng khách rất đơn sơ. Điều làm Đường Duyệt kinh ngạc nhất là Tô Mộng Châm hoàn toàn không phải giả vờ để người ngoài nhìn, mà hắn thực sự định ở lại để canh đêm.

Khi Tô Mộng Châm bung com bước vào, Đường Duyệt không nói gì, trong lòng thấy vô cùng phức tạp. Liễu Tam Nguyệt thực tế không hề nấu nướng. Hắn đa số là gọi đồ ăn ở ngoài mang về. Đường Duyệt cũng không biết nấu nướng, nàng ăn cái gì cũng không quan trọng. Vì thế nàng không hề để tâm đến những chuyện như thế này.

Ba món ăn mà Tô Mộng Châm nấu đều là những món rất đổi bình thường, bình thường

tới mức bất kỳ một người phụ nữ trong một gia đình bình thường nào cũng có thể nấu được. Thế nhưng điều đặc biệt là chúng lại do chính tay một vị phó giáo chủ của Bái Nguyệt Giáo nấu nướng, lại còn là một quý công tử phong độ ngời ngời như Tô Mộng Châm, một người mà dù thế nào đi nữa cũng chẳng thể liên quan gì tới việc bếp núc.

Đường Duyệt đưa mắt nhìn những món ăn trên bàn. Nàng đang nghĩ gì vậy, tại sao một câu cũng không nói? Lòng Tô Mộng Châm cứ phân vân phỏng đoán, rồi hỏi nàng với sắc mặt không chút thay đổi: “Ở đây không có đồ ăn gì nhiều, chúng ta dùng tạm cơm vậy”.

Sắc mặt Đường Duyệt ngày càng tỏ ra bình tĩnh, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng. Nàng chợt nhớ đến những ngày ở cùng Thương Dung trên núi, những ngày mà gần như đã bị nàng lãng quên. Thương Dung cũng đã từng vì nàng mà xắn tay áo lên thu dọn bát đĩa thay nàng. Những việc này vốn là việc của một người vợ đảm đang. Chàng làm tuy không nhuần nhuyễn chút nào, đồ ăn nấu cũng không ngon, nhưng quả thực chàng vô cùng chu đáo, không tiếc bất cứ thứ gì để nàng được thoải mái. Thế nhưng ngược lại, ngay cả một câu cảm ơn nàng cũng không có, cứ thế bỏ đi không một lời nhắn gửi.

Kể từ lúc bung đồ ăn lên rồi dọn bàn đều do Tô Mộng Châm tự tay làm lấy mọi việc. Khi hẳn mức cho nàng một muôi canh trứng, Đường Duyệt chợt sợ hãi nhảy dựng lên, giống như đột nhiên thức tỉnh từ trong cõi hồi ức. Đôi mắt đã ngấn lệ, hai má đỏ ửng.

Hai người bọn họ không phải là bạn, thậm chí có thể nói là kẻ thù của nhau, vậy mà bây giờ lại ngồi cùng một bàn ăn cơm chung với nhau, đây vốn là việc kỳ lạ nhất trên đời này. Nhưng bất kể là Tô Mộng Châm nói gì đi nữa, Đường Duyệt vẫn tỏ ra có chút lơ đãng, không tập trung. Dường như nàng vốn không chăm chú lắng nghe hắn nói. Tô Mộng Châm nhìn nàng rất lâu, rồi thở dài nói: “Nàng đang nghĩ gì vậy?”.

Đường Duyệt sững người ra một lát, chậm chạp lắc đầu.

Tô Mộng Châm cười nói: “Bất kể là nàng đang nghĩ gì thì cũng nên ăn cơm đi rồi hăng hay”.

Đồ ăn mà Tô Mộng Châm nấu rất vừa miệng, việc này quả thật không tương xứng chút nào so với địa vị và thân phận của hắn. Nhưng Đường Duyệt tuyệt nhiên không hỏi gì. Nàng biết Tô Mộng Châm có lẽ cũng đang đợi nàng hỏi, vậy mà nàng lại không thêm mở miệng. Nàng không bao giờ có bất kỳ sự tò mò nào đối với hắn, cũng không bao giờ có cảm tình gì với hắn. Bất luận là yêu hay ghét, nàng đều không muốn ban cái ân huệ này cho hắn. Nếu không phải vì Đường Mạc, nàng thậm chí còn hy vọng quan hệ giữa họ chỉ là những người xa lạ mà thôi.

Hai người lặng lẽ ăn cơm, rồi một trước một sau lần lượt quay về phòng khách lớn. Ngoài hành lang chỉ đốt một chiếc đèn lồng nho nhỏ, ánh nến vàng vọt soi ra khoảng vườn trắng nhờ nhờ.

Tô Mộng Châm ngồi trên ghế trong phòng khách, nhìn Đường Duyệt rồi cười đau khổ:

“Lúc đầu ta không ngờ rằng Liễu đường chủ lại thích sống tại nơi hoang lạnh thế này”.

Đường Duyệt cúi đầu, thả một xấp tiền vàng vào trong chậu đốt vàng mã, chậm rãi quan sát lưỡi lửa liếm dần rồi nuốt gọn chúng, trước sau vẫn lặng thinh không nói.

Tô Mộng Châm nói: “Nàng vẫn không muốn nói chuyện với ta sao?”. Rồi khỏi bàn ăn, không khí âm áp giữa hai người thoát biến mất, sự bình thản ngẩn ngui cũng không thể duy trì được.

Đường Duyệt nói: “Những việc mà ngươi muốn làm, không phải bây giờ đã đạt được mục đích rồi hay sao? Lại còn muốn ta nói gì nữa?”.

Tô Mộng Châm ngậy người, đau khổ nói: “Hà có gì nàng phải đối xử với ta lạnh nhạt như vậy? Những người xung quanh đều có thể nhìn thấy tâm ý của ta, lẽ nào nàng vẫn giả vờ như không biết gì?”.

Đường Duyệt nói: “Ta vốn không thông minh, nhưng ta có mắt có tai, ai giả dối ai thực lòng, ta không đến mức không phân biệt được”.

Tô Mộng Châm nhìn sắc trời u ám bên ngoài, khuôn mặt cuối cùng cũng đã mỉm cười: “Đường Duyệt, ta rất vui vì nàng không phải là người ngốc nghếch”.

Đường Duyệt lạnh lùng nói: “Chỉ có những người tự cho mình là thông minh như ngươi mới coi người trong thiên hạ này đều là kẻ ngốc nghếch hết thôi”.

Tô Mộng Châm cười nói: “Trong Bái Nguyệt Giáo, bên thua không bao giờ có quyền phát ngôn. Đường Duyệt, bị ta lợi dụng vẫn còn tốt hơn là chết dưới tay của Hiên Viên Trì Trì”.

“Lẽ nào ta còn phải cảm kích ngươi sao?”

“Ta lợi dụng nàng, nhưng cũng đã cứu nàng từ trong tay của Hiên Viên Trì Trì. Chúng ta bây giờ đã sòng phẳng với nhau, không ai nợ ai cái gì nữa.”

Đường Duyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy một nỗi đau đớn chưa từng có đang dâng trào, nàng bình thản nói: “Tùy ngươi muốn nói thế nào cũng được”.

Tô Mộng Châm khẽ nhíu mày: “Nàng không hỏi ta xem Liễu Tam Nguyệt chết thế nào hay sao?”.

Đường Duyệt nhìn ngọn lửa trong chậu đốt vàng mã đang dần dần lụi tàn, nàng cười đau khổ nói: “Ta không muốn hỏi, ngươi cũng không cần phải nói. Ta không quan tâm chút nào tới những chuyện của Bái Nguyệt Giáo”.

Tô Mộng Châm hỏi: “Vậy nàng quan tâm tới cái gì? Lẽ nào nàng không nhận thấy có rất nhiều người trong Bái Nguyệt Giáo đã nhìn nàng thêm thương như hổ đói sao? Hay là nàng chỉ quan tâm đến đại huynh không chút tri giác nào của nàng, hay là Thương công tử

đa tình kia?”.

Đôi tay Đường Duyệt run lên khe khẽ. Tô Mộng Châm nhìn thấy cảm xúc trên gương mặt nàng, không hiểu sao trong lòng thực sự có chút gì đó không thoải mái. Hắn nói: “Những ngày mà nàng biến mất, chắc là hai người vẫn luôn ở bên nhau phải không?”.

Ánh mắt Đường Duyệt chợt sáng lấp lánh, nhưng chẳng mấy chốc lại trở nên âm đạm, nàng nói: “Việc này không liên quan gì tới ngươi”.

Tô Mộng Châm khẽ nhếch mép, đôi mắt như nước mùa thu của hắn âm áp lạ thường dưới ánh nến. Hắn nói: “Nếu như dung mạo của nàng chưa từng bị hủy hoại, thì hai người hắn đã trở thành một đôi trai tài gái sắc rồi”.

Đường Duyệt cau mày nói: “Những lời này không đến lượt ngươi nói. Huống hồ huynh ấy cũng không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài...”.

Thần sắc của Tô Mộng Châm không thay đổi, mỉm cười nói: “Nam tử đều như vậy thôi, bên ngoài thì làm ra vẻ không có gì, nhưng liệu trong lòng có thực sự không để ý không?”.

Đường Duyệt nói: “Tô công tử suy bụng ta ra bụng người, đương nhiên sẽ cho rằng như vậy”.

Hai người đột nhiên im lặng. Bất kỳ ai nói chuyện với Tô Mộng Châm đều không thể đành lòng nghiêm sắc mặt mà đối đáp với hắn được. Bất kể là ai khi nhận được một nụ cười của hắn đều sẽ cảm thấy vô cùng dễ chịu, vô cùng vui vẻ. Phong cách nho nhã của hắn khi mỉm cười lại càng làm xao động lòng người. Vậy mà Đường Duyệt lại cho rằng phong cách đó của hắn là giả tạo, nụ cười đó của hắn được đeo từ gở ra, nên nàng luôn luôn lạnh lùng và cứng nhắc trong việc cư xử với hắn. Tô Mộng Châm càng tỏ ra nho nhã bao nhiêu thì thái độ của nàng lại càng vô tình lạnh lùng bấy nhiêu. Trong lòng nàng lúc nào cũng chỉ có Thương huynh nhã nhặn, lương thiện, phong độ, quân tử. Còn Tô Mộng Châm dù có tốt đến mấy thì đối với nàng cũng chỉ là làm bộ làm dạng, giả tạo mà thôi.

Tô Mộng Châm cuối cùng ngao ngán nói: “Thảo nào mà người trong giang hồ đều nói nàng cũng lạnh lùng giống như đại huynh của nàng. Ta thực lòng đối xử tốt với nàng thì nàng lại không chút cảm động, có thể coi nàng là một nữ nhi có lòng dạ sắt đá”.

Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, đột nhiên nói: “Đại huynh của ta tuy trầm tính kiệm lời nhưng lại có tấm lòng rất tốt. Nếu ngươi muốn bình phẩm huynh ấy, thì bây giờ ngươi hãy đi ra ngoài mau”.

Tô Mộng Châm thở dài nói: “Được rồi, được rồi, không nói tới đại huynh của nàng nữa, giờ chúng ta nói về người trong mộng cao quý phong nhã kia của nàng có được không?”.

Đường Duyệt không lên tiếng nữa, còn Tô Mộng Châm lại cười nói: “Thương đại công tử là một công tử thế gia lừng lẫy trên giang hồ, cũng là một nam nhân tuấn tú nổi tiếng trong vài năm gần đây. Nàng yêu Thương công tử chắc cũng là vì khuôn mặt tuấn tú đó?”.

Đường Duyệt đáp: “Nếu ta yêu dung mạo hình thức bên ngoài, thì bây giờ người mà ta yêu phải là phó giáo chủ người chứ không phải Thương huynh”.

Tô Mộng Châm “ồ” lên một tiếng, nhìn xoáy vào đôi mắt của Đường Duyệt đang vô cùng phức tạp. Hắn chậm rãi nói: “Nàng xem ta có thể được coi là một nam tử tuấn tú giống như người đó không? Có thể sánh với người trong mộng của nàng không?”.

Đường Duyệt nói: “Trong lòng ta, nụ cười của Thương huynh quý hơn tất cả mọi thứ. Những nam tử khác dù có tuấn tú đến mấy cũng không thể sánh được với huynh ấy”.

Tô Mộng Châm cười to. Lúc hắn cười, sự hấp dẫn không thể hình dung được đó quả thật làm cho người khác không thể cưỡng nổi. Vậy mà lúc đó Đường Duyệt lại cúi đầu xuống, không thèm nhìn hắn.

“Ngày mai, sau khi Liễu đường chủ được chôn cất xong, phe chính đạo sẽ cử người đến đàm phán. Vậy mà ta lại quên khuấy mất, người trong mộng của nàng sắp thành thân rồi. Huynh ấy không mời nàng đến dự hôn lễ sao? Nhưng cũng không lo, hai người sắp được gặp nhau rồi...” Tô Mộng Châm lại cười, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Sau khi Tô Mộng Châm rời đi, Đường Duyệt lại ngây người nhìn chậu ớt vàng mã. Nàng ngồi đó bất động như một bức tượng.

Đến khi trời sáng, có mấy người đã chờ sẵn từ lâu bước tới khiêng quan tài đi chôn cất. Đường Duyệt đỡ dẫn đi theo bọn họ, hoàn toàn không biết mình đang làm gì.

Nàng cứ như vậy mãi cho tới khi Tô Mộng Châm ngăn nàng lại, hắn nói: “Nàng vẫn chưa tỉnh hay sao?”.

Đường Duyệt như bị sét đánh, chợt tỉnh ra, thần sắc trắng bệch. Tô Mộng Châm nói tiếp: “Nếu đã tỉnh lại rồi thì hãy đi xem cùng ta”.

Xem à? Xem cái gì? Toàn thân Đường Duyệt lại run lên, nàng nói: “Ta không đi đâu hết”.

Nàng lại cảm nhận được một nỗi sợ hãi không thể nói thành lời. Là sợ nhìn thấy bên cạnh Thương Dung giờ đã có thể tử tương lai kề cận sớm tối, hay là sợ khuôn mặt xấu xí của mình phải lộ ra trước mắt đối phương? Tô Mộng Châm nhìn thần sắc trên khuôn mặt nàng, trong lòng ngổn ngang những phức tạp không thể nói thành lời. Theo quan điểm của hắn, bất kỳ người nào, bất kỳ sự việc nào, chỉ cần để đạt được mục đích của hắn, đều là những thứ có thể hy sinh. Nhất là đàn bà, đối với hắn chẳng qua cũng chỉ là một thứ công cụ. Đặt vào đó quá nhiều tình cảm thì quả thực cũng chẳng có ý nghĩa gì. Đây chính là cách sống, cách làm người của hắn. Xem ra thì có vẻ tàn nhẫn, nhưng hắn lại luôn coi đó là kim chỉ nam. Cho dù là tàn nhẫn cũng được, bội bạc cũng được, nhưng cuối cùng có thể đạt được mọi thứ mà mình mong muốn mới chính là thành công. Chỉ tin tưởng vào thực lực của chính mình, dựa vào dã tâm và quyết đoán của mình, cứ thế sinh tồn một cách máu lạnh, vô tình.

Đối với Hiên Viên Trì Trì, Tô Mộng Châm thấy giá trị của nàng còn vượt xa dung mạo xinh đẹp mà bản thân nàng luôn lấy làm kiêu ngạo. Muốn được Hiên Viên Trì Trì đối xử một cách kính trọng không phải là chuyện dễ dàng. Những nam nhân thất bại dưới chiếc váy thạch lựu của nàng thì có quá nhiều. Vậy mà từ trước đến nay nàng chưa bao giờ biểu lộ tình cảm một cách tùy tiện. Điều này cho thấy nàng rất thông minh, và cũng rất cao ngạo. Trước sự theo đuổi của người khác, nàng vẫn thường e lệ rụt rè trả lời: “Thiếp vẫn còn nhỏ tuổi, vẫn chưa nghĩ tới chuyện đó...”.

Nhưng trên thực tế, Tô Mộng Châm lại biết rằng nàng vẫn luôn bình phẩm, đánh giá xem trong số những người đang theo đuổi nàng, ai mới xứng với nàng. Tô Mộng Châm lại rất giỏi đối phó với nữ nhi, nhất là những nữ nhi cao ngạo. Những người như vậy, càng khen ngợi, càng tôn trọng, thì nàng lại càng không để ý đến. Ngược lại, đối xử với nàng càng lạnh lùng bao nhiêu, càng tỏ ra không cần nàng bao nhiêu, thì nàng lại càng nhung nhớ bấy nhiêu.

Hắn luôn đối xử với nàng lúc thì lạnh lùng, lúc lại nồng ấm. Khi thì lạnh nhạt hờ hững giống như cái xích đu, lúc lại tán dương nàng lên tận mây xanh, nhưng thì thoảng lại đột nhiên buông lời, làm cho nàng đang ở trên cao bỗng rơi mạnh xuống đất. Sách lược của Tô Mộng Châm đích thực cao tay hơn người khác. Hiên Viên Trì Trì từ nhỏ đã đối xử với hắn một cách đặc biệt, thậm chí còn muốn sau này sẽ thành thân với hắn.

Tô Mộng Châm cười nhạt, trong số đó đại khái chỉ có một vài việc dùng cách của hắn mà có hiệu quả, phần lớn nguyên nhân nằm ở chỗ hai cha con Hiên Viên bất hòa với nhau. Hiên Viên Trì Trì luôn mong muốn cải cách Bái Nguyệt Giáo. Thậm chí còn muốn loại bỏ những nhân vật thuộc hàng trưởng lão của thế hệ trước, cất nhắc một số người trẻ tuổi biết phục tùng mệnh lệnh lên nắm giữ những chức vụ quan trọng. Nhưng Hiên Viên giáo chủ lại kiên quyết không đồng ý để những người trẻ tuổi đảm nhiệm chức vụ tứ đại trưởng lão. Cho dù Hiên Viên Trì Trì có cố gắng thế nào chăng nữa, thì vị trí của bốn lão già đó vẫn vững như sơn. Vậy mà sự chia rẽ giữa hai cha con Hiên Viên không chỉ dừng lại ở đó. Bọn họ còn không bao giờ cùng nhau ngồi uống trà hay đánh cờ. Tô Mộng Châm thậm chí còn chưa bao giờ nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau ngồi yên ổn ăn xong một bữa cơm.

Với địa vị của Tô Mộng Châm trong Bái Nguyệt Giáo, hắn không chỉ hấp dẫn những nữ nhi vội vàng vàng chỉ muốn lên giường với hắn.

Giữa hắn và Hiên Viên Trì Trì cũng không chỉ dừng lại ở quan hệ thanh mai trúc mã hay tình nhân tương lai, mà thậm chí còn ổn định lâu dài hơn những quan hệ đó rất nhiều. Bây giờ Tô Mộng Châm cự tuyệt đối phương, chẳng qua là do hắn đã có suy nghĩ mới, có dự tính mới, có kế hoạch tốt hơn cho mục đích của hắn mà thôi.

Vậy mà nữ nhi duy nhất làm cho hắn không thể hiểu được lại chính là Đường Duyệt. Lẽ ra một nữ nhi như nàng phải dễ dàng mắc bẫy hắn nhất, dễ dàng bị hắn tán đổ nhất. Bởi vì nàng đơn giản, trung thành, lại ngốc nghếch. Nếu Tô Mộng Châm chiếm được trái tim nàng thì hắn có thể dễ dàng thao túng nàng. Vậy mà trái tim nàng lại không thuộc về hắn.

Tô Mộng Châm đột nhiên cảm thấy bản thân mình đã quá coi thường Đường Duyệt. Từ trước đến nay hắn vẫn luôn xem nàng quá đơn giản, quá trong trẻo. Chăm chú nhìn khuôn mặt bất kể thế nào cũng không giấu nổi sự tuyệt vọng của nàng, Tô Mộng Châm nghĩ bụng: “Bình thường nàng đối xử với mình lạnh lùng, vô tình như vậy, không ngờ một chút tin tức về hôn lễ của Thương Dung lại có thể đánh gục nàng dễ dàng đến thế. Điều này quả là làm cho mọi người phải ngạc nhiên, đây chẳng phải là sức mạnh của tình yêu đó sao? Còn thứ gì khác có thể biến một nữ nhi sắt đá thành một người yếu đuối như vậy?”. Mặc dù hắn biết cách lợi dụng tình cảm, nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ nếm trải tâm trạng bị tình cảm sai khiến. Vì thế có thể nói hắn là người vô tình nhất trên đời này, cũng là người không hiểu thế nào là “tình” nhất.

Đột nhiên một ngọn lửa xanh chọt phụt mạnh lên trời. Tô Mộng Châm nghiêm sắc mặt nói: “Bắt đầu rồi đó”. Giọng nói của hắn vô cùng mềm mại, nhưng lại ẩn chứa một hàm ý sâu xa, làm cho người khác bất giác thấy vô cùng sợ hãi.

Nơi đàm phán cách Bái Nguyệt Giáo không xa, nằm tại một gia trang trên một hòn đảo nhỏ, mọi thứ ở đó đã được sắp xếp xong xuôi. Tất cả những người đến tham dự của phe chính đạo đương nhiên đều là những người rất có danh vọng trong giới võ lâm. Thiếu Lâm, Võ Đang là Bắc Đẩu Thái Sơn trong giới võ lâm. Bình Tô tuy không qua lại nhiều với giới giang hồ nhưng lần này lại hoàn toàn khác hẳn. Nếu như không có bọn họ thì Bái Nguyệt Giáo không cần thiết phải lịch sự tạm dừng bước chân công thành lược địa để đàm phán hòa bình với phe chính đạo. Vì thế Bình Tô cũng là những vị khách vô cùng quan trọng. Trời vừa sáng, Bái Nguyệt Giáo đã cử người qua đó sắp xếp ổn thỏa. Còn những vị khách khác có thể nghỉ ngơi tại gia trang chính là chưong môn của các gia tộc đại môn phái hoặc là những nhân vật quan trọng có quyền lực to lớn. Những vị khách có địa vị thấp nhất cũng phải là đệ tử trực hệ của các đại môn phái. Còn những người không có địa vị hoặc tên tuổi khác thì chỉ được phép ở bên ngoài gia trang. Bởi vì những người này còn lâu mới có đủ tư cách để nhận được sự tiếp đón long trọng. Những người được phép ở trong gia trang có thể được coi là những nhân vật có bước chân long trời lở đất trong giới võ lâm. Sự có mặt của họ làm cho cuộc đàm phán càng có ý nghĩa khác thường.

Tô Mộng Châm là người đầu tiên đến đại đường, sau khi đến nơi hắn liền đi tới chỗ ngồi chính và ngồi xuống.

Đường Duyệt đứng cách đó không xa. Nàng không ngồi xuống cũng không đi lại, mà chỉ đứng đó ngậy người ra nhìn.

Khi người trong phe chính đạo đến, Tô Mộng Châm đang uống trà. Hắn lắc nhẹ những lá trà xanh muốt trong cốc, chẳng thèm ngước mắt lên nhìn. Trong số những người của phe chính đạo, Đường Duyệt chỉ quen duy nhất một người, đó chính là Cửu Niệm đại sư của Thiếu Lâm Tự. Nàng vội cup mắt xuống, không dám nhìn trực diện ánh mắt ngạc nhiên của ông.

Trong đại đường rộng lớn, chỉ có mỗi Tô Mộng Châm đang ngồi. Còn Đường Duyệt xem ra lại vô cùng nổi bật trong bộ y phục màu đỏ. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía

nàng, trong số đó có sự đồng cảm, cũng có sự khinh bỉ, thậm chí còn có người nhìn nàng với ánh mắt thù hận vì coi nàng là kẻ phản bội của phe chính đạo.

Những ánh mắt này, Đường Duyệt đều cố tình phớt lờ. Đối với nàng, điều gì cũng không quan trọng bằng người sẽ bước vào đại đường tiếp theo. Lúc Thương Dung bước vào, vừa hay Đường Duyệt lại ngẩng đầu lên nhìn. Nàng vốn đã chuẩn bị trước tâm lý, bất kể thế nào cũng sẽ không thể có điều gì thất lễ trước mặt mọi người, sẽ không để cho người khác nhìn ra quan hệ giữa nàng và Thương Dung.

Thương Dung bước tới, từ từ dừng lại bên cạnh Cửu Niệm đại sư. Đường Duyệt liếc một cái đã nhìn thấy chàng. Nàng vốn cho rằng tâm trạng của mình đã ổn định, cho dù có gặp chàng thì cũng không thể tùy tiện mà mất tự chủ. Nhưng khi nhìn thấy gương mặt thân thuộc của chàng, trong lòng nàng đột nhiên trào dâng dạt dào cảm xúc, gần như không thể kiềm chế được, toàn thân khe khẽ run lên. Nàng đành phải cúi đầu xuống, không dám nhìn chàng thêm nữa.

Thương Dung đương nhiên cũng đang nhìn Đường Duyệt, kể từ lúc mới bước vào chàng đã lặng lẽ nhìn nàng. Chàng dường như đã đoán biết thế nào cũng sẽ gặp nàng ở đây. Thậm chí ánh mắt chàng còn không có chút gì tỏ ra ngạc nhiên hay trách móc.

Trong số những người của phe chính đạo đến đây tham gia đàm phán, Âu Dương Tiểu Thiên là người đầu tiên bước ra. Kể từ sau khi Đường Gia Bảo bị tiêu diệt, địa vị của Âu Dương sơn trang lên như điều gặp gió. Các môn phái lép vế trong giang hồ lúc đó mãi mãi không thể sánh kịp. Âu Dương Tiểu Thiên rảo bước tới trước mặt Tô Mộng Châm, ngạo nghễ chấp tay hành lễ. Tuy không nói ra nhưng thái độ và biểu hiện của ông ta đã nói thay ông ta. Ông ta coi thường Tô Mộng Châm, thậm chí còn cho rằng một thanh niên vất vả chưa sạch như vậy không đủ tư cách để đứng cùng địa vị với ông ta.

Tô Mộng Châm lại bình thản uống một ngụm trà, coi như đứng trước mặt mình không phải một con người mà là một hòn đá.

Thái độ coi thường này của hắn làm cho Âu Dương Tiểu Thiên cảm thấy vô cùng tức tối. Kể từ sau khi Đường bảo chủ qua đời, ông ta luôn luôn sống với quan niệm bạn - thù, kêu gọi mọi người tìm Bái Nguyệt Giáo rửa nợ máu trả thù cho vong hồn bất hạnh của Đường bảo chủ. Vì thế rất nhiều người trên giang hồ vô cùng tôn kính, sùng bái ông ta, coi ông ta như một nhân vật lớn có nghĩa khí, có lòng quả cảm. Nhưng giờ đây đứng trước Tô Mộng Châm, ông ta lại không nhận được một chút tôn trọng nào từ hắn.

Cuối cùng không kiềm chế được nữa, ông ta lên tiếng: “Hóa ra người chính là phó giáo chủ Tô Mộng Châm? Mau mời Hiên Viên giáo chủ của các ngươi ra đây nói chuyện”.

Tô Mộng Châm chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống. Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng cười nhạt, rồi hắn nói: “Ta chính là Tô Mộng Châm, không biết ngươi là ai?”.

Sắc mặt của Âu Dương Tiểu Thiên sa sầm: “Kẻ hèn này là trang chủ sơn trang Âu Dương

- Âu Dương Tiểu Thiên”.

Ông ta vốn cho rằng sau khi mình báo danh thì đôi phương nhất định sẽ thay đổi thái độ, xúc động, đứng lên nhận lỗi... Nhưng thực tế thì ngay cả đôi lông mày của Tô Mộng Châm cũng không có gì thay đổi, hắn chỉ lạnh lùng nói: “Hóa ra là Âu Dương trang chủ, hôm nay khách đến đông quá, quả thật là ta không nhớ nổi, xin thứ lỗi!”.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên chợt thay đổi. Nhưng khi ông ta còn chưa kịp lên tiếng thì đã có người bước lên nói thay. Đó đương nhiên là Âu Dương Minh Châu với khuôn mặt xinh xắn như học trò. Nàng vốn không nên xuất hiện ở nơi này, nhưng vì sẵn được nuông chiều nên ngay cả trong trường hợp không phù hợp để xuất hiện như thế này thì nàng vẫn cứ theo đến. Nàng nói rằng: “Người nông cuồng quá đấy, dám nói chuyện với cha ta như vậy sao?”.

Lời nói của nàng vừa thốt ra thì ngay cả Cửu Niệm đại sư cũng phải khẽ cau mày. Bái Nguyệt Giáo vốn đã đứng ở thế thượng phong, chịu đồng ý tham gia buổi đàm phán hôm nay đã là một chuyện khó khăn. Vì chuyện này mà Thiếu Lâm, Võ Đang đã phải cố gắng hết sức. Không ai đoán biết được câu nói này của Âu Dương Minh Châu sẽ mang lại hậu quả như thế nào. Tô Mộng Châm cười to. Nụ cười của hắn quả thật rất đẹp. Dường như hắn không phải là phó giáo chủ cao đạo của Ma Giáo, mà chỉ là một công tử đa tình với biểu hiện nho nhã và phong độ ngời ngời. Hắn nở nụ cười này với Âu Dương Minh Châu là muốn làm cho mọi người hiểu lầm rằng hắn có ý gì đó với cô nương này.

Âu Dương Minh Châu đương nhiên là một nữ nhi kiêu ngạo, nhưng nàng cũng khó lòng cưỡng nổi một nụ cười mê hồn như vậy. Nàng liền đỏ mặt, thậm chí đôi mắt còn có chút ngây dại, ấp a ấp úng mãi cũng không nói nên lời.

Giọng nói của Tô Mộng Châm âm áp giống như đang nói chuyện với người yêu, hắn nói: “Hãy rút sang một bên!”. Sắc mặt của Âu Dương Minh Châu lúc đó quả thực vô cùng hấp dẫn. Từ trước đến nay chưa ai dám ăn nói với nàng như vậy. Hơn nữa gần đây nàng đã trở thành đệ nhị mỹ nhân trong giang hồ, đương nhiên sẽ không ai nói chuyện với nàng bằng khẩu khí khinh mạn như thế. Mọi người nín thở tán dương nàng còn không kịp nữa là.

Nhưng Tô Mộng Châm lại nói những lời vô tình tàn khốc đó với nàng bằng một thái độ khinh miệt. Âu Dương Minh Châu không thể kiềm chế được nữa, nàng gần như muốn xông lên ngay lập tức. Nhưng mẫu thân đã kịp thời nắm chặt lấy cánh tay nàng. Lý Hồng nhẹ nhàng đưa mắt ra hiệu làm cho Âu Dương Minh Châu phải chú ý đến thái độ của những người xung quanh.

Khi Âu Dương Minh Châu ý thức được điều này thì nàng cảm thấy hối hận vô cùng. Nhưng điều mà nàng hối hận không phải là đã đắc tội với Tô Mộng Châm, cũng không phải là hậu quả có thể dẫn đến đàm phán thất bại trong tương lai, mà là nàng cảm thấy bản thân mình đã mất đi hình tượng tốt đẹp trước mặt mọi người. Điều này quả thật còn khó chịu hơn nhiều so với việc giết chết nàng. Vì thế nàng lập tức vội vàng im bặt, thế nào cũng không chịu lên tiếng nữa.

Cửu Niệm đại sư lúc này mới lên tiếng: “Phó giáo chủ, mục đích chuyến đi này của chúng tôi, hẳn là quý giáo cũng đã biết”.

Tô Mộng Châm đứng dậy, hành lễ với Cửu Niệm đại sư và nói: “Đại sư, các vị đường xa gió bụi tới đây, giáo chủ đã lệnh cho ta tiếp đón. Mời các vị hãy ở lại đây trước, còn về việc đàm phán, hai bên có thể tiến hành sau”. Hắn đối với những người khác thì không cần giữ gìn ý tứ, nhưng đối với Cửu Niệm đại sư lại vô cùng cung kính, thậm chí ngay cả Đường Duyệt cũng có thể phát hiện ra điều này. Trong số những người ở đây thì địa vị của Cửu Niệm đại sư hẳn nhiên là hơn người. Nàng cố ý nhìn Thương Dung một cái, chàng cũng đang nhìn về phía nàng. Đường Duyệt nghiêng đầu, giả vờ như không nhìn thấy, nhưng trong lòng lại dâng trào sự đau đớn.

Tô Mộng Châm đang nói chuyện với Cửu Niệm đại sư không hiểu sao cũng quay đầu lại, vừa hay bắt gặp cảnh này, nụ cười trên khuôn mặt hắn đột nhiên từ từ biến mất...

Đường Duyệt hận mình tại sao không thể tiến thêm một bước. Nàng đột nhiên cảm thấy trong người mình vô hình trung có một sức mạnh thần bí nào đó kiềm chế lại. Mặc dù Tô Mộng Châm không trói nàng, không buộc nàng, nhưng nàng lại cảm thấy nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. Cảm giác này thật đáng sợ.

Tô Mộng Châm đích thị là đang tiếp đón khách. Hắn không thèm nhìn qua bên này lấy một cái. Nhưng Đường Duyệt lại ngầm cảm thấy thật ra sự chú ý của hắn không rời khỏi nàng. Thế là nàng cố gắng kiềm chế bản thân, không nhìn trực diện với ánh mắt của Thương Dung nữa.

Vậy mà Thương Dung lại bước tới một cách đàng hoàng thẳng thắn. Đường Duyệt biết rằng bây giờ bất kể là ai cũng không nên nói chuyện với nàng. Hướng hồ là Thương Dung với xuất thân con nhà thế gia thì lại càng không nên. Chắc chàng cũng biết hậu quả sẽ thế nào nếu nói chuyện với nàng ngay trước mặt mọi người. Làm một việc ngu ngốc như vậy thì sau này Thương Dung sẽ bám trụ thế nào trong giới võ lâm đây? Lẽ nào chàng không nhớ rằng trong con mắt của mọi người bây giờ, nàng đã là một yêu nữ phản bội Đường gia, coi thù là bạn, vong ân bội nghĩa sao?

Vậy mà cho dù nàng nghĩ thế nào thì Thương Dung vẫn bước về phía nàng. Đường Duyệt hít một hơi thật sâu, chỉnh trang lại tư thế, cố gắng tỏ ra bình thường như chẳng có liên quan gì. Bên cạnh đột nhiên có người rảo bước tới đứng cạnh nàng, một tay nắm lấy tay nàng nói nhỏ: “Hãy nhớ lập trường của nàng bây giờ là gì”.

Lòng Đường Duyệt chợt sững lại, nhìn vào đôi mắt như nước mùa thu. Tô Mộng Châm! Trong mắt hắn ẩn chứa một ma lực thần kỳ không dễ gì cưỡng lại được. Nụ cười của hắn vẫn thân thiết, giọng nói vẫn ôn hòa thâm trầm như khúc nhạc. Thế nhưng đôi mắt ấy lại thay đi đôi lại biết bao lòng dạ không dễ gì đoán biết được, đôi mắt ấy ẩn chứa biết bao mưu mô gian xảo làm cho người khác phải kinh ngạc.

Tất cả mọi người trong đại đường bỗng chốc lặng đi. Thương Dung tiến lên phía trước

một bước, nói: “Tiêu Duyệt...”.

Đường Duyệt không thể kiềm chế được, nàng ngẩng lên nhìn chàng, và đúng như dự đoán, nàng nhìn thấy đôi mắt chàng chứa đầy sự đau khổ.

“Tiêu Duyệt?” Tô Mộng Châm cười lạnh lùng nói: “Thương công tử sao lại gọi người trong giáo phái của ta bằng tên thân mật như vậy? E rằng công tử đã nhận nhầm người rồi”.

Thương Dung nhìn kỹ lại vị phó giáo chủ Bái Nguyệt Giáo phong độ ngời ngời đang đứng trước mặt, thấy khuôn mặt Tô Mộng Châm cười mà như không, nhưng tay lại nắm chặt lấy một bàn tay của Đường Duyệt như không có ý định buông ra.

Âu Dương Minh Châu đã lấy lại được sự đẹp đẽ đáng yêu trên gương mặt. Nàng lặng lẽ dựa vào vai mẫu thân, giống như đang thì thầm với bà, nhưng giọng nói lại vừa đủ để tất cả mọi người trong đại đường có thể nghe thấy rõ ràng: “Đúng vậy, cô nương này nhìn thoáng qua cũng có vài phần giống Đường cô nương. Nhưng trên mặt Đường cô nương làm sao lại có thể có vết thương đáng sợ như vậy được? Hơn nữa, Đường Gia Bảo có huyết hải thâm thù với Bái Nguyệt Giáo. Làm sao cô ấy có thể xuất hiện ở đây được chứ? E rằng Thương công tử quả thực đã nhận nhầm người rồi”.

Những lời này nghe ra thì có vẻ ngây thơ, nhưng thực tế lại giấu kim trong bông, dụng tâm hiểm ác. Nếu Đường Duyệt thừa nhận thân phận của mình thì không còn nghi ngờ gì nữa, mọi người sẽ thừa nhận nàng là kẻ phản bội của Đường Gia Bảo, có câu kết với Bái Nguyệt Giáo. Nếu nàng không thừa nhận thân phận thì sẽ bỏ lỡ mất cơ hội quen biết với Thương Dung.

Tô Mộng Châm mỉm cười nói với Đường Duyệt: “Nàng hãy tự mình nói cho Thương công tử biết nàng là a hoàn do ta nhặt ở ngoài về. Bảo công tử nhất định không được hiểu lầm mà cho rằng nàng là đại tiểu thư của Đường Gia Bảo”.

Trong số những người có mặt ở đây, có người ghé tai một người bên cạnh nói: “Người ta là a hoàn của phó giáo chủ Bái Nguyệt Giáo. Làm gì có quan hệ với Đường Gia Bảo chứ?”.

Sắc mặt Thương Dung chợt trở nên trắng bệch, ngay cả ngực chàng cũng đang run lên khe khẽ. Chàng đứng bất động nhìn Đường Duyệt, khuôn mặt từ từ chuyển sang cam chịu.

Đường Duyệt vùng khỏi tay của Tô Mộng Châm, bước ra, đứng trước mặt mọi người, hít một hơi thật sâu. Thái độ của nàng vô cùng bình thản, cho dù vết sẹo có lộ ra trước mặt mọi người thì cũng không có chút gì phải e dè, khúm núm.

Bây giờ nàng sẽ làm thế nào đây? Tô Mộng Châm nheo mắt, nụ cười mê hồn người nơi khóe miệng dần ra một chút.

“Thương công tử, ta không phải là Đường Duyệt, cũng không quen biết công tử.” Giọng nói của Đường Duyệt rất nhẹ nhưng kiên quyết, không để cho bản thân mình bất kỳ một cơ hội hối hận nào. Nàng chỉ hy vọng tâm ý của mình có thể truyền đạt tới Thương Dung, rằng

nàng không thể thừa nhận thân phận của mình tại đây, ngay trước mặt mọi người.

Thương Dung lặng lẽ nhìn nàng. Chàng không nói thêm gì nữa, nhưng sự tiếc nuối mong manh trong mắt chàng lại làm cho Tô Mộng Châm khẽ cau mày. Tô Mộng Châm bước lên phía trước một bước, đặt tay lên vai Đường Duyệt, thể hiện tư thế chiếm hữu của người thắng cuộc. Nụ cười trên mặt hắn bừng sáng lên đôi chút, ánh mắt tràn đầy sự hưng phấn, nói: “Người đâu, hãy mời các vị đây đi dùng bữa. Cửu Niệm đại sư, cơm chay của đại sư đã được chuẩn bị riêng rồi, lượng thứ cho ta không tiếp đại sư được”.

Cửu Niệm đại sư gật đầu, sau khi niệm một tràng phật hiệu mới nói: “Đa tạ thịnh tình của Bái Nguyệt Giáo. Có điều chúng tôi từ nghìn dặm xa xôi tới đây hoàn toàn không vì nghỉ ngơi dùng bữa. Mà vì giang hồ có thể lập lại được bình yên”.

Tô Mộng Châm cười nhạt nói: “Cũng không mất bao nhiêu thời gian. Mời đại sư dùng cơm trước rồi hẵng hay”. Hắn tuy tuổi còn trẻ nhưng lời nói lại như chứa đựng sự áp đặt khó mà từ chối, không cho đại sư cơ hội cự tuyệt nào. Cửu Niệm đại sư thở dài, đành phải dẫn đoàn tùy tùng theo những người hầu rời đi.

Thương Dung vẫn đứng đó, bất động.

Tô Mộng Châm nói: “Sao thế? Thương công tử vẫn còn điều gì muốn nói hay sao?”.

Thương Dung chỉ cảm thấy trong miệng đắng chát, yết hầu chạy lên chạy xuống trên cổ. Nhưng không thể nói được lời nào. Một lúc lâu sau chàng mới thở hắt ra một hơi, giọng nói lại có chút khô khan, nhưng đã kìm nén đến cực điểm: “Ta có điều muốn nói với cô nương này. Xin phó giáo chủ hãy để ta được tự nhiên”.

Tô Mộng Châm cảm thấy bờ vai mỏng manh dưới tay mình đang run lên khe khẽ. Dù không nhìn thấy thái độ của Đường Duyệt, nhưng hắn cũng biết rằng kể từ sau khi người đó bước vào thì ánh mắt của hai người bọn họ đã ngậy ngật như vậy rồi. Che giấu mọi sự không vui trong lòng, nụ cười trên miệng Tô Mộng Châm vẫn như thường ngày, hắn nói: “Giờ ta cũng phải đến phòng khách để tiếp khách rồi. Thương công tử đã muốn ôn lại chuyện cũ thì ta có lý gì mà lại không đồng ý được”.

Hắn ghé tai Đường Duyệt nói nhỏ: “Một lát nữa ta sẽ quay lại”.

Hơi thở nóng ấm của hắn làm cho sống lưng Đường Duyệt gợn lên cảm giác run sợ. Nàng không dám nghĩ đến dụng ý của Tô Mộng Châm là gì khi để cho hai người ở lại riêng với nhau. Nhưng nàng thực sự không thể cưỡng lại sự hấp dẫn này. Biết rõ rằng Thương Dung sắp thành thân, sắp thuộc về người khác, vậy mà tận sâu đáy lòng nàng lại vẫn tham lam muốn được nhìn chàng thêm chút nữa. Cho dù bây giờ có nói thêm một câu gì thì đối với cuộc đời mà nàng đã được định sẵn sự khó khăn vất vả, cũng vẫn là một sự an ủi.

Tô Mộng Châm không những rút lui mà còn mang theo tất cả đám gia đình hầu hạ trong đại đường. Vì thế quả thật chỉ còn Đường Duyệt và Thương Dung ở lại riêng bên nhau.

Thương Dung nhìn khuôn mặt Đường Duyệt, đột nhiên thở dài.

Đường Duyệt lẩn tránh ánh mắt chăm chú của Thương Dung: “Huynh không nên tới đây mới phải, lại càng không nên nói chuyện với muội”.

Thương Dung nhất thời không cảm nhận được tâm ý của nàng là không muốn làm liên lụy tới chàng. Thực ra với sự thông minh sáng suốt vốn có thường ngày của chàng thì làm sao mà không đoán ra được? Vậy mà hôm nay chàng lại trở nên “ngớ ngẩn” như vậy. Ngay cả lý do mà ai cũng có thể nghĩ ra được thì chàng lại không nghĩ ra, chàng nói: “Muội để lại một mình ta, vậy thì sống cũng không bằng chết. Nếu phải chết, thì sẽ chết ngay tại nơi đây, như thế lại bớt đi được nhiều giày vò hơn đây”.

Đường Duyệt chậm rãi lắc đầu, buột miệng nói: “Huynh đã sắp thành thân với tân nương rồi. Tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy?”.

Đôi mắt Thương Dung đột nhiên sáng lên, chàng nói: “Muội cũng biết việc này sao?”.

Đường Duyệt làm sao có thể chịu nổi sự đau khổ giày vò tâm can như vậy. Sắc mặt nàng chợt thay đổi, nàng nói: “Hóa ra mọi việc đều là sự thật”.

Thương Dung đáp: “Phải, mọi việc đều là sự thật. Ta phải thành thân, phải đón tân nương mà ta yêu mến”.

Đường Duyệt nghe Thương Dung nói mà lòng rối như tơ vò, không thể giải thoát cho chính mình, giọng nàng run run nói: “Vậy... vậy huynh càng nên ở bên cạnh chăm sóc cho người đó, tại sao lại đến đây?”.

Thương Dung thở dài ngán ngẩm nói: “Sao ta lại đến đây ư? Phải rồi, ta chưa bao giờ muốn đến đây”. Chăm chú nhìn về phía Đường Duyệt, chàng chỉ thấy toàn thân nàng đang run lên tức tưởi, cố ý lẩn tránh ánh mắt chàng. Mắt nàng đang ầng ậng nước.

Đường Duyệt nói: “Muội... muội phải đi đây”. Nàng quay người không để cho Thương Dung kịp nhìn. Nhưng những giọt lệ long lanh không thể kìm nén đã tuôn lũ chã trên hai gò má nàng, chảy cả vào miệng nàng. Thế nhưng lòng nàng giờ đây còn chát đắng hơn cả nước mắt.

Thương Dung nhìn theo bóng hình nàng, lặng lẽ đê mê, một lúc lâu sau mới nói: “Lẽ nào muội không muốn biết tân nương của ta là người như thế nào sao?”.

Đường Duyệt lau mạnh nước mắt đầm đìa trên mặt, miễn cưỡng nói: “Hắn phải là người dịu dàng, đáng yêu, xứng đáng sánh duyên với huynh. Muội... muội chúc phúc cho... hai... người... đầu bạc răng long”.

Thương Dung chậm rãi từ phía sau bước lên cạnh nàng, nhỏ nhẹ nói: “Vừa rồi muội đã nói, tân nương của ta hẳn phải là người dịu dàng, đáng yêu. Nhưng bây giờ ta nói cho muội

biết, tận xương của ta không dịu dàng chút nào, lại càng không đáng yêu chút nào, mà thậm chí còn rất thô lỗ, rất đáng ghét nữa. Mọi người có tin không?”.

Đường Duyệt không muốn nghe một chút nào nữa, trước mắt nàng trời đất như tối sầm lại, gần như không thể ngăn nỗi sự đau khổ đang vò xé tâm can. Vì thế khi cảm nhận được Thương Dung bước tới gần, nàng chỉ dám đứng bất động tại chỗ, thậm chí còn không dám quay đầu lại.

Thương Dung nói: “Nương tử của ta, nàng ấy có trái tim lạnh giá, rất tàn nhẫn. Nàng ấy lạnh lùng tới mức bỏ rơi cả ta, tàn nhẫn tới mức không thèm nhìn ta. Trên đời này có quá nhiều nữ nhi đáng yêu hơn nàng ấy, dịu dàng hơn nàng ấy. Vậy mà ta lại cứ một lòng tưởng nhớ đến nàng ấy. Mọi người nói xem ta có nực cười không, có đáng thương không?”.

Thương Dung lặng lẽ mỉm cười, cảm xúc trên khuôn mặt lại càng dịu dàng, chàng nói: “Thế nhưng nàng đã bỏ ta lại một mình. Còn ta thì đau khổ tới mức không biết phải làm thế nào mới đúng. Bất kể người khác nhìn nàng thế nào, thậm chí ngay cả bản thân nàng, nàng cũng không yêu, thì ta vẫn cứ yêu nàng. Chỉ vì ta biết rằng, nàng là một nữ nhi kiên cường nhất, si mê nhất, ngu ngốc nhất trên đời này. Chỉ vì cứu đại huynh, chỉ vì bảo vệ người thân mà nàng đã không sợ gì hủy hoại thanh danh của mình, không sợ gì việc chấp nhận chịu nhục, chấp nhận khổ đau vất vả. Ngay cả khi nàng nhẫn tâm rời bỏ ta, ta vẫn muốn đi tìm nàng, tìm bằng được nàng... để mang nàng về”.

Trong mắt Thương Dung là cả một tâm chân tình sâu sắc. Toàn thân Đường Duyệt run lên, nhưng nàng vẫn không quay đầu lại.

“Trước khi đến đây ta đã thừa chuyện với tổ mẫu rồi. Trong cuộc đời này ta sẽ không lấy ai khác ngoài nàng. Những lời này vốn không nên nói ra, ta đã tung tin hôn sự trong giang hồ, là muốn bắt nàng phải xuất hiện. Đáng tiếc là ta đã chờ lâu như vậy rồi mà nàng vẫn đại khờ cho rằng ta muốn thành thân với người khác. Thậm chí còn trốn không dám gặp ta, gặp mặt rồi cũng không chịu nhận ta. Bề ngoài nàng rất kiên cường, nhưng thực tế lại là một nữ nhi rất sợ cô đơn. Ta không muốn để nàng đơn độc một mình chịu đựng đau khổ, vì thế mới đến đây. Tiểu Duyệt, nàng hãy nghe cho rõ, cả đời này ta chỉ nói một lần duy nhất. Bất luận nàng biến thành hình dạng như thế nào, dung mạo bị hủy hoại cũng mặc, cả đời bị người đời mắng là yêu nữ cũng mặc, ta vẫn cần nàng! Bất kể sau này có xảy ra chuyện gì, nàng vẫn là thê tử của Thương Dung này, mãi mãi là như vậy.”

“Mãi mãi là như vậy... mãi mãi là như vậy!” Trong lòng Đường Duyệt cứ lặp đi lặp lại lời nói của Thương Dung. Chỉ khi nàng suy ngẫm về tình ý sâu sắc hàm chứa trong câu nói này, nàng mới quay người lại. Tay nàng cũng đang run lên bần bật, nhưng lại không dám ngẩng đầu lên nhìn thái độ của Thương Dung.

“Cả cuộc đời này của nàng đều là sống vì người khác. Nhưng lại không có ngày nào sống vui vẻ. Ta cầu xin nàng hãy sống một ngày vì bản thân mình có được không? Hãy cùng ta rời khỏi nơi này.”

Khuôn mặt Đường Duyệt đầm đìa nước mắt, nhưng nàng lại không thể đồng ý. Vì Đường Mạc đại huynh vẫn đang ở đây, hơn nữa huynh ấy lại không có chút cảm giác gì, bị người ta thao túng lợi dụng, thậm chí ngay cả nàng mà huynh ấy cũng không nhận ra. Lời cự tuyệt vẫn chưa thốt ra khỏi miệng nàng thì một đôi môi nồng ấm đã kề tới gần giọng nói của nàng lại. So với nụ hôn mà nàng chủ động lần trước thì quả nhiên là khác hẳn, lần đó nàng hoàn toàn không biết hôn thế nào, chỉ mượn rượu mà xô tới rồi nhẹ nhàng lướt đi lướt lại. Nhưng lần này thì thực sự là lưỡi và môi cứ đan xen quấn lấy nhau. Cảm giác kỳ lạ chưa từng có, ngay cả hơi thở cũng bị loạn nhịp. Đôi môi nóng bỏng ươn ướt quấn lấy môi nàng. Đường Duyệt đã bị cuốn vào nụ hôn đến mù mị, nàng chỉ có thể rên lên khe khẽ. Nụ hôn của Thương Dung hoàn toàn khác hẳn với vẻ bề ngoài ôn tồn của chàng. Đường như chàng muốn bày tỏ với nàng tất cả sự nồng nhiệt mà chàng đã phải kìm nén bấy lâu, sự nóng bỏng ngọt ngào ấy không dễ gì mà cưỡng lại được.

Khi có sự tiếp xúc thân mật như vậy, ngay cả chân của Đường Duyệt cũng run rẩy, làm thế nào cũng không giữ được sắc mặt lạnh lùng nữa, chỉ có thể đỏ mặt mà đón nhận nụ hôn, hơi thở gấp gáp khó khăn, không còn sức để cưỡng lại. Đến khi nàng nghĩ đến việc phải đẩy đối phương ra thì Thương Dung lại ôm chặt lấy người nàng, không cho nàng cơ hội rời đi. Vì thế trông Đường Duyệt hoàn toàn không có chút gì phản kháng mạnh mẽ, nếu từ bên cạnh nhìn sang sẽ có chút gì đó giống như tuy muốn từ chối mà vẫn chấp nhận.

Đến khi Đường Duyệt cảm thấy khó thở thì Thương Dung mới chịu buông nàng ra, cúi đầu nở một nụ cười buồn bã. Đôi hàng mi dài cụp xuống trên khuôn mặt đầy cô đơn của chàng đột nhiên làm tim Đường Duyệt đập nhanh hơn. Chàng nhỏ nhẹ nói: “Nếu có thể, thì ta cũng không muốn dùng cách này để bắt nàng phải đồng ý”.

Cái gì cũng không cần, tiếp tục sống vì bản thân mình ư? Lời đề nghị này quả là đầy sức cám dỗ.

Sống cùng với Thương Dung, làm thê tử của chàng... Liệu ông trời có tha thứ cho một kẻ ích kỷ như nàng không?

Đường Duyệt thở dài, không hề lên tiếng từ chối.

Chương 26

Mộ Dung

Tiểu Liên đẩy cửa phòng, giật thót người, một cô nương với khuôn mặt thanh tú đang đứng ở cửa, dường như cũng đang có ý định đẩy cửa đi ra. Thấy Tiểu Liên ngạc nhiên, nàng mới ngượng ngập vuốt nhẹ lọn tóc mai hai bên, khẽ chỉnh lại váy áo rồi mới từ từ len qua người Tiểu Liên đi ra. Tiểu Liên nhìn kỹ vào trong phòng, Tô Mộng Châm quả nhiên đang ngồi bên cạnh bàn.

Y phục của Tô Mộng Châm rất luộm thuộm, trên áo có bảy cái khuy thì chỉ cài có ba. Những ngón tay dài đang nghịch một ly rượu bằng ngọc phỉ thúy, khuôn mặt nửa cười nửa không.

Tiểu Liên cảm thấy dạo này Tô Mộng Châm đã thay đổi. Trước đây trên khuôn mặt hắn luôn thường trực sẵn nụ cười, nhưng gần đây nụ cười đó đã dần dần biến mất, thay vào đó là sự nóng nảy và lạnh lùng.

“Công tử, những người đó đã bị phơi nắng hai ngày nay rồi. Thái độ của bọn họ rất không ổn định, hay là... mời công tử ra xem họ thế nào.”

Đôi mắt Tô Mộng Châm trở nải nhìn xuống. Hắn chậm rãi nói với vẻ vô cùng thờ ơ: “Bọn họ không phải là đợi đến mức mất bình tĩnh, mà là lo sợ trong hai ngày nay sẽ có thêm nhiều môn phái bị phá trong tay của Bái Nguyệt Giáo”.

“Nhưng...” Tiểu Liên hơi do dự, vẫn chưa nói xong thì chợt nghe thấy từ phía cửa sổ có tiếng kêu sần sật. Từ bên ngoài cửa sổ một con chim nhỏ toàn thân màu xanh ngọc bích bay vào. Nó kêu cú cu hai tiếng rồi xòe đôi cánh đậu trên vai của Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm nhìn con chim rồi cười không thành tiếng: “Hôn lễ của Thương gia chắc là bắt đầu rồi phải không?”.

Trong lòng Tiểu Liên chợt sững lại, nói nhỏ: “Hình như là hôm nay”.

Hai ngày trước, Thương Dung đã đưa Đường Duyệt bí mật rời khỏi hòn đảo nhỏ. Những người trong phe chính đạo lại không ai ngăn cản việc này, xem ra Cửu Niệm đại sư đã có công không nhỏ.

Tô Mộng Châm nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông óng mượt của con chim, rồi ngán ngẩm nói: “Bay đi thì đã sao nào, không phải rồi vẫn lại ngoan ngoãn quay về sao? Đúng là đồ ngốc”. Bàn tay hắn vỗ nhẹ một cái, con chim nhỏ lại bay đi. Không lâu sau lại ngoan ngoãn quay trở lại đậu trên chiếc bàn ở ngay trước mặt hắn, dáng vẻ cúi đầu suy tư như không hề có ý định muốn bay đi chút nào.

Tiêu Liên vẫn còn đang nghi ngờ câu nói này, thì Tô Mộng Châm đã bất ngờ đứng dậy, tư thế nhẹ nhàng lướt qua bên người cậu.

“Đã đến lúc phải gặp bọn họ rồi, nhưng hy vọng là không làm ta thất vọng.”

Thương gia không hoành tráng, nguy nga như Đường Gia Bảo. Cũng không đường hoàng phú lệ như Tịnh An vương phủ. So với sự thần bí của Bái Nguyệt Giáo thì lại càng tuyệt nhiên không giống. Mọi thứ ở đây đối với Đường Duyệt vừa lạ lẫm vừa quen thuộc. Là lạ lẫm là bởi nàng chưa từng đến đây bao giờ. Quen thuộc là bởi đây chính là nơi Thương Dung đã lớn lên. Ra đón bọn họ chính là Thương Lục, người đã lâu lắm rồi nàng không gặp. Thương Lục đã đứng chờ sẵn ở cửa từ lâu. Nhìn thấy Thương Dung đưa theo Đường Duyệt về cùng, cậu ta vui lắm, lẳng lặng quay người đi lau nước mắt.

Thương Dung giúp nàng cởi áo choàng bên ngoài, ghé tai nàng nói nhỏ: “Nàng đừng lo lắng nhé!”.

Vậy mà chàng vẫn nhận ra là nàng đang rất bối rối. Thực ra từ lúc vào thành nàng đã bắt đầu lo lắng vô cùng, tim cũng đập nhanh hơn rất nhiều, kể từ lúc chàng bảo nàng là: “Tổ mẫu muốn gặp nàng”.

Trên đường đi, Thương Dung đã giới thiệu cho Đường Duyệt về lão phu nhân của Thương gia. Bà vốn là một nữ nhi giang hồ thân thế không rõ ràng, năm mười bảy tuổi gặp Thương Trọng Tình - công tử của Thương gia trên giang hồ. Họ vừa gặp mặt đã đem lòng yêu thương nên đã lấy nhau. Từ đó về sau bà hoàn toàn vứt bỏ cuộc đời phiêu bạt giang hồ nuột dao ném máu để trở thành nữ chủ nhân dịu dàng, xinh đẹp của Thương gia. Những ngày sau đó, bà thỉnh thoảng cũng cầm kiếm vào giang hồ để làm nữ hiệp tiêu dao hai ngày. Nhưng sau khi hai công tử nhỏ lần lượt ra đời thì bà không còn bước chân ra khỏi cửa nữa. Tính cho tới khi Thương Trọng Tình qua đời ở tuổi hai mươi tám, thì đôi phu thê làm cho mọi người phải ngưỡng mộ đó mới chỉ ở cùng nhau được tám năm trời ngắn ngủi. Sau tám năm đó là bốn mươi năm dài đằng đẵng. Trong cuộc hôn nhân này, bà đã phải trải qua nỗi đau mất phu vong tử, đơn độc chăm sóc nuôi dưỡng cho đứa cháu nội bé bỏng nên người, hơn nữa lại một tay trông nom nhà cửa cho Thương gia.

Danh tiếng của bà trên giang hồ rất lừng lẫy. Bà luôn nổi tiếng nhờ tác phong và thái độ cứng rắn. Nhiều kẻ muốn ức hiếp Thương gia ít người mòng lực, lại có kẻ muốn chiếm đoạt sản nghiệp của Thương gia, nhưng tất cả đều bị bà đánh bại mà không dám bén mảng tới nữa. Đến khi Thương Dung trưởng thành, bà cũng về ở ẩn, rất ít khi xuất hiện trước mọi người.

Khi nhắc đến tổ mẫu, khuôn mặt Thương Dung tràn đầy cảm xúc vô cùng sùng kính và yêu thương. Có một số việc liên quan đến bà làm cho Đường Duyệt cảm thấy không thể hiểu được. Lo lắng có gì thất lễ trước mặt tổ mẫu, lại càng sợ mình không phải là người mà tổ mẫu yêu thích, nên Đường Duyệt hồi hộp tới mức sắc mặt cũng thay đổi.

Thương Dung mỉm cười nhẹ hôn lên tóc nàng, chàng nói: “Nàng không cần phải lo lắng,

tổ mẫu sẽ thích nàng”.

Sẽ thích ư? Đường Duyệt mỉm cười đau khổ, người ghét nàng trên đời này đã có quá nhiều rồi. Nàng thực sự đã sớm mất lòng tin vào bản thân.

Thương Dung an ủi nói: “Nàng yên tâm, tổ mẫu rất dễ nói chuyện, chỉ có điều...”, chàng ngừng lại một lát, trong nụ cười có chút gì đó đau thương, “chỉ có điều gần đây sức khỏe của tổ mẫu không được tốt lắm”.

Ngay từ phút đầu tiên gặp lão phu nhân của Thương gia, Đường Duyệt đã chú ý tới nụ cười của bà. Nụ cười của Thương lão phu nhân làm cho Đường Duyệt lần đầu tiên có mong muốn được gần gũi người khác.

Thương lão phu nhân tuy hơi nặng tai, mắt cũng đã mờ, nhưng khi người khác nói chuyện, bà luôn luôn chăm chú lắng nghe, mỉm cười, trầm tĩnh mà ôn hòa. Vậy mà không đợi cho Đường Duyệt và lão phu nhân nói một, hai câu chuyện đã có người vào bẩm báo có khách đến thăm. Hóa ra là sau khi tin Thương đại công tử đưa tân nương về được truyền đi, thì những gia tộc nổi tiếng trong thành vốn có quan hệ qua lại với Thương gia đã vội vã mang lễ vật đến cầu kiến. Cầu kiến chẳng qua chỉ là cái cớ. Thực ra họ muốn xem mặt tân nương mà công tử của Thương gia vẫn chờ đợi để rước về cuối cùng sẽ thế nào. Nhất là những người trước đây đã từng thưa chuyện với Thương gia mà bị cự tuyệt, cố gắng kiễng chân nghển cổ để vào xem cho bằng được.

Những người này đều là những nhân vật rất quan trọng trong thành, có quan hệ qua lại với Thương gia, không thể không tiếp. Thương Dung không còn cách nào đành phải cười đau khổ rồi nói nhỏ với Đường Duyệt: “Cho dù bọn họ có nói gì thì nàng cũng đừng để ý nhé, mọi việc đã có ta lo”.

Giọng chàng rất nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng lại mang đậm ý nghĩa che chở. Đường Duyệt đỏ mặt, chỉ vì nàng cảm thấy mọi người đều đã nghe thấy những gì Thương Dung vừa nói. Một a hoàn với hai bím tóc hai bên bụm miệng cười thầm, ngay cả Thương lão phu nhân cũng cười hà hà nhìn hai người bọn họ.

May mà lão phu nhân nặng tai, chắc là không nghe rõ đâu, Đường Duyệt nghĩ thầm.

Sau khi những vị khách đó từng người, từng người một vào cầu kiến, Đường Duyệt đã không còn tâm trạng như vậy nữa. Trước đây tại Đường Gia Bảo, nàng không quen với những chỗ đông người, nếu có việc gì thường một mình trốn đi, nhưng trong phòng khách của Thương gia, tất cả mọi người đều vì nàng mà nhao tới nên không thể trốn đi đâu được. Hơn nữa, làm như vậy cũng không lịch sự cho lắm...

Nhận thấy những phu nhân ngồi đối diện nhìn mình với ánh mắt dò xét không mấy thiện cảm, Đường Duyệt đành phải quay mặt đi, nhìn mà như không thấy. Vậy mà vết sẹo đáng sợ trên mặt nàng lại nổi lên rõ mồn một, làm cho những người đối diện cứ ồ lên từng đợt.

Thương Dung đứng dậy, chắn trước mặt Đường Duyệt nói: “Tiểu Duyệt đường xa tới đây, trên đường đã rất mệt rồi. Ta xin đưa nàng đi nghỉ, mong các vị lượng thứ”.

Đại phu nhân của Hạ gia lúc đó cười nói: “Thương công tử nhỏ nhen quá đấy. Chúng ta khó có dịp đến đây, lại là đến xem mặt tân nương. Cô ấy là người bằng xương bằng thịt, không phải là đúc bằng đường, để chúng ta nhìn là sẽ chảy ra sao?”.

Những vị phu nhân khác cũng hòa theo. Thế là các phu nhân trong phòng khách cứ nhao nhao bình phẩm. Thương Dung bình tĩnh nói: “Sau khi Đường Duyệt thành thân với ta, chắc chắn sẽ có nhiều dịp để gặp gỡ mọi người. Còn bây giờ xin các vị hãy nhường đường”.

Trong thiên hạ, khó ứng phó nhất chính là đàn bà, đặc biệt là một nhóm đàn bà, cho dù bản thân võ nghệ cao cường, tài trí hơn người, thân thế giàu sang cũng phải bó tay với đám đàn bà không thể nói lý lẽ này. Bất kể Thương Dung có nói thế nào đi nữa, đám phu nhân đó cũng không chịu giải tán. Thậm chí còn có một nàng dâu đứng lên lấy ghế kê vào bậc cửa ngò, có ý tuyệt đối không chịu thả người. Thương Dung vốn không phải không có cách gì để đối phó với bọn họ, mà chỉ vì chàng không muốn trước mặt tổ mẫu và mọi người lại làm cho người khác có ấn tượng không nể đại thể vì Đường Duyệt.

Thương lão phu nhân xem ra có vẻ hồ đồ, nhưng tâm trí bà lại rất sáng suốt, rất miễn tiện, đã sớm nhìn rõ mọi việc. Bà cười nói: “Tiểu Dung, hãy để Tiểu Duyệt ở lại. Nhà chúng ta sắp sửa chuẩn bị hôn lễ rồi, đến lúc đó không thể thiếu được việc mời các phu nhân, tiểu thư đây đến chúc mừng”. Khi nhắc đến Đường Duyệt, bà không gọi là Đường cô nương, cũng không gọi tên trực tiếp là Đường Duyệt, mà gọi theo cách xưng hô có một không hai giống Thương Dung. Sự thân mật và tình cảm này làm cho một người từ trước đến giờ chưa từng được hưởng tình thân ấm áp như Đường Duyệt cảm thấy vô cùng xúc động.

Vì thế, mọi việc đã được quyết định theo sự sắp xếp của Thương lão phu nhân.

Nàng dâu trẻ tuổi của Ninh gia mặc một bộ y phục bằng vóc đỏ, trên cổ khoác một chiếc áo lông cáo trắng muốt nhìn mặt Đường Duyệt nói: “Nhìn hình dáng thì quả là đẹp. Nhưng tại sao cô nương lại bị vết thương thế kia, thật là nghiệt ngã quá!”. Giọng nàng mềm mại dẻo quẹo, vô cùng uyển chuyển, khẩu khí dường như vô cùng tiếc nuối.

Sắc mặt Thương Dung chợt thay đổi, lạnh lẽo nắm chặt bàn tay Đường Duyệt. Đường Duyệt cúi đầu không nói. Ánh mắt của những người xung quanh dường như đang nói rằng, người con gái xấu xí kỳ dị như vậy thì làm sao xứng với Thương công tử được.

Đột nhiên Thương lão phu nhân nói: “Nói cũng phải, khi ta còn trẻ vẫn thường phiêu bạt giang hồ, những vết thương cũ trên người từ thời đó đến giờ vẫn không thể mờ đi. Đợi khi nào Tiểu Duyệt chính thức về nhà chúng ta thì sẽ không thể để con bé phải chịu khổ như ta trước đây được”.

Khuôn mặt của nàng dâu Ninh gia từ từ đỏ lựng, cặp mắt xuống né người qua một bên,

không dám nhìn ánh mắt hòa nhã thân thiện của Thương lão phu nhân nữa.

Phu nhân của Trương gia trước đây cũng có qua lại thân mật với nàng dâu của Ninh gia đặt chén trà trong tay xuống, lấy chiếc khăn tay thêu cảnh hải đường che miệng lại, rồi nhẹ nhàng nói: “Không biết là Đường cô nương thượng phủ ở nơi nào. Cao đường có được khỏe mạnh hay không?”.

Khuôn mặt Đường Duyệt như phủ một lớp phấn trắng bệch, nàng nói nhỏ: “Cha mẹ tiểu nữ đều đã qua đời rồi”.

“Vậy trong nhà cô nương có còn ai nữa không?”

Đường Duyệt nghĩ đến Đường Mạc, trong lòng lại cảm thấy đau đớn vô cùng, chua chát nói: “Không còn ai nữa cả”. Bàn tay Thương Dung vẫn không ngừng truyền cho nàng sự ấm áp. Nhưng khi người khác hỏi đến việc này thì nàng lại rùng mình run rẩy, suýt nữa thì không thể trả lời nổi.

Nàng vừa dứt lời thì tất cả những vị khách có mặt trong phòng đều ngẩng ra nhìn nàng. Những ánh mắt vốn có phần dò xét trước đây giờ đột nhiên trở nên khinh bỉ. Mọi người vốn cho rằng tuy nàng không có nhan sắc hơn người, thì đôi lại ắt phải có một gia tộc hùng hậu sau lưng, nếu không thì làm sao có thể được Thương công tử vốn có con mắt tinh tường chọn làm vợ được. Sau khi biết được nàng chẳng qua cũng chỉ là một đứa con bơ vơ không cha không mẹ, thái độ của mọi người chợt trở nên khó coi. Vì một nữ nhi không có nhan sắc lại cũng không có thân thích mà từ chối những nữ nhi xinh đẹp khác trong thiên hạ, đây quả là một chuyện nếu có chặt đầu họ thì cũng không thể lý giải nổi.

Thương lão phu nhân cười híp mắt gật đầu nói: “Cũng là một đứa trẻ không người thương xót giống ta. Nhưng không có gì phải lo lắng đâu. Tiểu Duyệt à, con phải nhớ rõ một câu của bà già này nhé”. Bà dừng lại một lát, nhìn quanh mọi người một lượt. Cuối cùng mới nhìn vào đôi mắt trong trẻo của Đường Duyệt rồi nói một cách thâm trầm: “Đàn bà ấy à, nhan sắc thế gia cái gì chứ? Tất cả đều không quan trọng, quan trọng nhất chính là số phận gặp được một hảo nam tử. Một khi đã gặp rồi thì bất kể xảy ra chuyện gì cũng vẫn phải nắm chặt lấy, không được buông tay”.

Đường Duyệt sững người, trong lòng phức tạp khó nói. Thần sắc trên mặt cũng không biết là cảm kích hay vui mừng, một lúc lâu sau mới chậm chậm nói: “Lời của tổ mẫu, con đã ghi nhớ rồi ạ”.

Lão phu nhân chậm rãi nói với đôi mắt ôn hòa: “Tiểu Dung nhà ta là một người tốt. Còn con, cũng là một người tốt. Bây giờ nhìn thấy các con, ta giống như được nhìn thấy ta hồi còn trẻ, đáng thương cho ta, phu quân qua đời quá sớm, để lại mình ta vất vả nuôi dạy hai đứa con nên người...”. Bà vừa nói vừa đưa tay lau nước mắt, đôi mắt vừa rồi còn cười híp mí thì giờ đã lã chã tuôn lệ. Thương Dung khẽ mỉm cười, nhưng lại không có ý bước lên an ủi tổ mẫu. Đường Duyệt muốn đứng dậy, nhưng lại bị Thương Dung giữ chặt lấy, kéo nàng ngồi xuống. Nàng nhìn chàng tỏ vẻ không hiểu, chàng khe khẽ lắc đầu.

Tiếp đó, mọi người liền bắt đầu an ủi Thương lão phu nhân. Không ai còn tâm trí đâu để tới Đường Duyệt nữa. Ngay cả nàng dâu trẻ tuổi ngồi trên ghế ở bậc cửa cũng đã chạy lại bên cạnh Thương lão phu nhân để đưa khăn tay cho bà.

Trong lúc mọi người không để ý, từ trong ống tay áo đang gấp lại của Thương lão phu nhân lộ ra một bàn tay nhăn nheo, ngằm chỉ về phía ngoài cửa. Thương Dung nháy mắt, nhân lúc này liền nắm lấy tay Đường Duyệt lên chạy ra ngoài.

Trốn ra khỏi phòng khách ồn ào, cuối cùng Thương Dung cũng có cơ hội được dịu dàng ôm nàng vào lòng. Chàng dịu dàng nói: “Tiểu Duyệt, xin lỗi nàng. Những tình cảnh như vậy sau này sẽ không để nàng phải bận lòng nữa”.

Đường Duyệt buồn bã, một lúc lâu sau mới nói: “Không, người phải nói xin lỗi chính là muội”.

Nàng bản tính không giỏi ăn nói, trước mặt nhiều người như vậy đã làm cho Thương Dung phải khó ứng phó. Nàng thậm chí còn hận mình tại sao lại ngốc nghếch đến vậy, không thể tự mình ứng phó trôi chảy trong những lúc thế này giống như các nữ nhi khác.

Những ngón tay dài dài xương xương của Thương Dung vuốt nhẹ lên mặt nàng. Bàn tay chàng dừng lại rất lâu trên má nàng, vẫn lạnh ngắt, chàng liền thở dài khẽ nói: “Lần đầu tiên nhìn thấy nàng năm đó, ta đã nghĩ nếu nàng không ngoan ngoãn như vậy thì lại tốt. Thậm chí ngay cả lúc đau lòng cũng có thể khóc với ta”.

Những ngón tay của Thương Dung chạm vào vết thương trên mặt nàng. Chàng đột nhiên nói: “Đi theo ta”.

Không đợi Đường Duyệt kịp phản ứng, chàng đã kéo nàng ra khỏi cửa.

“Chúng ta phải đi đâu bây giờ?”

“Đi tìm sư đệ của ta, đệ ấy nhất định sẽ có cách”, Thương Dung nói.

Hai người ra khỏi Thương phủ đi về phía Tây Thành. Phần lớn thời gian đều là Thương Dung giới thiệu cho Đường Duyệt về cảnh vật hai bên đường. Đường Duyệt chỉ lặng im lắng nghe, khẽ gật đầu. Sau khi ra khỏi một con phố, Thương Dung phát hiện ra Đường Duyệt bắt đầu lơ đãng, không tập trung. Chàng nắm lấy tay Đường Duyệt, lấy một thứ vẫn giấu trong ống tay áo ra, nhét vào tận tay Đường Duyệt.

Đường Duyệt sững người, nhìn thấy một sợi dây chuyền đang nằm trong bàn tay mình. Trên sợi dây chuyền có đeo một chiếc chuông bằng vàng thiết kế tinh xảo. Đây chính là chiếc chuông mà lúc trước Thương Dung đã tặng cho nàng. Nàng vẫn luôn giữ nó, mãi cho tới khi rời núi ra đi thì nàng mới nhẫn tâm bỏ lại.

“Mỗi khi nhìn thấy chiếc chuông này là ta lại nhớ tới nàng.” Thương Dung mỉm cười khẽ nói, trong đáy mắt ẩn chứa một chút thương đau. Nhưng chàng vẫn đích thân đeo sợi

dây chuyền lên trước ngực nàng. “Như thế này... chắc sẽ không bị mất nữa đâu...”

Đường Duyệt cúi đầu nhìn chiếc chuông, đôi mắt đã ngân ngán lệ.

Thương Dung mỉm cười nắm lấy tay nàng. Trong giây phút hai lòng bàn tay chạm vào nhau, mười ngón tay đan xen lấy nhau, Đường Duyệt ngẩng đầu nhìn chàng, không hiểu sao tim đập rộn ràng, xấu hổ thẹn thùng không nói.

Những người qua lại trên phố lặng lẽ đi chậm lại để nhìn đôi nam nữ ven đường. Người con trai thì tuấn tú vô song, còn người con gái thì nhan sắc đã bị hủy hoại. Vậy mà giữa hai người có một sự thân mật gắn bó vô cùng, một sự hòa quyện khó diễn tả.

“Muốn làm nương tử của ta, vậy mà nàng vẫn còn suy nghĩ vẩn vơ. Nàng nói xem có phải ta nên xem lại mình không, hay là ta có chỗ nào chưa tốt?” Thương Dung nũng nịu chu miệng ra hỏi nàng, trong sự dịu dàng có đôi chút buồn phiền.

Đường Duyệt giật mình, trong ấn tượng của nàng Thương huynh hoàn toàn không phải là nam tử như vậy. Chàng vẫn luôn nho nhã, lễ phép, đối xử với mọi người tuy dịu dàng ôn tồn nhưng từ trước đến nay không bao giờ vượt quá giới hạn giữa nữ nhi và nam tử. Lại càng không bao giờ dám nắm tay nữ nhi không rời giữa thanh thiên bạch nhật, coi như ở chốn không người như thế này.

“Huynh... chúng ta đi về rồi hãy nói có được không?” Đường Duyệt đưa mắt nhìn một phu nhân mặc váy áo màu xanh đang nghển cổ lên để nhìn về phía hai người bọn họ, hạ giọng nói với Thương Dung.

Thương Dung chẳng thêm để ý, cúi người xuống kề mặt vào bên má Đường Duyệt nói nhỏ: “Ồ, nàng đang để ý người khác nói gì hay sao?”.

“Vâng.” Đường Duyệt lại nhìn xung quanh một lượt, khuôn mặt từ từ ửng đỏ.

“Thật là để ý như vậy sao?”

“Vâng...”

Vừa dứt lời, Đường Duyệt đột nhiên kêu lên thất thanh, nàng đã bị Thương Dung bế bổng lên, gần như là mặt kề mặt, ôm sát lấy cơ thể chàng.

“Nàng là nương tử sắp thành thân với ta. Người trong thành ai cũng biết, có gì mà phải sợ?”

Nụ cười trên khuôn mặt Thương Dung làm cho tim nàng đập rộn ràng. Nàng có phản kháng lại một câu, nhưng Thương Dung đã bước về phía trước, nàng càng phản kháng thì chàng lại càng không chịu bỏ nàng xuống. Quả thật là không thêm để ý đến lễ giáo gì nữa, làm cho những người vừa rồi còn nhìn trộm hai người thì bây giờ trợn tròn mắt ngạc nhiên. Chàng nhẹ hôn lên trán nàng rồi nói: “Nếu nàng đồng ý với ta là sẽ không để ý đến ánh mắt

của những người xung quanh nữa thì ta mới bỏ nàng xuống”.

Sắc mặt vốn trắng bệch của Đường Duyệt đã đỏ ửng như đoá hoa hải đường say rượu, gật đầu liên tiếp nói: “Muội... muội cái gì cũng đều đồng ý hết, huynh bỏ muội xuống đi”.

Thương Dung không làm khó nàng nữa, mỉm cười bỏ nàng xuống, nhưng vẫn không quên dọa nàng: “Lần sau không được nói là sợ bị người khác nhìn đấy nhé. Nếu nàng còn nói nữa thì ta sẽ hôn nàng ngay trước mặt mọi người đấy”.

Những hành động khác thường của chàng không giống với thường lệ. Tất cả đều nhằm làm cho nàng cảm thấy vui vẻ, hay ít ra cũng muốn làm cho nàng tạm thời vứt bỏ mọi nỗi buồn khổ.

“Thương huynh, sư đệ mà huynh nói hiện ở đâu?” Đường Duyệt hỏi.

“Chúng ta vẫn đang trên đường tới đó mà. Ta đã sai người đến báo cho đệ ấy tham dự hôn lễ của chúng ta, bây giờ chắc là đệ ấy đã tới nơi rồi đó.”

“Vậy, chúng ta có phải đi đón đệ ấy không?”

“Đệ ấy có biệt viện ở Tây thành. Mỗi lần tới đây đều ghé qua đó trước, bây giờ chúng ta đến biệt viện để tìm đệ ấy.”

Đường Duyệt gật đầu. Nàng thực ra không có chút lòng tin nào với việc khôi phục lại nhan sắc. Một khuôn mặt đã bị hủy hoại rồi, làm sao khôi phục lại như trước đây được, chẳng qua chỉ là những lời an ủi đối với nàng mà thôi.

Sau khi đi xuyên qua một con phố phồn hoa, bọn họ chậm chậm bước theo một con sông xuyên qua trong thành, người qua lại xung quanh cũng trở nên ít dần. Xa xa một chiếc thuyền cá đang lững lờ trôi trong tiếng hát buồn buồn ở ven sông, gần bờ chút nữa là một nhóm các bà các chị đang xắn tay áo lên để giặt giũ. Tất cả mọi thứ trông vô cùng yên bình. Đường Duyệt ngắm nhìn như mê đi, trong lòng dậy lên hình ảnh về cuộc sống tương lai của mình.

“Nàng đang nghĩ gì vậy?” Thương Dung dừng bước hỏi.

Khuôn mặt Đường Duyệt lại đỏ bừng, thẹn thùng không nói nên lời.

Thương Dung dường như đã đoán được suy nghĩ của nàng, nhưng lại không có ý trêu nàng, chàng nói: “Chúng ta tới nơi rồi”.

Lúc này, Đường Duyệt mới phát hiện ra hai người bọn họ chẳng mấy chốc đã đến phía trước của một cái sân.

Một hàng rào trúc thoáng đãng, hoa mai nở rộ đầy vườn. Nhưng lại là một nơi ở vô cùng dân dã. Đường Duyệt nhìn ra xa, chợt cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, nàng nói: “Thương huynh, sư đệ của huynh sống tại đây sao?”.

Thương Dung đang định đáp lời thì đột nhiên mặt biến sắc, hạ giọng nói với nàng bằng vẻ gấp rút: “Nàng ở đây đợi ta, không được đi đâu nhé!”.

Đường Duyệt còn chưa kịp phản ứng thì Thương Dung đã phi thân lướt tới khu rừng rậm cách đó không xa.

Trên đường đi, Thương Dung đã giới thiệu cho nàng về người sư đệ này - Mộ Dung Tiểu Vũ. Trong đại hội kiếm pháp, nàng cũng đã từng được nghe một số chuyện về chàng qua lời của Mộ Dung Mai Kiến. Nhưng trong lời kể lại của Thương Dung, Mộ Dung Tiểu Vũ ngoài việc tính tình hơi kiêu ngạo cô độc một chút, thì hoàn toàn không xấu xa bỉ ổi như Mộ Dung Mai Kiến đã từng nói.

Nghe nói Mộ Dung Tiểu Vũ khi mười lăm tuổi đã lang thang bên ngoài, lưu lạc cùng khốn bốn phương, hoàn cảnh vô cùng đáng thương. Mãi tới khi được Cửu Niệm đại sư thu phục thì chàng mới có chốn lập thân. Nửa năm sau mới được Mộ Dung Bất Phàm tìm thấy, đưa về Mộ Dung gia nhận tổ quy tông. Sau khi chàng quay về Mộ Dung gia, vẫn đối xử với Cửu Niệm đại sư vô cùng tôn kính, nhưng lại cũng hết sức thân tình với Mộ Dung gia.

Trong khi Đường Duyệt vẫn còn do dự không biết có nên tiến đến gõ cửa không thì phát hiện ra cửa đã mở rồi. Một công tử bước ra từ bên trong, xem ra nhỏ tuổi hơn Thương Dung một chút.

Khuôn mặt của người đó được thừa hưởng nét đẹp của gia tộc Mộ Dung. Như vậy một Mộ Dung Tiểu Vũ lưng lầy giang hồ, thiếu niên thành danh hoàn toàn không phải là một nhân vật có ba đầu sáu tay, trên đầu mọc sừng như người ta vẫn thường nói. Tuy nhiên điều kỳ lạ là, lông mày, đôi mắt, sống mũi, khuôn miệng của chàng nếu đứng riêng một mình thì chẳng có gì là đặc biệt cả. Ấy vậy mà khi chúng kết hợp lại với nhau thì lại xuất chúng gấp trăm lần so với người bình thường. Giây phút ngừng trôi này dường như bị một sức mạnh thần kỳ nào đó ngăn lại, giữa hai người có sự ngưng đọng trong chớp mắt. Phút chốc Đường Duyệt như có cảm giác đã từng gặp chàng ở đâu đó. Nàng ngạc nhiên tròn mắt nhìn vị công tử đó, đương nhiên là chàng cũng đã phát hiện ra sự có mặt của nàng. Bởi vì cảm xúc trên khuôn mặt chàng trở nên rất đặc biệt. Chàng đương nhiên là kinh ngạc, nghi hoặc, có chút gì đó không hiểu. Điều này vốn là phản ứng rất thông thường của bất kỳ ai khi nhìn thấy một người lạ đang đứng trước cửa nhà mình. Điều ngạc nhiên là, ánh mắt của chàng trông có vẻ hơi đau buồn.

Đường Duyệt nhất thời cảm thấy lúng túng, thậm chí còn định quay người chạy trốn. Nàng cũng rất ngạc nhiên về biểu hiện của mình, chỉ vì bây giờ nàng rất ít khi gặp phải những tình huống không biết nên xử trí ra sao như thế này. Mộ Dung Tiểu Vũ từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp lại Đường Duyệt trong hoàn cảnh này. Nhiều năm trước, chàng cho rằng bọn họ sẽ trở thành bạn, nhưng đáng tiếc là không phải. Sau đó, chàng lại cho rằng ít ra nàng có thể nhận ra chàng. Giống như chàng đã từng nhận ra nàng trong cả một đám đông, vậy mà cũng không phải nốt.

Lòng chàng tuy ngấm ngấm có sự xáo trộn, nhưng rõ ràng chàng đang cố gắng kiềm chế bản thân. Chàng không thể không làm vậy. Bởi vì rất nhiều năm trước đây, chàng đã học được cách che giấu mọi cảm xúc như đau khổ, bi thương, phần nộ... Tuyệt đối không biểu lộ ra chút nào trước mặt người khác, lại càng không để cho người khác nhìn ra được cảm xúc thật của chàng.

Vì thế chàng chậm chậm bước tới, khi chỉ còn cách Đường Duyệt khoảng năm bước chân, chàng mới dừng lại, chậm rãi nói: “Cô nương là...?”.

“Nàng ấy là vợ sắp cưới của ta đấy.” Trước khi Đường Duyệt kịp lên tiếng thì Thương Dung đã mỉm cười xuất hiện. Chàng rảo bước về phía hai người, đưa tay ra ôm lấy Đường Duyệt, rồi nhẹ nhàng đẩy nàng lên phía trước một chút, nói: “Nàng ấy tên là Đường Duyệt”.

Đường Duyệt! Nàng là nương tử sắp thành thân với Thương Dung sao? Nương tử của đại công tử Thương gia... Dung nhan của nàng đã bị hủy hoại mất một nửa rồi. Đôi mắt sáng lấp lánh và thái độ e thẹn đến lóng ngóng vụng về kia, dường như không thay đổi chút nào. Đôi mắt này, nụ cười này, chàng đã từng gặp. Rất nhiều, rất nhiều năm trước đây. Lúc đó chàng vẫn còn là một đứa trẻ cô độc phiêu bạt khắp bốn phương, chỉ vì đã từng sống tại một thôn có dịch bệnh mà bị người ta chôn sống.

Mộ Dung Tiểu Vũ vốn đã chết năm mười lăm tuổi. “Đường Duyệt, chính là nàng đã kéo ta quay lại từ bờ vực của cái chết. Đường Duyệt, người cứu ta là nàng, nhưng người bỏ ta cũng chính là nàng. Cứ cho là như vậy, nhưng ta chưa bao giờ quên được nàng. Để được cùng nàng trùng phùng, ta vẫn luôn cố gắng, vẫn luôn cam chịu. Gặp lại nhau, ta nghĩ rằng ít ra nàng cũng phải xin ta lượng thứ. Vậy mà nàng đã thực sự lãng quên ta rồi. Giờ đây nàng đang mỉm cười e thẹn, chuẩn bị làm... tân nương của sư huynh ta rồi.”

Mộ Dung Tiểu Vũ nhói đau trong lòng, dường như một chiếc gong vô hình không thể coi bỏ được đang vụn xoắn trên cổ chàng, nhưng chàng lại mỉm cười.

“Xin chúc mừng!”

“Thương huynh, người vừa rồi là ai vậy?” Đi theo sau Mộ Dung Tiểu Vũ, Đường Duyệt nhẹ nhàng hỏi.

Thương Dung cúi đầu nói: “Không có chuyện gì đâu, có thể là do ta bị hoa mắt thôi”.

Thương Dung lại nói: “Có ta ở đây, nàng chỉ cần yên tâm làm nương tử của ta là được rồi”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nói: “Hai vị, xin mời vào!”.

Nơi ở của Mộ Dung Tiểu Vũ quá đơn giản, không giống nơi mà một công tử con nhà danh giá sẽ dừng chân nghỉ lại chút nào. Mọi thứ ở đây xem ra đều theo kiểu truyền thống. Ở đây cũng có bàn ghế và những vật dụng nhỏ cần dùng trong sinh hoạt, nhưng căn phòng này lại vô cùng lạnh lẽo làm cho Đường Duyệt bất giác liên tưởng đến nơi ở của Đường Mạc.

Nơi đó cũng rộng mênh mông, lạnh lẽo vô cùng, thiếu vắng hơi người. Những người sống ở những nơi như thế đều có một điểm chung, đó là sự buồn tẻ. Buồn tẻ đến mức trong con mắt của họ, nhà không còn là nhà nữa, bởi vì ở đó không có người thân. Nếu nói Đường Mạc như vậy chẳng qua là vì bản tính của chàng vốn đã lạnh lùng. Còn Mộ Dung Tiểu Vũ thì vì cái gì đây? Chàng tuổi còn trẻ như vậy mà đã là người có danh vọng cao nhất trong lớp người trẻ tuổi của gia tộc Mộ Dung thanh danh hiển hách. Lại còn có không ít người theo đuổi, có thể nói chàng là người tuổi trẻ tài cao hiếm có trong giới võ lâm. Đường Duyệt cảm thấy ngạc nhiên tại sao Mộ Dung Tiểu Vũ lại không chọn một nơi tốt nhất, tiện nghi nhất trong thành để làm nơi dừng chân đón khách. Hơn nữa tại sao lại không nghỉ lại tại Thương gia, mà lại một thân một mình nghỉ tại chốn này?

Mộ Dung Tiểu Vũ bê lên hai tách trà mời họ, mỉm cười nói: “Trước đây đã từng kinh qua Thiếu Lâm, muốn đến thăm sư phụ, nhưng không ngờ sư phụ lại không có nhà”.

Thương Dung mỉm cười nói: “Sư phụ thay mặt cho Thiếu Lâm tham gia đàm phán với Bái Nguyệt Giáo. Sư đệ không biết việc này hay sao?”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nói: “Việc này gia tộc Mộ Dung đương nhiên cũng biết. Nhưng lại không cho người đến đó, chỉ là không ngờ sư phụ cũng can thiệp vào việc này”.

Thương Dung nói: “Sư phụ luôn coi thiên hạ làm trọng. Bái Nguyệt Giáo thăm sát các nhân sĩ chính đạo ở khắp nơi. Người trong Phật môn đương nhiên là không thể khoanh tay đứng nhìn”.

Mộ Dung Tiểu Vũ thở dài nói: “Vậy tại sao sư huynh cũng không đi?”.

Thương Dung mỉm cười: “Ta vốn là đi đón Tiểu Duyệt, sau khi bẩm báo với sư phụ, hai người bọn ta đã quay về trước”.

Nghe xong, Mộ Dung Tiểu Vũ bất giác nhìn Đường Duyệt, thấy khuôn mặt xinh đẹp nhưng trắng xanh của nàng, đột nhiên chàng cảm thấy choáng váng.

Nụ cười trên miệng chàng vô cùng lạnh lùng, chàng nói: “Hai người hôm nay tới đây, hẳn là không phải chỉ để thưởng thức trà”.

Thương Dung trả lời: “Sư đệ quả là có con mắt tinh tường. Chúng ta đành phải nói thật, gia tộc Mộ Dung xưa nay vốn là thế gia y học. Sư đệ thử xem có thứ linh dược gì, có thể...”. Chàng liền nhìn sang Đường Duyệt đang ngồi bên cạnh, rồi không nói gì nữa. Vậy mà Mộ Dung Tiểu Vũ đã hiểu ngay được sự tình.

Sau một hồi trầm ngâm, Mộ Dung Tiểu Vũ nói: “Chắc sư huynh cũng biết rằng, linh dược trị bệnh có hàng trăm nghìn loại. Nhưng không loại nào có thể trị được mệnh”. Nói một cách khác, y dược có thể trị bệnh, nhưng không thể cứu vãn được ý chỉ của ông trời.

Đốm sáng lấp lánh trong mắt Thương Dung trong phút chốc chợt tắt ngấm. Nhưng chàng nhanh chóng lấy lại nụ cười: “Như vậy cũng không có gì quan trọng. Tiểu Duyệt, cho

dù thế nào đi nữa thì cũng không có gì là quan trọng cả”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn thấy hai người đang lặng lẽ nắm chặt tay nhau, chàng cup mắt xuống nói: “Y thuật của gia tộc Mộ Dung tuy chưa đạt đến đỉnh cao, nhưng vẫn có cách để cứu vãn. Không biết là Đường cô nương có chịu thử không?”.

Thương Dung mừng rỡ nói: “Đại ân đại đức không thể chỉ nói lời đa tạ”.

Mộ Dung Tiểu Vũ lạnh lùng nói: “Không cần phải đa tạ đâu, nhân duyên của con người rất khó nói. Đệ được sư huynh nhờ cậy thì phải giúp Đường cô nương trị bệnh thôi. Đây cũng là cái duyên giữa chúng ta mà, chỉ có điều...”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nói tiếp: “Bất kỳ việc gì chỉ có chấp nhận hoặc không chấp nhận, không có cái gì là làm khó hay không làm khó. Nhưng Đường cô nương là tân nương tử của sư huynh, nếu đích thân trị bệnh cho nàng ấy thì Mộ Dung Tiểu Vũ chắc chắn sẽ có chỗ mạo phạm. Nếu sư huynh cảm thấy không hài lòng, thì đệ cũng đành phải làm vậy”.

Thương Dung bất giác cười to, quay đầu đi. Đôi mắt dài thanh tú nhìn Đường Duyệt một cách âu yếm, Đường Duyệt nhìn chàng, lắc đầu. Mộ Dung Tiểu Vũ chột xao động trong lòng, cho rằng nàng đang từ chối.

Nhưng Thương Dung lại nói: “Tiểu Duyệt nói rằng nàng không để ý tới những việc này đâu”.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn hai con người tâm đầu ý hợp này, đột nhiên cảm thấy mình như người thừa, chàng hít một hơi thật sâu và nói: “Đệ xin gắng sức làm”.

Một trong tam đại tuyệt học của gia tộc Mộ Dung là thuật dị dung. Đối với Mộ Dung Tiểu Vũ, việc hô biến vết thương trên mặt Đường Duyệt vốn là một việc quá dễ dàng.

Nhưng lúc này Thương Dung lại nắm lấy tay Đường Duyệt rồi buông ra và nói: “Hoa mai trong vườn của sư đệ rất đẹp. Ta muốn đi ngắm hoa một chút, sẽ quay lại ngay”.

Đột nhiên Đường Duyệt cảm thấy hơi căng thẳng, nắm chặt lấy tay Thương Dung, thế nào cũng không chịu buông ra.

Thương Dung ghé vào tai nàng nói nhỏ: “Tiểu Duyệt, ta đợi nàng ở bên ngoài nhé!”.

Sau khi buông tay, Thương Dung liền đi ra ngoài. Sự căng thẳng trong lòng Đường Duyệt giảm đi đôi chút, nàng nói với Mộ Dung Tiểu Vũ: “Mộ Dung công tử, xin phiền công tử”.

Chàng nói: “Ta không phải là vì nàng đâu, không cần phải cảm ơn ta”.

Lòng Đường Duyệt chột xao động, cảm thấy Thương Dung vừa tránh mặt thì không khí trong căn phòng này chột lạnh lẽo đi nhiều. Thậm chí ngay cả ngũ khí của Mộ Dung Tiểu Vũ cũng có cái gì đó xa cách, cổ quái.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn thần sắc của nàng, đột nhiên nói: “Có phải là nàng hối hận rồi không? Hối hận vì đã để Thương huynh tránh mặt?”.

Đường Duyệt nói: “Tại sao lại phải hối hận? Chàng là người mà Thương huynh tin tưởng, lại cũng là bạn của ta”.

Mộ Dung Tiểu Vũ trầm ngâm nói: “Duyên phận có mỏng có dày, nàng cảm thấy duyên phận giữa hai người chúng ta thế nào?”.

Đường Duyệt không biết nên trả lời thế nào, Mộ Dung Tiểu Vũ tự tin mỉm cười đứng dậy.

Chàng lấy ra một chiếc hộp, trên mặt hộp có khảm rất nhiều hoa văn. Chàng đặt chiếc hộp lên bàn, cẩn thận lấy ra một con dao nhỏ có lưỡi mỏng như tờ giấy, bảy tám chiếc kim tinh xảo lớn nhỏ khác nhau, ba bốn chiếc lọ sành, và mười chiếc bình nhỏ hơn một chút bên ngoài có dán giấy màu sắc khác nhau.

Nàng bắt giác sờ lên vết thương trên mặt mình. Bây giờ nó đã bớt ghê sợ hơn hồi đầu rất nhiều, nhưng vẫn lồi lõm mấp mô, giống như một con giun đang uốn éo.

Có thể là do thấy ánh mắt chăm chú của nàng, nên Mộ Dung Tiểu Vũ cũng nhìn về phía nàng. Sau đó chàng ngừng lại, rồi chậm rãi bước tới, khi còn cách nàng một bước chân mới dừng lại.

Cuối cùng Mộ Dung Tiểu Vũ cũng lên tiếng: “Đường cô nương, trước đây chúng ta... đã từng gặp nhau chưa?”.

Nhìn gần, đôi mắt chàng dài, thanh mảnh, nhưng con ngươi lại to và đen láy, đẹp vô cùng và lại có cá tính. Nước da chàng lại trắng trẻo nhẵn nhụi, chiếc cằm hơi nhọn, nhìn thế nào cũng thấy đẹp hơn nhiều so với một Đường Duyệt phải ăn gió nằm sương bên ngoài.

Đường Duyệt ngấm nhìn đôi mắt đẹp vừa đen vừa sâu của chàng. Trong lòng chợt dậy lên một cảm giác thân thuộc đến khó tả. Nhưng nàng là người đã lang bạt trong giang hồ rất lâu rồi, cũng chưa bao giờ kết giao với những người như vậy, đành lắc đầu một cách bất lực.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn nàng một cách nghiêm túc, dường như muốn nhìn khuôn mặt xấu xí của nàng như một bông hoa.

Đường Duyệt thấy cái cảm giác cổ quái trong lòng mình lại trôi đi, nàng nói: “Nếu Mộ Dung công tử thấy khó thì Đường Duyệt ta xin cáo từ”.

Nàng đang định đứng dậy thì Mộ Dung Tiểu Vũ đã ngăn nàng lại, nói: “Bắt đầu nhé!”.

Sắc mặt của chàng đột nhiên trở nên lạnh lùng, chàng nói: “Nhắm mắt lại!”.

Mộ Dung Tiểu Vũ thoa lên mặt nàng một thứ nước kỳ lạ, ươn ướt trơn trơn, nhưng lại có mùi rất khó chịu. Đường Duyệt khẽ nghiêng mặt đi, nhưng cảm thấy đầu óc mình lại mơ hồ. Nàng chợt ý thức lại được, nắm chặt lấy thanh Khuynh Thành, ngón tay của Mộ Dung Tiểu Vũ lạnh giá vẽ một vòng tròn xung quanh vết sẹo trên mặt nàng, giọng nói như ra lệnh: “Chịu khó một chút!”.

Giọng nói này lại làm cho nàng có cảm giác thoải mái. Bờ vai cứng đờ do căng thẳng của nàng cũng được thả lỏng rất nhiều. Có điều là trên mặt lại có cảm giác hơi đau, nhưng lại không rõ ràng. Đường Duyệt thầm nghĩ chắc là do thứ nước đã thoa lên mặt nàng trước đó giờ mới có tác dụng, nhưng ý thức của nàng ngày càng mơ hồ, không biết tại sao lại thiếp đi mất.

Vừa vặn một canh giờ sau nàng mới tỉnh lại.

Mộ Dung Tiểu Vũ nhìn mặt nàng, trên mặt chàng xuất hiện một nụ cười bí ẩn. Chàng thở phào một tiếng rồi nói: “Xong rồi!”.

Thương Dung vẫn đứng ngoài cửa đợi cũng đẩy cửa bước vào. Đường Duyệt ngẩng đầu lên, vẫn chưa nhận thức được việc gì đang xảy ra. Cành hoa mai mà Thương Dung đã hái nằm trong tay chàng chợt rơi xuống đất.

“Nàng ra ngoài này với ta!” Giọng Thương Dung có vẻ như đang kiểm chế ghê gớm.

Đường Duyệt nhìn Mộ Dung Tiểu Vũ rồi theo Thương Dung ra ngoài, vẫn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Nàng chỉ cảm thấy vết thương trên mặt hơi nóng rát. Trong lòng như có dự cảm chẳng lành, liền tìm khắp nơi xem có cái gì có thể soi được dung nhan hay không. Nhưng Mộ Dung Tiểu Vũ là một nam tử, nơi ở của chàng làm sao có những thứ giống như khuê phòng của một nữ nhi được.

Trong lúc vội vàng đứng dậy, tay nàng gạt phải tách trà ở bên cạnh. Toàn bộ nước trong tách trà tràn ra tạo thành một vệt nước loang lổ trên mặt bàn, nước trà theo đó mà nhỏ giọt chảy tong tỏng xuống đất.

Đường Duyệt đột nhiên nhớ đó mà đã nhìn rõ khuôn mặt mình. Nàng thét lên kinh ngạc, lấy tay ôm tròn lấy khuôn mặt, rồi yếu ớt ngồi xuống ghế. Thật khó mà tin được, tại sao lại như vậy... Rõ ràng nói là thuật dị dung đơn giản, tại sao lại biến thành thế này...

Nghe thấy tiếng thét kinh ngạc của nàng, Thương Dung và Mộ Dung Tiểu Vũ vội xông vào phòng.

“Đừng sợ, Tiểu Duyệt, không có gì phải lo lắng. Hãy để ta nhìn rõ hơn được không?” Thương Dung trù mến bước tới, nắm lấy vai nàng an ủi.

Cuối cùng thì Đường Duyệt đã buông tay ôm mặt ra, ngẩng mặt lên.

Vết sẹo lõm ở dưới mắt nàng đã không còn tồn tại nữa, thay vào đó là... một con

bướm nhỏ màu đỏ đang xòe cánh muốn bay. Đôi cánh bướm nhẹ nhàng dập dờn, thân bướm vô cùng tinh tế, giống như một giọt lệ đỏ đang rỉ ra từ khóe mắt, ánh sáng rực rỡ, vô cùng sắc sảo. Hồ điệp chung tình, suốt kiếp chỉ có một người bạn đời.

“Vết thương quá nghiêm trọng. Thuật dị dung không thể trị tận gốc được. Hơn nữa...” Mộ Dung Tiểu Vũ lặng lẽ nói. “Hồ điệp cũng chính là lời chúc phúc của đê dành cho hôn sự của hai người. Chúc cho hai người trọn đời suốt kiếp đến đầu bạc răng long.” Không phải như vậy, trong lòng chàng thâm nghĩ, nhưng nụ cười trên khuôn mặt chàng lại vô cùng chân thành. Có lẽ, chàng muốn lưu giữ lại một dấu vết mà cả đời nàng không thể xóa nhòa, một ký ức không thể dễ dàng lãng quên trên người nàng.

Chương 27

Biến cố

Hoa trong hoa viên vẫn chưa nở.

Thương lão phu nhân cho người chuyển một gốc hoa mai vào trồng ở nơi này. Bà đang ngửi mùi hương của cây hoa mai. Đường như cuối cùng bà cũng tìm thấy một chút hy vọng, bà bật cười. Khi phu quân của bà chết, bà đã cho rằng mọi hy vọng đã tan biến. Nhưng có người nói với bà, bà vẫn còn hai người con trai, hai người này trưởng thành, lấy vợ sinh con, đó chính là hy vọng trong tương lai của bà.

Lúc con trai cả chết, sắc mặt bà rất bình tĩnh, nhưng trong lòng quặn đau. Bà không thể để cho người khác nhìn thấy những giọt nước mắt đau khổ của mình. Đứa con thứ hai của bà, bây giờ đang bị nhốt bên trong cánh cửa sắt kia, đang bị khóa bởi một chiếc khóa rất to và nặng. Hàng ngày, ba bữa cơm chỉ có thể do một tên nô tài cầm trong nhà đưa đến. Bà không thể không làm vậy, vì nó đã bị điên bởi một người đàn bà.

Đôi bàn tay đầy nếp nhăn của Thương lão phu nhân đang vuốt ve cành mai, thở dài. Bà không muốn để cho bất cứ người nào làm phiền đứa con này. Bây giờ số lần phát bệnh của nó ngày càng nhiều, có lẽ không bao lâu sau sẽ chết. Lúc chồng bà chết, bà vẫn có thể kìm nén được. Nhưng lúc ở linh đường của con trai cả, bà đã cần người khác dìu đi tế cúng con trai mình. Bà ngày càng già yếu, không bao lâu nữa sẽ đi theo bọn họ. Bà đã quyết định, trước khi chết, sẽ mang Hành Châu đi theo, vì thực sự bà không thể yên tâm để con trai điên điên khùng khùng sống trên thế gian đầy lạnh lùng và tàn khốc này.

Ngày trước, bà vẫn luôn luôn kìm nén không để cho bản thân mình gục ngã, vì bà còn có một đứa cháu. Bây giờ, đứa cháu nhỏ bé ấy chính là tia hy vọng duy nhất của Thương gia. Nó cũng đến lúc thành thân sinh con rồi, còn mang về một cô nương trẻ tuổi xuất thân cô độc giống bà. Thực sự bà luôn luôn hy vọng, huyết mạch của Thương gia sẽ không đứt đoạn như vậy. Vì thực sự không thể nhẫn tâm nhìn thấy cô nương đó giẫm lên vết xe đổ của bà, đăng sau vai trò của người dâu trưởng. Cuối cùng, vẫn không nở để lại một mình Thương Dung, sống cô đơn trên cõi đời này. Thật quá cô đơn, Thương lão phu nhân nhìn xa xăm về nơi bóng đêm đang bao trùm nơi xa xa kia, đôi mắt đỏ ngầu vẫn đang nhỏ lệ. Chỉ cần bên cạnh đứa cháu đó có người nó yêu thương, cùng nó đi suốt cuộc đời, bà cũng có thể yên tâm ra đi.

Ngày mùng 7 tháng 2, đám cưới.

Đại sảnh Thương gia đã treo đèn kết hoa. Một cảnh tượng rất đẹp, trắng lệt, chỉ đợi tân lang và tân nương bái thiên địa.

Thương Dung đang mặc bộ cát phục, bộ quần áo tân lang. Thường ngày chàng quen mặc

áo trắng, hôm nay toàn thân một màu đỏ, càng thể hiện rõ thân hình cường tráng, khuôn mặt tuấn tú, hầu hết phụ nữ đến tham dự hôn lễ đều chăm chăm nhìn chàng, không rời mắt. Như một vị tân lang tinh thần hưng phấn, khí phách hào hùng, công tử Thương gia luôn luôn nở nụ cười với mọi người, mặc dù hôm nay chàng cười rất khách khí, thăm sâu trong đôi mắt đỏ ửng giấu một nỗi bi thương khó tả. Bất cứ người nào cũng cho rằng tất cả đều bình thường, chỉ có tổ mẫu của Thương gia mới nhận ra cảm xúc của cháu mình. Một lão phu nhân có con mắt nhìn sâu xa, cũng không đoán ra được tình cảm của Thương Dung hay sao?

Trong phòng.

Đường Duyệt ngồi trước bàn trang điểm, nhìn mình ở trong gương, vừa trang điểm xong thấy có chút khác lạ.

Hỷ nương không quen Đường Duyệt, chỉ biết vị cháu dâu của Thương gia xuất thân giang hồ. Ngay cả khi mặc áo cát phục cũng không quên bỏ Khuynh Thành vào trong áo, cũng ít nhiều kính sợ nàng. Lúc trang điểm, cũng không dám nói chuyện nhiều với nàng. Nếu như Đường Duyệt khát nước, hỷ nương cũng không dám nói với nàng là không được uống.

Trong lòng Đường Duyệt cảm thấy bất an, nhưng vì sinh ra đã vụng về, không biết nên mở lời thế nào.

Nhưng trước khi làm tóc cho nàng, hỷ nương ngắm nàng một lượt, nói: “Cô nương thực sự là một tiên nữ. Ta đã trang điểm cho chưa đến một trăm, nhưng cũng phải đến tám mươi tân nương. Nhưng chưa từng thấy ai có dung mạo xinh đẹp như cô nương, Thương công tử thật có phúc”.

Đường Duyệt nghe thấy bà ta nói rất chân thành, khuôn mặt tự nhiên đỏ ửng lên. Từ khi dung mạo bị tổn thương, trên thế giới này không có ai nói với nàng những lời như thế, nàng không nén nổi cảm động nói: “Cảm ơn hỷ nương đã chuẩn bị cho ta”.

Hỷ nương nhìn thấy mặt nàng đỏ ửng, giống như một con bướm hồng rất sinh động, xinh đẹp lạ thường, bèn lắc đầu nói: “Người ta nói, cuộc đời bình đẳng, nhưng ta lại thấy Phật Tổ quá không công bằng, một cô nương có khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng giống như một con bướm rất sinh động mà lại gặp quá nhiều phong ba bão tố...”.

Đường Duyệt ngậy người, xoay người nhìn mình ở trong gương, dưới mắt trái có hình giống như một con bướm đang dang cánh chuẩn bị bay, rất xinh đẹp, non tơ. Con bướm hồng đó làm cho khuôn mặt thanh tú của Đường Duyệt càng thêm xinh đẹp, khiến cho người ta không thể rời mắt.

Nàng gio tay, xoa xoa lên con bướm đó, không biết đang nghĩ gì, bỗng nhiên rơi lệ.

Hỷ nương hét lên: “Ây dà, cô nương, không được khóc, ngày đại hỷ, khuôn mặt sao có thể trang điểm đẹp được đây!”. Bà ta vội vội vàng vàng tìm khăn lau mặt cho nàng.

Đang lau, đột nhiên bà ta nghĩ ra chuyện gì đó, vội vàng tìm một thứ trên người mình, mãi lâu sau mới tìm ra một tờ giấy, đưa cho Đường Duyệt và nói: “Kìa, ta đúng là vội quá hóa hồ đồ. Thương công tử nói, tờ giấy này phải đưa cho tân nương xem trước. Cậu ấy đúng thật kỳ lạ, có lời yêu thương nào mà không chờ đến đêm động phòng hoa chúc kia chứ!”.

Hỷ nương vẫn đang nói, Đường Duyệt đã mở tờ giấy được gấp vuông vắn đó ra.

Hỷ nương không biết chữ, bà ta chỉ thấy sau khi Đường Duyệt đọc xong thì bỗng ngây người ra, nụ cười trên mặt cũng biến mất.

Dường như nàng vừa trải qua một sự kích động nào đó, đến phần trang điểm cũng không thể che đi sắc mặt nhợt nhạt. Đôi mắt trong sáng bị che phủ bởi một nỗi buồn sâu đậm, đôi vai nàng bắt đầu run run, những đầu ngón tay cầm tờ giấy trở nên trắng bệch. Hỷ nương có chút sợ hãi, không biết rốt cuộc tờ giấy đó viết gì mà có thể khiến cho một tân nương đang vui mừng bỗng chốc biến thành bộ dạng như thế này.

Tiếng nhạc bên ngoài đã bắt đầu nổi lên. Hỷ nương không thể đoán được nội dung trong bức thư, đành đội mũ ngọc cho nàng, nói: “Giờ lành đã đến, những việc khác nên gác lại sau”.

Bên ngoài có một nô tỳ đang thúc giục. Bà ta có chút bất an, quay đầu nhìn vị tân nương Đường Duyệt vẫn đang ngồi bất động bên bàn trang điểm, không biết có nên đi ra ngoài không.

Trong phòng, chỉ còn lại Đường Duyệt và người nô tỳ vừa rồi giúp hỷ nương chuẩn bị.

Trong lòng Đường Duyệt giống như có những con sóng lớn đang trào dâng mạnh mẽ. Nàng không ngờ, Thương đại ca lại có thể nói với nàng những chuyện này.

Hóa ra, người lần trước dụ chàng đuổi theo đã để lại một tin truyền miệng.

Chỉ có điều, không biết người nào đã truyền tin này tới. Buổi trưa ngày mùng 8 tháng 2, chính đạo và Bái Nguyệt Giáo quyết đấu ti thí thêm một lần nữa. Người đầu tiên quyết đấu của Bái Nguyệt Giáo chính là Đường Mạc.

Sau khi biết được tin này, tại sao đến bây giờ Thương Dung mới nói với nàng, trong lòng Đường Duyệt phần lớn có thể đoán ra được nguyên do. Chỉ là, Thương Dung rốt cuộc vẫn là Thương Dung. Mãi mãi không thể biến thành Tô Mộng Châm, vì Tô Mộng Châm chỉ biết đặt lợi ích của mình lên đầu. Còn Thương Dung trước lúc cử hành hôn lễ đã mau chóng báo cho nàng biết, chính là muốn để cho nàng đưa ra lựa chọn của mình.

Đi, hay không đi, đều do nàng.

Tiếng nhạc đã bắt đầu nổi lên, mảnh giấy nhẹ nhàng bay từ đầu gối của nàng xuống đất. Ánh mắt của Đường Duyệt dõi theo mảnh giấy đó, trong lòng đột nhiên có một hy vọng,

nàng hy vọng mình vẫn chưa biết tin tức này.

Nàng từ từ ngẩng đầu, nhìn mình trong gương, bộ hỷ phục màu đỏ tươi, trang điểm lộng lẫy, xinh đẹp, nhưng cũng không có cách nào che đi sắc mặt trắng bệch của nàng. Mái tóc đen nhánh đã được cuộn lại, con bướm đỏ dưới mắt trái sinh động giống như sắp cất cánh bay.

Chỉ là, tại sao mặt gương mờ đi? Hay là nàng đã khóc...

Nếu như có thể bắt chấp tất cả, thì tốt biết mấy. Đường Duyệt biết mình nhất định sẽ hối hận, thậm chí nàng chưa làm cũng đã biết. Nhưng nàng nghĩ đến một nơi rất nhiều năm trước đã có một người nói với nàng: “Theo ta về nhà”.

Cùng muội về nhà, đại ca, muội muốn đưa huynh trở về nhà.

Huynh ấy là huynh trưởng của nàng, cũng là người thân duy nhất trên thế giới này của nàng. Tình cảm sâu đậm này bất cứ thứ gì cũng không thể thay thế được.

Nàng giơ tay, cẩn thận gỡ chiếc mũ ngọc trên đầu xuống, đặt vào lòng bàn tay. Từng giọt, từng giọt nước mắt rơi xuống, dính vào hạt ngọc châu trắng tròn tinh khiết. Sự đau khổ lan tỏa khắp trái tim nàng.

Hỷ nương đang định đẩy cửa bước vào thì cánh cửa bất ngờ bị đẩy ra. Đường Duyệt mặc cát phục đứng trước bà, khuôn mặt bình tĩnh, những giọt lệ vẫn chưa khô trên khuôn mặt xinh đẹp ấy.

“Cô nương...”

Nàng giật chiếc nơ thắt hình chữ hỷ ở lưng xuống, dúi vào tay Hỷ nương: “Thay ta nói với chàng, hãy đợi ta!”.

Hỷ nương vẫn chưa kịp nói gì, mắt như nhòe đi, bóng hình yếu điệu đã chạy đi rất xa...

Lúc này tiểu a hoàn bên trong mới đuổi theo. Trên tay nâng chiếc mũ ngọc châu rất tinh xảo, va phải hỷ nương đang đứng chôn chân ở đó, chiếc mũ ngọc trong tay đột nhiên rơi xuống.

Sợi dây chuyền ngọc châu đột nhiên đứt đoạn, những hạt ngọc châu lăn xuống đất...

Đường Duyệt chưa từng nghĩ, sẽ có người đợi nàng trước cổng lớn Thương gia.

Lúc nàng nhìn thấy Hiên Viên Trì Trì, nàng ta đang ngồi trên chiếc ghế hai người khiêng, mỉm cười nhìn nàng.

Hiên Viên Trì Trì nhìn thấy dung mạo của Đường Duyệt rất nhanh. Nàng ta dường như rất ngạc nhiên, nét mặt cũng không biết đang đỏ kị hay đang oán hận, chậm chậm nói: “Ta đợi cô nương từ lâu rồi”.

“Người biết ta sẽ tới ư?”

“Đương nhiên, vì đại ca ngươi, ngươi nhất định sẽ đến.”

“Mảnh giấy đó do ngươi đưa tới?”

“Mảnh giấy?” Hiên Viên Trì Trì ngây người, nàng cười thần thờ: “Xem ra có người nhớ cô nương như ta sao!”.

Đường Duyệt đáp: “Tại sao các ngươi muốn để cho đại ca ta tì thí?”.

Hiên Viên Trì Trì cười hiền lành: “Hắn đã là người của Bái Nguyệt Giáo, ngươi hà tất cho rằng hắn vẫn là người của chính đạo, ra tì thí có gì không đúng...”.

Trong màn sương mù mịt mờ, đôi mắt của Đường Duyệt dường như trong sáng hơn, nàng lạnh lùng khế đáp: “Lẽ nào trong Bái Nguyệt Giáo không còn người nào có thể tì thí với cao thủ chính đạo hay sao?”.

Khuôn mặt Hiên Viên Trì Trì vốn đang nở một nụ cười rất vui vẻ, nhưng từ lúc nhìn thấy dung mạo của Đường Duyệt, nụ cười ấy không còn như trước nữa, nàng đáp: “Đường cô nương, lẽ nào ngươi chưa từng nghĩ qua, có thể có người cố ý khiến ngươi tức giận, đã ngầm phá hoại hôn sự của ngươi...”

Đường Duyệt không nói lời nào, nhưng trong đôi mắt nàng có một sự phẫn nộ không lời, đầy kìm nén. Con bướm hồng trên khuôn mặt nàng dường như bị nhiễm phải sự tức giận của đôi mắt nàng, càng trở nên diễm lệ, xinh đẹp lạ thường, khiến cho người ta hồn xiêu phách lạc.

Bị ánh mắt này nhìn, Hiên Viên Trì Trì cũng không tránh khỏi cúi đầu xuống, hỏi: “Đường cô nương, ngươi có điều gì muốn nói?”.

Đường Duyệt đáp: “Ta không hiểu tại sao ngươi cứ phải quán lấy ta?”.

Hiên Viên Trì Trì ngẩng đầu, thở dài: “Điều này ngươi không cần phải hỏi, tất nhiên ta có lý của ta”.

Đường Duyệt khế nhắm mắt, nàng biết mình nói gì cũng vô ích. Những loại người này không biết nói lý lẽ. Quyền lực của bọn họ chính là lý lẽ, đạo lý này há chẳng phải là đạo lý ngang ngược nhất, cũng hữu dụng nhất trên thế gian này hay sao?

Tô Mộng Châm đã sớm đoán chắc Đường Duyệt sẽ đến. Chỉ không ngờ nàng có thể đến cùng với Hiên Viên Trì Trì. Vị thánh chủ Bái Nguyệt Giáo ổng ẹo này, rốt cuộc đang giở trò gì? Tại sao một lần nữa dụ Đường Duyệt ra? Nhưng phàm những chuyện đại sự, bí quyết đầu tiên chính là nhẫn. Bất luận đối với bản thân, đối với kẻ địch, đều phải tàn nhẫn như nhau.

Giọng nói và nét mặt không thay đổi của Hiên Viên Trì Trì xoay quanh Tô Mộng Châm

và Đường Duyệt, ngậm ý bái phục Tô Mộng Châm. Nàng luôn cho rằng những trù tính của hần có chút thâm trầm, nhưng hôm nay xem ra bản thân đã xem thường hần. Muốn đạt được quyền lực? Ngày hôm nay hần chỉ ở dưới một người, hà tất phải bất chấp nguy hiểm lớn như thế này? Muốn địa vị giáo chủ? Không, hữu danh không bằng hữu thực, đại quyền nắm trong tay hà tất phải để ý những hư danh đó?

Khuôn mặt Hiên Viên Trì Trì hiện lên tình cảm dịu dàng, đầm thắm như dòng nước, trong lòng thâm than một tiếng: “Tô Mộng Châm à Tô Mộng Châm, rốt cuộc chàng muốn làm gì?”.

Bất luận hần muốn làm gì, Đường Duyệt cũng là một quân cờ rất quan trọng, Hiên Viên Trì Trì tin tưởng như vậy. Vì Tô Mộng Châm không bao giờ coi trọng một nữ nhi khi không có giá trị lợi dụng. Cho nên Đường Duyệt nhất định sẽ có ích, chỉ là Hiên Viên Trì Trì không biết, rốt cuộc Đường Duyệt có ích lợi gì đối với Tô Mộng Châm.

Mặt khác, hiện nay Hiên Viên Trì Trì cũng cần Đường Duyệt giúp nàng xác nhận một việc rất quan trọng. Nghĩ như vậy, ánh mắt Hiên Viên Trì Trì liền hướng về khuôn mặt không biểu cảm đó, chiếc lưng thẳng đứng của Đường Mạc. Chàng vẫn chưa ngẩng đầu nhìn muội muội của mình, một cái liếc mắt cũng không hề có.

Người khác đang nhìn, cũng đang bàn tán. Không ai có thể tưởng tượng ra, một Đường cô nương nhan sắc đã bị hủy hoại lại có thể biến thành một đại mỹ nhân xinh đẹp hấp dẫn đến vậy. Còn xuất hiện giữa đám người của Bái Nguyệt Giáo, ngay cả khuôn mặt cũng lạnh lùng không chút biểu cảm. Nhưng nhìn đi nhìn lại, đều thấy rằng so với dung mạo trước khi bị hủy hoại, nàng càng xinh đẹp hơn gấp bội.

Con bướm đỏ dường như đang muốn bay, cùng với bộ cát phục nàng vẫn chưa kịp thay, khiến nàng rất nổi bật giữa đám đông. Tay áo dài rộng lớn của nàng đang bay phấp phật trong gió, toàn thân giống như một cây hải đường sắp bị gió cuốn đi.

Đường Duyệt bị rất nhiều người để ý, nhưng dường như nàng không hề quan tâm đến điều đó. Đôi mắt trong sáng chỉ chăm chăm nhìn Đường Mạc dưới võ đài. Tại sao huynh ấy không tỉnh lại? Tại sao phải bỏ mạng vì Bái Nguyệt Giáo?

“Đường cô nương, công tử mời cô nương đi qua bên đó.” Đường Duyệt giật mình, Tiểu Liên không biết đã đến bên nàng từ lúc nào, nhẹ nhàng nói.

Đường Duyệt ngây người, nhưng vẫn đi về phía Tô Mộng Châm. Hần ngồi trên ghế, tĩnh lặng, dung mạo xuất chúng, dáng hình tuấn tú, ăn mặc lịch sự, con người vừa đẹp đẽ vừa cao quý. Có ai ngờ hần lại là loại người xấu xa, lòng lang dạ sói, tâm địa độc ác.

Đường Duyệt miễn cưỡng đứng đó, nhưng vẫn muốn hỏi hần một câu: “Các người rốt cuộc muốn lợi dụng đại ca ta đến bao giờ?”.

Tô Mộng Châm đến mí mắt cũng không ngẩng lên, đáp: “Đến lúc huynh ấy chết”.

Trong lòng Đường Duyệt đau đớn: “Người đáng chết chính là ngươi”.

Tô Mộng Châm hé môi mỉm cười, đáp: “Tô mỗ cả cuộc đời này, nợ máu của mình không thể tính hết. Những oan hồn chết dưới bàn chân này khó mà đếm được. Nếu như có nhân quả báo ứng, tội của ta đáng chết từ lâu. Nhưng đáng tiếc ông trời không phải là nàng”.

Ánh mắt Đường Duyệt hướng về Đường Mạc đang đứng trên võ đài. Đường Mạc đã đánh bại đối thủ đầu tiên, thiếu trang chủ trang Tư Mã - Tư Mã Vô Thanh, hai cánh tay của Tư Mã Vô Thanh đều bị chém đứt. Đường Duyệt nhắm chặt mắt. Ngày trước đại ca ra tay, vẫn còn chừa một con đường sống. Lần này, huynh ấy thực sự tuyệt tình. Vị thiếu trang chủ Tư Mã này, nàng đã từng có duyên gặp gỡ, bây giờ bị biến thành một đồng thịt đồ xuống vũng máu, chết không nhắm mắt.

Tô Mộng Châm khẽ vỗ tay: “Kiếm thuật của Đường huynh thật sắc sảo, kỳ diệu!”.

Lần đầu tiên Đường Duyệt cảm thấy hối hận. Nàng không nên tới đây, vì tới đây, nàng đã phải từ bỏ nhân duyên tốt đẹp của mình, để mặc một mình Thương đại ca đối mặt với nhiều khách quý như vậy. Vì địa vị danh tiếng của Thương gia, chàng có thể tha thứ cho nàng, chấp nhận nàng thêm một lần nữa không?

Không biết tại sao, Tô Mộng Châm luôn giữ thái độ khinh bỉ cao ngạo đối với Thương Dung. Đối phương địa vị càng cao quý, càng lương thiện chính trực, thì hắn lại càng coi thường, càng căm ghét vạn phần. Còn một bí mật khác, chính bản thân hắn cũng không muốn thừa nhận, luôn luôn giày vò hắn.

Nhìn Đường Duyệt trong bộ quần áo cưới rạng ngời, Tô Mộng Châm giữ một nụ cười rất chân thành và dịu dàng, nói: “Đã làm chậm trễ hôn lễ của cô nương, thật có lỗi!”.

Trong hôn lễ, tân nương biến mất, Thương công tử sẽ có phản ứng gì? Ngay như một tấm gỗ? Đau khổ đến nỗi không muốn sống nữa? Thương Dung là một danh quân tử, chàng luôn đứng sau Đường Duyệt với khí khái thâm tình, sẵn sàng chịu đựng, lặng lẽ quan tâm nàng, yêu thương bảo vệ nàng. Việc này chắc chắn Tô Mộng Châm sẽ không bao giờ làm được. Hắn sẽ không nhẫn nại vì bất cứ nữ nhi nào. Tình yêu hắn bỏ ra đủ để thiêu đốt đôi phương thành tàn tro.

Đường Mạc lúc này đã đánh bại đối thủ thứ hai, đệ tử quan môn của trang chủ sơn trang Âu Dương, Lâm Tử Nhiên. Máu tươi trên cánh tay phải của Lâm Tử Nhiên đã tuôn ra, chàng ôm chặt cánh tay, nét mặt lo lắng.

Đúng lúc đó, Đường Duyệt nhìn thấy Âu Dương Tiểu Thiên ngồi trên đài đột nhiên đứng dậy. Sau đó, sắc mặt của Âu Dương Minh Châu biến sắc, vì nàng cũng nhìn thấy, phụ thân nàng sắp phải tranh đấu với Đường Mạc.

“Thế diệt, ta không bao giờ ngờ rằng, cháu sẽ biến thành bộ dạng như ngày hôm nay!” Âu Dương Tiểu Thiên chậm chậm bước xuống võ đài, một tay đỡ đệ tử của mình lên, cho người đưa chàng ra bên ngoài nghỉ, sắc mặt đau đớn, thất vọng nói.

Sắc mặt lạnh lùng của Đường Mạc không chút dao động, chàng giống như một người xa lạ, đối mặt với Âu Dương Tiểu Thiên, không chút phản ứng.

“Phụ thân cháu dưới cửu tuyền không biết sẽ đau lòng thế nào! Hôm nay ta thay mặt phụ thân cháu, dạy dỗ đứa nghịch tử này!” Vừa dứt lời, Âu Dương Tiểu Thiên đã ra tay! Ông ta ra tay nhanh như gió, thân pháp như một luồng điện! Nội lực rất lớn, một chiêu trúng ngực Đường Mạc!

Nhưng Âu Dương Tiểu Thiên chưa kịp đắc ý, đã chịu một kiếm.

Ông ta chỉ cảm thấy vết thương đau nhức, tức giận nói: “Người dám...”. Âu Dương Tiểu Thiên tự khoe khoang là tiền bối võ lâm, lấy cớ dạy dỗ để ra tay, không bao giờ ngờ rằng Đường Mạc lại có thể thực sự dám ra tay đối với ông ta, không thể nào tin được.

Nhìn thấy sắc mặt Đường Mạc vô tình, ông ta rất tức giận, máu dồn hết lên mặt, hét lớn: “Súc sinh!”. Tiếng hét này giống như một tiếng sấm vang động khắp nơi. Toàn thân ông ta giống như một con mãnh long, ầm ầm lao tới, kiếm pháp, khinh công, nội công, kinh nghiệm của ông ta đều hơn hẳn Đường Mạc.

Đường Duyệt vội vàng bước lên một bước, Tô Mộng Châm cười dịu dàng: “Nếu như nàng muốn đại ca nàng chết ngay lập tức trong tay đối phương, thì đi xuống xem thử”. Ánh mắt của chàng hồ hững khê chạm phải ánh mắt của Hiên Viên Trì Trì. Hiên Viên Trì Trì lập tức ngoảnh đi, khéo miệng Tô Mộng Châm khê nhếch lên.

Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch, không chớp mắt nhìn trận đấu giữa Đường Mạc và Âu Dương Tiểu Thiên. Nàng hy vọng đây chỉ là giấc mơ, tất cả những điều này đều xảy ra trong một ác mộng đáng sợ! Đợi nàng tỉnh lại, Đường Mạc vẫn là đại ca có xương có thịt, có nhân tính, không phải như một cỗ máy giết người lạnh lùng như thế này. Khuynh Thành đang rung lên muốn thử sức, dường như nó đã ngửi thấy mùi máu tanh. Đột nhiên có một bàn tay giơ ra, kéo tay nàng, từng ngón, từng ngón cứng như gọng kìm. Nàng oán hận nhìn hăn, đối phương không hề tức giận, không vội vàng cũng không chậm chạp cười đáp: “Nếu như tay nàng bị thương, ta sẽ rất đau lòng”.

Đường Mạc đã bị thương. Dựa theo đấu pháp không màng đến sống chết của chàng, bị thương dưới tay Âu Dương Tiểu Thiên cũng là điều khó tránh khỏi. Thanh kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên tiến sát lại, Đường Mạc cho rằng thanh kiếm của mình có thể chịu được, bất luận thế tấn công của đối phương hung mãnh thế nào, chàng vẫn đứng sừng sững không động đậy. Chẳng qua Đường Mạc dường như đang bị thương khá nặng, đến nỗi khi chàng lùi một bước để tránh khỏi thanh kiếm dài của đối phương, vết thương không chịu nổi bị rách toác, chảy rất nhiều máu, màu máu đỏ đã nhuốm hết vạt áo trước của chàng.

Viên mắt của Đường Duyệt đột nhiên đỏ lên, lạnh lùng nói: “Cuối cùng ta cũng biết rốt cuộc lý do của các ngươi là gì rồi!”.

Tô Mộng Châm hiếu kỳ hỏi: “Ồ, là điều gì?”.

“Là để giày vò chúng ta, để giày vò mỗi người chúng ta. Ngươi là ác quỷ, ác quỷ!” Tiếng nghiêng răng ken két của Đường Duyệt vang lên, toàn thân nàng run bần bật.

Bàn tay Âu Dương Tiểu Thiên nắm chặt thanh kiếm, đến nỗi các cơ nổi hết lên, huyết thái dương cũng nhảy lên thỉnh thỉnh. Ông ta vốn cho rằng đánh bại một tên tiểu tử nhỏ tuổi như Đường Mạc là điều rất dễ dàng. Ông ta luôn rất tự tin về bản thân. Nhưng không ngờ, giằng co lâu như vậy thì bản thân ông ta lại ngày càng ỏ vào thế bất lợi. Chương đầu tiên của ông ta, và nhát kiếm sau này, Đường Mạc đã dựa vào nội lực của mình để chống đỡ. Ngược lại, bản thân Âu Dương Tiểu Thiên chịu một sự chấn động đến mức máu tức trào dâng, làm sao không khiến ông ta phẫn nộ! Nếu hôm nay một tiền bối trong giới võ lâm như ông ta thất bại trước một tên tiểu tử nhỏ tuổi, ông ta còn lấy đâu thể diện để đứng trên giang hồ?

Đột nhiên, Lâm Tử Nhiên đang ngồi nghỉ dưới võ đài hét lên: “Sự phụ, trên thanh kiếm của hắn có...”.

Đám đông nhìn theo tiếng hét của chàng, phát hiện ra sắc mặt chàng trắng bệch. Người không ngừng run lên. Trên cánh tay trái đang băng bó, máu đen không ngừng chảy ra. Âu Dương Minh Châu đứng sững bên cạnh, khuôn mặt cũng hoàn toàn biến sắc.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn vết thương trên cánh tay đang dần biến thành màu đen, sắc mặt cũng lập tức trở nên bi thảm, cố gắng nói: “Đường Mạc, ta muốn Đường huynh có thể giữ lại dòng giống, nên mới để lại chút tình nghĩa, ngươi... lại sử dụng thủ đoạn đê hèn này...”.

Tất cả mọi người đều ngậy ra, rồi lập tức trở nên sợ hãi, biết rằng trên thanh kiếm dài của Đường Mạc có độc. Nhưng Đường Mạc vẫn không chút phản ứng, sắc mặt lạnh lùng.

Đang nói, Âu Dương Tiểu Thiên không kìm nén được nữa, chống thanh kiếm xuống. Lý Hồng lập tức lao đến đỡ ông ta. Âu Dương Tiểu Thiên xua tay liên tiếp, ra hiệu không cần.

Tô Mộng Châm ngả mình ra ghế, khẽ cười đầy mệt mỏi.

“Âu Dương thế bá, người trúng độc rồi, hãy đi nghỉ trước đi.” Lúc này, đang đứng xem trên võ đài, Trường Thịnh Phái Mục bất bình, đột nhiên rút một thanh bảo kiếm từ trong người ra, tức giận quát: “Đường Mạc, Âu Dương trang chủ coi ngươi như con như diệt, Không ngờ ngươi vì vinh hoa phú quý của Bái Nguyệt Giáo mà bất chấp tất cả giết cả người như cha mình, muốn đẩy ông ấy đến chỗ chết. Ngươi... ngươi thực sự là một kẻ bất trung bất nghĩa. Nếu như để ngươi sống sót, không biết có bao nhiêu người chết dưới tay của ngươi, hôm nay ta phải thay trời hành đạo!”.

Từ phía sau chàng, một loạt hiệp sĩ trẻ tuổi thay nhau xuất kiếm, bao vây Đường Mạc.

“Đại ca ta đã đại diện Bái Nguyệt Giáo xuất trận. Ngươi biết thế cục sẽ diễn ra như vậy có phải không?” Đường Duyệt lạnh lùng hỏi.

Tô Mộng Châm lạnh nhạt đáp: “Người đã khiến cho nhiều người phần nộ như vậy, đương nhiên sẽ phải hy sinh”.

Đường Duyệt mím chặt môi, không nói bất cứ lời nào. Đôi mắt trong sáng chứa đầy sự bất an, nàng dốc hết sức kiềm chế biểu hiện của mình. Đôi cánh của con bướm đỏ khẽ động đây, một vẻ đẹp lạ thường.

Cách đó khoảng mười trượng, Đường Duyệt nghe thấy tiếng xương gãy rất rõ ràng. Tiếp đến là tiếng dao sắc lém liếc qua da thịt. Người bị tấn công chưa kịp kêu một tiếng đã đổ gục xuống đất. Thì ra những người đó chẳng qua chỉ bao vây Đường Mạc, hoặc thể hiện chút phong độ, áp dụng phương thức một đối một, luân phiên đánh Đường Mạc. Nhưng lúc hai người trong đám bọn họ liên tiếp đổ gục xuống thì tất cả mọi người đều lo lắng, căng thẳng. Bọn họ bắt đầu không dám kiêu ngạo như trước nữa. Máu tươi phun đầy lên người Đường Mạc, nét mặt chàng vẫn lạnh lùng, vô tình, giống như một bức tượng đá không có sinh mạng.

“Nàng biết đại ca của nàng cuối cùng sẽ biến thành một con người như thế nào chưa?” Tô Mộng Châm cười. “Nàng còn nhớ những bức tượng đá đáng yêu trên đảo Bái Nguyệt không? Rất nhiều năm trước, những tượng đá đó đều là nhân sĩ chính đạo gia nhập Bái Nguyệt Giáo.”

Đường Duyệt ngây người, nàng nhìn Tô Mộng Châm, không dám tin vào lời hắn nói. Hắn dịu dàng cười: “Hắn sẽ từng chút, từng chút biến thành tượng đá, không thể đi, không thể nói, trái tim sẽ ngừng đập, miệng sẽ ngừng thở, thuật bùa chú từ thiên cổ Bái Nguyệt Giáo truyền lại quả nhiên có một không hai”.

Lời nguyên Thạch Tâm, Đường Duyệt cho rằng phần ghi chép này trong cuốn *Ly hận kinh* chẳng qua chỉ là một truyền thuyết hoang đường. Trên thế giới này sao lại có bùa chú biến người thành đá được?

Tô Mộng Châm nói: “Khởi nguyên của Bái Nguyệt Giáo ở Miêu Cương, thuật bùa chú ở đây không như những gì Trung Nguyên có thể tưởng tượng. Ta khuyên nàng nên từ bỏ, ngoan ngoãn trở về làm tân nương tử đi!”.

Hắn nói như vậy, nhưng nét mặt bất động vẫn đang chờ đợi sự phản ứng của Đường Duyệt.

Quả nhiên nghe thấy nàng nói: “Dù có chuyện gì xảy ra, ta cũng sẽ không bao giờ để mất đại ca ta”.

Tô Mộng Châm khẽ nhếch miệng: “Tùy nàng”.

Khi mỗi vị giáo chủ nhậm chức thì đều phải trải qua một lời thề máu, chỉ có máu của người đó mới có thể được tôn giả Bái Nguyệt đồng ý.

Thạch Tâm bùa, có duy nhất một cách giải. Đó là giết chết giáo chủ đương nhiệm Bái

Nguyệt Giáo, lấy máu tế đàn.

Tại sao Tô Mộng Châm nói những lời này với Đường Duyệt, điều này có lợi gì cho hắn? Làm vậy là hắn đang cổ vũ Đường Duyệt đối địch với Bái Nguyệt giáo chủ. Đường Duyệt lạnh lùng cười, hắn quá coi trọng nàng rồi!

Dựa vào trình độ võ công của nàng, có lẽ không thể đối phó được với Tô Mộng Châm. Nếu như đi giết Hiên Viên Lăng Nhật, khác nào lấy trứng chọi đá. Một người ngốc nghếch nhất thiên hạ cũng sẽ không làm những việc như vậy. Nhưng nếu như nàng không đi, đại ca của nàng sẽ...

Đường Duyệt nghiêng rằng, nhất thời có chút lo sợ. Nếu Đường Duyệt có thể vô tình giống mẫu thân Ôn Nhã Như, nàng có thể quay người bước đi ngay mà không thêm ngoảnh đầu lại, để theo đuổi hạnh phúc của bản thân mình. Nhưng nàng là người coi trọng tình thân, lúc trước là đối với Ôn Nhã Như, bây giờ là đối với Đường Mạc. Tình cảm này, lúc trước là huyết thống, bây giờ là sự báo đáp những ân tình đã qua của đối phương. Bản chất của nó là một sự cố chấp đáng sợ, lúc này Đường Duyệt vẫn chưa nhận thức được. Nhưng Tô Mộng Châm đã sớm hiểu rõ điều này, đồng thời đã lợi dụng một cách rất hợp lý.

Lúc này Đường Mạc vừa trúng một nhát kiếm. Có người bắt chập tất cả, như điên như dại rút kiếm lao về phía Đường Mạc.

Giữa lúc sự việc xảy ra nhanh như chớp, Khuynh Thành đã được rút ra khỏi bao. Đường Duyệt không muốn sát hại bất cứ người nào, trừ khi bắt đắc dĩ. Ánh sáng chói mắt phát ra từ thanh đao, vẫn chưa nhìn thấy nàng ra tay thế nào, những thanh kiếm dài tấn công phía sau lưng Đường Mạc đều đã bị đánh bay hết.

Lưỡi đao chúi xuống, Đường Duyệt lạnh lùng đứng trên võ đài. Nét mặt của nàng cũng không bình tĩnh như trước. Trong giờ khắc này, toàn thân nàng đều biến đổi. Thanh đao Khuynh Thành có một không hai trong thiên hạ, lúc được cất trong bao thì dường như rất bình thường và âm trầm, nhưng khoảnh khắc được rút ra, nó phát ra một màu đỏ chói mắt. Tính mạng của chủ nhân được giao cả vào nó, sự hưng phấn, sự mãnh liệt đều là nhờ hút máu người mà có.

Một đao vừa rồi của Đường Duyệt xem ra rất bình thường, không gây sự chú ý của người khác, nhưng tài nghệ của nàng được phơi bày rất tự nhiên. Dường như thanh đao này đã được luyện tập hàng nghìn hàng vạn lần. Dường như Khuynh Thành luôn luôn ngủ đông, không hề hoạt động, chính là để đợi chờ sự tấn công như vậy. Khuynh Thành trong tay nàng giống như chiếc bút trong tay chàng thư sinh với động tác rất điều luyện, có sức sống, có linh khí. Nó vốn không được ghi chép trong cuốn sách về đao pháp nào, vì nó quá bình thường, quá đơn giản. Nhưng mọi người đã quên rằng, càng đơn giản, càng bình thường, nếu như có thể luyện thành thực, thì uy lực của nó nhất định sẽ khiến cho người ta kinh ngạc.

Lượt thứ hai, sáu người ngã xuống. Đám đông bắt đầu bị uy lực của Khuynh Thành làm

cho sợ võ mật. Bọn họ bắt đầu sợ hãi, như thể vô tình giẫm vào cái bẫy của bác thợ săn. Chiến đấu hay rút lui? Những anh tài trẻ tuổi trên võ đài, có tới mười hai người bỏ chạy, chỉ còn lại một người. Người này không phải lưu lại để chiến đấu. Trước lúc ánh sáng đỏ chói của Khuynh Thành lướt qua cổ, anh ta đột nhiên quỳ gối xuống đất, trên người phát ra một mùi lạ rất khó ngửi.

Đây chính là thiếu hiệp giang hồ, võ lâm chính đạo ư?

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn anh ta, rồi nhìn khắp xung quanh. Không ai biết lòng bàn tay nàng đang ướt, không ai biết cánh tay nàng đang tê liệt. Nàng không biết mình có còn sức lực để chiến đấu tiếp hay không.

Lúc này, Cửu Niệm đại sư đang ngồi bên trong lán, chuyên tâm trị thương cho Âu Dương trang chủ. Thấy Đường Duyệt đột nhiên xuất hiện, lông mày của đại sư khẽ chau lại, cuối cùng vẫn cúi đầu, tập trung toàn bộ tinh thần ép độc tố trong người Âu Dương Tiểu Thiên ra ngoài.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên từ đen dần dần trắng lên. Ông ta than một hơi thật dài, nói: “Đại sư, người...”.

Trán Cửu Niệm đại sư lấm tấm mồ hôi, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống. Sắc mặt đại sư trở nên xanh xao, nhưng giọng nói dường như vẫn bình tĩnh lạ thường: “A di đà phật, Âu Dương trang chủ đã không có vật cản...”.

Nét mặt của Lý Hồng và Âu Dương Minh Châu đang đứng một bên lúc này mới dần ra. Âu Dương Minh Châu “a” lên một tiếng, ánh mắt lạc về phía võ đài.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên vẫn chưa hồi phục, mệt mỏi nhưng vẫn gắng gượng nói: “Đa tạ đại sư!”.

Cửu Niệm chấp hai tay, cúi đầu nói: “Không cần phải cảm ơn, Âu Dương trang chủ hãy cố gắng nghỉ ngơi”.

Âu Dương Tiểu Thiên miễn cưỡng cười đáp: “Làm phiền đại sư cứu chữa. Thiết nghĩ người đã hao tổn không ít tâm lực, trong lòng ta không biết phải làm thế nào. Có một ngày nhất định sẽ báo đáp”.

Cửu Niệm đáp: “Những việc này là điều nên làm, lão nạp nhìn thấy người hiệp nghĩa phải chịu khó khăn, sao có thể khoanh tay đứng nhìn”.

Âu Dương Tiểu Thiên than một hơi, giơ vết thương ở cánh tay lên, nhìn thật chăm chú, chậm rãi nói: “Ta thực sự không ngờ, một vết thương nho nhỏ lại suýt lấy đi tính mạng của ta”.

Sắc mặt Cửu Niệm trầm tư, sâu nảo, lắc đầu nói: “Đây là kịch độc Khổng Tước Đan của Bái Nguyệt Giáo, gặp máu liền phong hầu. Âu Dương trang chủ có công lực thâm hậu mới

có thể ngăn chặn được, nhưng lệnh đồ thì...”.

Chợt nhớ đến Lâm Tử Nhiên không kịp thời cứu chữa đã chết trong đau đớn hoảng loạn, Âu Dương Tiểu Thiên rất đau lòng.

Cửu Niệm đại sư có tấm lòng từ bi, lập tức bước lên một bước đỡ lấy ông ta, muốn nói lời nhẹ nhàng an ủi, nhưng nghe thấy Âu Dương Tiểu Thiên lẩm bẩm: “Đại sư quả nhiên có tấm lòng từ bi...”.

Đột nhiên, một mũi tên từ trong tay áo của Âu Dương Tiểu Thiên bay ra, trong ánh sáng chớp lóa, Cửu Niệm chỉ cảm thấy trong người mình hơi lạnh, chính là đoản tiễn xuyên tim! Cửu Niệm đại sư chậm chậm cúi đầu, mới nhìn thấy ngực mình bị rách một lỗ, máu đang tuôn ra. Ông từ từ nhắm mắt, sắc mặt đầy bi thương.

Phản bội. Âu Dương Tiểu Thiên, trang chủ của Âu Dương sơn trang, đã sớm dựng lên màn kịch này.

Đôi mắt mở trừng trừng, Cửu Niệm đại sư tung ra một chiêu. Âu Dương Tiểu Thiên vẫn chưa dự liệu được, sau màn kịch tấn công trộm không chút sai sót, Cửu Niệm vẫn có thể dùng chút sức lực còn lại để tấn công ông ta. Cả người Cửu Niệm bay lộn ngược lại, “uỳnh” một tiếng, khiến cho cây cột gỗ đột nhiên bị gãy. Toàn thân đại sư cũng gắn luôn vào cây cột, không thể động đậy.

Âu Dương Tiểu Thiên cũng bị nhận một chiêu, nôn ra máu tươi, nhất thời không nói được.

Tay trái của Cửu Niệm ôm lấy ngực, sắc mặt đầy u ám, ảm đạm.

“Sư phụ, sư phụ...” Những đệ tử Thiếu Lâm đang ở bên kia rất kinh ngạc, chạy qua bên này. Nhưng chưa kịp lại gần, họ đã bị cả đoàn người bao vây. Ba mươi lăm đệ tử Phật gia đã bị người của phái Hải Sa và bang Cự Kinh vây kín.

Sắc mặt của Cửu Niệm rất khó coi, giọng nói đã yếu đi rất nhiều: “Người đã sớm chuẩn bị việc này?”.

Âu Dương Tiểu Thiên nói liền một hơi: “Bây giờ người mới biết thì quá muộn rồi!”.

Bỗng có một bóng hồng bay tới rất nhanh, vượt qua bức tường người, thân hình như chim bay, thoát cái đã ở trước mặt.

Thanh kiếm của Lý Hồng đã được rút ra khỏi bao, giơ ra đằng trước. Ánh đao sắc nhọn của Khuynh Thành, người nào chắn đường sẽ chết.

Âu Dương Minh Châu tiến lên trước hỗ trợ mẫu thân. Nhưng hai người bọn họ chỉ tiếp được ba chiêu với Khuynh Thành, đã bại trận giống như dự đoán.

Đường Duyệt bay qua thanh kiếm dài của Âu Dương Minh Châu, lao vào bên trong lán,

kịp thời đỡ được Cửu Niệm: “Đại sư!”.

Âu Dương Tiểu Thiên vẫn chưa thể đứng dậy, lạnh lùng cười nói: “Người của Đường gia đều là những kẻ ngốc. Hừ, cha con Đường Mẫn thế nào, đứa nghịch tử này cũng giống y như vậy”.

Cửu Niệm nói với Âu Dương Tiểu Thiên: “Ngươi hôm nay đã trở thành anh hùng trong giới võ lâm, được nhiều người kính trọng. Tại sao lại hồ đồ, phản bội lòng tin của mọi người như vậy?”.

“Anh hùng võ lâm là cái gì? Có ăn được không, có mặc được không? Là các người ép ta, nếu như để cho ta làm mình chủ võ lâm, ta đâu nhất thiết phải làm thế này!”

Đường Duyệt có thể cảm nhận từng đốt xương lạnh lẽo trên tay Cửu Niệm. Chân khí trên người đại sư dần dần tiêu tan, đến giọng nói cũng dần dần yếu ớt. Nàng hận một nỗi không thể ngay lập tức giết chết Âu Dương Tiểu Thiên. Nhưng nàng biết nếu lúc này nàng buông tay, Cửu Niệm đại sư sẽ ngã ngay xuống đất, không đứng dậy được nữa.

Nàng thay Cửu Niệm hỏi: “Ngươi phản bội chính đạo, Bái Nguyệt Giáo cho ngươi cái gì?”.

“Hai ngàn vạn lượng và địa vị bá chủ phương Bắc.” Một người bước vào trong lán, trên mặt nở một nụ cười, giọng nói đầy sự kiên quyết và lạnh lùng, tàn độc. Hắn bước đến đứng bên cạnh Âu Dương Tiểu Thiên, nhẹ nhàng nói: “Âu Dương trang chủ, ông phải cảm ơn Cửu Niệm đại sư, cuối cùng đại sư vẫn cứu được ông”.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng cười: “Cho nên ta mới mượn cơ hội giết chết ông ta”.

“Không, sau khi ông giết đại sư, ông ấy vẫn niệm tình. Thật không hổ thẹn là cao tăng đắc đạo nổi tiếng trong thiên hạ.”

Đường Duyệt nhìn Cửu Niệm đại sư, trong lòng vô cùng khó chịu. Khoảnh khắc đầu tiên Cửu Niệm cảm thấy bị tấn công, nếu như ông xuất một chiêu, Âu Dương Tiểu Thiên chắc chắn không có cách nào tránh được. Nhưng đáng tiếc, Cửu Niệm rút cuộc vẫn là một vị xuất gia. Trong khoảnh khắc đó, đại sư vẫn có chút do dự, mới sai lầm để cho đối phương có cơ hội phản công tốt như vậy.

Lúc những người có tâm lòng từ bi bị tấn công, phản ứng đầu tiên không phải là tấn công lại, mà là cho đối phương cơ hội giải thích, phản bác. Nhưng chính trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Âu Dương Tiểu Thiên đã có hàng loạt mưu kế. Âu Dương Tiểu Thiên gần trong gang tấc còn chưa nhận ra, Tô Mộng Châm cách đó không xa đã nhìn thấy tất cả. Chỉ nghe thấy giọng hắn nhơn nhơn nói: “Chỉ vì một chữ lợi, đến áy náy một tay nuôi dưỡng thành tài cũng không cần. Huống hồ là những người thích quản chuyện người khác hay ân nhân cứu mạng”.

Lúc này Đường Duyệt mới hiểu ra, trận đấu vừa rồi không hoàn toàn là một trò chơi.

Thực sự có người vì điều này mà đã bị hy sinh cả tính mạng, mà người này lại là đồ đệ của Âu Dương Tiểu Thiên.

Cửu Niệm đại sư lặng lẽ than một tiếng, đáp: “Phật Tổ từ bi”.

Đường Duyệt nhìn thấy sắc mặt của Cửu Niệm đại sư từ bi, ôn hòa, nhưng không hề hối hận.

Cửu Niệm nhìn nàng một chút, giọng điệu rất bình tĩnh, đáp: “Đúng là một đứa trẻ ngọc ngà, chỉ có con... không cần phải tới đây”. Lời than của đại sư bị tan biến ngay trong cổ họng, đầu từ từ cúi xuống, không ngẩng lên được nữa.

Khóe mắt Đường Duyệt ươn ướt. Nàng hiểu ra một điều, trên đời này có người bất chấp tất cả để giúp đỡ người khác, mặc dù người đó không hề xứng đáng nhưng cũng không hề hối hận.

Đại chiến sắp bắt đầu, Cửu Niệm đại sư vốn có thể ra tay giúp đỡ, góp toàn bộ tinh hoa, tinh lực võ công của mình để đối phó với Bái Nguyệt Giáo. Nhưng đại sư không thể bàng quan đứng ngoài, đã cứu loài lang sói. Người như thế, bọn họ cũng nhẫn tâm sát hại?

“Vì hai ngàn lượng vàng và địa vị bá chủ phương Bắc?” Đường Duyệt lạnh lùng nói. “Tất cả mọi thứ các người đều có thể mua được.”

Tô Mộng Châm cười nhạt: “Một là danh, hai là lợi. Trên đời này có người có thể từ chối được sao? Anh hùng võ lâm tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ. Huống hồ...”. Hắn nhìn Âu Dương Tiểu Thiên nguyên khí trọng thương, nói: “Huống hồ, Âu Dương trang chủ tuy nổi danh trên giang hồ, nhưng trong mắt những người xung quanh cũng chỉ là thuộc hạ của Đường Gia Bảo. Âu Dương Tiểu Thiên chẳng qua là một con chó vẫy đuôi bên cạnh Đường Mẫn”.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên trắng xanh, dường như muốn phản bác, nhưng vẫn chưa kịp nói, Tô Mộng Châm đã tiếp lời: “Đường Duyệt, nàng thực sự không nên trách ông ta. Âu Dương trang chủ là một người có dã tâm, có quyết đoán, không có người nào tình nguyện làm thuộc hạ cả đời cho người khác cả. Chỉ cần một ngày còn Đường Mẫn, cái tên Âu Dương Tiểu Thiên vĩnh viễn sẽ không lộ mặt ra được”.

Những lời này đã ngấm lộ ra một bí mật khiến cho Đường Duyệt rất kinh ngạc.

Môi nàng run run, liên tưởng đến sự thật trong những lời nói đó: “Ý người nói... là Âu Dương Tiểu Thiên...”.

Chương 28

Hận thù

Đôi mắt nàng trở nên rất lạnh lùng. Âu Dương Tiểu Thiên bị ánh mắt đó nhìn chằm chằm, toàn thân nổi hết da gà: “Ôi giáo chủ, người...”.

Đường Duyệt nói: “Âu Dương Tiểu Thiên, Đường bảo chủ luôn coi ông là bằng hữu tốt nhất. Ông ấy đối với ông thậm chí còn tốt hơn cả huynh đệ mình...”.

Câu nói đó không sai. Đường Mẫn đối xử với huynh đệ mình rất nghiêm khắc, nhưng đối với Âu Dương Tiểu Thiên lại rất hào phóng, thân thiết.

Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Ông ta... ông ta đối với ta rất thân thiết. Nhưng khó đảm bảo rằng sau này ông ta sẽ không thu hết tất cả những gì ông ta đã cho Âu Dương sơn trang. Đến ngày đó, không có sự trông nom, chăm sóc của Đường Gia Bảo, Âu Dương sơn trang sẽ không có bất cứ thứ gì! Chỉ cần có ý nghĩ như vậy, trong lòng ta cảm thấy không thoải mái, mãi mãi không thể thoải mái!”.

“Người... chính là vì lý do này?”.

“Ta chẳng qua chỉ cung cấp cho Bái Nguyệt Giáo bản đồ và vị trí phòng thủ của Đường Gia Bảo mà thôi. Người thực sự rất kỳ lạ, chỉ có thể trách bản lĩnh của Đường Gia Bảo nhà người không bằng người khác!”.

Chả trách, chả trách... chỉ trong một đêm Đường Gia Bảo đã trở thành một đồng đồ nát. Tất cả bản đồ và địa điểm phòng thủ đều nằm trong tay đối phương, không có nơi nào ẩn nấp, phòng thủ nữa. Âu Dương sơn trang đã câu kết cùng Bái Nguyệt Giáo, bán đứng tất cả người trong Đường Gia Bảo vào tay Bái Nguyệt Giáo!

Trong đôi mắt Đường Duyệt ẩn chứa một nỗi đau vô hạn, nàng nói rành rọt từng tiếng: “Trên dưới ba trăm bốn mươi bảy người của Đường Gia Bảo, chỉ trong một đêm đã biến mất, không một người nào sống sót. Các người đều là hung thủ giết người”.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Nàng không nhất thiết nhìn ta như thế. Quà tặng của Đường bảo chủ đã nhét đầy bụng hân, nhưng không lấp đầy lòng tham của con người. Chính là do Âu Dương trang chủ đã chủ động cầu xin Bái Nguyệt Giáo. Hân muốn mạng của Đường Mẫn, muốn độc quyền bá chủ phương Bắc, ngoài ra còn có hai ngàn lạng vàng. Còn chúng ta, chẳng qua chỉ thuận tay nhỏ đi cái gai trong mắt mà thôi”.

Đường Duyệt nhìn Âu Dương Tiểu Thiên, cười nói: “Người hôm nay phản bội lại chúng nhân chính đạo. Người cho rằng bọn họ có thể tha cho người sao?”.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng cười: “Trên đảo ngày hôm nay chẳng qua cũng chỉ có

ba, bốn trăm người. Trong đó một phần ba đều đã quy thuận Bái Nguyệt Giáo, những người khác vốn không thể sống sót để rời khỏi đây. Việc ngày hôm nay, ta đương nhiên sẽ không để cho người trong giang hồ biết. Rất nhanh, thông tin Cửu Niệm đại sư bất hạnh bị chết trong tay kẻ phản đồ Đường Mạc và ta dốc sức chiến đấu với Bái Nguyệt Giáo sẽ truyền khắp võ lâm. Đến lúc đó, những đứa ngu ngốc đều vội vàng báo thù rửa hận, ai biết được điều đó là do ta làm?”.

Đường Duyệt nói: “Không sai, ngươi nghĩ rất đúng. Nhưng ngươi có thể sống sót ra khỏi nơi đây không?”. Khuynh Thành vẫn ướt đầm máu, từng giọt, từng giọt thuận theo lưỡi đao chảy xuống đất.

Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng cười đáp: “Có Tô giáo chủ ở đây, ta sợ một đứa nha đầu vô dụng như ngươi sao?”.

Tô Mộng Châm khẽ lùi ra sau một bước, giữ khoảng cách với Âu Dương Tiểu Thiên, ho lên một tiếng: “Ngươi nhảm rồi, Âu Dương trang chủ, chúng ta tìm ngươi hợp tác là vì ngươi có giá trị lợi dụng. Ngày trước chúng ta giúp ngươi, vì ngươi là đồng minh với chúng ta. Nhưng bây giờ...”.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên biến sắc. Ông ta không dám tin Tô Mộng Châm lại nói những điều đó. Ông ta lầm bầm: “Tô giáo chủ, chúng ta không phải đang hợp tác hay sao?”.

Tô Mộng Châm cười, nụ cười chứa đựng một sự dịu dàng: “Hợp tác dựa trên nền tảng ngươi lợi dụng bọn ta, bọn ta có thể lợi dụng ngươi. Bây giờ ngươi thử nghĩ xem, mình đối với Bái Nguyệt Giáo, còn có giá trị lợi dụng gì?”.

Khuôn mặt Âu Dương Tiểu Thiên méo xệch vì sợ hãi: “Nhưng ta... ta vẫn có thể có được lòng tin của bọn họ, lừa thêm rất nhiều người khác... Còn có thể giúp các người sớm đoạt được thiên hạ...”.

Đôi mắt Tô Mộng Châm khẽ sụp xuống, tư thế rất nho nhã ngồi xuống chiếc ghế ở một bên, chậm rãi đáp: “Người có thể thay chúng ta làm việc này, thực sự có rất nhiều”.

Âu Dương Tiểu Thiên phần nộ nói: “Các người không giữ lời hứa!”.

Tô Mộng Châm thờ ơ đáp: “Tin tưởng người khác, đồng nghĩa với việc giao tính mạng cho người khác. Đổi lại là ngươi, lẽ nào ngươi giữ lời hứa?”.

Sắc mặt Âu Dương Tiểu Thiên xanh mét, nghiến răng nói: “Ngươi dám!”. Tô Mộng Châm khẽ nhếch miệng, đôi mắt dài hẹp khẽ nhắm lại, nhưng vẫn không nhìn ông ta, mà nhìn sang Đường Duyệt: “Đường Duyệt, Khuynh Thành xem ra rất sắc nhọn. Nhưng vẫn chưa phát huy được một phần mười uy lực, nàng có biết nguyên do tại sao không?”.

Đường Duyệt khẽ nhìn Tô Mộng Châm, trong đôi mắt đen láy tràn đầy sự lạnh lùng. Tô Mộng Châm bị ánh mắt đầy hận thù đó nhìn trúng, hỏa khí trong người từ từ dâng lên.

“Khuyhnh Thành lấy máu người tể đao. Thực sự nàng đối với nó quá keo kiệt bủn xỉn.” Hãn khẽ cười nhìn nàng.

Đường Duyệt đứng bất động, không phải nàng không muốn giết chết Âu Dương Tiểu Thiên. Không hiểu sao, nàng có một dự cảm mãnh liệt, Tô Mộng Châm đang dụ nàng giết người, giết rất nhiều người.

Đứng bên kia, Lý Hồng đã rút cây kim bạc Nga Mi. Đầu nhọn sắc của chiếc kim nhẹ nhàng xoay chuyển. Mũi nhọn lập tức phóng ra một mũi kim bạc dài khoảng một thước, đâm trực tiếp vào sau lưng Đường Duyệt!

Đường Duyệt vẫn còn do dự, đến nỗi không còn chút cảm giác. Vũ khí lợi hại đó vốn đâm vào sau lưng nàng, nhưng không hiểu sao “tinh” một tiếng, mũi kim đã chuyển hướng đâm vào bả vai của Âu Dương Tiểu Thiên! Ông ta hét lên một tiếng, ôm lấy bả vai, máu tuôn ra, sắc mặt nhợt nhạt.

Đường Duyệt giật mình, bừng tỉnh, đánh trả lại một đao. Lý Hồng lùi lại một bước, thân hình di chuyển như tia chớp. Nhưng bà ta đã quên mất người đối đầu với bà ta không phải là đứa trẻ yếu ớt không có sức phản kháng ngày nào. Vì thế Lý Hồng đã phải tốn rất nhiều công sức.

Đường Duyệt không muốn sát hại người khác nên chỉ tấn công vào những chỗ không thể lấy đi tính mạng của Lý Hồng. Đột nhiên, Âu Dương Minh Châu luôn luôn giấu mình bất ngờ phóng ra một cây kim bạc, Đường Duyệt chau mày, thân hình thoăn thoắt lùi về sau.

Lý Hồng kinh ngạc thất sắc, cho rằng Đường Duyệt muốn chuyển hướng tấn công sang Âu Dương Tiểu Thiên. Bà ta lập tức thu người như một con dòi, vèo một cái, đuổi theo nàng, một cây kim phóng ra nhằm đâm thẳng vào ngực Đường Duyệt.

Đường Duyệt quay người tránh né nguy hiểm. Vừa kịp hạ chân xuống đất, liền nhìn thấy đuôi kim bạc sáng bóng cắm hoàn toàn vào bên trong cây gỗ lương chắc cứng bên trong lều. Lý Hồng vội vàng chạy lại đỡ phụ quân mình, và xem xét vết thương cho ông ta.

Đường Duyệt nhìn thấy đôi phụ phụ bọn họ, lạnh lùng đáp: “Hai người có thể cùng nhau đấu”.

Hai người bọn họ đều dùng kiếm. Mười năm gần đây kiếm pháp của họ đã kết hợp nhuần nhuyễn với nhau. Nếu như bọn họ song kiếm hợp bích, vậy thì Đường Duyệt vốn có thể nắm chắc mười phần thắng, bây giờ chỉ còn lại năm phần.

Tô Mộng Châm nhìn con người ngu ngốc đến cực độ ấy, hỏa khí trong lòng dần dần dâng cao. Tính mạng của nàng thực sự không đáng tiền, nhưng cũng không đến mức do nàng tự ý quyết định.

Hãn thờ ơ nói: “Âu Dương trang chủ, phụ phụ các người, ngày hôm nay chỉ có một người

sống sót ra khỏi nơi đây”.

Lời nói của chàng, người khác vốn nghe không hiểu, chỉ có Âu Dương Tiểu Thiên là hiểu. Một khi họ song kiếm hợp bích, có thể nói là thiên y vô phùng. Bọn họ không được coi là cao thủ trong giới võ lâm, nhưng những nhân vật có tiếng tăm đều chết dưới tay bọn họ. Điều này, Lý Hồng rất có lòng tin. Đường Duyệt mặc dù có Khuynh Thành, mặc dù đã không còn là cừu non để mọi người có thể tự ý giết mổ, nhưng nàng cũng không có cách nào tránh khỏi sự hợp lực tấn công của hai người bọn họ. Vì bọn họ sớm đã hiểu rõ những nhược điểm của các loại võ công. Còn loại võ công tuyệt diệu này, bọn họ đã luyện tròn mười lăm năm. Bọn họ thực sự chưa từng thất bại lần nào, Đường Duyệt đương nhiên cũng không thể là ngoại lệ.

Thanh kiếm của bọn họ phát sáng. Màu đỏ của Khuynh Thành phối hợp tỏa ra một thứ ánh sáng chói mắt, dường như đang đợi cuộc tấn công cuối cùng. Đường Duyệt ra tay không niệm tình, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện giọng nói nhẹ nhàng của một đứa trẻ, nó đang gọi tỷ tỷ của nó. Nhưng nàng chưa từng giúp nó làm bất cứ điều gì. Vì mẫu thân mà nàng hận nó, ghét nó, thậm chí còn hy vọng nó chết đi. Đến lúc nó chết rồi, nàng lại cảm thấy hối hận.

Khuynh Thành của Đường Duyệt không niệm tình chém xuống, ngay cả lúc ban ngày, ánh sáng đỏ cũng chói lóa. Thanh kiếm trong tay đôi vợ chồng Âu Dương đột nhiên biến sắc. Mặc dù vậy, Tô Mộng Châm vẫn biết, song kiếm của vợ chồng Âu Dương đặc biệt hiệu ý nhau, tuyệt đối không có chút sai sót nào. Cũng có thể nói, Khuynh Thành có sắc bén, cũng chỉ đánh được một người mà thôi. Nếu như Khuynh Thành chém một người, thanh kiếm của người còn lại sẽ tấn công, ép nàng phải thay đổi hướng tấn công. Kiếm pháp đó cần có sự đồng tâm của cả hai vợ chồng. Nếu như một trong hai người có tư lợi riêng, bất chấp sự sống chết của người còn lại, kiếm pháp này sẽ bị phá bỏ ngay lập tức.

Khuynh Thành của Đường Duyệt đột nhiên rẽ qua ánh kiếm sáng bóng đó, nhất chém không thể ngăn cản được. Hướng nàng chọn, đương nhiên là Âu Dương Tiểu Thiên. Thanh kiếm của Lý Hồng cùng lúc tấn công về phía nàng. Nhưng... đột nhiên con người bà ta thít chặt, Đường Duyệt dường như không có dự định lùi lại phía sau! Thanh kiếm của Lý Hồng đã tiến gần ngay trong gang tấc. Dao của Đường Duyệt vẫn không có chút thay đổi, nhất định chém về phía Âu Dương Tiểu Thiên. Tất nhiên Đường Duyệt phải kiên quyết chịu nhất kiếm của Lý Hồng.

Khuôn mặt của Âu Dương Tiểu Thiên trắng xanh dưới ánh sáng màu đỏ chói mắt. Không ai có thể nhận ra ông ta hành động như thế nào, chỉ nghe thấy một tiếng “hự” rất khẽ, đó là tiếng vũ khí sắc nhọn đâm vào thân người.

Là ai? Là Đường Duyệt giết chết Âu Dương Tiểu Thiên, hay là Lý Hồng đứng gần ngay trong gang tấc đã nhanh hơn một bước đâm chết nàng? Dường như mọi người đều ngừng thở, cho đến lúc Âu Dương Minh Châu thét lên một tiếng.

Trong thời điểm máu chót, Âu Dương Tiểu Thiên đã lôi Lý Hồng đang đứng phía bên

phải của mình thay ông ta ngăn chặn Khuynh Thành. Nhưng thanh đao Khuynh Thành sắc nhọn không gì sánh được đã đâm rất sâu vào ngực của Lý Hồng. Tất cả mọi âm thanh đều biến mất. Sắc mặt Âu Dương Minh Châu trắng bệch. Nàng nhất thời không có cách nào thừa nhận việc này. Người phụ thân luôn luôn yêu thương mẫu thân sao có thể đột nhiên làm những chuyện đáng sợ như vậy? Thật đáng sợ!

Một giọt máu, sau đó giọt thứ hai, giọt thứ ba... thuận theo hướng mũi đao của Khuynh Thành chậm chậm rơi xuống.

Đường Duyệt đứng bất động tại chỗ. Tay nàng vẫn nắm chặt Khuynh Thành. Vai của Đường Duyệt có một vết thương, không quá sâu, hoặc, do chủ nhân của thanh kiếm vẫn chưa kịp chém sâu hơn đã bị chính phu quân của mình bán cả tính mạng không một lý do giải thích. Đường Duyệt nhắm mắt lại, nàng cảm thấy ớn lạnh, lòng người như vậy, phu phụ như vậy, thực sự rất đáng sợ.

Âu Dương Tiểu Thiên đương nhiên thật đáng sợ. Vì ông ta cũng không tin nổi rốt cuộc bản thân mình đã làm gì. Đôi mắt ông ta mở trừng trừng, đau khổ nhìn thi thể phu nhân đang mở mắt nhìn mình, hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất.

Tô Mộng Châm khẽ cười: “Âu Dương trang chủ, bây giờ ngươi có thể đi”.

Âu Dương Tiểu Thiên nhìn hắn, đột nhiên ông ta gầm lên giận dữ: “Ác quỷ, ngươi đúng là ác quỷ... Đều do ngươi, do ngươi!”.

Đường Duyệt nhìn sang Tô Mộng Châm, thấy ánh mắt của hắn có thêm một vẻ gì đó. Lần đầu tiên nàng cảm thấy con người này không chỉ khiến cho người ta ghê tởm, mà còn khiến cho người khác sợ hãi. Tô Mộng Châm cười nhạt nhẽo, dịu dàng. Hắn rất thích nhìn thấy Đường Duyệt trong bộ dạng hoang mang thế này, lúc đó trông nàng rất đáng yêu.

Nàng đã từng bước đi theo kế hoạch của hắn, càng đi càng lún sâu. Hắn sắp thành công rồi. “Đường Duyệt, Đường Duyệt, tại sao nàng phải trở về, lẽ nào nàng không biết ta nghĩ cách ép nàng phải quay về chính là để lợi dụng nàng, làm tổn thương nàng sao? Lẽ nào vì đại ca, nàng cam tâm tình nguyện từ bỏ hôn sự của mình?”

Âu Dương Minh Châu nhào tới, ôm lấy thi thể của mẫu thân mà kêu gào, khóc lóc. Nét mặt Âu Dương Tiểu Thiên đờ đẫn, ngây ngô, quỳ trên mặt đất.

Đường Duyệt nhìn đôi vợ chồng đó, cúi đầu xuống, chầm chầm nhìn những giọt máu không ngừng rơi từ thanh Khuynh Thành, tinh thần dường như có chút hoang mang.

Tô Mộng Châm chậm rãi bước tới, từ từ đặt bàn tay lên vai Đường Duyệt. Thân hình dưới bàn tay đó đang run lên. Tô Mộng Châm nhìn thấy Đường Duyệt quay đầu lại, đôi mắt đen láy bất động nhìn hắn chằm chằm. “Ngươi hài lòng chưa?” Đường Duyệt hỏi.

Tô Mộng Châm ngây người, sau đó mới giống như khẽ nở một nụ cười, nói: “Ta chưa từng ép bất cứ một người nào. Tất cả bọn họ đều tự nguyện”.

Tự nguyện? Tự nguyện phản bội tình huynh đệ tay chân như ruột thịt. Tự nguyện dùng người phụ nữ thân yêu nhất của mình làm vật thay thế cho ác quỷ, tự nguyện... Đều là tự nguyện. Đường Duyệt đột nhiên hiểu ra, nam nhân nét mặt mệt mỏi, khuôn mặt tuấn tú trước mặt chỉ dùng một câu châm ngôn như thế này: “Điều kiện đều ở đó, xin tùy ý người”. Người không chịu được uy hiếp là người khác, người không chịu được sự mê hoặc quyền lực của đồng tiền cũng là người khác, tất cả đều không liên quan tới hắn. Người khác chết rất thê thảm, bàn tay hắn vẫn sạch sẽ, một chút hơi máu tanh cũng không vấy lên được.

Tinh thần của Đường Duyệt không có gì khác so với những ngày trước, vẫn lạnh lùng như vậy. Chỉ có điều lúc này nàng đã thấy hoang mang.

“Nàng sợ ta à?” Tô Mộng Châm cười, đứng trước mặt nàng. Thân hình cao lớn, toàn thân hiện lên sự nho nhã đầy tinh tế, nụ cười thanh khiết giống một thiếu niên. Nhưng Đường Duyệt chỉ cảm thấy tận trong đáy lòng mình có một cảm giác sợ hãi đang dần dần trào dâng.

Đúng rồi, sợ hãi. Cho dù đối diện với một kẻ địch đáng sợ, nàng cũng không có cảm giác thế này, cùng lắm là chết mà thôi. Nhưng, bất hạnh cho người nào bị Tô Mộng Châm để ý, đến cái chết cũng là một tham vọng.

“Ta xin ngươi, hãy tha cho ta. Ta không biết mình còn có giá trị lợi dụng gì, nhưng tất cả những điều này... Thực sự quá đáng sợ!” Đường Duyệt lâm bầm.

Tô Mộng Châm nhìn nàng, yên lặng một lúc, nụ cười trên mặt dần dần tan biến: “Trước khi nàng muốn kết thúc tất cả những việc này, nàng nên biết tất cả những điều này đối với ai cũng tốt”.

Sau khi vụ náo loạn này kết thúc, cục diện của vụ náo loạn nhanh chóng bị Bái Nguyệt Giáo không chế. Đường Duyệt biết, trải qua cuộc hỗn loạn này, Bái Nguyệt Giáo đã không chế được một nửa giang sơn của võ lâm chính đạo. Trong tay bọn chúng đã nắm được không ít nhân vật quan trọng của không ít môn phái, ngày giành được toàn thắng sẽ không còn xa. Đến bây giờ, nàng vẫn không hiểu, rốt cuộc bản thân mình có giá trị lợi dụng gì, khiến cho bọn họ năm lần bảy lượt ép nàng trở về?

Tô Mộng Châm đang đưa nàng tới khu rừng trúc. Trong lòng nàng không tránh khỏi nghi hoặc, trào dâng một cảm giác bất an khó có thể khắc chế được. Lẽ nào người mà nàng đã từng nhìn thấy đánh cờ trên thuyền có quan hệ gì với Tô Mộng Châm? Nếu không, tại sao hắn lại muốn đưa nàng tới nơi này?

Lúc ánh mặt trời đã tắt, bọn họ mới đi tới rừng trúc. Đường Duyệt nhìn thấy một lạc viên xuất hiện ngay trước mặt. Nơi đó có phần khác biệt với thế giới bên ngoài. Hàng rào bằng trúc trước cổng đã treo một dàn đèn lồng, trên sân vắng tanh không một bóng người.

Trong lòng Đường Duyệt rất lo lắng, không sao xua đi được, tay nàng cố tình đặt lên cán đao Khuynh Thành.

“Nàng không nhất thiết phải đề phòng, chỉ là dẫn nàng đến gặp một người mà thôi. Vào đi.”

Đường Duyệt từ từ bước vào, không khí trong sân hoàn toàn yên tĩnh, vắng vẻ, không một tiếng động.

Đột nhiên, khắp sân bừng sáng, cửa mở. Nàng nghe thấy một người đang bước ra nói: “Con mang cô ta đến đây làm gì?”.

Không thể đoán được người này đã bao nhiêu tuổi, ông ta có đôi mắt khiến cho người khác khó có thể quên được. Thoạt nhìn Đường Duyệt đã nhận ra đó chính là người lần trước tự đánh cờ một mình. Không biết tại sao, nàng có một cảm giác không thể nói rõ đối với người này, muốn gần gũi, nhưng có một dự cảm xa cách rất sâu đậm. Tô Mộng Châm từ từ bước đến, đứng giữa lạc viên, nói: “Đường Duyệt, vị này chính là Hiên Viên giáo chủ”.

Sắc mặt Đường Duyệt thay đổi. Sắc mặt của Hiên Viên Lãng Nhật cũng vậy. Hiên Viên Lãng Nhật khẽ chau mày nói: “Ai cho phép con đưa người ngoài vào nơi này?”.

Tô Mộng Châm dường như không sợ, chỉ khẽ cười.

Lần đầu tiên Tô Mộng Châm tỏ ra không nghe thấy lời nói của Hiên Viên Lãng Nhật. Dường như đôi tai quen nghe mệnh lệnh của hắn đã trở nên điếc hẫ. Dường như hắn không có ý muốn trả lời, chỉ khẽ đợi chờ một điều gì đó.

Hiên Viên Lãng Nhật chau mày, nói: “Tại sao con không nói gì?”. Câu nói vừa dứt, ông ta đã sững lại, không nói tiếp nữa, vì rõ ràng ông ta cũng đã cảm giác thấy thái độ khác thường của Tô Mộng Châm. Ông ta lạnh lùng cười đáp: “Xem ra cuối cùng con cũng không chịu được nữa rồi”. Ông ta dường như đã sớm dự liệu được Tô Mộng Châm sẽ có những hành động như vậy. Điều duy nhất khiến ông ta kinh ngạc, chẳng qua chỉ là thời cơ Tô Mộng Châm chọn mà thôi.

Tô Mộng Châm cười, trước mặt Hiên Viên Lãng Nhật hắn tỏ ra rất nghe lời. Nhưng bây giờ hắn chuẩn bị phản kích lại. Hơn nữa hắn biết mình nhất định thành công, vì trong tay hắn nắm rõ các bí mật quan trọng cũng như rất nhiều người quan trọng.

Tô Mộng Châm đáp: “Nghĩa phụ, con luôn luôn ngưỡng mộ người”.

Hiên Viên Lãng Nhật đáp: “Ngưỡng mộ ta đến mức hận không thể làm cho ta tắt thở ngay lập tức sao?”.

Tô Mộng Châm than một tiếng, đáp: “Đúng, từ năm tám tuổi con đã hy vọng người sớm chết đi. Nhưng nhiều năm như vậy, người vẫn còn sống. Mỗi lần nghĩ đến chuyện người vẫn sống tốt, con đau lòng muốn chết”.

Hiên Viên Lãng Nhật nhìn hắn, giọng điệu không hề thay đổi: “Những con vật hoang dã khi nuôi lớn cũng sẽ không bao giờ trở thành một con chó trung thành. Điều này ta đã biết

từ trước”.

Tô Mộng Châm cười giễu cợt: “Đúng, nếu như con là một con chó, sớm đã bị người thuần phục. Cho đến hôm nay con vẫn còn sống ở nơi này, chứng tỏ rằng con không phải là một con chó mà bất cứ ai cũng có thể chắt đầu”.

Đường Duyệt nghe xong, lòng đầy nghi hoặc. Nàng hoàn toàn không hiểu rõ, giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng tất nhiên nàng biết đó không phải là chuyện vui vẻ.

Tô Mộng Châm nói tiếp: “Nàng có biết những ngày tháng vừa qua ta sống như thế nào không?”. Câu này không phải nói với Hiên Viên Lãng Nhật, mà là với Đường Duyệt. “Tôi nào ta cũng gặp ác mộng. Mỗi lần giật mình tỉnh giấc ta đều cảm thấy như đang sống trong địa ngục, sau đó đeo một chiếc mặt nạ để đối diện với những người khác. Nàng có biết tại sao không?” Tô Mộng Châm chậm rãi nói. “Khuynh Thành trong tay nàng, thuộc về Tô Ngọc Lâu - vị giáo chủ trước kia của Bái Nguyệt Giáo. Điều này, ngoài nàng ra, tất cả mọi người đều biết. Nhưng không ai dám nhắc tới, thậm chí đến cả tên ông ấy cũng phải tránh. Vì bọn họ đều là những kẻ nhát gan, sợ nhắc đến tên ông ấy sẽ gặp họa, hoặc sợ bị ác quỷ ám. Vì Tô Ngọc Lâu đã chết, chết rất thê thảm.” Ngón tay Tô Mộng Châm chỉ thẳng vào Hiên Viên Lãng Nhật: “Tô Ngọc Lâu chính là phụ thân của ta. Người giết chết ông ấy chính là giáo chủ đương nhiệm đang đứng ở địa vị cao sang của Bái Nguyệt Giáo này, Hiên Viên Lãng Nhật”.

Đường Duyệt nhìn Khuynh Thành, tâm trạng phức tạp. Nàng chưa được biết những điều này, càng không biết giữa Tô Mộng Châm và Hiên Viên Lãng Nhật lại có một mối oán thù như thế. Đã vậy, tại sao hắn còn lưu lại Bái Nguyệt Giáo? Hắn ở đây lâu như vậy, lẽ nào vì để báo thù Hiên Viên Lãng Nhật? Nhưng tại sao hắn phải chờ đến tận hôm nay mới ra tay hành động?

Hiên Viên Lãng Nhật luôn giữ im lặng, không dám thừa nhận cũng không dám phủ nhận.

Đường Duyệt hỏi: “Vậy tại sao ngươi vẫn còn lưu lại nơi này?”.

Tô Mộng Châm đáp: “Đúng, tại sao ta vẫn lưu lại nơi này? Mùi vị sống bên cạnh kẻ thù của mình không dễ chịu chút nào, còn khó chịu hơn gấp bội khi phải chứng kiến phụ thân mình bị người ta lăng trì khi đang còn sống”. Hắn cười rồi nói: “Mùi vị phải nhẫn nại thật đau khổ!”.

Đường Duyệt hỏi: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”.

Tô Mộng Châm quay đầu nhìn, ánh mắt dừng lại ở Hiên Viên Lãng Nhật, nói từng chữ một: “Ta đang tìm cách chết đau khổ nhất trên thế giới này. Tìm nhược điểm lớn nhất của ông ta. Ta đã tìm hơn mười năm, luôn luôn tìm kiếm, luôn luôn chờ đợi. Có những lúc ta đã cho rằng, mình không đợi được cơ hội ấy nữa. Nhưng xem như ông trời đối với ta không bạc”.

Nỗi hận thù ân sâu trong đôi mắt hắc khiến người ta phải kinh hồn bạt vía. Đường Duyệt hỏi: “Người đưa ta đến đây làm gì?”.

Tô Mộng Châm không hề nhìn Đường Duyệt, chăm chăm nhìn Hiên Viên Lãng Nhật, cười: “Đương nhiên để nàng chứng kiến, trên đời này người nàng hận nhất chính là ông ta. Lẽ nào nàng không biết?”.

Đúng, chính Hiên Viên Lãng Nhật đã ra lệnh giết toàn bộ Đường Gia Bảo, giết chết Ôn Nhã Như, giết chết Đường Mẫn, thậm chí ngay cả đến đứa trẻ nhỏ cũng không tha. Một ác quỷ như vậy, Đường Duyệt có thể không hận được hay sao?

Hiên Viên Lãng Nhật nở một nụ cười rất bình tĩnh, đáp: “Ta rất khâm phục lòng dũng cảm của ngươi, nhưng đáng tiếc, ngươi hết cơ hội rồi”.

Ngón trỏ và ngón cái của bàn tay trái ông ta tương khẩu, khê bắn ra ngoài. Từ góc nhìn của Đường Duyệt, có thể nhìn thấy vạt áo của Tô Mộng Châm lung lay. Nàng nghe thấy một tiếng động rất khê trong không khí. Hai luồng khí rất mạnh gặp nhau, nhanh chóng biến mất. Tô Mộng Châm khê cười đáp: “Nghĩa phụ chưa lên tiếng đã vội vàng ra tay. E rằng đã đánh mất thân phận cao quý của mình”.

Tô Mộng Châm nhẹ nhàng hóa giải phong chương của Hiên Viên Lãng Nhật. Hiên Viên Lãng Nhật không lấy làm kinh ngạc. Ông ta không nói lời nào, đôi tay hợp nhất, ra chương Nhất Chiêu Tiên Phát Chế Nhân tán công mạnh mẽ về hướng Tô Mộng Châm. Tô Mộng Châm dường như đã có chuẩn bị trước, lạnh lùng hét lên một tiếng, thân hình nghiêng nghiêng bay qua, điểm trực tiếp vào đại huyệt trước ngực của Hiên Viên Lãng Nhật. Cả hai đều đầu tay bo, nhưng hắc không dễ dàng chiếm được ưu thế.

Đường Duyệt cảm thấy rất kỳ lạ, theo lý mà nói, võ công của Hiên Viên Lãng Nhật cao hơn rất nhiều so với võ công của Tô Mộng Châm. Nhưng hôm nay xem ra cũng không chiếm được thế thượng phong. Thanh kiếm dài của Tô Mộng Châm đã được rút ra khỏi bao. Hắc thuận thế đâm thẳng vào lòng bàn tay của Hiên Viên Lãng Nhật. Đối phương không tránh mà dùng đôi tay kẹp thanh kiếm giữa ngón trỏ và ngón giữa, đồng thời xoay người một vòng. Thanh kiếm dài đổi hướng đâm thẳng vào lưng Tô Mộng Châm. Tô Mộng Châm cảm thấy sau lưng mình lạnh lạnh, trong lúc nguy hiểm đã từ bỏ thanh kiếm, rút ra một đoản kiếm, lật ngược tay đâm vào lưng Hiên Viên Lãng Nhật. Hiên Viên Lãng Nhật nhẹ nhàng xoay chuyển một vòng, đoản kiếm của Tô Mộng Châm đâm vào không khí. Tô Mộng Châm né không được đã vội vàng nhảy ra ngoài, tránh thanh kiếm đó.

Hiên Viên Lãng Nhật lạnh lùng vút thanh kiếm của Tô Mộng Châm xuống dưới chân, từ từ nói: “Người cho rằng ta luyện công, nguyên khí bị trọng thương thì cơ hội của ngươi đã đến sao? Người đã quá xem thường ta rồi đó”.

Tô Mộng Châm cười lớn: “Ngươi và ta đều chưa dùng toàn lực của mình, vẫn chưa biết ai chết dưới tay ai. Nghĩa phụ, ngay cả khi nguyên khí không bị trọng thương cũng vẫn không thể mãi mãi là giáo chủ Bái Nguyệt Giáo, điều này ta sẽ không bao giờ quên”.

“Hôm nay, ngươi không chỉ mang một mình cô ta tới đây”, Hiên Viên Lăng Nhật nói.

Tô Mộng Châm đương nhiên sẽ không chỉ mang một mình Đường Duyệt tới. Hắn mang theo tất cả tám người. Tám người này chờ đến lúc Hiên Viên Lăng Nhật lên tiếng mới từ trong rừng trúc âm u, tối đen xuất hiện. Họ đương nhiên là tâm phúc của Tô Mộng Châm. Đó chính là tám trong số mười hai vị đường chủ của Bái Nguyệt Giáo. Đường Duyệt nhận ra hai người trong bọn họ, một là Tàn Thời Vũ, một là Mạnh Trúc Túy.

“Bọn họ đều đến để giết ta?” Hiên Viên Lăng Nhật nhìn một lượt xung quanh, lạnh lùng cười.

Đôi mắt nhìn thấu mọi việc của ông ta đã nhìn thấy tất cả. Trong tám người đó chỉ ít có một nửa cúi thấp đầu, không dám ngẩng lên nhìn ông ta. Nhìn thấy cảnh này, đôi mắt như giọt nước mùa xuân của Tô Mộng Châm đã biến thành lưỡi kiếm sắc nhọn, lạnh lùng và vô tình: “Sau khi phụ thân ta chết, một mình ta lưu lạc khắp nơi. Trước lúc được ngươi mang về, ta đã phải sống những ngày tháng bị người ta chửi mắng, đánh đập, chế giễu. Lúc đó ta đã hiểu ra một đạo lý, trên đời này, bất luận làm người hay làm bất cứ việc gì, đều không nên có tình cảm. Nếu đã làm thì phải làm một kẻ ác khiến người ta sợ hãi”.

“Xem ra, ngươi đã tính toán từ lâu. Nhiều năm như vậy vẫn ở bên cạnh ta, đã khiến cho ngươi quá vất vả rồi.” Hiên Viên Lăng Nhật than một tiếng, nói với Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm thản nhiên đáp: “Đúng, ta thường nghĩ, tại sao ngươi muốn giữ ta lại, còn nuôi dưỡng ta trưởng thành. Lẽ nào chính là đợi ta giết chết ngươi sao? Sau đó ta dần dần phát hiện ra, cuộc sống của ngươi quá vô vị. Bên cạnh ngươi không có người mà ngươi yêu thương. Các thuộc hạ của ngươi đều sợ ngươi, xa lánh ngươi, đến chơi cờ ngươi cũng chỉ có một mình. Ngươi giữ ta lại chẳng qua chỉ là nuôi dưỡng kẻ địch cho chính mình, tự tạo cho mình niềm vui trong những tháng ngày nhạt nhẽo của mình mà thôi”.

Hiên Viên Lăng Nhật đáp: “Thì ra bao năm qua, ngươi luôn luôn hận ta”.

Khuôn mặt Tô Mộng Châm rất lạnh lùng, kiêu ngạo, hắn nói: “Không, ta không chỉ hận ngươi, ta còn rất khâm phục ngươi”.

Hiên Viên Lăng Nhật hỏi: “Ngươi kính phục ta, cho nên muốn giết chết ta?”.

Tô Mộng Châm đáp: “Tất cả những điều này đều do ngươi dạy ta. Lúc đó ngươi muốn giết chết phụ thân ta. Ông ấy đã nhượng bộ cho ngươi điều lớn nhất, thậm chí còn dâng cả địa vị giáo chủ cho ngươi. Nhưng cuối cùng ngươi vẫn tàn nhẫn, ra tay tàn độc, nửa bước cũng nhất định không nhường. Thậm chí còn lăng trì ông ấy cho đến chết mới thôi. Ngày hôm đó ngươi đối xử với ông ấy thế nào, ngày hôm nay ta sẽ trả lại cho ngươi gấp trăm, gấp nghìn lần như vậy, cho dù ta nợ ngươi ân tình dưỡng dục. Đợi sau khi ngươi chết, ta sẽ lập tức cưới nhi nữ của ngươi, chăm sóc, đối đãi thật chu đáo với nàng. Coi như ta đã báo đáp công ơn trong mười mấy năm qua của ngươi”.

Hiên Viên Lăng Nhật nói: “Vậy tại sao ngươi vẫn chưa ra tay?”.

Tô Mộng Châm đáp: “Vì ta luôn muốn biết, lý do chính người muốn giết chết phụ thân ta”.

Hiên Viên Lăng Nhật đáp: “Một người chỉ cần có dã tâm, sẽ không bao giờ cam tâm tình nguyện đi theo người khác. Còn người được đi theo đó, nếu như không có đủ năng lực, cũng nhất định sẽ bị loại trừ, điều này có gì kỳ lạ sao?”. Tô Mộng Châm lạnh lùng cười, hắn không phải đang cười chế giễu người khác, mà đang chế giễu Hiên Viên Lăng Nhật. Một đối thủ chân chính, vốn không cần phải nói nhiều lời, càng không cần thiết hỏi những câu hỏi ngu ngốc. Cho nên hắn muốn kéo dài thời gian như vậy, chẳng qua là để đợi.

Nhưng hắn đang đợi điều gì?

Chương 29

Chân tướng

Hiên Viên Lãng Nhật đột nhiên nhìn hắn, đôi mắt ẩn giấu một sự hỗn loạn. Cuối cùng ông ta chậm chậm nói: “Xem ra ngươi vẫn đang đợi người nào đó”.

Tô Mộng Châm khẽ cười, đáp: “Ngươi rất hiểu ta. Ta thực sự đang đợi một người, một người rất quan trọng”.

Hiên Viên Lãng Nhật nói: “Ta không chỉ biết ngươi đang đợi ai, còn biết chắc bọn họ sẽ không đến”.

Tô Mộng Châm ngậy người, cười sâu nảo: “Xem ra ông đã đoán được hành động của ta trong những ngày gần đây, cho nên mới tìm mọi cách khiến cho bọn họ không thể đến đây”.

Hiên Viên Lãng Nhật lặng lẽ đáp: “Với giao tình của ta và những người này, bọn họ sẽ không bao giờ hỗ trợ cho ngươi. Huống hồ ngươi luôn mong muốn đạt được thành công một cách nhanh chóng. Bọn họ đều đã lớn tuổi, chưa chắc từng người trong bọn họ đều tin tưởng một tên tiểu lang sói như ngươi. Vì ngươi có thể quay lại cắn họ bất cứ lúc nào”.

Ông ta đang nhắc tới bốn trưởng lão của Bái Nguyệt Giáo mà Tô Mộng Châm đã thương lượng xong.

Tô Mộng Châm thờ dãi đáp: “Không sai, cho đến bây giờ ngươi vẫn dạy ta những điều này. Ta thực sự phải cảm ơn ngươi”.

Hiên Viên Lãng Nhật hỏi: “Bây giờ ngươi có thể nói với ta, trong tay ngươi còn có những quân cờ nào?”.

Tô Mộng Châm chậm rãi đáp: “Trong tay ta à? Trong tay ta đương nhiên là có, chẳng qua bây giờ chưa phải lúc để lộ ra”.

Hiên Viên Lãng Nhật khẽ cười: “Nhưng bây giờ ngươi từ chối tiền tài, danh vọng, một lúc nữa chưa chắc ngươi đã còn cơ hội”.

Tô Mộng Châm lạnh lùng đáp: “Chúng ta hãy đợi xem”.

Tám vị đường chủ đã tiến lại gần Hiên Viên Lãng Nhật, Mạnh Trúc Túy nói: “Không cần nhiều lời, thắng làm vua thua làm giặc”. Mặc dù phản bội, bọn họ đã không còn đường lui, chỉ còn cách duy nhất để sống sót là giết chết Hiên Viên Lãng Nhật.

Thanh kiếm của họ nhất loạt tấn công về phía Hiên Viên Lãng Nhật. Tô Mộng Châm lùi

sang bên Đường Duyệt, lặng lẽ quan sát trận quyết đấu.

Đường Duyệt cảm thấy một loạt ánh kiếm trước mặt mình, thứ ánh sáng khiến cho người ta phải kinh ngạc, nhưng không biết Hiên Viên Lãng Nhật rốt cuộc sẽ đối phó với trận kiếm này như thế nào. Sắc mặt Hiên Viên Lãng Nhật không hề thay đổi, đột nhiên đôi bàn tay trắng nhanh chóng đẩy ra ngoài.

Đường Duyệt nhìn thấy Mạnh Trúc Túy đứng gần Hiên Viên Lãng Nhật. Một người phía sau Mạnh Trúc Túy đột nhiên bay ra, đập vào lan can trong khuôn viên cách đó không xa, rơi xuống không một tiếng động, cũng không bò lên được nữa. Cổ của người đó đã bị gãy, khuôn mặt của tất cả mọi người lập tức biến sắc.

Đường Duyệt vốn không muốn nhúng tay vào chuyện của Bái Nguyệt Giáo. Lúc này nhìn thấy tình hình đó, bỗng nhiên nàng cảm thấy rất ngạc nhiên, trên đời này lại có thứ chương pháp nham hiểm như vậy! Thảo nào bao năm qua Tô Mộng Châm luôn sợ ông ta, không dám hạ thủ.

Hiên Viên Lãng Nhật khẽ cười: “Các vị đều lên cả đi”.

Mọi người nhìn nhau, nhưng không ai dám bước lên trước.

Mạnh Trúc Túy nói: “Xem ra phong thái của Hiên Viên giáo chủ không khác gì so với những năm trước. Ông ấy đã nói như vậy, chúng ta hãy cùng lên đi”.

Hiên Viên Lãng Nhật lạnh lùng hắng giọng, mười ngón tay cong lại như lưỡi câu, tấn công về phía hai người trước mặt. Thân hình Mạnh Trúc Túy nhẹ nhàng xoay chuyển, tránh khỏi chương này. Nhưng người kia không có được may mắn đó, kêu thất thanh một tiếng, xương bả vai đã bị gãy. Mạnh Trúc Túy nhào lên, tay bên phải tấn công về phía khuỷu tay của Hiên Viên Lãng Nhật. Hiên Viên Lãng Nhật không tránh né, cũng không nhượng bộ. Trong khoảnh khắc ngón tay của đôi phương tiếp xúc với vai mình, đột nhiên tay trái nhanh chóng xuyên qua dưới tay đôi phương, nắm lấy chỗ quan trọng nhất của khuỷu tay trái của Mạnh Trúc Túy, bàn tay phải tung chương, tấn công vào chòm vai hấn.

Đường Duyệt biết đó là chiêu thức rất thường gặp, Phân Cân Thác Cổ Thủ mà nàng đã từng được đọc trong *Ly hận kinh*. Nhưng không hiểu sao hôm nay nàng cảm thấy nó tinh xảo, tuyệt mỹ khác thường. Trong lúc đánh nhau, Mạnh Trúc Túy không ngờ chương này lại tấn công vào chòm vai hấn. Sức mạnh vô cùng đáng sợ. Nhưng Hiên Viên Lãng Nhật lại lùi về sau, theo sát Mạnh Trúc Túy.

Hai người khác tận dụng cơ hội đó tấn công ở phía sau. Hiên Viên Lãng Nhật lạnh lùng cười, đôi tay từ dưới sườn tấn công xuyên về phía sau. Ngón tay nhẹ nhàng kẹp chặt lưỡi kiếm, tạo thành một dải dây về trước. Ông ta đã mượn lực nhảy lên trên không, tay áo bay bay. Cả người ông ta giống như một chiếc diều. Lúc ông ta chạm đất, Đường Duyệt chỉ nghe thấy mấy âm thanh lớn vang lên, nhưng nhìn thấy hai thanh kiếm tấn công ông ta đều đã gãy thành một đồng sắt vụn.

Võ công của những người này đều thuộc hạng phi thường. Đường Duyệt tự suy đoán, nếu như bản thân bị bọn họ liên thủ tấn công, có thể cũng hung nhiều cát ít. Nhưng dù bị nội thương, Hiên Viên Lăng Nhật vẫn có thể mượn lực để đánh lại, hóa giải toàn bộ sự tấn công của bọn họ. Chính bọn họ đã phải tổn thương hao binh. Nếu như ông ta không bị trọng thương, võ công của ông ta không biết sẽ đạt tới cảnh giới nào.

Bên đó đã có hai người bất ngờ bay qua, vốn muốn tấn công vào thanh kiếm của Hiên Viên Lăng Nhật nhưng cũng vì vậy mà phải đổi hướng. Sau khi chạm phải nhau trong không trung, những thanh kiếm liền đâm về hướng Tô Mộng Châm. Hắn thấy quá bất ngờ không kịp phòng thủ, mặc dù đã tránh rất nhanh, nhưng khuôn mặt bị gió từ thanh kiếm làm đỏ ửng. Đồng thời nghe thấy hai tiếng “bình, bình”, hai người kia ngã nhào xuống đất, cũng không bò lên được nữa. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, ngoài Tần Thời Vũ còn khẩu khí, tám người bọn họ đều đã lặng lẽ ngã xuống không một tiếng động.

Đường Duyệt nhìn đám người đó, bất thành linh nhìn thấy Mạnh Trúc Túy trùng trùng mở to đôi mắt nhưng đã tắt thở. Tần Thời Vũ vẫn còn sống, nhưng cũng chỉ hơn một hơi thở mà thôi, gắng gượng dựa vào lan can trong vườn, đến đứng cũng không thể đứng vững.

Tô Mộng Châm cười: “Nghĩa phụ quả nhiên thân uy vẫn như năm xưa”.

Đường Duyệt nhìn Tô Mộng Châm, khuôn mặt hắn vẫn đang cười. Nhưng Đường Duyệt không nhìn rõ biểu hiện của hắn. Nhiều năm qua hắn vẫn mang một cái mặt nạ lúc nào cũng cười cười, nói nói như vậy. Nên nàng không thể phân biệt được lúc nào thật, lúc nào giả.

Đường Duyệt lùi về phía sau một bước. Ánh mắt Hiên Viên Lăng Nhật không ngừng di chuyển giữa Đường Duyệt và Tô Mộng Châm. Đột nhiên ông ta bay qua, đôi bàn tay đồng thời ra chiêu.

Đường Duyệt vừa mới lôi Khuynh Thành ra nên không thể ngăn cản tốc độ tấn công của Hiên Viên Lăng Nhật. Tô Mộng Châm luôn luôn khoanh tay đứng nhìn, lúc này kịp thời xuất hiện trước nàng. Hai bàn tay giơ ra. Trong lúc bốn bàn tay cùng tiếp xúc, sắc mặt Hiên Viên Lăng Nhật thay đổi, cảm thấy nội lực của mình dần dần biến mất. Tiếp theo ông ta cảm thấy một cảm giác bất lực khó nói thành lời đang xuất hiện trên toàn bộ thân thể mình. Dường như sức lực toàn thân đều đã bị cạn kiệt.

Trong lòng Hiên Viên Lăng Nhật tĩnh lại. Chính lúc này, một nội lực đáng sợ đủ để dời núi lấp biển đang trào dâng mạnh mẽ, ào ạt tấn công tới. Ông ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, lồng ngực thắt chặt, dường như bị tấn công rất mạnh. Thân hình ông ta bất ngờ bay lật ngược lại, khẽ “hự” một tiếng, lưng va phải cột gỗ trong phòng, một lúc sau quần áo đã bị máu nhuộm đỏ.

Đường Duyệt kinh ngạc, ngây người nhìn. Nàng nhất thời không thể nào tin được võ công của Tô Mộng Châm đã đạt tới trình độ cao như vậy. Nàng cũng không ngờ hắn lại có thể cứu được tính mạng mình trong thời khắc nguy cấp nhất.

Chợt có người khẽ vỗ tay. Bọn họ đều nhìn thấy trong bóng tối có một người đẹp chậm rãi bước tới.

“Ở đây náo nhiệt như vậy, sao không gọi ta?” Hiên Viên Trì Trì khẽ mỉm cười, từ từ bước tới. Theo sau nàng là một cái bóng cao lớn. Khuôn mặt lạnh lùng của Đường Mạc. Đường Duyệt quay mặt đi, không nhìn bọn họ.

Hiên Viên Trì Trì khẽ nhìn đám người đó, nói: “Phó giáo chủ quả nhiên đã bắt chấp tất cả, đã cho bọn họ đến để thăm dò phụ thân ta có bị thương hay không. Ấy da, đáng tiếc những người này lại một mực trung thành với người”.

Tô Mộng Châm khẽ ho một tiếng. Trong lúc hấn và Hiên Viên Lãng Nhật đánh nhau, hiên nhiên đã bị thương. Đôi mắt đẹp như dòng nước mùa xuân ấy lạnh lùng như băng đá, hấn nói: “Đáng tiếc bọn họ chẳng qua là vì vinh hoa phú quý của ta mà thôi”.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Hiên Viên Lãng Nhật đứng trong bóng tối tích lũy nội lực. Nhưng không biết tại sao thân thể lại trống trơn, kinh mạch toàn thân dường như đã bị lửa thiêu rụi.

Tô Mộng Châm từ tốn nói: “Nghĩa phụ, người không cần phải lãng phí thời gian. Ta đã tập trung toàn bộ nội lực của mình. Chiêu thức này phụ thân ta đã bỏ cả cuộc đời để học. Nhưng đáng tiếc, ông ấy chưa luyện tới cảnh giới thứ tám đã bị người giết chết. Nhưng hôm nay ta đã đạt tới cảnh giới thứ mười. Nếu như nội lực của người yếu hơn một chút, thì tất cả các huyết mạch của người sẽ vỡ vụn. Hôm nay chẳng qua toàn bộ kinh mạch của người chỉ bị đứt đoạn mà thôi. Kết cục này là quá may mắn cho người rồi”.

Hiên Viên Lãng Nhật cười vang, đáp: “Ta thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện đùa trẻ năm đó lại có thể có một ngày đánh bại ta. Nhưng người đừng quên, võ công của ta chí âm chí hàn. Trong người người đã có tính hàn lạnh, cho dù võ công của người hơn phụ thân người, đợi đến lúc khí hàn thượng thân, người cũng chắc chắn phải vận công đẩy hàn độc, không kiểm soát được sẽ giết chết người. Đến lúc đó, cho dù một người trời gà không chặt cũng dễ dàng giết chết người”.

Tô Mộng Châm biết đối phương nói không sai. Vì hấn đã cảm thấy đôi chân dường như đang đứng trên một lớp băng tuyết lạnh thấu xương. Chỉ cần khẽ động đây, cũng giống như có hàng nghìn mũi kim đang đâm vào đôi chân đó. Nếu như không vận khí đẩy hàn độc, chỉ sợ một lát nữa toàn bộ máu trong người sẽ đông cứng lại, chết rất đau đớn.

Hấn không chút do dự, lập tức khoanh chân ngồi xuống, vận công đẩy toàn bộ hàn khí trong người ra. Đường Duyệt nhìn thấy trên lông mi của hấn phủ một lớp sương lạnh, cũng có thể đoán ra tình cảnh vừa xảy ra nguy hiểm đến chừng nào.

Tô Mộng Châm ngồi trên mặt đất, nghĩ rằng dụng ý trong câu nói vừa rồi của Hiên Viên Lãng Nhật chính là xui Hiên Viên Trì Trì đến giết chết mình. Trong lòng hấn nặng trĩu, nhưng miệng vẫn nói: “Nghĩa phụ, nếu như vừa rồi, người giết chết vị Đường cô nương

trước mặt, e rằng cuối cùng sẽ hối hận. Người nhìn lại kỹ xem, nàng ấy rốt cuộc là ai?”.

Tô Mộng Châm vừa nói ra câu đó, tất cả mọi người đều nhìn Đường Duyệt.

Hiên Viên Lãng Nhật lạnh lùng cười đáp: “Đến bây giờ, người còn muốn giở trò gì?”. Nói được nửa câu, ông ta chợt cảm thấy khuôn mặt Đường Duyệt rất quen thuộc đến nỗi khiến cho bản thân cảm thấy rất đáng sợ. Khuôn mặt ông ta biến sắc: “Người... rốt cuộc là ai?”.

Hiên Viên Lãng Nhật nhìn dung mạo của Đường Duyệt rất kỹ. Đột nhiên thấy hoa mắt, thấy giữa khóe mắt và đuôi mắt của người con gái mặc áo đỏ đỏ rất quen... Tô Mộng Châm ung dung cười, nói: “Nghĩa phụ, có phải người cảm thấy dung mạo của nàng ấy rất quen phải không? Người có biết nàng ấy là ai không?”.

Trái lại, Hiên Viên Trì Trì là người đầu tiên bình tĩnh, lạnh lùng nói: “Cô ta là ai? Cô ta đương nhiên là đại tiểu thư của Đường Gia Bảo, con gái của Ôn Nhã Như. Việc này cả thiên hạ đều biết, có gì đáng phải bàn đến”.

Tô Mộng Châm gật đầu đáp: “Đúng, điều này không cần phải nhắc đến. Vậy các người có biết phụ thân nàng ấy là ai không?”.

Hiên Viên Lãng Nhật khẽ nhướn lông mày, sắc mặt Hiên Viên Trì Trì sa sầm lại: “Một người phụ xe thân phận thấp kém mà thôi”.

Tô Mộng Châm dường như nghe thấy một việc gì đó rất buồn cười, hần ho dữ dội, rồi tiếp tục nói lớn: “Nghĩa phụ, Đường Duyệt chính là nhi nữ thân sinh của người. Người thực sự không nhận ra hay sao?”.

Khuôn mặt Hiên Viên Lãng Nhật trầm tư, ánh mắt chứa đầy sự hỗn loạn, không nói gì cả.

Sắc mặt Hiên Viên Trì Trì thay đổi hoàn toàn, dường như rất giận dữ. Nàng phẫn nộ nói: “Người ăn nói hồ đồ gì thế? Ta mới chính là nhi nữ do ông ấy sinh ra!”.

Đường Duyệt lạnh lùng nhìn, không tin vào những lời Tô Mộng Châm nói.

Ánh mắt Hiên Viên Lãng Nhật dường như đang dò xét, ông ta nói: “Rốt cuộc người muốn nói điều gì?”.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Ta đã điều tra. Những năm gần đây, bên cạnh người không có người đàn bà nào. Nhưng mười mấy năm trước, người đã từng có một người phụ nữ dung mạo rất xinh đẹp trong võ lâm. Nhưng người đã không thể cho bà ta phú quý, cũng như không thể cho bà ta bất kỳ danh phận nào. Điều quan trọng nhất, vì muốn đạt tới cảnh giới vô tâm vô tình, người đã vứt bỏ người đàn bà này, không phải sao?”.

Hiên Viên Lãng Nhật cười, nhưng ánh mắt ông ta dường như không cười: “Không sai.

Ta đã vứt bỏ bà ấy, mẫu thân của Đường Duyệt - Ôn Nhã Như. Nhưng không có nghĩa Đường Duyệt là nhi nữ của ta. Vì nhi nữ của ta, từ ngày nó sinh ra ta đã đem theo bên cạnh, chính là Trì Trì”.

Tô Mộng Châm lạnh lùng cười, nhìn Đường Duyệt, nhẹ nhàng nói: “Nàng sinh vào giờ Dần ngày mồng 6 tháng 5, đúng không?”.

Đường Duyệt nghi ngờ nhìn, cuối cùng cũng gật đầu.

Tô Mộng Châm nói to: “Vậy thì nghĩa phụ, người hãy nói với ta, người và Ôn Nhã Như bỏ nhau khi nào? Dựa theo tính tình của Ôn Nhã Như, bà ấy sao có thể dễ dàng bị người đàn ông của mình vứt bỏ như vậy?”.

Sắc mặt của Hiên Viên Lăng Nhật thay đổi đến mức đáng sợ. Ông ta chăm chú nhìn Hiên Viên Trì Trì. Ánh mắt đó xa lạ bao nhiêu, lạnh lùng bao nhiêu. Trên đời này, có bao nhiêu việc hàng ngày xảy ra quanh mình, ông ta từ trước chưa từng để ý, nhưng đến khi người khác nhắc nhở vài câu, giống như tiếng sấm nổ rền vang, khiến cho ông ta bừng tỉnh.

“Trừ phi, bà ta đã nung nấu ý định báo thù.” Tô Mộng Châm cười nhạt, trong ánh mắt xuất hiện một toan tính đầy ác ý. Hắn nói: “Vì bà ta đã tìm được một cách trả thù rất tuyệt mỹ. Bà ta biết người đàn ông đã vứt bỏ bà ta nhất định sẽ trở về mang đứa con của mình đi, cho nên đã sớm chuẩn bị trước. Tính cách của bà ta như vậy, làm sao có thể khiến cho hai phụ tử họ ở cùng nhau trong trời đất này. Bà ta chắc chắn sẽ có trăm phương nghìn kế khiến cho người đàn ông đó phải hối hận cả đời, đau khổ cả đời. Cách tốt nhất này, chính là...”.

“Câm miệng, người câm miệng!” Hiên Viên Trì Trì tức giận nói, trong đôi mắt chứa một sự sợ hãi cực độ. Nàng đã nghe tất cả những điều Tô Mộng Châm nói, nhưng trong đầu cảm thấy rất mơ hồ. Nhưng lúc này nàng đã hiểu rất rõ, tại sao dung mạo của nàng và phụ thân không hề giống nhau. Tại sao nàng đã bỏ ra nhiều công sức như vậy mà phụ thân vẫn nhất định lạnh nhạt với nàng. Thì ra... là do giữa bọn họ vốn không có huyết thống tình thân... Không, không thể nào. Nếu nàng không phải là nhi nữ do Hiên Viên Lăng Nhật sinh ra, tại sao nàng lại lớn lên bên cạnh ông ta? Phụ mẫu thân sinh của nàng là người thế nào? Trong nháy mắt thân hình nàng di chuyển. Một thanh kiếm bạc từ phía sau đột ngột bay tới, đặt ngang cổ Hiên Viên Trì Trì. Chỉ nghe thấy tiếng một nam nhân nói: “Để cho hắn nói tiếp”.

Không gian bỗng nhiên trở nên im ắng lạ thường. Đường Duyệt ngây ngơ nhìn người đàn ông đó, trong lòng có rất nhiều suy nghĩ lặp đi lặp lại. Nàng chậm chậm cúi đầu, vì quá lạnh? Đè nén hoặc khó có thể kiềm chế được những đau khổ và bi thương trong lòng mình...

Từ lúc nhìn nàng lần đầu cho đến bây giờ, trên mặt Đường Mạc vẫn không có chút biểu cảm. Nhưng lúc này, thanh kiếm dài của chàng đang kề trên cổ Hiên Viên Trì Trì đầy kiêu ngạo và xinh đẹp kia. Nhưng nàng không thấy vui mừng khi cuối cùng Đường Mạc cũng

không bị sự khống chế của người khác, cũng không thấy bị kích động vì hành động bất ngờ của chàng.

Không phải, tất cả đều không phải.

Vì, bây giờ, cuối cùng nàng đã hiểu.

Tô Mộng Châm cười: “Đường huynh, huynh không ra tay nữa ư? Ta vẫn cho rằng huynh thực sự do Hiên Viên Trì Trì xúi giục đến để giết chết ta”.

Đường Mạc nhìn Đường Duyệt, trong đôi mắt ấy cuối cùng cũng có sự dao động và tình cảm. Nhưng chàng vẫn hướng về phía Tô Mộng Châm: “Nói tiếp đi!”.

Tô Mộng Châm khẽ cười, hẳn biết những bí mật này là một sự tấn công hủy diệt rất mạnh đối với Đường Duyệt. Nhưng hẳn vẫn nói tiếp, vì hẳn biết những điều này cũng có thể có tác dụng như vậy với Hiên Viên Lãng Nhật. Thậm chí còn có thể hủy diệt ông ta hoàn toàn. Nên hẳn nhất định phải nói. Tô Mộng Châm đã đợi đến ngày hôm nay, ngày lấy đi tính mạng của Hiên Viên Lãng Nhật.

Hắn nói: “Ôn Nhã Như đã lừa ngươi, lừa tất cả mọi người trong thiên hạ này. Bà ta đã biến nhi nữ thân sinh của ngươi thành con gái của một tên phu xe hèn mọn, bị người ta kỳ thị là một đứa con hoang, cả một đời không ngẩng mặt lên được. Còn ngươi thì bị đem ra thành trò chơi của bà ta. Bà ta đã đem một đứa trẻ không biết từ đâu tới tặng cho ngươi, nói rằng đó là nhi nữ của ngươi. Thật nực cười, nghĩa phụ cả đời sáng suốt, nhưng không ngờ...”.

Tô Mộng Châm ngừng lại, nhưng không dám nhìn biểu hiện lúc này của Đường Duyệt, hẳn hạ giọng nói: “Dựa vào sắc đẹp của Ôn Nhã Như, bà ta có thể lựa chọn tốt hơn rất nhiều, không nhất thiết phải lấy tên phu xe. Hành động của bà ta chính là để làm nhục ngươi, giày vò Đường Duyệt. Nghĩ tất cả mọi cách khiến cho nhi nữ do ngươi sinh ra phải lớn lên trong môi trường đáng sợ nhất, thấp hèn nhất. Đợi đến lúc ngươi biết bị một người đàn bà lừa gạt mình hơn mười năm, nhất định sẽ cảm thấy rất khó chịu. Những điều này, chẳng qua là để báo thù ngươi đã vứt bỏ bà ta mà thôi”.

Hiên Viên Lãng Nhật vẫn không nói gì, khuôn mặt ông ta trắng bệch như một tờ giấy. Ánh mắt ông ta đảo qua đảo lại giữa Hiên Viên Trì Trì và Đường Duyệt. Cuối cùng cũng tập trung vào Đường Duyệt, nhìn chăm chăm bất động.

Đường Duyệt đứng một mình trong bóng tối, máu dường như đã đông cứng lại. Nàng chậm chậm ngẩng đầu, ánh mắt đối diện với Tô Mộng Châm: “Câu chuyện ngươi vừa kể thực sự rất hay. Nhưng ngươi chưa hề nghĩ tới chuyện, ông ta có thể vứt bỏ mẫu thân ta, tại sao phải muốn có một nhi nữ như ta?”.

Người trả lời nàng không phải Tô Mộng Châm đang ngạc nhiên nhìn nàng, mà là...

“Dòng giống không thể dễ mất”, Hiên Viên Lãng Nhật nói.

Đường Mạc đột nhiên lên tiếng: “Giáo chủ Bái Nguyệt vô tình mà vẫn còn niệm tình thân. Thực sự là một điều kỳ lạ trên thế gian này”.

Lúc này, Hiên Viên Trì Trì đứng rất thẳng. Đôi mắt như châu ngọc vô cùng xinh đẹp của nàng đang chăm chăm nhìn Đường Mạc, lạnh lùng nói: “Người quả nhiên đã bày ra tất cả những điều này”.

Đôi mắt nàng nhìn quanh một lượt, cuối cùng tập trung vào Đường Duyệt. Bộ dạng điên cuồng không còn xuất hiện nữa, vì rốt cuộc nàng là một người phụ nữ thông minh, cũng là một người rất lạnh lùng.

Khóe miệng Hiên Viên Trì Trì nở một nụ cười rất kỳ lạ, nàng nói: “Đường Duyệt, trên đời này nếu như nói ta không phụ không mẫu thật đáng thương! Vậy thì người còn đáng thương gấp trăm, gấp nghìn lần ta. Vì mẫu thân người đã đẩy dọa người, khiến cho người từ nhỏ đã phải sống trong một môi trường thấp hèn. Người đại ca duy nhất thương yêu người, vì để lừa ta đã không tiếc hủy hoại dung mạo của người... Người thực sự rất đáng thương... rất đáng thương!”.

Thanh kiếm của Đường Mạc đã làm rách da cô ta, Hiên Viên Trì Trì không nói gì nữa, thái độ khinh miệt.

Trong sự tĩnh lặng đáng sợ, bỗng nhiên có một người trong đám đông cười vang, Tô Mộng Châm ngạc nhiên nhìn Đường Duyệt. Đường Duyệt bỗng nhiên cười thành tiếng. Nàng nhìn đám người ở đây, cảm thấy bọn họ rất nực cười.

Nàng từ từ dừng lại, nhìn Tô Mộng Châm: “Cho nên, dựa theo những điều người nói, phụ thân thực sự của ta là vị giáo chủ Bái Nguyệt Giáo này. Mẫu thân ta cũng vì báo thù ông ấy, mới đồng ý lấy người phu xe?”. Nàng lặp lại, trên mặt lộ ra một thần sắc khó hình dung.

Tô Mộng Châm gật đầu, hần nhận thấy biểu hiện của nàng có gì đó kỳ lạ.

Nàng khẽ mỉm cười, nhưng những giọt lệ không ngừng tuôn rơi. Tâm trí nàng dường như đã hoảng loạn, ánh mắt bắt đầu hoảng hốt, rã rời. Dường như nàng muốn khóc thật to. Tất cả mọi việc của nàng, dường như đã bị câu nói nhẹ tênh của Hiên Viên Trì Trì hủy hoại hết. Tất cả những chuyện gặp trên đời, nàng đều có thể âm thầm chịu đựng, chỉ vì nàng cho rằng bản thân mình vẫn còn có hy vọng. Ngày trước, hy vọng của nàng là Ôn Nhã Như, sau này hy vọng của nàng chính là Thương Dung. Nhưng vì người đại ca Đường Mạc này, nàng đã từ bỏ người nàng yêu thương nhất, chạy đến nơi này, cuối cùng chỉ để chứng minh rằng... nàng chỉ là một câu chuyện phiếm, một chuyện nực cười nhất trong thiên hạ mà thôi! Nàng đã quá ngu ngốc, đã quá coi trọng mình. Trên thực tế, không có ai cần nàng, người thực sự cần nàng lại bị nàng bất chấp tất cả mà từ bỏ. Đúng, vẫn còn có người đang đợi nàng. Chàng nhất định sẽ cần nàng, sẽ không bao giờ bỏ mặc nàng, bất luận nàng biến thành bộ dạng nào, chàng cũng sẽ không bao giờ rời xa nàng! Trong mắt Đường Duyệt đột nhiên dâng lên một tia hy vọng.

“Nàng muốn tìm ai? Thương công tử sao? Nàng không biết là sau khi nàng bỏ rơi hắn, Thương gia đã xảy ra chuyện gì sao?” Tô Mộng Châm đã nhận ra tâm ý của nàng, chậm rãi hỏi. “Gia tộc Thương gia mắc một căn bệnh rất kỳ lạ. Rất ít người đàn ông nào có thể sống qua tuổi ba mươi. Sau khi nàng đi, Thương gia đã làm một tang lễ rất lớn, điều này, nàng chắc chắn không biết.”

Đường Duyệt ngậy người, tia hy vọng cuối cùng trong đôi mắt cũng dần biến mất.

Vừa nói ra những câu này, Tô Mộng Châm lập tức hối hận. Hắn chỉ biết Đường Duyệt không hề do dự muốn từ bỏ tất cả ở đây để lao vào lòng người khác. Không phải là hắn không biết nếu nói sự việc này ra sẽ là một đòn công kích lớn thế nào đối với Đường Duyệt. Song hắn vẫn nói, vì một toan tính bí mật rất đáng sợ, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy nét mặt của Đường Duyệt, toan tính đó lập tức tiêu tan, thay vào đó là một sự hối tiếc vô hạn.

Sắc mặt Đường Duyệt trở nên mù mịt. Nàng nhìn qua những người trước mặt một lượt, bỗng chốc cảm thấy dường như không hề quen biết họ.

Đường Mạc cũng không để ý đến Hiên Viên Trì Trì nữa. Chàng điem vào huyết đạo của nàng khiến nàng không cách nào động đậy được, sau đó bước về phía Đường Duyệt: “Muội đang làm gì vậy?”.

Đường Duyệt không cử động, chỉ đứng nhìn chàng.

Đường Mạc bị ánh mắt đó làm cho lạnh thấu xương. Chàng cắn chặt môi, đột nhiên giơ tay tát nàng một cái: “Muội hãy tỉnh lại đi!”.

Trong đầu Đường Duyệt trống rỗng. Thậm chí mất một thời gian khá lâu, nàng chỉ cảm thấy trước mắt mình toàn một màu đen tuyền.

Thương đại ca đã chết... Chàng đã chết rồi... Trong lòng Đường Duyệt thấy rất mơ hồ. Trong lúc hỗn độn đó, nàng chỉ biết mình vừa nghe được một thông tin rất khủng khiếp.

Rất lâu sau đó, nàng ngẩng đầu, lẩm bẩm nói: “Thương đại ca, là muội đã hại huynh, là lỗi của muội... Muội nên phát hiện ra sức khỏe của huynh không tốt. Nhưng lại làm tổn thương huynh như vậy. Vì đám người này, vì đám người này... đám người đáng sợ này, đã làm tổn thương huynh...”. Nói đến đây, cổ họng Đường Duyệt nghẹn đắng, nói không thành lời: “Huynh trưởng, phụ thân... ha ha ha ha...”.

Đám người này thật sự rất đáng sợ, thế giới này thật sự rất lạnh lùng, tàn khốc... Sự lạnh lùng, tàn khốc nhanh chóng khiến nàng nghẹt thở, tại sao không có người nào đến cứu nàng...

Đường Mạc không để ý đến nàng nữa, nâng thanh kiếm, chậm chậm bước về phía Hiên Viên Lăng Nhật.

Hiên Viên Lăng Nhật trong lòng nặng trĩu, ông ta hỏi: “Ngươi muốn giết ta?”.

Đường Mạc đáp: “Đề giết người, ta bắt buộc phải từ bỏ muối muối của mình. Bắt buộc từ bỏ sự tự tôn và nhân cách sống của mình. Bây giờ chính là cơ hội duy nhất để giết chết người”.

Hiên Viên Trì Trì nhìn thấy cảnh tượng đó, vội vàng hét lên: “Không cho phép người giết ông ấy!”. Đường Mạc sao dám làm thế chứ! Người đó chính là phụ thân của nàng. Nàng đã phải tốn bao nhiêu công sức để có được sự yêu thương của ông. Cho dù nàng không phải là nhi nữ thân sinh của ông thì đã sao? Nàng chưa bao giờ nghĩ sẽ tận mắt nhìn thấy người khác giết chết ông! Nàng chỉ muốn bóc trần bộ mặt thật của Tô Mộng Châm trước mặt ông. Giữa lúc then chốt giữa cái sống và cái chết, cứu ông ấy một mạng để đổi lại sự quan tâm của ông ấy mà thôi! Nhưng nàng đã bị điểm huyết, chỉ có thể cắn chặt răng, dùng tất cả sức lực của mình để giải huyết đạo.

Đường Duyệt đột nhiên xông tới chặn trước mặt Đường Mạc, nàng chậm chậm nói: “Đại ca, hãy giết muối đi”.

Cổ Đường Mạc lộ gân xanh, chàng lạnh lùng cười đáp: “Muội vì người phụ thân chưa từng gặp mặt này mà muốn đổi đầu với ta?”.

Đường Duyệt khẽ lắc đầu, sắc mặt tuyệt vọng, nàng nói: “Muội sống không còn ý nghĩa gì nữa. Huynh hãy giết muối đi!”.

Từ đầu cho tới cuối, nàng chưa từng có ý nghĩ cứu Hiên Viên Lăng Nhật. Nàng chỉ muốn chết mà thôi. Rõ ràng nàng đã rút Khuynh Thành ra, nhưng cũng không còn sức để nắm vững nó. “Muội cầu xin huynh, coi như muội cầu xin huynh có được không? Đại ca, huynh hãy giết chết muối đi... Muội thực sự rất đau khổ... rất khó chịu...” Đường Duyệt nói.

Tô Mộng Châm nói lớn: “Đường Mạc, muội muội huynh điên rồi, tránh xa nàng ấy ra!”.

Đường Mạc phản nộ, đang định đẩy nàng ra, không ngờ đúng lúc này, có một luồng lực rất lớn tấn công chàng từ phía sau. Chàng không ngờ chương đó lại mạnh đến vậy. Gần như bất ngờ, người chàng lao về phía trước, thanh kiếm trong tay đã thực sự đâm vào người Đường Duyệt...

Hiên Viên Trì Trì đã đả thông huyết đạo, thậm chí đã mượn thanh kiếm của Đường Mạc để giết Đường Duyệt!

Trong hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, Tô Mộng Châm kinh ngạc, thất thanh kêu lên: “Đường Duyệt!”.

Hắn vội vàng đứng dậy, lúc này mới phát hiện hàn khí trong người mình vẫn chưa hoàn toàn được đẩy ra hết. Nhưng hắn bất chấp tất cả những gì có thể xảy ra. Hắn chạy như bay đến, kịp thời ôm lấy thân thể mềm nhũn của Đường Duyệt!

Hiên Viên Trì Trì đứng sau ung dung cười nói: “Đường công tử, người đã làm gì vậy? Người nhìn rõ chưa?”.

Đường Mạc không dám tin người đang đồ xuống chính là Đường Duyệt. Chàng đã làm gì, chàng đã tự tay giết chết muội muội của mình? Chàng đã bắt chấp tất cả để vào Bái Nguyệt Giáo, thậm chí đã sẵn sàng hợp tác với Tô Mộng Châm gian trá, lăm mưu nhiều kẻ, chính là để giết chết Hiên Viên Lăng Nhật. Nhưng bây giờ chàng đã làm gì?

“Ngươi hãy nhìn rõ đi, chính ngươi đã tự mình giết chết muội muội của mình. Trên thanh kiếm của ngươi đã nhuộm máu, nhưng máu đó không phải của kẻ địch. Mà chính là máu của muội muội ngươi!”

Đường Mạc cảm thấy đầu đau vô cùng. “Đúng, ngươi đã giết muội muội của mình, muội muội mà ngươi yêu thương nhất... Cô ta đã làm nhiều điều vì ngươi như vậy, hy sinh bản thân mình nhiều như vậy. Nhưng ngươi đã giết cô ta...” Chàng như người mất hồn, thần thờ đứng đó.

Hiên Viên Trì Trì tận dụng cơ hội này chạy đến bên cạnh Hiên Viên Lăng Nhật, vui mừng nói: “Phụ thân, người không sao chứ?”.

Không ngờ, Hiên Viên Lăng Nhật đẩy nàng ra, lạnh lùng nói: “Cút!”.

Hiên Viên Trì Trì ngây người, không hiểu mình đã làm sai điều gì. Hiên Viên Lăng Nhật tự mình đứng dậy, nhìn nàng, nhắm mắt nói: “Ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy ngươi nữa...”.

Hiên Viên Trì Trì ngạc nhiên, trừng trừng mở to mắt không dám tin. Nàng nhìn về phía Đường Duyệt đang nằm trong tay Tô Mộng Châm, đột nhiên cười vang, đến nỗi chảy cả nước mắt: “Các người đều vì cô ta, vì cô ta sao? Cô ta có điều gì tốt, ta có chỗ nào không bằng cô ta? Lẽ nào chính vì ta không phải nhi nữ do ông sinh ra sao? Huyết thống thực sự quan trọng vậy sao?”. Nước mắt đã làm nhòa hết khuôn mặt nàng.

Hiên Viên Lăng Nhật nhìn bộ dạng như điên như khùng của nàng, rồi nhìn sang phía Đường Duyệt, nhất thời cũng không có hành động nào.

Tô Mộng Châm nhìn quanh một lượt, đột nhiên cảm thấy trò chơi này nên kết thúc ở đây. Hiên Viên Lăng Nhật chưa chết, nhưng ông ta sẽ đau khổ gấp mấy lần chết.

Hiên Viên Trì Trì sắp phát điên, đến lúc Đường Mạc tỉnh lại, nhất định sẽ không tha cho nàng. Còn Đường Duyệt cũng chưa chết. Bọn họ đều không biết, chỉ có Tô Mộng Châm kẻ sát nàng, vẫn có thể cảm thấy hơi thở yếu ớt của nàng.

Tô Mộng Châm bế Đường Duyệt lên, hạ giọng nói: “Tất cả đều kết thúc rồi...”.

Tất cả cũng nên kết thúc ở đây thôi.

Chương 30

Mất mát

Thương Dung đã chết rồi. Đường Duyệt vì nghe thấy câu này mà đã trở nên dờ dẩn. Chết rồi sao? Nàng vẫn còn mong muốn được quay lại bên chàng, chờ đợi chàng mỉm cười mà nói: “Đừng lo lắng gì cả, ta tha thứ cho nàng”. Vậy mà Tô Mộng Châm lại buông một câu nhẹ tênh với nàng, Thương Dung đã chết.

Chàng đã chết rồi! Chàng đã đi đến một nơi mà nàng không bao giờ tìm thấy, không bao giờ được nhìn thấy nụ cười dịu dàng của chàng, cũng không bao giờ được nghe thấy giọng nói của chàng nữa. Lúc nàng đau khổ nhất, chàng đã ôm lấy nàng và nói với nàng rằng, cho dù nàng có trở thành hình dáng thế nào đi nữa thì chàng vẫn cần nàng, vẫn lấy nàng, cả đời này chỉ yêu thương che chở cho một mình nàng thôi. Nhưng tất cả đều đã không còn nữa rồi...

Thanh kiếm sắc nhọn của Đường Mạc đâm xuyên qua người nàng, nhưng cũng không thể so sánh được với cái ý nghĩ trong đầu đang làm cho nàng như phát điên, hoảng loạn... Nỗi đau đớn làm mất nàng mờ đi. Khuôn mặt xinh đẹp của Hiên Viên Trì Trì cách đó không xa trở nên xấu xí đáng sợ. Hình như Đường Duyệt đã ngã ngựa về phía sau, hai tai bị ai đó bịt lấy, mọi ý thức đều biến mất.

Đột nhiên nàng nghe thấy ai đó lớn tiếng la lên. Thực ra thì nàng không nghe thấy gì cả, nhưng trong mơ hồ dường như lại nhìn thấy một người đang đi tới. Tiếp đó nàng cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, dường như có ai đó bế nàng lên.

Cái cảm giác trời đất quay cuồng quả là rất khó chịu. Nhưng Đường Duyệt lại cho rằng mọi thứ sẽ kết thúc thật nhanh chóng. Nàng đã từng cố gắng, nhưng lại chẳng có kết quả gì. Chỗ bị thanh kiếm xuyên qua dường như đã bị thủng ra chảy máu. Đau muốn chết đi được. Nàng muốn khóc, nhưng lại bị cả một vùng đen tối rợp trời kín đất bao phủ lấy tất cả ý thức. Sau đó nghe thấy ai đó nói: “Nàng không được phép chết. Ta sẽ không để nàng chết”.

Rất nhiều ngày sau đó, Đường Duyệt luôn chìm đắm trong hồi ức. Có lúc nàng còn nhìn thấy thời thơ ấu của mình, khi nàng luôn phải trốn vào một góc khuất để khóc thầm. Sau đó là từng cảnh tượng hỗn loạn, phần lớn là cảnh Đường Mạc cầm tay dạy nàng học võ nghệ. Những ký ức sau đó ngày càng ít dần, ngay cả những ký ức về Ôn Nhã Như cũng không còn xuất hiện nữa. Đầu óc dường như bị một vùng trống rỗng bao phủ, nó từ từ nuốt trọn tất cả mọi ký ức của nàng.

Hàng mi dài của Đường Duyệt khẽ chớp chớp, nàng mở mắt ra. Dường như nàng đã tỉnh lại từ cơn ác mộng. Nhưng cơ thể chỉ được thả lỏng trong phút chốc rồi sau đó tinh thần lại trở nên hoảng loạn. Đường Duyệt khẽ cử động ngón tay, toàn thân lạnh ngắt, người nặng trịch, giống như nằm trên đồng băng đang bị lún xuống, không còn một chút sức lực

nào.

Một thiếu niên đang ngủ gục say sưa bên mép giường của nàng. Đường Duyệt nằm đó, cũng chẳng buồn động đậy. Nàng nghiêng đầu nhìn người thiếu niên trước mặt, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, không biết là đã nhìn thấy ở đâu rồi.

“Cuối cùng thì cô nương cũng đã tỉnh lại rồi!” Người thiếu niên đột nhiên tỉnh lại, giọng nói vô cùng vui sướng như thể lâu lắm rồi không gặp. “Bây giờ công tử có thể thở phào nhẹ nhõm rồi nhé!” Trên khuôn mặt non tơ đó là một sự vui sướng thuần khiết. Đôi mắt đen nhánh chứa đựng cả một sự ấm áp như ánh mặt trời.

Một nam tử bước vào, thấy nàng đã tỉnh lại liền chăm chú nhìn nàng hồi lâu rồi mới rảo bước về phía nàng, nắm lấy tay nàng.

Người thiếu niên vui vẻ đứng tránh sang một bên, mỉm cười nhìn hai người.

Đường Duyệt cau mày, nàng không thích sự tiếp xúc thân mật như vậy của nam tử này. Nàng như nhận thức được, định rút tay lại. Nhưng đối phương lại càng nắm chặt hơn, dường như suốt đời trọn kiếp này không muốn buông ra.

“Nàng cảm thấy chỗ nào không khỏe thì cứ nói với ta.” Giọng người đó dịu dàng, trìu mến, như sợ làm nàng bị giật mình.

Đường Duyệt cảm thấy kỳ lạ, nàng luôn cảm thấy con người trước mặt như đang đeo một chiếc mặt nạ, khiến cho người khác không thể nhìn rõ tâm trạng thực sự của chàng. Nhưng quả thật chàng vô cùng tuấn tú, nàng nghĩ thầm, nụ cười đó quả là rạng rỡ.

Đường Duyệt đột nhiên nói: “Ta là ai? Chàng có biết ta là ai không?”.

Tô Mộng Châm mỉm cười nói: “Nàng là tân nương tử của ta, nàng không nhớ sao?”.

Đường Duyệt nhắc lại: “Tân nương tử ư?”.

Ánh mắt của Tô Mộng Châm quyen luyến trên khuôn mặt nàng một lát rồi nói: “Bởi vì, cha nàng đã gả nàng cho ta rồi... Ta đã đồng ý với ông ấy, cả đời này sẽ chăm sóc che chở cho nàng mãi mãi”.

Đường Duyệt yên lặng gật đầu: “Vậy cha thiếp hiện đang ở đâu?”.

Tô Mộng Châm bình thản nói: “Cha nàng đã qua đời rồi!”.

Đường Duyệt nghi ngờ nhìn người thiếu niên kia. Cậu ta cũng vội vã gật đầu lia lịa, dường như sợ nàng không tin.

Đường Duyệt nói tiếp: “Vậy chàng vẫn muốn lấy thiếp sao?”.

Tô Mộng Châm cười nói: “Người ta yêu chính là nàng. Cha nàng còn sống hay đã qua

đời thì cũng vẫn vậy thôi”.

Đường Duyệt cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung ra, bàn tay nàng vừa chạm vào đầu, Tô Mộng Châm liền nắm lấy cổ tay nàng: “Sức khỏe nàng vẫn còn yếu, nàng hãy nghỉ ngơi đi”.

Đường Duyệt nói: “Nhưng thiếp không nhớ được gì cả”.

Tô Mộng Châm mỉm cười đáp: “Vậy thì bây giờ ta sẽ nói cho nàng tất cả. Thế nào? Nàng không tin sao?”.

“Công tử, con xin lui ra ngoài trước.” Vừa nói người thiếu niên vừa chạy như bay ra ngoài.

Tô Mộng Châm khẽ xoa đầu Đường Duyệt, rồi tỏ ra thương tâm: “Nàng nghèo khổ, không tiền bạc, không thân phận, chẳng có gì trên người cả. Ta giàu có hơn nàng, có địa vị hơn nàng, nếu có lừa dối nàng thì cũng chẳng được lợi lộc gì?”.

Đường Duyệt sững người, cắn chặt môi. Dường như những lời này làm cho nàng vô cùng đau khổ.

Tô Mộng Châm lại rất thích thái độ này của nàng. Hắn sờ lên mặt nàng, buông một tiếng thở dài: “Như thế này còn làm cho người khác thích hơn nhiều so với khuôn mặt không biểu cảm của nàng trước đây”.

Đường Duyệt vẫn cố tình né tránh sự tiếp xúc của Tô Mộng Châm chẳng vì lý do gì cả. Trong lòng đột nhiên có một sự chống đối trời dậy. Không thích, thật sự nàng không thích con người này, không tin tất cả những lời con người này nói chút nào. Nhưng những lời chàng ấy nói chẳng có gì sai cả. Bây giờ nàng nghèo khổ, không tiền bạc, không thân phận, không địa vị, ngay cả chiếc giường mà nàng đang nằm cũng là của chàng. Nàng hoàn toàn không có gì đáng để chàng phải lừa nàng.

Câu hỏi cuối cùng. Đường Duyệt ôm lấy ngực, nhìn Tô Mộng Châm nghi hoặc: “Vậy tại sao thiếp lại bị thương?”.

Trong ánh mắt của Tô Mộng Châm có chút gì đó thương hại. Hắn vẫn không lảng tránh đôi mắt sáng lấp lánh của nàng. Cho dù đôi mắt ấy có thể soi tỏ sự xấu xa bỉ ổi và tàn khốc trong tim hắn. Nhưng hắn vẫn nhìn thẳng vào mắt nàng, dịu dàng nói: “Bởi vì có người ghen ghét, không muốn hai ta được ở bên nhau. Mà nàng thì lại ngốc nghếch không biết cách né tránh, nên mới lĩnh trọn nhát kiếm đó”.

Thái độ của Đường Duyệt từ nghi hoặc chuyển dần sang thận trọng, dè chừng.

Tô Mộng Châm giơ tay giúp nàng vén vài lọn tóc vương trên trán ra sau tai. Nhưng vẫn có vài lọn tóc không chịu nghe lời, lại rơi xuống, Tô Mộng Châm mỉm cười đưa tay ra vén tiếp, nhưng Đường Duyệt lại tránh đi. Đường Duyệt cúi đầu, cắn mạnh đôi môi. Nàng cảm thấy

rất khó chịu, không chỉ vì bản thân mình không nhớ nổi cái gì, mà quan trọng hơn là nàng không thích tất cả những điều mà con người đang đứng trước mặt nàng vừa nói. Nàng chậm rãi nói: “Nhưng thiếp vẫn luôn cảm thấy có một thứ gì đó rất quan trọng dường như không thể nhớ ra”.

Tô Mộng Châm đương nhiên là biết người mà nàng muốn nói tới là ai rồi. Nhưng hẳn tuyệt đối không bao giờ ngu xuẩn tiết lộ với nàng chân tướng sự việc. Một lúc lâu sau hẳn mới chậm rãi nói: “Thứ mà nàng nói có lẽ chính là thanh đao Khuynh Thành của nàng chăng?”.

Đôi mắt Đường Duyệt đột nhiên vụt sáng, nàng vội vã nói: “Đao... đao của thiếp sao?”.

Tô Mộng Châm gật đầu nói: “Sức khỏe của nàng bây giờ không thể cầm đao được. Vì thế ta đã cắt nó đi rồi. Nếu nàng muốn xem thì cũng phải đợi khi nào khỏe lại rồi hẵng hay”.

Hình như là vậy, chắc là có một thanh đao, Đường Duyệt trầm nghĩ. Nhưng hình như vẫn có cái gì đó không đúng... Lại tiếp tục suy nghĩ kỹ hơn, nhưng nàng chỉ cảm thấy đầu đau như muốn vỡ tung ra. Nước mắt nàng đau khổ tuôn rơi.

Tô Mộng Châm nhẹ nhàng hỏi: “Hãy nói cho ta biết, tại sao nàng khóc?”.

Đường Duyệt lắc đầu nói: “Thiếp cũng không biết nữa”.

Tô Mộng Châm hỏi lại: “Không biết ư?”.

Đường Duyệt thấy cảm giác đau đầu ngày càng dữ dội hơn. Đột nhiên nàng bưng mặt đau đớn khóc: “Quả thật là thiếp không biết, đừng hỏi thiếp nữa... Thiếp cầu xin chàng... Đừng hỏi nữa...”.

Tô Mộng Châm nhìn nàng, cau mày rồi nắm chặt tay lại, vừa nhanh lại vừa nhẹ nhàng, hẳn nói: “Được rồi, được rồi, ta không hỏi nữa. Nhưng ta phải nói với nàng rằng, đó là những chuyện làm cho nàng đau khổ, hà tất nàng phải nhớ lại làm gì? Không nhớ ra mọi thứ, như thế chẳng phải là sẽ vui hơn rất nhiều hay sao?”.

Tô Mộng Châm đỡ nàng ngồi dậy, chậm rãi nói: “Những hồi ức quý báu và vui vẻ, ta đều có thể cho nàng. Nàng hãy quên những thứ kia đi”.

Đường Duyệt nhìn đôi mắt như nước mùa thu của Tô Mộng Châm. Trong đôi mắt ấy dường như có sự mê hoặc làm cho người khác bất giác tự mình đắm chìm trong đó. Trong đầu nàng, đột nhiên xuất hiện một đôi mắt ấm áp, thanh tú, tràn đầy yêu thương. Nàng ôm đầu nói: “Hãy để thiếp suy nghĩ, suy nghĩ thật kỹ”.

Tô Mộng Châm lặng lẽ nhìn nàng, rồi đứng lên lui ra ngoài.

Bệnh tình của Đường Duyệt hình như ngày càng nặng. Bởi vì nàng đã liều mạng suy nghĩ để nhớ ra những thứ đã bị bỏ quên. Thế nhưng càng giãy vò bao nhiêu thì lại càng

không được việc bấy nhiêu. Nàng bắt đầu cảm thấy sợ hãi, sợ mọi thứ âm thanh, thậm chí còn không muốn mở cửa sổ để hít thở không khí bên ngoài. Điều nàng sợ nhất chính là cứ mỗi một giờ đồng hồ là Tô Mộng Châm lại đến để thăm nàng. Quả thật là nàng đã bị nam tử này ép đến phát điên. Nàng từ chỗ không thích, đến giờ tự nhiên trở nên sợ người đó. Hàng đêm, Đường Duyệt nằm trên giường để hồi tưởng. Vậy mà vẫn là một vùng mờ mịt.

Khó chịu nhất là lúc đêm tối, bởi vì lúc đó không còn một chút âm thanh nào. Có đêm nàng đã nằm mơ. Giấc mơ đó hình như là một sự việc đã xảy ra cách đây lâu lắm rồi. Bởi vì nó rất quen thuộc, quen thuộc tới mức làm cho tim nàng phải đập thốn thốn.

Nàng ngồi trên một cành cây cao, ngắm nhìn những tòa nhà cao lớn phía xa xa. Những vị khách ăn mặc hoa lệ và những chiếc xe ngựa đẹp. Lòng nàng vô cùng ủ rũ, vô cùng buồn bã. Từng chiếc xe ngựa cứ dập dềnh qua lại, chẳng có ai dừng lại để nhìn nàng. Cuối cùng thì cũng có một người phát hiện ra nàng. Người đó có một khuôn mặt làm cho tim nàng xao động, đương nhiên là mỉm cười với nàng.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn nàng. Ánh nắng dịu nhẹ đã phủ lên người chàng một tầng màu sắc tươi sáng. Đôi mắt trong veo của chàng dường như đang tỏa sáng. Chàng vẫy vẫy tay, hình như là nói gì đó với nàng. Nhưng cho dù Đường Duyệt có cố gắng nghe thế nào đi nữa thì cũng chỉ có thể nhìn thấy miệng chàng mấp máy. Nàng sốt ruột, lớn tiếng hỏi lại. Nhưng người đó chỉ mỉm cười lạnh lùng, dường như không muốn nhìn thấy nàng nữa, nên quay người bước đi. Lòng nàng trống rỗng, dường như trong phút chốc đã mất đi thứ quan trọng nhất trong cuộc đời mình. Nàng gắng sức gọi người đó, nhưng đột nhiên lại bị ngã xuống khỏi cành cây.

Từ trong sâu thẳm tiềm thức, Đường Duyệt chợt tỉnh lại sau giấc mơ. Nàng sờ lên má mình, thấy nước mắt đầm đìa. Rất nhanh sau đó, nàng cảm thấy toàn thân nóng bừng, cứ lúc nóng lúc lạnh, không chỉ ở trái tim trong ngực nàng, mà sự đau đớn đã lan ra khắp cơ thể. Cổ họng khát khô, rồi từ từ bắt đầu bỏng rát. Đường Duyệt há to miệng, đau tới mức muốn kêu cứu. Nhưng không hiểu sao bây giờ lại không muốn nhìn thấy bất kỳ ai. Toàn thân nàng co quắp, bàn tay cố gắng ôm chặt lấy vết thương bị kiếm đâm, thở một cách khó nhọc. Đường Duyệt rất khó chịu, khó chịu tới mức hận bản thân mình đã không thể tỉnh lại. Mồ hôi lạnh hai bên thái dương cứ từng giọt, từng giọt nhỏ xuống làm ướt đầm cả mặt gối, ngay cả một tiếng rên rỉ nàng cũng không thể kêu được.

Khi Tô Mộng Châm phát hiện ra nàng thì cơ thể nàng đã nóng giãy. Nàng đang lên cơn sốt cao, nhưng vẫn cố chịu đựng mà không gọi người đến giúp. Chỉ nguyên sắc mặt trắng bệch của nàng cũng đã đủ để chứng tỏ nàng nhất định đang đau đớn đến chết. Tất cả mọi thứ ở nàng đều thay đổi, chỉ trừ sự kiên cường trong xương cốt và sự căm ghét đối với hắn. Nghĩ như vậy, Tô Mộng Châm lại cảm thấy trong lòng trào dâng một cảm giác chua xót khó tả. Hắn bắt giác mỉm cười, cam chịu bé nàng dậy, gọi tên nàng. Nhưng Đường Duyệt gần như không còn ý thức gì nữa, hoàn toàn không thể phản ứng lại.

Hắn nhẹ nhàng vực nàng dậy. Nhưng nàng lại giật mạnh một cái, sõng soài trên giường mà nôn nhưng mãi mà chẳng nôn được gì. Tô Mộng Châm đột nhiên cảm thấy đau lòng.

Thấy nàng như vậy, hắn dường như nhìn thấy chính bản thân mình nhiều năm trước, cũng bộ dạng vất vưởng bên hè phố không người quan tâm chăm sóc. Hắn lại bế nàng lên, lúc này Đường Duyệt đột nhiên ngoan ngoãn kỳ lạ, cứ dịu dàng để mặc hắn bế, gục vào người hắn nương tựa giống như một đứa trẻ.

Tô Mộng Châm còn chưa vui mừng được bao lâu, đứa trẻ không chút phòng bị này đột nhiên lại lảm nhảm gọi tên người khác. Lòng hắn chùng xuống, không ngờ rằng mọi ký ức của nàng mặc dù đã bị xóa nhòa nhưng người đó vẫn còn in sâu trong tâm trí nàng đến vậy. Dù nàng đã mất đi ý thức, nhưng cái tên của người đó không ngờ vẫn xuất hiện từ miệng nàng.

Tô Mộng Châm gọi Tiểu Liên vào, dặn dò cậu đi đun một ít nước nóng, nấu một ít cháo, sau khi cháo nguội một chút thì hắn dứt cho Đường Duyệt từng thìa một. Sau đó mới để nàng uống thứ thuốc đã dùng lửa nhỏ để sắc trong một canh giờ.

Đường Duyệt uống được nửa bát, phần còn lại đều nôn ra hết, dây cả vào y phục của Tô Mộng Châm.

Tiểu Liên nhìn đến trắng bệch cả mặt. Cậu lo sợ vị công tử có bản tính ưa sạch sẽ này sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng không, Tô Mộng Châm chỉ bình thản thay y phục, bảo Tiểu Liên dọn dẹp bãi nôn trên đất, rồi vẫy tay xua cậu ta lui ra. Hắn vẫn muốn ở lại để tiếp tục chăm sóc nàng...

Tô Mộng Châm để nguyên y phục nằm bên cạnh Đường Duyệt, nhưng lại không nhắm mắt, cứ chăm chú nhìn sự đau khổ của nàng đang từ từ biến mất. Có điều cơn sốt cao do vết thương bị nhiễm trùng gây ra có thể làm cho nàng nhớ ra tên của nam tử đó, xem ra không khiến hắn thoải mái chút nào. Tô Mộng Châm trầm nghĩ, quyết định tăng liều lượng của thuốc lên.

Tô Mộng Châm không thể nói rõ tình cảm của mình đối với Đường Duyệt. Chỉ đơn thuần muốn biến nàng thành người của mình, sau đó mãi mãi chia lìa với người khác bằng một nhát dao. Hắn là người muốn gì thì sẽ làm được điều đó. Lúc nào cũng có thể chiếm được thứ mà mình mong muốn nhất bất kể là dùng thủ đoạn gì.

Khi trời sắp sáng, không hiểu sao Đường Duyệt lại lên cơn lảm nhảm, mồ hôi đầm đìa trên trán.

Tô Mộng Châm suốt đêm không ngủ, chỉ ở bên cạnh nàng. Lúc này hắn liền đắp cả phần chăn của mình cho nàng, cẩn thận bế nàng qua phía mình.

Khi Tiểu Liên đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy công tử đang mặc nguyên cả y phục mà bế Đường Duyệt. Động tác trên tay cậu chợt ngừng lại, nghĩ một lát, cuối cùng vẫn bê nguyên cả bát thuốc định lui ra ngoài.

“Để thuốc xuống!” Cậu chợt nghe thấy tiếng người nói nhẹ nhàng. Tô Mộng Châm

không hiểu đã mở mắt từ lúc nào.

Tiểu Liên chớp chớp mắt, hỏi: “Công tử có muốn dậy thay đồ không?”.

Tô Mộng Châm nhìn Đường Duyệt, nàng vẫn nhắm nghiền mắt, hần gật gật đầu. Khi hần xuống giường, đột nhiên Đường Duyệt gần như tỉnh lại, giãy giụa nắm lấy áo hần: “Đừng đi...”.

Tiểu Liên kinh ngạc tròn mắt nhìn Đường Duyệt, mới phát hiện nàng tỉnh tỉnh mê mê. Đường như nàng không biết là mình đang tóm lấy ai, chỉ lảm nhảm nói: “Đừng đi...”.

Thái độ của Tô Mộng Châm trở nên dịu dàng, hần liền quay lại bên cạnh nàng nói: “Ta không đi đâu cả”.

Đường Duyệt nằm trong lòng Tô Mộng Châm, có lẽ do cơn sốt vẫn chưa hạ nên nàng thốn thức khóc. Tô Mộng Châm vội ôm chặt nàng với sự dịu dàng hiếm thấy. Tay hần nhẹ nhàng vẩy vẩy, Tiểu Liên vẫn đang há hốc miệng vì ngạc nhiên vội vàng bưng bát thuốc đến.

Tô Mộng Châm nói: “Ngoan nào, chịu khó uống hết thuốc rồi sẽ khỏi thôi”.

Tiểu Liên nhìn thái độ rất hiếm thấy trên khuôn mặt Tô Mộng Châm, miệng há hốc ngạc nhiên đến mức có thể nuốt gọn một quả trứng gà. Cậu đột nhiên cảm thấy thương cho cô nương này. Công tử bỏ ra bao nhiêu thì sẽ thu về bấy nhiêu. Với biểu hiện như bây giờ của công tử, nếu sau này Đường Duyệt không thể báo đáp lại, trong tương lai sẽ bị ăn tươi nuốt sống... Cậu liền tưởng đến khuôn mặt đó, bất giác cảm thấy ớn lạnh.

Vậy mà bây giờ Đường Duyệt hiển nhiên không biết mình đang làm gì. Tô Mộng Châm đã cho nàng uống thuốc xong, lại còn giúp nàng kiểm tra vết thương. Hần vuốt ve đôi má ửng hồng của nàng. Sau khi kê mặt mình vào trán nàng để cảm nhận, hần liền cau mày. Rồi hần đứng dậy, đổi lại liều lượng của một loại thuốc và dặn dò Tiểu Liên thực hiện. Sau khi lau rửa thay đồ qua loa, hần liền quay lại bên cạnh Đường Duyệt, đút cho nàng một chút cháo loãng.

Đường Duyệt mê man được bé lên, cảm thấy thứ gì đó nóng ấm đang lướt trên môi mình. Một thứ hương thơm trôi vào miệng nàng, lan tỏa, rồi xuống họng và chảy vào trong dạ dày, đột nhiên nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Ban đầu chỉ là sự tiếp xúc bên ngoài, rồi dần dần ngay cả đầu lưỡi cũng đã luôn vào trong miệng nàng mà tìm kiếm. Nhưng Đường Duyệt lại không phát hiện ra mình đã bị người khác hôn. Tô Mộng Châm mỉm cười, biết rằng hành động như vậy trong lúc người khác không biết gì tuy rất không hay, nhưng lại rất ngọt ngào.

Cơn sốt của Đường Duyệt kéo dài đến chiều ngày thứ hai thì dứt. Đợi nàng tỉnh lại, Tiểu Liên vội vàng kể cho nàng mọi việc mà mình nhìn thấy. Đường Duyệt ngạc nhiên, lại còn có chút cảm động. Nàng biết rằng để một đại nam tử đến chăm sóc cho người khác là một

chuyện khó khăn thế nào. Huông hồ là một quý công tử phong độ ngời ngời như Tô Mộng Châm. Bàn tay chàng chỉ phù hợp để cầm quạt, cầm bút. Nàng thực sự không thể tin là đối phương lại còn đích thân bón thuốc cho mình.

Thái độ ngạc nhiên của Đường Duyệt có chút gì đó xúc phạm Tiểu Liên, cậu cau mày nói: “Cô nương không tin hay sao?”.

Đường Duyệt lắc đầu nói: “Không, chỉ là ta... không dám tin mà thôi”.

Vừa hay Tô Mộng Châm đẩy cửa bước vào, nghe thấy câu này, hần liền cười mà nói: “Tại sao lại không tin? Nàng là tân nương tử của ta. Làm sao ta có thể để người khác tiếp xúc với người nàng được?”.

Đường Duyệt cau mày, rõ ràng là phản đối cách hần nói với nàng bằng giọng thân mật như vậy. Tô Mộng Châm nói: “Tuy ta không thích cái vẻ lạnh lùng của nàng đối với ta bây giờ, nhưng ta biết chắc chắn có ngày nàng sẽ nhớ lại, nhớ ra hai ta trước đây đã từng yêu nhau thế nào”.

Tiểu Liên lú cả lưỡi, cậu cảm thấy quá ư khâm phục tài nói dối không chút xấu hổ của công tử nhà cậu.

Mùa xuân của tháng Ba, ánh nắng dịu nhẹ, gió cũng mơn man. Lòng hồ lăn tăn gợn sóng xanh biếc, từng hàng liễu rủ thướt tha ven hồ. Thỉnh thoảng vàng anh và chim trả lại hót vang lòng, càng làm tăng thêm không khí vui vẻ cho một ngày tươi đẹp như thế này. Một nam tử trong y phục màu tím đang dựa vào một thân cây. Cây sáo trong tay đặt ngang miệng, nhẹ nhàng thổi những khúc nhạc du dương. Nhiều thiếu nữ đi ngang qua đều nhìn trộm hần, hy vọng hần có thể ngẩng đầu lên nhìn mình một cái. Vậy mà dường như hần chỉ chuyên tâm vào việc thổi sáo. Mãi tới khi một nữ nhi mặc váy áo màu đỏ từ đằng xa đi tới thì hần mới chợt như cảm nhận được điều gì đó, vội vã ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt vốn trắng bệch của Đường Duyệt chợt đỏ bừng. Sau hai tháng bồi bổ, sức khỏe của nàng đã tốt hơn trước rất nhiều. Trong lòng nàng thực sự vô cùng cảm kích Tô Mộng Châm. Bởi vì nếu không có chàng thì nàng đã không thể sống đến hôm nay. Nàng không biết rõ về lai lịch thân phận của Tô Mộng Châm. Nhưng chàng trước sau như một luôn đối xử rất tốt với nàng. Cho dù trong lòng nàng không có tình yêu dành cho chàng, nhưng cũng hiểu rằng nếu chàng muốn cầu hôn nàng thì nàng tuyệt đối sẽ không từ chối. Nàng chẳng có gì để báo đáp chàng cả. Nàng bước đến bên cạnh Tô Mộng Châm, nhìn chàng rồi nói: “Tiểu Liên nói rằng chàng cho phép thiếp đến đây”.

Tô Mộng Châm nhìn nàng bằng đôi mắt dịu dàng trìu mến: “Là ta mời nàng đến đây, đồng ý hay không là do nàng thôi”.

Đường Duyệt cố gắng để nụ cười của mình không gượng gạo như vậy, nàng nói: “Chỉ cần là chàng nói thì thiếp đều không từ chối”.

Tô Mộng Châm cup mắt xuống, không nhìn nàng nữa: “Nàng là vì báo đáp ta?”.

Đường Duyệt im lặng hồi lâu, rồi đáp: “Bất kể là thiếp vì cái gì, chàng cũng không phải là người coi trọng nguyên nhân”.

Tô Mộng Châm ngẩng đầu lên, vẫn nụ cười đó: “Đương nhiên rồi, điều ta coi trọng chính là kết quả”.

Đường Duyệt lảng tránh ánh mắt Tô Mộng Châm để nhìn gợn sóng lăn tăn trên mặt hồ. Nàng biết một khi mình nói ra thì sẽ không có đường lui, nhưng nàng vẫn phải nói: “Những ngày này, được chàng chăm sóc, sức khỏe của thiếp đã ổn rồi. Vì vậy nếu chàng có bất kỳ yêu cầu gì, thiếp cũng đều đồng ý”.

Tô Mộng Châm nói: “Nàng thấy là ta sẽ để cho nàng đồng ý việc gì nào?”.

Đường Duyệt ngập ngừng một lát rồi nói: “Thiếp nghĩ là... có lẽ chàng sẽ...”.

Giọng Tô Mộng Châm có chút gì đó lạnh lùng: “Nàng cho rằng ta sẽ bảo nàng lấy ta?”.

Đường Duyệt không nói gì nữa, nhưng câu trả lời như vậy không phải do nàng nghĩ ra, mà là do Tiểu Liên luôn ra ám hiệu một cách rõ ràng, yêu cầu nàng phải biết cách đền ơn đáp nghĩa, không được quên công tử đã đối xử tốt với nàng thế nào.

Ánh mắt của Tô Mộng Châm chợt trở nên lạnh lùng: “Ta tự cho rằng mình không phải là một quân tử. Nhưng tuyệt đối không muốn nàng phải ôm ấp lấy suy nghĩ tự cho là hy sinh để thành thân với ta. Nếu nàng muốn thành thân với ta, đương nhiên ta sẽ rất vui mừng. Nhưng nếu nàng nói ra với vẻ ám ức như vậy thì xin miễn vậy. Bởi vì như thế chẳng khác nào coi thường ta”.

Đường Duyệt giật thót mình. Nàng không hề có ý xúc phạm chàng. Chàng đối xử với nàng luôn nhẫn nại, chưa bao giờ tức giận với nàng. Nhưng những thủ đoạn của chàng đối với người khác thì thực ra Đường Duyệt đã gặp nhiều rồi, bất giác nàng cảm thấy sợ hãi. Cách suy nghĩ tự cho là đúng của nàng quả là ngây thơ quá. Có lẽ Tiểu Liên cho rằng chàng muốn cưới nàng, nhưng thực tế chàng không hề có ý định như vậy.

Lòng nàng đột nhiên có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, nàng nói: “Cảm ơn chàng!”.

Tô Mộng Châm nói: “Nàng không cần phải cảm ơn ta. Ta sẽ đợi cho đến khi nào nàng cam tâm tình nguyện. Cho đến khi nào nàng yêu ta, không thể sống nổi nếu phải rời xa ta. Lúc đó ta mới lấy nàng. Hy vọng là nàng không để ta phải đợi quá lâu”.

Tay Đường Duyệt khẽ run lên, nàng không nói gì. Nàng vẫn thực sự cho rằng chàng là một nam tử biết chiều chuộng quan tâm, thực lòng nghĩ cho nàng nên mới từ chối như vậy. Nhưng nàng lại không biết rằng mình đã rơi vào cái bẫy của người thợ săn. Chàng chẳng qua chỉ muốn vỗ béo con vật trước khi đưa nó lên mâm cỗ mà thôi.

Tô Mộng Châm hỏi: “Chẳng lẽ nàng cứ sợ ta mãi hay sao?”.

Tim Đường Duyệt chợt giật thót, nàng nói: “Thiếp làm sao lại... làm sao lại sợ chàng được. Thời gian gần đây đã phải phiền chàng chăm sóc quá nhiều. Thiếp vẫn luôn sống rất vui vẻ”.

Tô Mộng Châm hỏi với thái độ nghiêm túc: “Thật không, những điều nàng nói có phải là sự thật không?”.

Đường Duyệt trả lời: “Đương nhiên là thật rồi”. Nàng nói nhưng không dám nhìn đôi mắt có thể nhìn thấu tâm can người khác của Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm hỏi: “Tại sao từ trước đến giờ nàng chưa từng hỏi xem ta làm gì?”.

Đường Duyệt nói: “Chàng đương nhiên có thể làm bất kỳ việc gì. Thiếp hà tất phải hỏi chàng”.

Tô Mộng Châm cười nhạt nói: “Chẳng lẽ nàng không quan tâm chút nào tới con đường tương lai của phu quân sắp thành thân với mình sao? Ta là thương nhân, nàng không nhận ra hay sao?”.

Đường Duyệt mỉm cười nói: “Hóa ra Tô công tử là một thương nhân. Nếu chàng không nói ra thì quả thật là thiếp không thể đoán được”.

Thái độ trên mặt Tô Mộng Châm vô cùng tự nhiên, phong thái phóng khoáng. Hai người sánh bước trên đường làm cho người đi đường cứ trầm trồ ngoái đầu lại nhìn họ. Hắn nghĩ thầm trong bụng, trên đời này làm gì có ai không phải là thương nhân, bán ra mua vào, người có tiền thì dùng tiền, người có quyền thì dùng quyền, không tiền không quyền thì đành phải dựa vào đầu óc của mình thôi. Việc mua bán lớn nhất trong giang hồ chính là việc tranh giành quyền lợi. Về bản chất, hắn đích thực là một thương nhân không sai.

Đường Duyệt đâu ngờ được rằng nam tử trẻ tuổi đang sánh bước bên cạnh mình lại là Tô giáo chủ quyền lực của Bái Nguyệt Giáo.

Họ thả bước ven hồ, Đường Duyệt đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt vô cùng quen thuộc. Nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi.

Tô Mộng Châm nhìn nàng hỏi: “Nàng làm sao vậy?”.

Nụ cười trên mặt Đường Duyệt có chút gì đó gượng gạo: “Có phải chúng ta đã từng đến đây rồi không?”.

Tô Mộng Châm bỗng sững người nhìn nàng, thần sắc trên mặt tuy bình tĩnh nhưng lại có chút gì đó kỳ lạ: “Nàng có ấn tượng với nơi này sao?”.

Đường Duyệt cúi đầu nói: “Thiếp vẫn luôn cảm thấy... có rất nhiều cảnh quen thuộc. Nhưng nếu cố nhớ lại thì đều không thể nhớ ra được”.

Tô Mộng Châm lặng im không nói, sắc mặt trở nên trầm ngâm. Đây mới chính là điều

mà hấn lo lắng nhất. Bất kể là tăng lượng thuốc thể nào đi nữa, thì những ký ức đó trong tim nàng, hình bóng của người đó, vẫn không thể xóa nhòa. Bởi vì rốt cuộc nàng chưa bao giờ yêu hấn. Việc này thì dù thể nào đi nữa cũng không bao giờ có thể thay đổi được. Tô Mộng Châm bắt giắc nắm chặt cây sáo trong tay, từ xưa đến nay mọi công sức mà hấn bỏ ra đều luôn nhận được báo đáp, không phải vậy sao?

Hấn khẽ mỉm cười, nụ cười của hấn sao mà thân thiết quá: “Có lẽ là nàng đã đến đây trong giấc mơ của mình chẳng? Nơi này quả thực rất đẹp”.

Đường Duyệt hỏi: “Chàng có trách mắng thiếp không, là thiếp không tốt, lúc nào cũng nghĩ đến những việc trước đây”.

Tô Mộng Châm ngừng lại giây lát, nói: “Ta không trách nàng, trên đời này ai cũng đều muốn tìm hiểu về quá khứ của mình. Nhưng nếu nàng đồng ý cho ta cơ hội, thì chúng ta sẽ có thể tạo nên những ký ức đẹp hơn”.

Đường Duyệt không trả lời, nhưng bắt giắc lại sờ lên con bướm trên mặt mình.

Tô Mộng Châm nói: “Ta biết, nàng trước sau vẫn không chịu toàn tâm toàn ý tin tưởng ta”.

Ánh mắt Đường Duyệt thoáng đượm buồn, nàng chậm rãi nói: “Tô công tử, thiếp lúc nào cũng không dám hỏi chàng rằng chàng thực sự có phải là phu quân tương lai của thiếp không?”.

Tô Mộng Châm thở dài, bỗng nhiên ngoảnh lại hôn lên môi nàng. Phút giây hai hơi thở kề nhau, Tô Mộng Châm nói nhỏ: “Ta thực lòng yêu nàng”.

Tim nàng lại đập thành thịch, nàng không thể nào ngăn được cảm giác ghê tởm tận đáy lòng mình. Nàng ngoảnh mặt đi: “Đừng đụng vào thiếp!”. Giọng nàng kiềm chế mà kích động. Tuyệt đối không phải là sự cự tuyệt e thẹn thông thường của nữ nhi, mà thực sự là sự ghê tởm.

Tô Mộng Châm đột nhiên dừng lại, cúi đầu nhìn vào khuôn mặt nàng.

Cơ thể Đường Duyệt trong nháy mắt bỗng căng cứng, cảm thấy cái nhìn đó của hấn như chứa đựng một sức mạnh làm cho người ta không thể cử động được. Trên đời này gần như chưa bao giờ có nữ nhi nào từng cự tuyệt hấn.

Hấn nhếch mép cười không nói, nhưng đôi mắt lại tràn ngập sự âm ức. Cô nhiên là trong lòng Đường Duyệt không nhẫn tâm như vậy, áp a áp ứng nói: “Xin... xin lỗi... thiếp...”. Nàng chưa kịp nói hết câu thì Tô Mộng Châm đã quay người bỏ đi.

Đường Duyệt biết rằng lần này nàng đã làm cho Tô Mộng Châm bị tổn thương ghê gớm. Bởi vì chàng hoàn toàn không thèm để ý đến nàng nữa. Tất cả sự ghê tởm và sợ hãi đối với Tô Mộng Châm của nàng trong thời gian qua giờ đều biến thành cảm giác tội lỗi. Người ta

đối xử với nàng dịu dàng, chăm sóc nàng từng li từng tí. Vậy mà nàng lại không thể đền ơn đáp nghĩa. Thậm chí ngay cả một nụ hôn cũng cố tình lãng tránh. Quả thật là nàng vô cùng không phải với Tô Mộng Châm.

Nhìn thấy tình cảnh giữa hai người bọn họ, Tiểu Liên đã đoán ra được phần nào. Khuôn mặt vốn hay cười của cậu cũng biến mất, sự nhiệt tình và chăm sóc đối với Đường Duyệt cũng chẳng còn nữa. Thậm chí lúc nói chuyện cậu còn có thái độ và hành động căm ghét nàng. Hình như nàng đã gây ra một việc tội lỗi tày trời rồi.

Người có thể trò chuyện duy nhất trong nhà họ Tô giờ đã không còn nữa. Đường Duyệt trầm lặng mấy hôm liền, cuối cùng thu dọn đồ đạc của mình, quyết định ra đi. Nơi này vốn không phải là nhà của nàng, nói là thu dọn nhưng thực ra cái gì cũng là đồ của Tô Mộng Châm. Nàng thực sự là một người tay trắng.

Đồ đạc đã thu dọn xong, nhưng nàng lại đang phân vân không biết có nên cáo từ hay không.

Trời dần dần tối đen, nàng vẫn đi ra khỏi phòng, tới trước cửa phòng Tô Mộng Châm, nhưng không biết có nên đẩy cửa bước vào hay không. Lòng nàng nặng trĩu tâm sự. Nàng gio tay lên định gõ cửa nhưng tay lại cứng đờ trong không trung.

Tô Mộng Châm đang ở phía trong đã sớm nhìn thấy có bóng người bên ngoài cửa, ánh nến dịu dàng hắt nhẹ lên bóng hình ấy. Ánh mắt hắn cứ chăm chú nhìn vào đó. Tới khi Đường Duyệt đẩy cửa bước vào thì hắn vẫn ngồi bất động ở bàn. Khuôn mặt trắng bệch của Đường Duyệt trở nên đẹp như ngọc trong ánh nến dịu dàng.

Trong phòng ngập tràn một sự im lặng khó xử. Một lúc lâu sau, Tô Mộng Châm mới thở dài nói: “Nàng muốn đi đâu?”.

Đường Duyệt đáp: “Chàng biết là thiếp muốn ra đi sao?”.

Tô Mộng Châm cười nhẹ nhàng: “Nàng luôn luôn nghi ngờ ta, không yên tâm về ta. Nên việc ra đi cũng chỉ là sớm muộn mà thôi”.

Đường Duyệt nói: “Không! Thiếp chẳng qua chỉ muốn tìm lại quá khứ của mình”.

Tô Mộng Châm cười nhạt: “Đây chỉ là một trong số những lý do mà nàng muốn ra đi thôi. Một lý do khác là vì nàng vẫn luôn lo rằng ta là một người xấu. Mọi thứ ta nói và làm đều là lừa dối nàng”.

Tô Mộng Châm ưu tư nói: “Trong lòng nàng, con người vẫn luôn có người tốt và người xấu. Vậy mà nếu nói về giới võ lâm, thì chỉ có một số ít người đang thống trị mà thôi. Nếu một trăm người coi nàng là anh hùng thì nàng sẽ là anh hùng; nếu một trăm người coi nàng là kẻ xấu thì cho dù nàng có làm gì đi nữa thì cũng vẫn là kẻ xấu. Thế nào là người tốt, thế nào là người xấu? Đường Duyệt, nàng thực sự có thể phân biệt rõ ràng không?”.

Đường Duyệt nhìn thái độ của Tô Mộng Châm, có một cảm giác vô hình trong chớp mắt. Đường như tất cả mọi thứ trong mắt Tô Mộng Châm đều vô cùng trong trẻo rõ ràng, không gì che đậy. Nàng nói: “Thiếp vẫn luôn cảm kích chàng. Cho dù chàng là người thế nào thì cũng là người đã cứu mạng thiếp”.

Tô Mộng Châm cười nhạt, đôi mắt như nước mùa thu dập dờn sóng, hắn nói: “Đường Duyệt, miệng nàng nói như vậy, nhưng lòng nàng lại không nghĩ vậy. Nếu nàng coi ta là người tốt, vậy tại sao vẫn cứ trì hoãn không chịu nói thật với ta, không chịu tâm sự cùng ta những nỗi lòng của nàng?”.

Đường Duyệt cụp mắt xuống, nói: “Thiếp rất muốn tâm sự cùng chàng. Nhưng có rất nhiều điều... thiếp...”.

Tô Mộng Châm thở dài: “Ta hiểu, ta biết trong lòng nàng lúc nào cũng có một cái tên, hoặc là một hình bóng mơ hồ nào đó. Nhưng nàng luôn cảm thấy người đó không phải là ta”.

Nước mắt nàng đã tuôn rơi, nàng nói trong nước mắt: “Xin lỗi, nhưng quả thật thiếp rất muốn biết người đó là ai. Tại sao lại thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của thiếp như vậy. Mặc dù thiếp chỉ nhìn thấy đại khái bóng hình đó. Nhưng thiếp biết rằng đó không phải là chàng, tuyệt đối không bao giờ là chàng”.

Tô Mộng Châm nắm chặt hai tay, hắn không thể kiềm chế được: “Nàng ra đi là để đi tìm con người hư vô đó phải không? Chỉ vì một bóng hình không biết có tồn tại hay không trong giấc mơ mà nàng bất chấp mọi thứ để rời bỏ nơi này hay sao?”.

Đường Duyệt nói: “Chàng cho rằng thiếp chỉ là vì người đó?”.

Tô Mộng Châm không trả lời, ánh mắt lạnh như băng, đang nhìn xoáy vào nàng.

Nàng vừa khóc vừa nói: “Không, chàng sai rồi. Thiếp chỉ vì muốn tìm lại quá khứ của chính mình, thiếp luôn suy nghĩ xem rốt cuộc thì mình là ai. Tại sao chẳng có cái gì ngoài một cái tên, tại sao lại xuất hiện ở nơi này, người trong giấc mộng đó có quan hệ gì với thiếp... Xin lỗi! Ngày nào còn chưa biết thì ngày đó thiếp không thể yên lòng được”. Nàng nói, con bướm trên mặt lại cử động, làm cho khuôn mặt xinh đẹp càng thêm mê đắm lòng người.

Đường Duyệt của ngày xưa không bao giờ bộc lộ những cảm xúc yếu đuối như vậy, lại càng không bao giờ khóc trước mặt Tô Mộng Châm. Tô Mộng Châm nhìn nàng, nơi lạnh lùng cứng rắn nhất trong lòng hắn bỗng nảy sinh một tình cảm kỳ lạ, hắn hạ giọng nói: “Nếu như ta không để nàng ra đi thì sao?”.

Sau một hồi im lặng, Đường Duyệt lau khô nước mắt, nhìn Tô Mộng Châm mà nói: “Xin thứ lỗi, thiếp nhất định phải ra đi”. Nàng nói, trong đôi mắt lại xuất hiện sự lạnh lùng và quyết tâm như đã từng có. Sự thương xót trong mắt Tô Mộng Châm dần dần biến thành sự phần nộ kìm nén. Nhưng hắn dịu dàng nói: “Nếu nàng thực sự muốn ra đi, ta có rất nhiều

cách để có thể giữ nàng ở lại. Chẳng hạn như cắt đứt gân chân của nàng, để cả đời này nàng không thể đi lại được nữa; bịt miệng nàng lại để nàng mãi mãi không bao giờ nói đến việc rời bỏ ta nữa; hay đơn giản nhất là dùng thuốc khống chế nàng để nàng mãi mãi không thể nhớ ra mình là ai. Nhưng...”. Hấn nhìn mặt Đường Duyệt đang từ từ biến sắc, chậm rãi nói: “Nhưng ta sẽ không bao giờ làm như vậy, bởi vì ta chưa bao giờ khiến cưỡng bất kỳ nữ nhi nào”.

Đường Duyệt cắn chặt môi, thở hắt ra. Đường như cuối cùng đã có thể yên tâm, nàng nói: “Cảm ơn chàng đã không làm khó thiếp”.

Khi Đường Duyệt bước ra ngoài, nàng vẫn cầm theo thanh đao Khuynh Thành. Tô Mộng Châm dường như đã biết trước nàng sẽ ra đi nên đã sớm đưa Khuynh Thành cho nàng. Nàng bước đi không chút lưu luyến. Tô Mộng Châm chăm chú nhìn nàng, nhưng cũng không một lời níu giữ.

Một cơn gió thổi đến, cây nến trên bàn tắt lịm. Tô Mộng Châm thần thờ ngồi bên bàn, nhìn theo bóng Đường Duyệt mỗi lúc một xa, mãi cho đến khi cả bóng hình nàng đều chìm vào trong đêm tối.

Chương 31

Tình yêu trở lại

Đường Duyệt cuối cùng cũng ra khỏi Tô phủ. Nàng không biết sẽ phải đi đâu để tìm được người trong giấc mộng đó. Nàng chỉ biết cứ thế đi về phía Nam.

Trên đường đi, nàng phải làm thuê để kiếm thêm chút lộ phí. Mặc dù cuộc hành trình đầy chông gai gian khổ, nhưng nàng cảm thấy càng lúc càng có thêm sức mạnh. Võ công cũng đang dần dần khôi phục lại. Thỉnh thoảng gặp vài tên trộm, nàng đều dễ dàng đánh bại được.

Chỉ dựa vào mỗi đôi chân bé nhỏ của nàng, lúc đi lúc nghỉ, cuối cùng phải hơn ba tháng trời sau nàng mới đến được một thị trấn nhỏ ở phía Nam. Nhưng vừa lúc đó, nàng phát hiện ra hình như có người đang đi theo nàng. Nàng giả vờ như không biết và cố gắng đi nhanh hơn.

Lúc đi qua một góc phố, nàng đột nhiên quay ngoắt lại, kẻ thanh đao Khuynh Thành lên cổ người đó và hỏi: “Người là ai?”. Nhưng trái với tưởng tượng của nàng, người đó chỉ hét lên một tiếng và ngã lăn ra đất, sau đó quỳ xuống và liên tục khấu đầu trước nàng.

Đường Duyệt sững người, một ông lão mặt mũi bần thiêu, tóc tai bù xù, quần áo rách nát đang run lên vì sợ hãi. Nàng ngáp ngừng giây lát, sau đó thu Khuynh Thành lại, rồi lấy năm đồng tiền cuối cùng của mình giắt ở thắt lưng đưa tất cả cho ông lão.

Ông lão cũng ngáp ngừng đứng dậy, nhìn theo bóng người con gái đã đi xa. Dáng vẻ hèn mọn của lão trong phút chốc đã thay đổi...

Đường Duyệt tiếp tục đi đến một thị trấn khác. Nàng không biết cuộc đời mình sau này sẽ thế nào, nhưng trực giác mách bảo rằng nàng cần phải rời khỏi Tô Mộng Chằm càng xa càng tốt. Cho dù Tô Mộng Chằm có nhẹ nhàng và chu đáo như thế nào đi chăng nữa thì mỗi khi đối diện với chàng, Đường Duyệt đều cảm thấy có một nỗi sợ hãi khó mà cưỡng lại. Đối với Đường Duyệt, nàng thà chọn cuộc sống lang thang không nơi trú chân, còn hơn ở bên cạnh một người đàn ông biến hóa khôn lường như Tô Mộng Chằm, lại càng không thể làm nương tử của một người thâm trầm như vậy.

Tiền đã hết, Đường Duyệt đành phải hỏi xem ở gần đây có nơi nào bỏ hoang để nàng có thể ngủ tạm một đêm không. Cuối cùng nàng cũng tìm thấy một ngôi chùa cũ nát nằm ở một nơi hẻo lánh đã bị bỏ hoang khá lâu tại nơi không có lấy một bóng người qua lại ở vùng ngoại ô phía Tây.

Đường Duyệt bước vào bên trong, quả nhiên mọi nơi trong chùa đều bị bao phủ bởi lớp bụi thời gian. Những pho tượng thờ đã vỡ nát, ngay cả những thanh xà ngang trong chùa

cũng giăng đầy mạng nhện. Nhưng Đường Duyệt không hề để ý đến điều đó, nàng vội thu dọn qua loa một góc để có một chỗ ngủ đêm.

Đúng lúc đó, nàng bỗng nghe thấy tiếng kêu cứu của một cô nương vọng lại từ phía khu rừng cách đó không xa. Nàng giật mình rồi không chút do dự chạy vội về hướng đó. Trước mắt nàng là cả một mảng tối mịt mù, chốc chốc Đường Duyệt lại bị những cành cây cào xước cả khuôn mặt, mu bàn tay và cổ. Những vết xước trên da thịt làm nàng vô cùng đau đớn. Nhưng nàng đã tìm khắp cả khu rừng rậm rạp ấy mà vẫn không thấy bóng dáng của cô nương kia đâu. Một dự cảm kỳ lạ trôi dạt, dường như có ai đó cố tình dẫn dụ nàng đến đây.

Đường Duyệt toan chạy ra khỏi khu rừng. Nhưng đúng lúc đó nàng lại nhìn thấy một bóng người yếu điệu bị trói trên một cái cây cách chỗ nàng không xa. Đường Duyệt linh cảm thấy một điều gì và bước về phía người đó. Đột nhiên, một con quạ đêm bay vụt qua, Đường Duyệt chưa kịp đứng vững thì cả khoảng đất dưới chân nàng đột nhiên thụt xuống. Đường Duyệt hoảng hốt, nhanh tay tóm lấy một cành cây gần đó và cố gắng vươn người trườn lên. Bỗng một tiếng “phập” vang lên, cành cây trong tay nàng hình như bị ai đó chặt mạnh. Đường Duyệt nhẹ nhàng thở hắt ra, đứng thẳng người nhảy lên trên.

Đúng lúc đó, hàng chục cây kim bạc từ một hướng bỗng bay tới cắm thẳng vào cái hồ lớn trước mặt nàng. Đường Duyệt giật bắn người, nàng xoay người đổi hướng để tìm một chỗ khác có thể đặt chân. Nhưng đối phương rõ ràng không chịu bỏ qua cơ hội nghìn năm có một này, liên tiếp bắn ra vô vàn cây kim bạc. Đường Duyệt không đề phòng nên đã bị một cây kim bạc đâm xuyên vào vai.

Khi Đường Duyệt đang cố gắng ẩn nấp một cách tội nghiệp thì đột nhiên gạch đá từ khắp nơi rào rào bay tới, rất chuẩn xác và mạnh vào đầu gối, vai, khuỷu tay và lưng nàng. Đường Duyệt loạn choạng ngã xuống. Nàng vốn định tránh chỗ đất mềm xốp đó, nhưng không ngờ nơi mình vừa đặt chân cũng vẫn là một cái bẫy đã được giăng sẵn.

Cả người nàng rơi thẳng xuống đó, thanh đao Khuynh Thành cắm sâu vào một bên vách bẫy. Nếu như vừa nãy nàng rơi xuống như vậy thì chắc chắn sẽ bị những cây kim ấy đâm thủng người. Đường Duyệt nhìn lên phía trên, không biết kẻ nào lại phải tốn nhiều công sức như vậy để giết hại nàng...

Đột nhiên một tràng cười nhạt của cô nương nào đó vang lên ngay trên đầu nàng. Trong cả một vùng tĩnh mịch như vậy, tiếng cười ấy quả thật đáng sợ.

“Đường Duyệt, thật không ngờ ngươi và cha ngươi lại chết giống hệt nhau.”

Đường Duyệt chợt khựng lại, trong lòng nàng trôi dạt một cảm giác đau lòng không thể thốt nên lời. Nàng cảm thấy giọng nói của nữ nhi này vô cùng quen thuộc.

“Minh Châu, con làm tốt lắm.” Nữ nhi đó vừa dứt lời thì bóng một người đàn ông cao lớn xuất hiện ngay bên cạnh.

Cánh tay nàng rã rời, nàng tập trung tinh thần, nín thở.

Người đàn ông ấy đột nhiên cười nhạt một tiếng rồi nói: “Nhưng Minh Châu à, lẽ nào con không thấy rằng cô ta vẫn chưa chết sao? Nếu cô ta thực sự rơi xuống thì ắt đã phải kêu lên từ lâu rồi, nhưng con đã nghe tiếng kêu nào chưa?”.

Người đứng trên miệng bầy chính là hai cha con Âu Dương Tiểu Thiên.

Âu Dương Minh Châu thở nhẹ một tiếng rồi cầm chiếc đèn lồng rơi xuống dưới bầy xem, đoạn nói: “Ồ, thì ra người quả thực vẫn chưa chết, mạng người lớn thật đó. Nhưng tiếc là người cũng không thể cầm cự được lâu nữa đâu, ta sẽ chờ xem người bị ngã xuống và bị đâm thủng ruột gan như thế nào”.

Tiếng cười của Âu Dương Minh Châu vừa đắc ý lại vừa đầy sự phẫn nộ. Đường Duyệt không hiểu mình đã đắc tội gì với hai cha con họ. Nàng không hề lên tiếng, tay nắm chặt lấy Khuynh Thành.

“Không ngờ lại có thể gặp được người ở một thị trấn hẻo lánh như thế này. Cũng trách người không may đã không nhận ra ta lúc ở thị trấn. Chiếc bầy này vốn là bầy để thợ săn bắt mãnh thú. Sau khi bọn ta sửa sang lại thì ngay cả một cao thủ võ lâm như người cũng bị sập bầy. Quả là ông trời có ý muốn giúp ta thay Lý Hồng trả mối thù năm nào”, Âu Dương Tiểu Thiên cười nhạt nói.

Cơ thể Đường Duyệt ngày càng trở nên nặng trĩu. Nàng biết rằng trên chiếc kim bạc đang cắm vào vai phải của mình có tẩm thuốc mê. Chắc nàng cũng chỉ cầm cự được hơn nửa giờ nữa thôi. Khi nghe Âu Dương Tiểu Thiên nói vậy, Đường Duyệt đột nhiên nhớ lại người ăn mày nhếch nhác mà nàng đã gặp tại thị trấn. Lúc đó nàng đâu ngờ rằng người ăn mày ấy lại chính là một cao thủ võ lâm phiêu bạt giang hồ. Thậm chí ngay lúc gặp nàng, ông ta đã sẵn có ý định giết nàng, thậm chí còn dựng lên một âm mưu không chút sai sót nào.

Âu Dương Tiểu Thiên thì lại cho rằng Đường Duyệt không nhận ra ông ta vì ông ta đã cải trang thành người ăn mày. Nhưng ông ta đâu biết rằng Đường Duyệt căn bản đã không còn nhớ gì nữa.

Dưới ánh trăng, Âu Dương Minh Châu với khuôn mặt phờ phạc, quần áo rách nát, ăn sương nằm gió trong suốt thời gian dài, lại phải sống chui lủi khắp nơi đã không còn là một mỹ nhân với sắc đẹp mê đắm lòng người ngày nào nữa. Âu Dương Minh Châu khẽ đưa tay sờ vào trước ngực. Chuỗi ngọc minh châu quý giá của nàng vì cuộc sống đã bị phụ thân ép phải bán đi mất rồi. Làn da mềm mại, khuôn mặt với hai má tròn trĩnh đáng yêu của nàng đã trở nên gầy guộc theo cuộc sống bữa no bữa đói thất thường. Vì muốn trốn tránh sự truy đuổi của các môn phái khác mà ngay cả tắm nàng cũng không dám tắm. Người khác đứng cách xa nàng nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi hôi toát ra từ cơ thể nàng. Không còn ai dành cho nàng ánh mắt yêu quý và mến mộ nữa.

Tất cả điều đó đều do Đường Duyệt gây ra. Đường Duyệt không chỉ giết hại mẫu thân

của nàng mà còn hại nàng ra nông nổi này. Thìra sau khi cuộc đấu kiếm trên đảo kết thúc, mặc dù Tô Mộng Châm đã hứa sẽ thả cha con Âu Dương Tiểu Thiên, nhưng không hiểu tại sao trên giang hồ đã truyền tai nhau rằng, họ đã giết hại Cửu Niệm đại sư, hại chính đạo chiến bại không có đất dung thân trước mặt Bái Nguyệt Giáo. Cho nên tất cả mọi người trong giới võ lâm đều đang âm thầm hoặc công khai truy đuổi họ.

Có nhà mà không dám về. Có tiền mà không dám đi lấy. Lúc mới đầu cũng tạm ổn, ban ngày họ chui lủi trốn tránh, buổi tối chui ra trộm cắp một số thứ. Cuộc sống không đến nỗi quá khổ. Nhưng càng về sau sự vây bắt ngày càng gắt gao. Họ không dám đến những thành phố, thị trấn lớn nữa, đành phải trốn ở những địa phương nhỏ. Họ không dám ăn cắp thứ gì khác ngoài đồ ăn vì sợ lại bị truy bắt. Cha con họ rơi vào hoàn cảnh lưu lạc ngày hôm nay đều trách Đường Duyệt gây ra.

Âu Dương Minh Châu nói một cách lạnh lùng: “Phụ thân, hôm nay con muốn tận mắt nhìn thấy con tiện nữ này chết, đền nợ máu cho mẫu thân con”.

Âu Dương Tiểu Thiên bỗng nói: “Đường Duyệt, ngươi đã nghe thấy con gái ta nói gì rồi chứ? Nếu hôm nay ngươi muốn giữ lại mạng sống thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta. Bằng không ta sẽ đợi đến lúc ngươi sức cùng lực kiệt, rồi tận mắt nhìn thấy ngươi chết phanh thây như một con thú”.

“Phụ thân nói gì vậy?” Âu Dương Minh Châu hét lên. “Phụ thân, người điên rồi, cô ta là người đã hại chết mẫu thân, người còn định thả cô ta sao? Con không đồng ý, bất luận thế nào con cũng không đồng ý!” Tuy nhiên giọng của Âu Dương Minh Châu đột nhiên ngừng lại. Nàng bị một cái tát rất kêu làm ngất quăng.

Âu Dương Minh Châu không còn dám tin người đàn ông đứng trước mặt là cha mình nữa. Nhìn thấy khuôn mặt đen gầy ấy, nàng có cảm giác như người đàn ông mà nàng gọi bằng phụ thân thật xa lạ. Những năm tháng sống chui lủi để ẩn nấu đã khiến ông ta không còn là người cha yêu thương nàng như thuở nào. Ông ta bây giờ đã trở nên thô tục không khác gì những kẻ đầu đường xó chợ. Hề nói là mắng nàng, thậm chí lúc uống say còn đánh người nữa. Kể từ sau khi Lý Hồng mất, Âu Dương Tiểu Thiên không còn là người cha đáng kính của nàng nữa.

Trong mắt Âu Dương Minh Châu hiện lên sự kinh ngạc. Âu Dương Tiểu Thiên lặng người và hạ thấp giọng nói: “Con thật đúng là nha đầu ngốc. Tô Mộng Châm hết lòng bảo vệ cô ta như vậy. Nếu biết cô ta rơi vào tay chúng ta, chắc chắn sẽ đến cứu cô ta ngay. Đến lúc đó con không sợ chúng ta sẽ không giành được những thứ thuộc về mình sao! Lẽ nào con muốn suốt đời phải sống chui lủi trốn tránh mãi”.

Vẻ mặt của Âu Dương Minh Châu đã đổi khác. Nàng suýt chút nữa nhảy căng lên, không để ý đến cái tát ở má nữa mà ngạc nhiên hỏi: “Phụ thân, ý người là...”.

Âu Dương Tiểu Thiên cười đáp: “Nếu như lại đen đủi, chúng ta cứ lấy đao Khuynh Thành rồi giết cô ta cũng chưa muộn”.

Âu Dương Minh Châu lặng im, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng hỏi: “Nhưng chúng ta đã tốn nhiều sức lực, lãng phí bao nhiêu thời gian như vậy mới bắt được con tiện nhân này. Lẽ nào chúng ta lại thả nó ra một cách dễ dàng như thế?”.

Khuôn mặt Âu Dương Tiểu Thiên chứa đầy sự thâm độc, ông ta nói: “Ai nói là ta sẽ thả cô ta ra. Chúng ta chỉ dùng cô ta làm mồi câu mà thôi. Đợi đến lúc giành được thứ ta muốn, thì con muốn rút xương rút thịt cô ta đều được”.

Trong ánh trăng, Đường Duyệt nhìn thấy một sợi dây thừng được thả xuống sát bên người nàng.

“Nếu ngươi không muốn chết ngay bây giờ thì hãy cho dây thừng luôn qua lưng ngươi”, Âu Dương Tiểu Thiên nói bằng giọng thô bạo.

Đường Duyệt giật mình, bất giác có chút do dự. Nếu cứ cái đà này thì e rằng chốc nữa nàng sẽ bị rơi xuống, đến lúc đó thần tiên cũng không cứu nổi nàng. Nhưng nếu như nàng nắm vào sợi dây thừng này, rơi vào tay của hai cha con họ, thì chỉ sợ sống cũng không bằng chết.

Chỉ nghe thấy Âu Dương Minh Châu cười chế giễu: “Đường Duyệt, ngươi sợ rồi sao?”.

Ánh mắt nghi ngờ của Đường Duyệt dõi theo lỗ hổng phía trên. Nàng chỉ mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt của một người con gái. Duy chỉ có đôi mắt tràn đầy thù hận, trong bóng tối vẫn tỏa ra thứ ánh sáng u tối, làm cho người ta phải kinh sợ. Đường Duyệt giật mình, đưa tay ra nắm sợi dây, nàng nghĩ hết cách rồi đành phải miễn cưỡng cho sợi dây thừng thắt chặt qua lưng nàng.

Trong lúc được kéo lên, không ít lần Đường Duyệt bị va vào tường đá. Rõ ràng hai cha con họ cố tình muốn nàng bị thương. Nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng, không hề kêu lên một tiếng. Lúc nàng vừa được kéo lên khỏi mặt đất, một bàn tay liền đưa ra điểm huyệt nàng.

Âu Dương Minh Châu cười đáp: “Sơn thủy có lúc tương phù, ông trời quả thật có mắt. Đường Duyệt! Ngươi chắc chắn không ngờ rằng chúng ta lại gặp nhau ở đây đâu nhỉ?”.

Sức lực trên người Đường Duyệt đã bị tước bỏ. Hơn nữa chiếc kim bạc ấy có tác dụng gây mê, ngay cả một chút sức lực phản kháng nàng cũng không còn nữa. Cứ cho là nàng không bị điểm huyệt đi chẳng nữa thì cũng không có cách nào để không chế hai kẻ đang đứng trước mặt nàng. Nàng đành thất thần nhìn hai cha con họ, hoàn toàn không biết rốt cuộc họ thù ghét nàng đến mức nào.

Trong giọng nói của Âu Dương Minh Châu chứa đựng biết bao nhiêu sự căm hận và thù ghét. Nếu như không có sự ngăn cản của Âu Dương Tiểu Thiên, nàng sẽ lập tức băm Đường Duyệt thành trăm mảnh mới có thể hả giận.

Tuy nhiên khi nhìn thấy ánh mắt thất thần của Đường Duyệt, trong lòng Minh Châu

thấy nghi ngờ liền hỏi: “Tại sao ngươi không nói gì?”.

Đường Duyệt đáp: “Ta không quen các ngươi”.

Hai cha con nhà Âu Dương nhìn nhau, dường như họ đều cho rằng nàng đang nói đùa với họ. Âu Dương Minh Châu thúc mạnh vào thắt lưng của Đường Duyệt, lạnh lùng nói: “Ngươi đang đùa với hai cha con ta à? Vậy ta sẽ vạch mặt ngươi lên mặt của ngươi trước vậy”.

Đường Duyệt bình tĩnh nói: “Nếu như ta thực sự quen biết các ngươi, thì ta phải nhận ra ngay phụ thân ngươi mới phải. Làm sao mà còn để rơi vào bẫy của các ngươi được?”.

Âu Dương Tiểu Thiên khi nghe Đường Duyệt nói vậy thì không khỏi ngạc nhiên.

“Ngươi còn định giở trò gì nữa!” Âu Dương Minh Châu giận sôi người, giơ nắm đấm lên định đánh vào đầu Đường Duyệt một cái.

Bất giác bị bàn tay của Âu Dương Tiểu Thiên chặn lại. “Cha!” Âu Dương Minh Châu dường như đang nghiến răng kèn kẹt.

“Cô ta không giống như đang nói dối chúng ta đâu”, Âu Dương Tiểu Thiên lạnh lùng nói. “Hơn nữa cô ta thật sự không nhớ hay là gì đi chẳng nữa thì cũng không sao. Quan trọng là cô ta chính là Đường Duyệt.”

Đường Duyệt nói: “Các ngươi muốn dùng ta để dụ Tô Mộng Châm đến. Nhưng đáng tiếc là chàng không hề biết ta ở đây”.

Âu Dương Tiểu Thiên đáp lời nàng: “Vậy là ngươi xem thường sự quan tâm của Tô Mộng Châm dành cho ngươi rồi. Từ lúc ngươi tới thị trấn thì hẳn ta cũng đã nhanh chân đến nơi. Lẽ nào ngươi còn không biết hay sao? Tiếc rằng hẳn đã bị ta đánh lạc hướng. Nếu không thì ngươi cũng không dễ lọt vào tay cha con ta”.

Thì ra sau khi Đường Duyệt rời khỏi Tô Phủ được ba ngày thì Tô Mộng Châm cũng lên đường đi tìm nàng. Đường Duyệt một thân một mình, chỉ dựa vào đôi chân bé nhỏ thì làm sao có thể đi nhanh hơn ngựa của Tô Mộng Châm được. Nhưng khi tìm được nàng thì Tô Mộng Châm không vội vàng bắt nàng về mà chỉ âm thầm dõi theo nàng. Đường Duyệt quả thực không hề để ý.

Bọn họ không nói gì thêm nữa, cố gắng lấy thanh đao trên người nàng, rồi nhấc bổng nàng lên. Âu Dương Tiểu Thiên cười, cố gắng giật mạnh sợi dây thừng, toàn thân Đường Duyệt bị treo trên không. Nàng khẽ đưa mắt nhìn, chỉ thấy phía dưới chân không đầy ba trượng chính là chiếc hố sâu thăm thẳm.

Đường Duyệt thất thanh hỏi: “Các ngươi rốt cuộc muốn gì?”.

Âu Dương Tiểu Thiên cười lớn: “Chóc nữa ngươi sẽ biết ngay thôi”.

Đường Duyệt hét lên: “Rốt cuộc các ngươi là ai chứ?”.

Nàng chưa kịp nói hết câu thì đã phải nhận một cái tát của Âu Dương Minh Châu: “Con tiện nữ này, ngươi hại cha con ta ra nông nổi này, vậy mà còn dám hỏi bọn ta là ai? Ông trời đã để cho ngươi rơi vào tay ta. Ngươi yên tâm đi, đợi đến lúc giành được thứ bọn ta muốn, ta sẽ tiễn ngươi lên Tây Thiên!”. Giọng Âu Dương Minh Châu ngày càng trở nên thô tục và đáng sợ. Một lúc sau, nàng vừa cười vừa nói: “Không, ta sẽ không giết ngươi ngay đâu. Ta sẽ từng ngày từng đêm giày vò ngươi, cho ngươi biết thế nào là muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong”.

“Ồ, ngươi kiên trì đến vậy sao?” Đột nhiên giọng nói của một ai đó xen vào.

Sắc mặt của Đường Duyệt thay đổi hẳn. Tim nàng dường như cũng ngừng đập, thậm chí ngay cả dòng máu trong huyết quản của nàng cũng như ngừng chảy. Nàng nhớ ra rồi. Tô Mộng Châm! Đây chính là giọng nói của Tô Mộng Châm.

Chàng trai đang đứng trước mặt họ có dung mạo xuất chúng, đôi mắt giống như hồ nước mùa xuân đang phát ra những ánh sáng lấp lánh. Nhưng thần sắc của đôi mắt ấy rất trong, nhìn thấy Đường Duyệt bị thương và bị họ trói lại, hắn còn kiên nhẫn đứng dựa vào gốc cây, trên khóe miệng thoáng nở một nụ cười.

Âu Dương Tiểu Thiên liền hét lên: “Tô Mộng Châm, ngươi đến rồi!”.

Tô Mộng Châm đáp: “Hai ngươi lúc này còn nói muốn tìm người. Bây giờ người đó đã ở trước mặt các ngươi, hà tất các ngươi phải kinh ngạc như vậy”.

Cha con Âu Dương liền thay đổi sắc mặt, tay phải của Âu Dương Minh Châu đã giữ chặt lấy chuôi kiếm.

Âu Dương Tiểu Thiên cười đáp: “Tốt, rất tốt”. Trong lúc đó, trên không trung đột nhiên vang lên âm thanh rất kỳ lạ. Hai chiếc kim bạc từ ống tay áo bên trái của Âu Dương Minh Châu bay thẳng ra, phóng thẳng về phía yết hầu Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm khẽ cười, chỉ một cái vung tay, hai chiếc kim bạc nhẹ tựa lông hồng đã nằm trên đầu ngón tay của hắn.

Hắn khẽ mỉm cười, nói: “Âu Dương cô nương yêu quý ta như vậy, Tô mỗ đây thật sự không dám nhận. Hay là ta trả lại cho cô nương nhé”. Khi hắn nói đến hai chữ “hay là”, mũi tên trên tay đã lập tức bay trở lại, Âu Dương Minh Châu vẫn muốn chống đỡ. Âu Dương Tiểu Thiên nhìn thấy con gái mình thật sự không thể né tránh mũi tên đó, nên đã nhanh chân bước lên một bước trước mặt con gái. Chỉ nghe thấy một tiếng “tinh”, mũi tên đã bị thanh kiếm dài trong tay Âu Dương Tiểu Thiên chặn lại. Nhưng ngay lúc đó, Âu Dương Tiểu Thiên đã lùi ra sau một bước.

Cha con Âu Dương nhìn nhau, cùng lúc giờ thanh trường kiếm trong tay. Từ ngày Lý Hồng mất, Âu Dương Minh Châu dần dần thay thế vị trí của mẫu thân trong trận đấu kiếm.

Trong bóng tối, ánh sáng của hai thanh kiếm sáng chói lên. Thanh kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên nhằm thẳng vào ngực Tô Mộng Châm. Còn thanh kiếm trên tay của Âu Dương Minh Châu thì nhằm vào phần dưới của hắn.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Hai cha con người cùng cầm thù giặc như vậy, quả nhiên là có tình cảm sâu đậm”. Hắn vừa nói hết câu, kiếm của Âu Dương Tiểu Thiên đã chém vào cái cây phía sau lưng hắn. Tiếc rằng hắn đã nhanh chóng rời khỏi đó và hóa giải toàn bộ thế tấn công của Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Tiểu Thiên giương mắt lên, nhảy lên một lần nữa, ánh sáng của thanh kiếm như một con rồng bay qua. Âu Dương Minh Châu thấy vậy liền lập tức theo sau, hai người họ kẻ trước người sau, nhằm thẳng về phía Tô Mộng Châm đang đứng. Tô Mộng Châm khẽ cười, nghiêng mình ra đằng sau, rồi dùng bàn tay kẹp chặt hai lưỡi kiếm. Chỉ nghe thấy một âm thanh sắc nhọn vang lên, hai thanh trường kiếm đều bị bẻ gãy. Âu Dương Minh Châu chưa kịp hoàn hồn, liền lập tức bỏ kiếm chạy. Âu Dương Tiểu Thiên hét lên một tiếng, vung chiếc kiếm gãy lên chém về phía Tô Mộng Châm. Nhưng Tô Mộng Châm không hề bị thương, đôi mắt của Âu Dương Tiểu Thiên trở nên đỏ ngầu, giống như tức giận đến nỗi muốn nuốt chửng Tô Mộng Châm.

Tô Mộng Châm tuy không bị thương nhưng do phải tranh đấu với một cao thủ võ lâm nên khó lòng nghĩ đến việc cứu Đường Duyệt. Lập tức hắn nghe thấy có người hét lớn: “Tô Mộng Châm, người còn ra tay, không sợ ta sẽ giết chết cô ta sao?”.

Hắn nghe thấy vậy, một tay liền tấn công đẩy lùi Âu Dương Tiểu Thiên, quay người lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy trong tay của Âu Dương Minh Châu không biết tự lúc nào đã có thêm một con dao găm, và nó đang được đặt trên sợi dây thừng trói Đường Duyệt.

Tô Mộng Châm nửa cười nửa không, nói: “Âu Dương cô nương, làm như vậy là có ý gì?”.

Âu Dương Tiểu Thiên tóc tai rối bù, lập tức nắm lấy cơ hội này để chạy về bên Âu Dương Minh Châu, thở phì phò. Sau khi hoàn hồn, ông ta mới nói: “Con gái ngoan, vị Tô giáo chủ này chỉ cần cử động, chiếc dao găm trong tay con sẽ không ngại vung lên. Cho hắn biết rằng trong tay của chúng ta còn có tính mạng của một mỹ nhân mới được”.

Âu Dương Minh Châu nói: “Tô giáo chủ, chúng ta vốn không muốn gây thù địch với Bái Nguyệt Giáo, chỉ là...”. Nàng dừng lại, trên khuôn mặt phủ thêm một lớp sương, rồi nói tiếp: “Cha con ta đã mất nhiều thứ, không thể không giành lại”.

Tô Mộng Châm nói: “Ồ, thứ mà hai vị mất đi, có liên quan gì đến ta chứ?”.

Biết rằng chỉ dựa vào hai người họ thì không thể nào khuất phục được Tô Mộng Châm, sau khi bình tĩnh một lát, Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Tô giáo chủ, phụ tử chúng ta hôm nay phải làm như thế này là vì không còn con đường nào khác. Vì cuộc sống sau này của chúng ta nên không thể không ra tay với người. Nhưng chỉ dựa vào sức lực của hai người chúng ta thì không thể nào so bì với năng lực của người”.

Tô Mộng Châm cười đáp: “Âu Dương trang chủ quả là rất thẳng thắn”.

Âu Dương Tiểu Thiên nói: “Nhưng hôm nay quả là một dịp tốt mà trời ban cho ta”. Ông ta nhìn Đường Duyệt rồi nói: “Tô giáo chủ, Đường cô nương xinh đẹp như vậy, lại là hồng nhan tri kỷ của Tô giáo chủ. Hôm nay nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, Tô giáo chủ có đau lòng hay không?”.

Tô Mộng Châm cố tình cười đáp: “Đường Duyệt không thân thích gì với ta cả. Nàng cũng không phải là người đàn bà của ta. Làm sao nói đến chuyện là hồng nhan tri kỷ. Âu Dương trang chủ thật khéo đùa”.

Âu Dương Tiểu Thiên liền nói: “Ngươi cho rằng lời ta nói là đùa cợt sao?”. Ông ta cười mỉa, giành lấy dao găm từ tay Âu Dương Minh Châu, cắt dây với tốc độ nhanh như chớp. Chiếc dây thừng lập tức bị cắt đứt, cả người Đường Duyệt như chực rơi thẳng xuống cái hố đen sâu thăm thẳm. Âu Dương Tiểu Thiên nhảy lên phía trước một bước, nắm chặt lấy sợi dây thừng vừa bị đứt, Đường Duyệt vẫn chưa rơi xuống hố bấy đó. Toàn thân nàng được vắt ngang trên cành cây, nàng định hét lên, nhưng lại cắn răng không thốt ra lời nào.

Tô Mộng Châm khẽ giật mình, Âu Dương Tiểu Thiên lại cười lớn: “Ta không hề nói đùa. Tô giáo chủ đã hiểu chưa? Lúc này nếu ta không đưa tay ra giữ lấy sợi dây thừng thì Đường cô nương đã rơi xuống hố rồi. Nếu bị rơi xuống đó, Đường cô nương không tan xương nát thịt thì cũng bị những chiếc kim này đâm xuyên qua, biến thành con lợn rừng. Đến lúc đó Tô giáo chủ hối hận cũng không kịp nữa”.

Tô Mộng Châm ngược mắt lên và nói: “Thì ra các ngươi muốn uy hiếp ta...”.

Vẻ mặt Âu Dương Tiểu Thiên đầy ẩn ý. Ông ta cười gằn: “Việc đã đến ngày hôm nay, ngươi không cần phải giả bộ nữa. Nếu ngươi không muốn cô ta chết, thì ngươi phải đáp ứng đề nghị của ta”.

Tô Mộng Châm đáp: “Nói thử xem”.

Âu Dương Tiểu Thiên cười nói: “Ngươi nghe đây, thứ nhất, ta muốn ngươi lập tức tung tin ra bên ngoài, rằng người giết chết Cửu Niệm là Đường Mạc chứ không phải là ta”.

Tô Mộng Châm nói: “Tin này, không phải ngươi tung ra thì nhanh hơn ta sao?”. Vừa nhìn thấy vẻ mặt đầy vẻ tức giận của Âu Dương Tiểu Thiên, Tô Mộng Châm cất tiếng than: “Ôi, ta quên mất Âu Dương trang chủ bây giờ là người tứ cố vô thân. Lời ngươi nói thì còn ai tin nữa, ai còn dám làm việc cho ngươi cơ chứ?”.

Âu Dương Tiểu Thiên mặt mày đờ đờ sát khí. Cuối cùng cũng nén chịu đựng và nói: “Điều kiện thứ hai, ta muốn ngươi lập tức giao lại Âu Dương sơn trang cho ta”.

Tô Mộng Châm nhếch mép lên nói: “Được!”.

Vẻ mặt của Âu Dương Tiểu Thiên có vẻ thoải mái hơn, tiếp tục nói: “Điều kiện thứ ba, ta

muốn người mãi mãi không vì chuyện ngày hôm nay mà tìm ta báo thù”.

Tô Mộng Châm gật đầu, đáp: “Ta đồng ý, bây giờ người chịu thả người ra chưa?”.

Âu Dương Minh Châu thay đổi sắc mặt, tranh nói trước: “Không được, khi nào người làm xong ba việc này thì ta mới xem xét đến việc thả cô ta ra”. Nàng nói như vậy nhưng trong mắt ánh lên sự mưu mô xảo trá. Nàng thực sự không muốn thả Đường Duyệt, thậm chí còn định lập tức giết chết nàng sau khi Tô Mộng Châm rời đi.

Tô Mộng Châm khẽ chớp mắt, nhìn hai cha con họ, nói: “Nói như vậy, có nghĩa là sau khi ta hoàn thành yêu cầu của các người, thì các người mới chịu giao nàng ấy cho ta phải không?”.

Âu Dương Tiểu Thiên gật đầu, cuối cùng trên khuôn mặt cũng lộ rõ sự đắc ý. Quần áo của Đường Duyệt xộc xệch, hai má đã bị đánh sưng tấy. Trên khóe miệng vẫn còn có vết máu, quả nhiên là cha con họ hận nàng đến tận xương tủy. Nếu như để nàng ở lại đây, chỉ sợ việc của họ chưa hoàn thành, thì nàng đã bị giày vò đến chết rồi. Tô Mộng Châm nhìn xa xăm về phía nàng, trong lòng không khỏi cảm thấy thương xót.

Đường Duyệt ngẩng đầu lên, cuối cùng nàng cũng nhìn Tô Mộng Châm. Trong ánh mắt ấy chứa đựng rất nhiều ẩn ý không thể nói ra và cũng không thể nói rõ được. Nhưng Tô Mộng Châm thì cảm thấy ánh mắt ấy như một ám hiệu, rằng nàng muốn hắt đi đi, đừng bao giờ quay trở lại nữa. Nàng không hề hy vọng hắt sẽ làm theo lời họ, càng không hy vọng sẽ nợ hắt tình cảm. Tô Mộng Châm hiểu hết ám hiệu đó, nhưng không hề cảm thấy oán hờn. Bất kể hắt làm gì, đều không thể đi vào lòng Đường Duyệt. Người đó rõ ràng đã chết rồi, trí nhớ của nàng cũng đã mất. Vậy mà sao nàng vẫn không thể khắc ba chữ Tô Mộng Châm vào trái tim nàng chứ?

Hắt khẽ nhắm mắt lại, thầm nghĩ: “Đường Duyệt, Đường Duyệt... Rồi sẽ có một ngày, ta sẽ thành công. Ngày đó cũng không còn bao xa nữa”.

Âu Dương Tiểu Thiên đợi lâu đến mức không thể đợi thêm được nữa, ông ta giục: “Người còn không nhanh đi làm đi”.

Tô Mộng Châm bất giác trừng mắt, khuôn mặt tuấn tú hiện lên một sát khí vô cùng đáng sợ.

Bàn tay của Âu Dương Tiểu Thiên nắm chặt sợi dây thừng, khuôn mặt đã đổi khác. Trước mặt ông ta là ánh sáng của một thanh kiếm. Là thanh kiếm xuất chúng của Tô Mộng Châm.

Âu Dương Tiểu Thiên vội vàng né tránh. Nhưng ánh sáng của thanh kiếm đã vụt tới. Ông ta trốn thoát được làn kiếm này thì bị hàng nghìn làn kiếm khác lao đến, phủ trắng cả một vùng trời.

Âu Dương Minh Châu kêu lên, chạy sang một bên. Trong tay của Âu Dương Tiểu Thiên

còn nắm giữ tính mạng của Đường Duyệt, nên lúc này ông ta không dám buông tay ra. Vì nàng chính là vật hộ thân duy nhất của ông ta. Nếu như Đường Duyệt chết thật rồi, Tô Mộng Châm sẽ không còn phải kiêng dè nữa. Đến lúc đó... chỉ cần như vậy Âu Dương Tiểu Thiên lại trở thành kẻ khó khăn chồng chất, không xoay sở kịp. Tô Mộng Châm thừa biết Âu Dương Tiểu Thiên không nỡ bỏ qua vật hộ thân Đường Duyệt, mới nắm lấy thời khắc này để ra tay.

Tuy nhiên cơ hội chỉ xuất hiện trong giây lát, Tô Mộng Châm vốn dĩ đã có thể giành được thế chủ động trong khoảnh khắc đó, nhưng không hiểu tại sao, động tác của hắn lại trở nên chậm hơn, không giành được sợi dây thừng từ tay của Âu Dương Tiểu Thiên.

Một ánh bạc lướt qua, một tiếng kêu vang trời, làm rách nát quần áo của Tô Mộng Châm. Mũi kim đâm trúng hắn, người phóng ám khí chắc chắn là Âu Dương Minh Châu.

Âu Dương Tiểu Thiên đã sớm tỉnh lại, ông ta hét lên, thả mạnh sợi dây thừng.

Toàn thân Đường Duyệt gần như tê liệt, không còn chút sức lực phản kháng, đành để mặc cho mình tự do rơi xuống. Bỗng nhiên có người giữ chặt sợi dây thừng lại. Người đó chính là Tô Mộng Châm.

Đường Duyệt nhìn hắn, bỗng nhiên mở to mắt, nói một cách kinh hoàng: “Đừng...”.

Trong lúc đó tất cả kim bạc của Âu Dương Minh Châu đều được tung hết ra, tất cả có mười sáu cây kim. Cùng lúc đó, con dao găm trên tay Âu Dương Tiểu Thiên cũng đang gi vào sau lưng của Tô Mộng Châm. Chỉ cần hắn buông tay, sẽ dễ dàng tránh được ám khí đó, sẽ không bị bất cứ tổn thương nào. Nhưng nếu thế thì Đường Duyệt sẽ tan xương nát thịt.

Tô Mộng Châm không hề động đậy. Việc cuối cùng mà hắn làm là dùng tất cả sức lực để kéo Đường Duyệt lại phía hắn. Cuối cùng hắn cũng ôm được Đường Duyệt vào lòng, hơn nữa lại ôm rất chặt. Trái tim băng giá của hắn có cảm giác như đang được sưởi ấm. Hắn biết rằng hắn là một người độc ác vô cùng, nhưng không ngờ rằng cũng có ngày hắn mong muốn được che chở cho một người đến vậy.

Hắn cúi đầu, khẽ gọi: “Đường Duyệt...”. Tiếng gọi đó ảnh hưởng tới vết thương ở sau lưng, hắn không thể nói tiếp được nữa.

Đường Duyệt không dám tin, ôm lấy Tô Mộng Châm. Có tám chiếc kim đang đâm sâu vào người hắn, bốn chiếc kim cắm trên lưng hắn, bốn chiếc khác cắm vào chân trái hắn. Thanh đoản kiếm thì cắm xuyên qua áo lót của hắn.

“Công tử!” Trong khu rừng bỗng nhiên có tiếng hét lớn của một cậu thiếu niên.

Sau đó, người của Bái Nguyệt Giáo đã kịp đuổi đến. Âu Dương Tiểu Thiên và Âu Dương Minh Châu đều bị bắt.

Toàn thân Đường Duyệt đầy máu, chỉ cảm thấy nỗi kinh hoàng xâm chiếm trong lòng.

Nếu như... nếu như Tô Mộng Châm chết... vậy thì nàng... chính là người hại chết chàng. Ý nghĩ đó thật sự đáng sợ.

Tận mắt chứng kiến tất cả, Tiểu Liên trong lòng vẫn chưa hết kinh sợ, nói: “Đường cô nương, chắc cô đã có kế hoạch về những việc sắp tới. Ngày công tử tỉnh lại xem ra cũng sắp đến rồi, đến lúc đó cô nương có thể nghĩ ra cách gì để trả lời công tử?”.

Đường Duyệt đáp: “Tùy duyên phận vậy. Ba tháng nay, ta đã suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời”.

“Nghe nói Đường công tử đích thân đến thăm cô nhưng cô lại không muốn gặp huynh ấy. Việc này là như thế nào?”

“Ta mặc dù vẫn có nhiều việc không nhớ rõ nhưng Tô Mộng Châm nói đúng. Những việc đã qua thì cho nó qua đi. Cho dù người đó có là kẻ thù, nếu không cần thiết thì tốt nhất là không gặp.”

“Điều này... nhưng Đường công tử là đại ca của cô nương. Đến ngày hôm nay, huynh ấy đã một tay gây dựng lại Đường Gia Bảo. Cô thật sự không muốn quay về giúp đỡ huynh ấy sao?”

“Công tử nhà ngươi hỏi như vậy, hay là ngươi tự hỏi?”

“Không... công tử nhà tôi vẫn còn hôn mê bất tỉnh, là tiểu nhân tự hỏi thôi.”

“Vị Đường công tử đó... ngươi nói là đại ca của ta. Nhưng không hiểu sao trái tim ta mách bảo rằng ta không hề muốn gặp người đó. Hơn nữa, ta đang ở đây cùng các ngươi. Ta không muốn đem đến phiền phức gì cho Đường gia nữa.”

“Đường cô nương nghĩ quá nhiều rồi, quan tâm làm gì đến những lời thị phi cơ chứ. Người ta có câu, thanh giả tự thanh⁽¹⁾.”

Đường Duyệt khẽ cười, trong nụ cười ấy còn chứa nhiều ẩn ý.

Tiểu Liên đảo mắt nói: “Không gặp cũng tốt, sau này cô nương chỉ cần nghĩ đến công tử nhà tôi là đủ rồi. Thật ra, lần trước cô nương bỏ đi, công tử nhà tôi vẫn âm thầm bảo vệ cô nương. Công tử yêu cô nương nhiều như vậy, cô nương nên biết trân trọng mới phải”.

Đường Duyệt nhìn xuống, cố ý không nhìn vào mắt của Tiểu Liên: “Ta... ta rất cảm ơn chàng”.

“Cảm kích thì có ích gì, cô nương phải báo đáp công tử.”

“Công tử nhà ngươi cũng từng nói, tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng.”

Tiểu Liên hắng giọng, chu môi lên nói: “Cái gì mà không thể miễn cưỡng. Nếu như công tử nhà tôi không muốn ép buộc cô nương yêu người thì còn đi tìm cô nương về làm gì?”

Công tử thả cô đi không có nghĩa là tha cho cô. Với tính cách của công tử, khi nào phải ép buộc cô nương gật đầu đồng ý thì mới được”. Cậu ta dừng lại rồi lại nói tiếp: “Tiểu nhân không bảo cô nương phải đồng ý ngay bây giờ. Tình cảm là thứ có thể từ từ nuôi dưỡng. Nhất định có một ngày cô nương sẽ yêu công tử nhà tôi”.

Lúc Đường Duyệt tỉnh lại, toàn thân nàng ướt đẫm mồ hôi. Trong giấc mơ, nàng nhìn thấy khuôn mặt góm ghiếc của Âu Dương Tiểu Thiên và cảnh tượng Tô Mộng Châm chảy máu và ngã xuống. Tỉnh lại, đầu nàng vẫn còn ong ong. Bỗng có một người khẽ đưa tay vuốt ve trán nàng.

Đường Duyệt nhìn chăm chăm vào người đó, nói: “Xin lỗi, đã khiến chàng tỉnh giấc”.

Người đó mỉm cười, thì thầm: “Nàng lại gặp ác mộng rồi... Lúc trước, là ta đã có lỗi với nàng”.

Đường Duyệt hiểu rất rõ lời người đó nói. Bởi vì chàng đã nói điều này không chỉ một lần. Nàng muốn nói, khoe miệng khẽ động đậy, nhưng không hề phát ra tiếng.

Tô Mộng Châm thấy nàng không nói gì, nhẹ nhàng nói: “Lúc đó ta không nên để nàng đi”.

Đường Duyệt nhìn người đang ở trước mặt mình, thấy người đó đang nhìn nàng, ánh mắt chứa đựng thứ tình cảm khác lạ. Chàng cười nhưng nụ cười mang theo sự lạnh lùng khiến cho trái tim của người khác đóng băng. Đường Duyệt ngẩng người ra, Tô Mộng Châm nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nói: “Tất cả đều đã qua rồi. Ta sẽ không để người khác tiếp tục làm hại nàng nữa”.

Đường Duyệt nhẹ nhàng gật đầu, nhưng không hề lên tiếng.

Tô Mộng Châm cúi xuống, hôn nhẹ lên hai má lạnh ngắt của Đường Duyệt, giọng âm áp: “Thôi nàng ngủ đi”.

Khuôn mặt của nàng trắng bệch, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tô Mộng Châm đợi đến lúc nhịp thở của nàng ổn định trở lại, mới nằm xuống bên cạnh nàng, và nghiêng người nhìn nàng. Đường Duyệt vẫn thường khóc vô cớ trong mơ, lúc tỉnh dậy nước mắt vẫn còn đọng lại trên má.

Vậy là họ đã là vợ chồng được năm năm. Nhưng có rất nhiều thứ nàng không hề quên, có lẽ đang ngự trị trong đầu nàng, hoặc là chính những ký ức của quá khứ.

Lần đầu tiên hấn gặp Đường Duyệt, nàng chỉ là một tiểu cô nương gầy guộc, yếu ớt. Còn hấn lúc đó đã là một người có thể hô mưa gọi gió, tự cho mình là nhất ở trên đời, nên hấn chưa bao giờ đối đãi với nàng như một người bình đẳng. Nói chung, nàng chỉ là một con mèo con cố tỏ vẻ hung dữ với hấn mà thôi. Thật không ngờ, từ lúc nào, tiểu cô nương với khuôn mặt trắng bệch ấy, đôi mắt trong sáng ấy lại trở thành cái gai khó loại bỏ nhất trong lòng hấn. Thời gian càng dài, thì càng làm tim hấn nhói đau.

Quyết đấu giữa các cao thủ võ lâm, không phải là tỉ thí võ công, mà là tỉ thí về ý chí. Âu Dương Tiểu Thiên vốn không phải là đối thủ của hắn. Hắn vốn dĩ có thể cứu được Đường Duyệt ngay, nhưng hắn đã lựa chọn cách khác. Bây giờ xem ra cách mà hắn lựa chọn không những rất tốt, mà còn có thể giúp Đường Duyệt xóa bỏ hết mọi rắc rối. Mỗi lần Đường Duyệt tỉnh lại sau cơn ác mộng, Tô Mộng Châm lại cảm thấy hối hận. Hắn không ngờ được rằng, kết cục của việc để nàng nhìn thấy bộ dạng bị thương của mình lại đáng sợ đến vậy. Thật ra, trong trận quyết đấu đó, việc nàng bị rơi vào bẫy, bị cha con Âu Dương làm hại, đều là do một tay hắn tạo ra.

Hắn chỉ hy vọng Đường Duyệt cảm kích hắn. Hắn muốn Đường Duyệt từ bỏ việc lưu lạc vô vị, ở lại bên cạnh hắn. Nhưng hắn không muốn mở miệng nói ra, không muốn đưa ra lời khẩn cầu đáng khinh bỉ. Tô Mộng Châm không phải là người đàn ông như thế. Nhưng tất cả những việc này chẳng qua là muốn Đường Duyệt đáp ứng tâm nguyện bức thiết đó của hắn. Tuy tất cả đều là sự chuẩn bị trước, nhưng việc hắn bị thương là thật. Hắn cảm thấy mình bị thương rất nặng, nhưng lại không chết. Bởi vì hắn phải sống, phải giành được Đường Duyệt, chăm sóc cho Đường Duyệt. Nàng tuy nằm gọn trong lòng hắn, nhưng người mà nàng đang nghĩ đến là ai đây?

Thương Dung.

Có thể nàng không nói ra miệng, nhưng trong lòng lại nghĩ về Thương Dung.

Đường Duyệt thật sự chưa bao giờ yêu hắn sao? Nàng chỉ vì chịu ơn hắn mà ở lại bên cạnh hắn chẳng? Từ trước đến nay chưa bao giờ dành cho hắn một chút chân tình nào ư?

Tô Mộng Châm nghĩ đến những điều này mà thấy đau lòng.

Năm năm trở lại đây, vì Đường Duyệt mà hắn không thường xuyên xuất hiện trên giang hồ nữa. Chỉ vì nàng trước đây đã bị thương quá nhiều, sức khỏe không còn tốt nữa, bắt buộc phải sống ở những nơi ấm áp. Hắn đã đi khắp nơi tìm kiếm thuốc chữa bệnh cho Đường Duyệt, lúc nào cũng ở bên cạnh nàng. Thật sự không còn tâm trí nào để quan tâm đến Bái Nguyệt Giáo.

Tô Mộng Châm cảm thấy oán hận, trên đời này đã có hắn ở bên cạnh nàng rồi, tại sao còn có thêm một Thương Dung? Đường Duyệt không thể biết rằng, tổ mẫu của Thương Dung đã tìm hàng ngàn hàng vạn cách để tìm ra thứ nắm linh chi quý hiếm chữa căn bệnh lạ cho Thương gia. Nhưng cũng đã bị Tô Mộng Châm tìm cách tiêu hủy.

Tô Mộng Châm xem thường Thương Dung. Hắn luôn khinh miệt chàng trai lương thiện và dịu dàng ấy. Tuy Thương Dung đã chết, nhưng vẫn luôn không ngừng tranh đấu với Tô Mộng Châm, và tranh đấu cho đến tận ngày hôm nay. Tô Mộng Châm khẽ đưa tay đặt lên ngực Đường Duyệt, nghĩ xem ở đây có chẳng sự tồn tại của Thương Dung? Hắn có thể giết chết tình địch ngoài đời thực, nhưng tình địch trong tim nàng thì phải làm sao đây?

Tuy bây giờ Đường Duyệt không còn nhớ gì, nhưng sau này thì sao, ai dám đảm bảo

nàng mãi mãi không nhớ gì nữa? Thương Dung trong lòng nàng, Tô Mộng Châm không thể làm gì được, trừ phi giết nàng đi. Chuyện đó thì Tô Mộng Châm không thể làm. Tình cảm của Tô Mộng Châm không ai có thể ngăn cản được. Hắn đã giành được người con gái của mình bằng mọi cách. Nhưng nếu như hắn thật sự là người thua cuộc thì cũng không phải là thua Thương Dung, mà là chịu thua Đường Duyệt.

“Đến giờ dậy rồi.” Đường Duyệt bị thúc giục bởi giọng nói ấm áp bên tai. Nàng mở to mắt, chỉ cảm thấy ánh sáng có vẻ chói mắt. Trên đầu nàng có tiếng cười của một người đàn ông, tay của nàng được thả lỏng. Lúc này vừa cảm thấy có chút ấm áp, muốn được buông tay ra, nhưng đến khi thật sự có người thả tay ra, Đường Duyệt lại cảm thấy trong lòng có chút cô đơn khó hiểu. Tiếng quần áo lạo xạo, sau lưng nàng bỗng nhiên thiếu đi sự ấm áp, nàng cảm thấy là lạ. Trên người của Tô Mộng Châm tỏa ra một mùi hương đặc biệt từ thảo dược, đã năm năm rồi, Đường Duyệt đã quen với mùi hương ấy, và còn thấy yêu thích mùi hương ấy.

Tiểu Liên nói rất đúng, việc thành thân với Tô Mộng Châm không phải là việc khó có thể chịu đựng như tưởng tượng. Cảm giác không còn giống như lúc đầu nữa, nghĩ như vậy, Đường Duyệt khẽ thở dài. Sau đó, có người ôm nàng từ phía sau.

Động tác đột ngột ấy khiến nàng cảm thấy cứng đờ người: “Sao... Sao thế?”.

“Ta có việc phải ra ngoài, chiều tối muộn mới về được. Muốn ăn gì thì nàng cứ dặn dò Tiểu Liên, không được chạy lung tung đâu đấy.”

“Vâng...” Đường Duyệt nhẹ nhàng đáp, cảm thấy Tô Mộng Châm đang cúi thấp đầu xuống định hôn lên cổ nàng, mặt nàng bỗng nhiên đỏ rực lên.

Tô Mộng Châm đi rồi, Đường Duyệt mới thở phào nhẹ nhõm. Năm năm sống trong giày vò, cảm giác sợ hãi đó không còn nữa. Nhưng nàng lại có một cảm giác xấu hổ và căng thẳng đến kỳ lạ, khiến nàng mồn mõi.

Tiểu Liên chạy tới chạy lui một cách vui vẻ trong sân. Đường Duyệt nhìn cậu, khẽ mỉm cười. Bỗng nhiên cậu ta ngã lăn ra đất mà không có bất cứ tiếng động nào, khuôn mặt nàng chợt biến sắc.

Nàng đứng dậy, ngón tay cố đặt lên thanh đao Khuynh Thành giắt trên lưng, nhưng không sờ thấy gì cả. Sau lần đó, vì sợ nàng lại chạy đi đâu mất tích nên Tô Mộng Châm không cho nàng tiếp xúc với Khuynh Thành nữa.

Đường Duyệt ngược mắt lên, nhìn người tăng nhân đang đi đến. Vị tăng nhân đó có một dung mạo đẹp vô cùng. Lông mày, đôi mắt, cái mũi và đôi môi của người đó đều rất đối bình thường, nhưng khi kết hợp lại với nhau thì rất hài hòa, xuất chúng. Trong phút chốc, Đường Duyệt có cảm giác rất đối quen thuộc. Nàng nhìn tướng mạo của người đó với ánh mắt kỳ lạ, và cảm thấy những suy nghĩ trong đầu bắt đầu bị xáo trộn.

“Ta đi tìm cô nương đã năm năm rồi.” Vị tăng nhân đó thở phào nhẹ nhõm, như thể

cuối cùng cũng hoàn thành được một sứ mệnh lớn lao. Trên khuôn mặt người đó nở một nụ cười kỳ lạ: “Ô Mộng Châm giấu cô nương kỹ quá. Ta đã tưởng không thể tìm được cô nương nữa”.

“Huynh tìm ta sao?” Đường Duyệt hỏi, nhưng đôi mắt đen láy của nàng lộ rõ sự căng thẳng.

“Đúng vậy, ta đi tìm cô nương”, vị tăng nhân trẻ tuổi cười. “Không ngờ rằng, lần trước gặp, cô nương suýt nữa đã lấy đại ca của ta. Bây giờ lại trở thành thê tử của Ô Mộng Châm.”

Mộ Dung Tiểu Vũ ở lại nửa canh giờ, rồi đứng dậy bỏ đi.

Đường Duyệt ngồi một mình trước cửa cho đến lúc trời tối. Trong nhà vẫn chưa thắp đèn, nhưng nàng đã ngồi bất động như thế liền mấy canh giờ rồi. Những tưởng trái tim nàng đau đến muốn vỡ ra, nhưng không ngờ lại đau đến đến mức tê dại đi thế này.

Đường Duyệt ngồi thẫn thờ nhìn khung cảnh trong vườn hoa, nàng cảm thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu tối sầm lại, không nhìn rõ gì nữa. Giáo chủ lấy lòng của Bái Nguyệt Giáo là người tình vì nàng mà không tiếc hy sinh tính mạng, là phu quân vô cùng ấm áp nhẹ nhàng, năm năm qua gắn bó với nàng như hình với bóng, còn không thể đếm nổi những quẩn luyến, vậy mà chàng thực sự chỉ là một kẻ điên mang mặt nạ. Nhưng năm năm qua, nàng sống vô cùng hạnh phúc bình yên, thậm chí nàng đang dần dần yêu chàng.

Người mà nàng yêu ngày trước đã chết một cách lạnh lẽo, cô đơn. Nàng đã từng rất yêu người đó, nhưng chàng đã chết mà nàng không hề hay biết.

Câu chuyện mà Mộ Dung Tiểu Vũ kể, lúc đầu mới nghe còn có vẻ khó hiểu, giống như lạc vào trong mây khói. Nhưng dần dần, những ký ức đó đều hiện về trong tâm trí nàng. Còn khuôn mặt ấm áp tuần tú ấy, khi hồi tưởng lại, nàng cảm thấy như nhói buốt tâm can. Đường Duyệt chỉ thấy trong cổ họng ngòn ngọt, thì ra là một ngụm máu từ miệng nàng đã trào ra. Nước mắt của nàng cuối cùng cũng rơi xuống không ngừng, cảm tưởng như không thể dừng lại được.

Lúc đẩy cửa vào, tay Đường Duyệt vẫn còn run run. Người sống ở trong đó đã có tuổi rồi, nhưng xem ra vẫn còn rất trẻ, đôi mắt ấy thật sự làm người ta cảm thấy tâm trí hoảng loạn, khó mà né tránh.

Đường Duyệt nhớ rất rõ lần đầu tiên vô ý ngã nhào vào đây, người này còn tỏ vẻ rất khó chịu. Vẫn là Ô Mộng Châm đã dắt nàng ra khỏi đây, nhưng lần đó chàng đã rất tức giận. Từ đó trở đi, nàng không đến căn phòng xa xôi này. Nhưng nàng biết tại đây có một người đàn ông rất kỳ lạ, võ công đã bị phế bỏ, có thể nói ông ta là một phế nhân. Ông ta xem ra không phải là phụ thân của Ô Mộng Châm, cũng không phải là bạn của chàng. Vậy tại sao người này lại ở đây, và từ trước đến nay chưa bao giờ lộ diện?

Trước đây Đường Duyệt còn cảm thấy kỳ lạ, nhưng sau khi Mộ Dung Tiểu Vũ kể hết sự thật cho nàng thì nàng đã hiểu vì sao. Người này chính là Hiên Viên Lăng Nhật, là phụ

thân của Đường Duyệt.

Đường Duyệt nhìn ông ta, hai người cứ nhìn nhau. Hiên Viên Lãng Nhật từ tốn nói: “Tô phu nhân, người đến đây có việc gì không?”.

Đường Duyệt giật mình, trong mắt nàng chứa đầy thần sắc phức tạp.

Hiên Viên Lãng Nhật thở dài rồi nói: “Tô phu nhân, ta khuyên cô nên về nhanh đi. Nếu như Tô Mộng Châm biết cô đến đây thì nhất định sẽ không vui đâu”.

Đường Duyệt lắc đầu, nói: “Con chỉ đến để thăm phụ thân của con thôi”.

Nghe những lời này, thần thái Hiên Viên Lãng Nhật lập tức thay đổi, nhịp thở của ông cũng dồn dập, một lúc sau mới nói tiếp: “Con nhớ lại hết rồi sao?”.

Đường Duyệt cười gượng, trên mặt lộ rõ sự buồn bã đau thương: “Những điều con nên biết, con đều biết rồi. Những điều con không nên biết thì con cũng đã biết rồi. Chỉ là con không hiểu, tại sao chàng vẫn chưa giết phụ thân?”.

Hiên Viên Lãng Nhật đáp: “Đó là vì con”.

Đường Duyệt lắc đầu, nói: “Việc mà Tô Mộng Châm muốn làm, xưa nay không ai có thể ngăn cản được”.

Hiên Viên Lãng Nhật không ngờ Đường Duyệt lại bình tĩnh đến thế, ông nói: “Con người của Tô Mộng Châm việc gì cũng có thể làm. Nhưng có một việc hẳn không nói dối ta. Hẳn nói sẽ lấy nhi nữ của ta, chăm sóc tốt cho nó, để báo đáp ân tình ta đã nuôi dưỡng hẳn. Vốn dĩ ta tưởng hẳn châm biếm ta, nhưng nào ngờ hẳn đã thật lòng yêu con”.

Đường Duyệt bất giác nhớ lại người đã chết khá lâu, Thương Dung. Nghĩ đến chàng, lòng Đường Duyệt cảm thấy đau đớn, nàng cười gượng: “Nhưng tình yêu của chàng đã hại chết rất nhiều người. Nếu như có thể lựa chọn, thì con không muốn có gì hết”.

Hiên Viên Lãng Nhật suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Lúc đầu ta đã bỏ rơi mẫu thân của con, làm con phải chịu nhiều đau khổ. Con có hận ta không?”.

Đường Duyệt bình tĩnh lại, nói: “Sau khi con biết người là phụ thân của con, thật sự con rất hận người. Nhưng bây giờ con không trách người nữa”.

Hiên Viên Lãng Nhật nghe thấy nàng nói như vậy, bỗng dưng khóe mắt cay cay.

“Hôm nay con đến tìm phụ thân, là muốn phụ thân giúp đỡ con.” Đường Duyệt chậm rãi nói, giống như đã đưa ra quyết định cuối cùng.

Hiên Viên Lãng Nhật do dự một lúc rồi nói: “Bây giờ võ công của ta đã bị phế bỏ rồi, lại còn bị nhốt tại đây. Nhưng nếu con muốn giết chết Tô Mộng Châm thì ta vẫn có cách”.

Đường Duyệt nhìn ánh mắt của Hiên Viên Lăng Nhật, hỏi: “Giết chàng ư?”.

“Đường Duyệt, con là một đứa con mê muội. Ta biết, con chưa bao giờ yêu Tô Mộng Châm. Người con yêu cả đời này chỉ có một thôi, đó chính là Thương dung”, Hiên Viên Lăng Nhật khẽ cười.

Nghe đến tên “Thương Dung”, toàn thân Đường Duyệt run lên, cảm giác như mạch máu trong người đang dâng cao.

Hiên Viên Lăng Nhật biết mình nói sai nên lập tức im bặt.

“Con đến là để cầu xin phụ thân... muốn phụ thân giúp con quên hết tất cả những gì mà con đã nghe thấy ngày hôm nay, về tất cả những việc trong quá khứ.”

Tùng lời nói được thốt ra, máu trong miệng Đường Duyệt cũng theo đó mà tuôn chảy.

Hiên Viên Lăng Nhật lặng người nhìn nàng, một lúc sau, ông cố hạ thấp giọng và nói: “Ta bỗng nhiên không hiểu được con”.

Đường Duyệt cười đáp: “Con cũng không hiểu... không hiểu tại sao. Năm năm nay... con...”.

Hiên Viên Lăng Nhật nói với giọng âm áp: “Tô Mộng Châm rất thâm độc. Nếu hấn muốn làm việc gì, thì năm năm, mười năm, hai mươi năm hay cả đời thì hấn cũng sẽ làm”. Ông nói tiếp: “Ta chỉ không hiểu, con muốn quên hết tất cả mọi thứ. Lẽ nào con vẫn muốn tiếp tục sống với hấn cho đến lúc chết sao?”.

Khóe mắt Đường Duyệt cay sè, nước mắt cứ thế rơi xuống môi nàng, hòa lẫn với máu. Nàng đột nhiên không muốn lau nước mắt nữa, chỉ chậm rãi nói: “Đúng vậy, mong phụ thân giúp con, cứ coi như đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng con khấn cầu phụ thân”.

Hiên Viên Lăng Nhật vẫn còn đang do dự, ông thực sự không hiểu dụng ý của Đường Duyệt. Đúng lúc đó, bên ngoài sân có tiếng trẻ con vọng lại: “Mẫu thân, mẫu thân, Tiểu Lăng về rồi...”. Đứa bé gọi to, dường như còn đi khắp nơi tìm mẹ.

Đường Duyệt bỗng đứng dậy, khóa chặt cửa lại, thân thái trên mặt nàng dường như đã tan biến, nàng cắn răng, nói: “Phụ thân hãy giúp con”.

Hiên Viên Lăng Nhật muốn cười nhưng không cười nổi. Mặt ông lộ ra vẻ cứng rắn, ông nói: “Các con... đã có một đứa con. Ta nghĩ con rất yêu đứa bé này”. Ông khẽ thở dài, dường như cuối cùng cũng đã hiểu ra.

Đường Duyệt cười trong đau khổ: “Không, từ khi biết sự thật, con rất hận chàng. Hận bản thân mình, và càng mong là chưa bao giờ sinh ra đứa bé này. Bây giờ con không thể gặp chàng, quyết không thể...”.

Hiên Viên Lãng Nhật nhìn Đường Duyệt chăm chú, thở một hơi, rồi nói: “Con sợ chính con sẽ giết chết đứa bé này...”.

Đường Duyệt giật mình, giống như vừa nhận được một sự tấn công kịch liệt. Nàng đã bị dồn vào bước đường cùng: “Không, con sẽ không thể, con không thể”.

Hiên Viên Lãng Nhật thấy đầu đau như muốn vỡ ra, ông nói: “Con sợ sẽ giẫm lên vết xe đổ của mẫu thân con”.

Một quyết định sai lầm. Nếu như cho người ta lựa chọn, chỉ có hai sự lựa chọn, một là giết chết Tô Mộng Châm, hai là bỏ đi thật xa. Nhưng Đường Duyệt không thể làm thế vì nàng còn có một đứa con bé bỏng - Lãng Nhi. Nếu như nàng lựa chọn giữ lại ký ức thì mối quan hệ giữa nàng và đứa trẻ đó sẽ biến thành như thế nào? Hoặc là nàng lựa chọn trở thành một Ôn Nhã Như thứ hai, và đứa trẻ đó... có thể hay không...

Hiên Viên Lãng Nhật chậm rãi nói: “Cuối cùng ta cũng hiểu ra điểm khác nhau giữa con và ta. Con không giống con gái của ta, trái tim của con quá tốt”.

Sắc mặt Đường Duyệt trắng bệch, dường như nàng sắp ngã xuống. Nhưng nàng vẫn chưa có được sự kiên quyết: “Nó không thể biến thành một đứa trẻ đáng thương như con, con...”.

Nàng yêu Thương Dung, điều đó mãi mãi không bao giờ thay đổi. Nụ cười của Lãng Nhi gây thơ đến thế, tình cảm của nàng cũng đều là thật lòng. Nếu như vẫn nhớ tất cả những điều này, thì mãi mãi nàng không dám đổi mặt với con nàng. Cuối cùng nàng cũng hiểu Ôn Nhã Như không phải không muốn yêu nàng, mà mãi mãi không có cách nào để yêu nàng.

Giống như bây giờ, lúc nàng biết toàn bộ sự thật, nàng thật sự không thể chấp nhận sự tồn tại của đứa trẻ này. Nàng không muốn Tô Lãng lại biến thành một Đường Duyệt nữa. Nàng dùng toàn bộ sức lực của mình cũng không thể không chế nổi sự căm hận của nàng. Cho nên, chỉ còn cách là gói gọn ký ức.

Đây là lựa chọn của Đường Duyệt. Hiên Viên Lãng Nhật quyết tâm vì con gái mình mà làm một việc đầu tiên và cũng có thể là cuối cùng. Để nguyện vọng của nàng có thể trở thành hiện thực, quên đi tất cả, tiếp tục yêu thương Tô Mộng Châm.

Tô Lãng tìm nửa canh giờ mới thấy mẹ nó. Lúc đó nó đã khóc hết nước mắt, ngồi trong một góc tường ôm đầu gúi khóc nức nở.

Tô Lãng òa lên một tiếng rồi sà ngay vào lòng mẹ. Ánh trăng tỏa sáng cả một vùng, đứa bé bốn tuổi đang nằm gọn trong lòng mẹ, vừa khóc vừa trách mẹ.

“Phụ thân con đâu, sao chỉ có một mình con ở đây?”

“Phụ thân đi mua thuốc cho mẫu thân rồi. Phụ thân nói là... nửa canh giờ nữa sẽ về nhà.” Đôi mắt đen láy của Tô Lãng vẫn còn ngấn nước, giọng nói có phần tắc nghẹn.

Đứng sau lưng họ là Hiên Viên Lãng Nhật. Ông đứng lặng im nhìn Đường Duyệt bế Tô Lãng ra về. Ông bất giác có thể lý giải sự lựa chọn của nàng. Lúc này nhìn thấy Đường Duyệt dịu dàng ôm con vào lòng, ông biết có một ngày nữ nhi của ông sẽ yêu Tô Mộng Châm. Nhưng ông không cảm thấy thương xót hay tức giận, bởi vì đó là lựa chọn của Đường Duyệt.

Dưới ánh trăng dịu dàng, Hiên Viên Lãng Nhật cảm thấy mệt mỏi, ông khẽ vịn tay lên ghế và nhẹ nhàng ngồi xuống.

----- **Hết**-----

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>